

GIANG NAM HỒNG ĐẬU

EDITOR:
ANH IÊN

Cô chủ nhỏ của cửa hàng thú cưng

CÔ CHỦ NHỎ CỦA CỬA HÀNG THÚ CỪNG

- Tác giả: **Giang Nam Hồng Đậu**
- Thể loại: **Ngôn tình hiện đại, trinh thám, phá án, dị năng, suy luận, sáng văn, sủng**
- Độ dài: **68 chương**
- Editor: **An Hiên**
- Beta: **Mạc Y Phi**
- Poster & Ebook: **Mạc Y Phi**
- Truyện được edit và đăng tải độc quyền tại <https://liethoacac.com/>
- Văn án:

Sau tai nạn xe cộ, Sơ Ngữ bất ngờ có được một năng lực đỉnh của đỉnh: Có thể nói chuyện với động vật. Vì vậy cô mở một phòng khám tâm lý cho thú cưng, nhưng mỗi ngày đều chỉ nằm phơi nắng với chó mèo, cho đến một hôm, chú mèo Đại Miêu nhà cô nói cho cô biết: Tiểu khu bên cạnh đã xảy ra một vụ án mạng.

Về sau, những động vật ở khắp thành phố đều đến tìm cô báo án.

“Cô chủ, con sen nhà em ân ái với nhau, hành hạ chú mèo độc thân là em đây, chị quản được không?”

“Cô chủ, mấy khúc xương em tích góp được hơn nửa tháng bị người ta đánh cắp rồi.”

“Cô chủ, chủ nhân nhà em ngoại tình xong bỏ trốn rồi.”

“Cô chủ, con sen của em mất tích rồi.”

Sơ Ngã: “...”

- Mục Lục –

[Chương 1: Cô gái và con mèo \[1\]](#)

[Chương 2: Cô gái và con mèo \[2\]](#)

[Chương 3: Cô gái và con mèo \[3\]](#)

[Chương 4: Cô gái và con mèo \[4\]](#)

[Chương 5: Cô gái và con mèo \[5\]](#)

[Chương 6: Golden Retriever \[1\]](#)

[Chương 7: Golden Retriever \[2\]](#)

[Chương 8: Labrador \[1\]](#)

[Chương 9: Labrador \[2\]](#)

[Chương 10: Labrador \[3\]](#)

[Chương 11: Labrador \[4\]](#)

[Chương 12: Labrador \[5\]](#)

[Chương 13: Labrador \[6\]](#)

[Chương 14: Labrador \[7\]](#)

[Chương 15: Labrador \[8\]](#)

[Chương 16: Labrador \[9\]](#)

[Chương 17: Labrador \[10\]](#)

[Chương 18: Labrador \[11\]](#)

[Chương 19: Labrador \[12\]](#)

[Chương 20: Garfield \[1\]](#)

[Chương 21: Garfield \[2\]](#)

[Chương 22: Garfield \[3\]](#)

[Chương 23: Garfield \[4\]](#)

[Chương 24: Garfield \[5\]](#)

[Chương 25: Mèo Ragdoll \[1\]](#)

[Chương 26: Mèo Ragdoll \[2\]](#)

[Chương 27: Mèo Ragdoll \[3\]](#)

[Chương 28: Mèo Ragdoll \[4\]](#)

[Chương 29: Mèo Ragdoll \[5\]](#)

[Chương 30: Mạng lưới thú cưng \[1\]](#)

[Chương 31: Mạng lưới thú cưng \[2\]](#)

[Chương 32: Động vật trong thành phố nổi điên \[1\]](#)

[Chương 33: Động vật trong thành phố nổi điên \[2\]](#)

[Chương 34: Động vật trong thành phố nổi điên \[3\]](#)

[Chương 35: Động vật trong thành phố nổi điên \[4\]](#)

[Chương 36: Động vật trong thành phố nổi điên \[5\]](#)

[Chương 37: Con vẹt \[1\]](#)

[Chương 38: Con vẹt \[2\]](#)

[Chương 39: Ăn Tết \[1\]](#)

[Chương 40: Ăn Tết \[2\]](#)

[Chương 41: Ăn Tết \[3\]](#)

[Chương 42: Chó Corgi \[1\]](#)

[Chương 43: Chó Corgi \[2\]](#)

[Chương 44: Chó Corgi \[3\]](#)

[Chương 45: Chó Corgi \[4\]](#)

[Chương 46: Lễ tình nhân](#)

[Chương 47: Tiểu Bạch](#)

[Chương 48: Lão Hồ](#)

[Chương 49: A Sanh](#)

[Chương 50: Đến nhà](#)

[Chương 51: Đoàn tụ](#)

[Chương 52: Hiệu thuốc](#)

[Chương 53: Xác nhận](#)

[Chương 54: Điều tra](#)

[Chương 55: Mất tích \[1\]](#)

[Chương 56: Mất tích \[2\]](#)

[Chương 57: Mất tích \[3\]](#)

[Chương 58: Mất tích \[4\]](#)

[Chương 59: PUBG \[1\]](#)

[Chương 60: PUBG \[2\]](#)

[Chương 61: PUBG \[3\]](#)

[Chương 62: PUBG \[4\]](#)

[Chương 63: PUBG \[5\]](#)

[Chương 64: PUBG \[6\]](#)

[Chương 65: Kết thúc \[1\]](#)

[Chương 66: Kết thúc \[2\]](#)

[Chương 67: Lễ cưới](#)

[Chương 68](#)

Chương 1: Cô gái và con mèo [1]

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Ánh nắng chiếu xuống sau buổi trưa càng làm cho người ta buồn ngủ, trong cửa hàng bật nhạc nhẹ, gần giống bài hát ru con. Sơ Ngữ nằm trên xích đu nhắm mắt nghỉ ngơi. Đại Miêu nằm trên đùi cô lười biếng ngáp một cái, hơi híp mắt lại nhìn ra đường phố ngoài cửa sổ. Bên chân cô là một chú chó nằm úp sấp, bộ lông ngăm đen tỏa sáng, đôi mắt linh hoạt canh cửa hàng.

Một người, một mèo, một chó.

Lười biếng mà lại chán chương, Sơ Ngữ cảm thấy mình đang bước vào giai đoạn về hưu sớm.

Cửa kính cách âm đột nhiên bị đẩy ra, tiếng ồn ào trong phút chốc xâm nhập vào bên trong rồi cũng nhanh chóng biến mất, cửa hàng yên tĩnh trở lại.

Một cô gái ôm mèo đứng ở cửa.

Thẩm Tinh nhìn thấy trên bảng hiệu ghi hai chữ “Thú cưng” nên mới tiến vào, suốt hai ngày nay mèo của cô ấy không chịu ăn uống gì hết, cô ấy lo nó bị đau bụng. Trên mạng nói, mèo ăn phải đồ ăn hỏng rồi đau bụng là một chuyện rất nguy hiểm nên cô ấy muốn đưa nó đến phòng khám thú y.

Nhưng sau khi vào đây cô ấy lại khá khó hiểu, cửa hàng hơn 50m vuông được dọn dẹp rất sạch sẽ ấm áp, không có dụng cụ chữa bệnh ngồn ngàng như những bệnh viện thú y khác, càng không có mùi nước khử trùng gay mũi và hỗn hợp mùi đặc trưng của các loài động vật. Trong không gian có âm nhạc nhẹ nhàng, còn có hương hoa nhàn nhạt, so với bệnh viện thú y thì nơi đây giống một quán cà phê hơn.

Cô ấy hơi lúng túng: “Xin hỏi...”

“Nơi này là bệnh viện thú y sao?”

Sơ Ngữ đứng dậy từ trên xích đu, mở mắt thích ứng với ánh sáng mặt trời đột ngột, sau đó đưa tay chỉ về góc sau lưng Thẩm Tinh.

Thẩm Tinh vội vã quay đầu lại, sau cửa là một tấm bảng hiệu, trên đó viết hàng chữ:

Phòng tư vấn tâm lý thú cưng - Nơi giúp bạn nghe được tiếng lòng thú cưng của mình.

“Ồ? Xin lỗi, tôi vào nhầm.”

Thẩm Tinh ôm mèo nhanh chóng rời đi.

Đại Miêu trong lòng ngực Sơ Ngữ xoay eo, ngáp một cái rồi nhảy lên bệ cửa, ra vẻ bí hiểm nói: “Chị ấy sẽ quay lại.”

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau cửa lại bị đẩy ra, Thẩm Tinh lặng lẽ thò đầu vào hỏi: “Cô là bác sĩ tâm lý thú cưng à? Vậy cô có thể giúp tôi xem thử chú mèo này không? Máy ngày nay tâm trạng nó có vẻ rất sa sút.”

Sơ Ngữ đi tới, kéo cửa ra: “Vào đi.”

Sơ Ngữ dẫn cô gái ngồi xuống ghế sofa, sau đó cầm quyển bệnh án, vừa hỏi vừa ghi chép: “Tên là gì?”

“Tôi tên Thẩm Tinh.”

“Tên của nó cơ?”

Thấy Sơ Ngữ chỉ con mèo trong lòng ngực mình, Thẩm Tinh mới phản ứng lại, thì ra lúc nãy đối phương hỏi tên con mèo, cô ấy hơi đỏ mặt, vội vàng nói: “Nó tên Tiểu Quai.”

Sơ Ngữ viết tên Tiểu Quai vào bệnh án, lại hỏi, “Bé được bao tháng rồi?”

“Bảy tháng rồi.”

Sơ Ngữ hỏi một số vấn đề nữa rồi khép bệnh án lại, “Đưa Tiểu Quai cho tôi đi, điều trị tâm lý phải tiến hành ở bên trong, người nhà không thể vào cùng.”

“Ồ, được.” Đây là lần đầu tiên Thẩm Tinh vào phòng tư vấn tâm lý thú cưng nên không hiểu gì cả, bác sĩ nói gì liền làm theo như vậy.

Sơ Ngữ ôm Tiểu Quai vào trong phòng, lúc này Thẩm Tinh mới chú ý tới, bên trong phòng khám có một mặt tường bằng thủy tinh, ở bên ngoài có thể thấy tình huống bên trong như thế nào, nhưng lại không nghe được bất cứ âm thanh gì. Cô ấy chỉ có thể nhìn thấy Tiểu Quai ngoan ngoãn nằm trong ngực bác sĩ, ngược đầu, hình như đang kêu. Sau đó cô lại thấy bác sĩ nói gì đó, Tiểu Quai mấy ngày nay đang sa sút lập tức vui vẻ hẳn lên, nhảy lên bàn trị liệu, nhìn có vẻ rất hưng phấn.

Thẩm Tinh vô cùng ngạc nhiên, bác sĩ tâm lý thú cưng thì ra thần kỳ như vậy sao?

Còn bên trong tường thủy tinh lại là một cảnh tượng khác.

Tiểu Quai hết sức kích động kêu lên: “Meo meo”, người bình thường chỉ nghe đây là tiếng mèo kêu, nhưng mà vào trong tai Sơ Ngữ lại là:

“Meo, có thật không? Chị không lừa em chứ? Chị thật sự có thể nghe em nói chuyện?”

“Chị lừa em làm gì?”

“Ôi thật ngạc nhiên, em lớn từng này rồi mới lần đầu tiên thấy con người hiểu tiếng mèo kêu!”

Phải, Sơ Ngữ có thể nghe hiểu tiếng mèo, chính xác mà nói là cô có thể

nghe hiểu tiếng tất cả các loài động vật. Ba tháng trước, cô gặp tai nạn xe cộ, sau khi tỉnh lại đột nhiên phát hiện mình có loại năng lực này. Ban đầu cô còn tưởng mình bị ảo giác, nhưng sau mấy tháng kiểm tra, cô có thể chắc chắn mình có năng lực này. Cũng vì vậy mà cô mới mở phòng tư vấn tâm lý thú cưng.

Cô học chuyên ngành thú y ở đại học, vốn định sau khi tốt nghiệp mở một phòng khám thú y, có điều sau khi phát hiện bản thân có siêu năng lực, cô liền thay đổi ý định. Phòng khám thú y nhan nhản ngoài đường, không thiếu một phòng khám của cô, tuy rằng chuyên ngành tư vấn tâm lý thú cưng khá đặc biệt, nhưng dù sao thời đại này mọi người đều không chú ý đến vấn đề tâm lý, nói gì đến tâm lý thú cưng.

Cũng bởi vậy mà phòng khám này cô mở đã được một tháng, người đi vào hỏi cũng không ít, nhưng một khách hàng thật sự thì chẳng có, Thẩm Tinh và Tiểu Quai là bệnh nhân đầu tiên cô chữa trị.

Tiểu Quai hưng phấn một lúc lâu, mãi mới yên tĩnh lại, Sơ Ngũ hỏi: “Thẩm Tinh nói hai ngày nay tâm trạng em rất sa sút, có thể nói cho chị biết là vì sao không?”

Nói đến việc này, Tiểu Quai đột nhiên ỉu xiu, hơi oan ức chôn mặt vào chân trước, bộ dạng hết sức tội nghiệp nhưng vẫn rất mạnh miệng. “Không có gì, mèo thì có thể có tâm trạng gì chứ?”

Sơ Ngũ nở nụ cười: “Ai bảo em không thể có cảm xúc nào, cô chủ của em rất lo cho em đây.”

“Chị ấy còn lâu mới lo cho em!! Chị ấy đang yêu đương, ngày nào cũng nói mấy câu âu yếm với người khác, không hề quan tâm em tí nào!”

Sơ Ngũ mỉm cười, hóa ra là ghen.

Thẩm Tinh vẫn chú ý tình hình bên trong, thấy Sơ Ngũ ôm Tiểu Quai đi ra, vội vã đón lấy, “Thế nào? Tiểu Quai không sao chứ?”

Sơ Ngữ sờ sờ đầu Tiểu Quai, đưa nó cho Thẩm Tinh, nhẹ giọng cười: “Đừng lo lắng, nó không sao đâu.”

“Vậy sao mấy ngày nay nó lại buồn bã như vậy?”

Sơ Ngữ cân nhắc câu chữ một chút, dịu dàng nói: “Thật ra động vật cũng như người thôi, cũng có cảm xúc ích kỷ, đố kị, hoảng sợ trong lòng. Trong nhà cô chỉ có cô và Tiểu Quai đúng không? Hơn nữa có phải gần đây cô đang bận bịu chuyện gì đó, ví dụ như yêu đương?”

Thẩm Tinh đỏ mặt gật đầu, Sơ Ngữ cười: “Thế này nhé, cô và Tiểu Quai sớm chiều bên nhau một quãng thời gian rất dài, không có ai khác xen vào, Tiểu Quai coi cô là duy nhất, rất có ý muốn chiếm hữu cô. Mà bây giờ cô lại bận rộn chuyện khác, hơi lãng quên nó thế nên nó bắt đầu lo lắng cô không còn yêu nó, nó không phải là duy nhất nữa rồi... Nói cho đơn giản thì Tiểu Quai đang ghen.”

Thẩm Tinh: “!?”

Cách nói này khiến Thẩm Tinh rất ngạc nhiên, có điều cũng không khó lý giải, đổi vị trí cho nhau mà suy nghĩ, nếu Tiểu Quai có những người bạn khác, nó đi chơi với chúng, không để ý đến cô ấy, vậy cô ấy cũng rất có khả năng sẽ buồn bã.

Chỉ là cô ấy không nghĩ đến Tiểu Quai nhạy cảm như vậy, Thẩm Tinh rất đau lòng, cô ấy sờ đầu Tiểu Quai, “Xin lỗi Tiểu Quai nhé, từ bây giờ chị sẽ không lơ là em nữa đâu.”

Tiểu Quai khom người lại, dùng sức chôn đầu trong lòng cô ấy, Sơ Ngữ cười nói: “Nó xấu hổ đấy.”

Thẩm Tinh cũng cười, được Sơ Ngữ giải thích, cô ấy bỗng nhiên cảm thấy có một loại tâm linh tương thông với Tiểu Quai, cô ấy có thể cảm nhận được Tiểu Quai đang đối cô như người yêu nhỏ vậy.

“Bác sĩ tâm lý thật thần kỳ! Vậy mà có thể hiểu được suy nghĩ của Tiểu

Quai!” Thẩm Tinh thán phục.

Sơ Ngữ cười: “Không có gì, động vật thực ra cũng không khác gì chúng ta cả, cũng sẽ có niềm vui và nỗi buồn, biết sinh lão bệnh tử, chỉ là chúng nó không thể nói ra được nhu cầu của bản thân nên sẽ thông qua những cách khác để biểu hiện ra ngoài, mà bác sĩ tâm lý thú cưng chính là người giúp cô hiểu được tiếng lòng ấy.”

Sơ Ngữ nói cực kỳ thản nhiên, tuy rằng cô hiểu tiếng thú cưng không phải nhờ học tâm lý động vật, nhưng cô cần một thân phận để che giấu việc mình có thể nghe hiểu tiếng động vật. Nhờ có một quãng thời gian học tâm lý động vật, bây giờ cô có thể mặt không biến sắc đi lừa người rồi.

Lúc Thẩm Tinh rời đi, Tiểu Quai nằm nhoài trên bả vai cô ấy, lắc lắc móng vuốt nhỏ với Sơ Ngữ, tròn mắt sáng lấp lánh, “Gặp lại cô chủ sau nhé!”

Sơ Ngữ bật cười, cũng vẫy vẫy tay giống nó: “Hẹn gặp lại!”

“Vẫn là bé con thôi!” Đại Miêu từ trên bệ cửa nhảy xuống người Sơ Ngữ, lười biếng vùi đầu vào bả vai cô, làm ra vẻ ông cụ non nói: “Em sẽ không ghen tị trong lòng như trẻ con vậy đâu.”

“Haha.” Sơ Ngữ cười hai tiếng, mặt không chút thay đổi nói, “Bản thân bao nhiêu cân rồi có biết không? Còn tưởng mình nhẹ như hồi mới sinh hả? Vai của chị sắp bị em đè gãy rồi đấy!”

“Ôi, em quên mất.” Đại Miêu nói vậy nhưng không có ý nhảy xuống, không hề xấu hổ vì lời nói lúc nãy của mình chút nào, còn ngáp một cái, “Hôm nay sẽ không còn bệnh nhân đâu, Ngôn Ngôn, chúng ta đi ăn được không?”

Ngôn Ngôn là nhũ danh của Sơ Ngữ.

Sơ Ngữ không chút nể nang mà từ chối: “Không được, cân nặng của em bây giờ đã vượt chỉ tiêu rồi, nhất định phải giảm cân, ngoại trừ thức ăn cho mèo thì không được ăn cái gì khác.”

Đại Miêu thở dài: “Ngôn Ngôn à, giảm béo thì cũng phải ăn uống điều độ, cộng với vận động hợp lý thì mới có tác dụng.”

“Vấn đề là em chịu tập thể dục sao?”

“Đừng nóng vội mà, giảm béo đâu phải chuyện một sớm một chiều, phải làm từng bước từng bước một. Ăn thêm một miếng cũng không thành người béo, mà ăn ít một miếng cũng chẳng gây ngay được, vậy sao còn ăn ít hơn làm gì?”

“...” Sơ Ngữ không còn gì để nói, thế mà cô không nói lại một con mèo!

Đại Miêu thấy mình đạt được thắng lợi, thanh thoi nhảy lên người Nhị Lang Thần rồi tìm một vị trí thoải mái nằm.

Nhị Lang Thần là tên chú chó săn Sơ Ngữ nuôi. Hai con vật này do cô nhặt được vào ngày đầu tiên mở phòng khám, cảm thấy có duyên nên giữ lại nuôi. Đại Miêu là một chú mèo bình thường, lúc mới nhặt được gầy trơ xương, được cô nuôi một tháng thì béo lên nhanh như quả cầu thổi phồng. Nó tự xưng là giống mèo thanh cao quý tộc nhưng thực chất lại vừa lười vừa háu ăn, còn cực kỳ nhiều chuyện. Nhị Lang Thần là một chú chó săn trầm mặc ít lời, chăm chỉ chịu khó, lúc nào cũng bị Đại Miêu bắt nạt.

Từ khi có bệnh nhân đầu tiên, phòng khám của Sơ Ngữ cuối cùng cũng có chút hơi người, liên tiếp một vài bệnh nhân khác tới, có điều phần lớn là người rảnh rỗi tìm hiểu cái mới mẻ, một bệnh nhân chân chính cũng không có.

Sơ Ngữ cũng chẳng để ý lắm, cũng tại cô không dựa vào phòng khám để kiếm tiền, mở ra chỉ vì hứng thú thôi, có bệnh nhân thì điều trị tâm lý cho nó, không có thì nói chuyện phiếm với Đại Miêu và Nhị Lang Thần, tháng ngày trôi qua rất bình yên.

Giang Thành bước vào tháng chín, thời tiết biến hóa thất thường, mới vừa rồi còn nắng chói chang, một lúc sau mây đen đã ùn ùn kéo đến. Sơ Ngữ nhìn trời sắp mưa liền đóng cửa sớm. Hôm nay cô định về nhà bố mẹ một chuyến. Vì để thuận tiện đi làm nên cô thuê một nhà trọ ở gần đây, chủ nhà mới trở lại

nhà bố mẹ.

Trên đường về, Sơ Ngũ lại rẽ vào đường Ngô Đồng mua một ít thịt bò kho tương, bố mẹ cô đều thích ăn ở đây cho nên mỗi lần cô về đều ghé qua mua một ít. Quán ăn không cho mang thú cưng vào nên Đại Miêu và Nhị Lang Thần ở ngoài đợi cô.

Sơ Ngũ mua xong đồ ra ngoài thì thấy ở góc đường, Đại Miêu đứng trên vai Nhị Lang Thần, dáng vẻ uy phong lẫm liệt, thật giống Quốc Vương đi tuần tra lãnh địa của mình, một đám mèo hoang vây quanh nó nghe Đại Miêu diễn thuyết.

Đại Miêu ngẩng đầu ưỡn ngực, kiêu ngạo nói, “Tôi nói cho mấy bạn nghe, Ngôn Ngôn nhà tôi rất lợi hại! Cô ấy có thể nghe hiểu chúng ta nói chuyện đấy!”

Sơ Ngũ bật cười, tình huống như này cũng không phải lần đầu cô thấy, Đại Miêu đặc biệt nôn nóng muốn tuyên truyền khả năng của cô trong giới động vật, sau đó nhận lấy những ánh mắt sùng bái hâm mộ, hình như nó rất hưởng thụ loại cảm giác được vây quanh này.

Nhị Lang Thần vừa thấy cô đi ra thì lập tức chạy vội về phía này, hoàn toàn không cần Sơ Ngũ ra lệnh.

Đại Miêu ở trên lưng nó gõ gõ: “Đi nhanh như vậy làm gì? Tôi còn chưa nói xong đâu!”

“Được rồi, khi khác có thời gian lại nói, về nhanh thôi sắp mưa rồi.” Sơ Ngũ vừa mở cửa xe vừa thúc giục.

Đại Miêu không nói gì nữa, ngoan ngoãn nhảy lên sau xe ngồi, sau đó Nhị Lang Thần cũng nhảy lên.

Sơ Ngũ lên xe, vừa mới thắt dây an toàn thì những hạt mưa to như hạt đậu bắt đầu lộp độp rơi xuống.

“May thật, suýt thì gặp mưa.”

Lúc Sơ Ngữ khởi động xe, Đại Miêu không chịu ngồi yên ở ghế sau mà nhảy lên ghế lái phụ, chia sẻ với Sơ Ngữ tin đồn nó vừa nghe được, “Vừa nãy em nghe chúng nó nói, tiểu khu đối diện có một cô gái bị giết chết trong nhà, nửa tháng rồi không có người phát hiện.”

Chương 2: Cô gái và con mèo [2]

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Con mưa ngày hè lúc nào tới cũng vừa nhanh vừa vội, mới vừa rồi chỉ là vài hạt mưa, chỉ trong nháy mắt liền trở nên nặng hạt, mưa như trút nước. Những giọt mưa dày đặc như biến thành một tấm màn bạc bao phủ đất trời, làm người ta có cảm giác dường như màn đêm buông xuống.

Sơ Ngữ phanh gấp, dừng xe ở ven đường, vẻ mặt sợ hãi vô cùng, ngón tay trắng bệnh nắm lấy vô lăng: “Em nói... thật sao?”

Đại Miêu không ngờ cô lại phản ứng mạnh mẽ như vậy, nó sợ hết hồn: “Thật đấy, Nhị Lang Thần cũng nghe thấy, không tin chị hỏi thử xem.”

Tiếng Nhị Lang Thần truyền đến từ ghế sau: “Đúng là chúng nó nói như vậy.”

Ngay cả Nhị Lang Thần cũng khẳng định vậy rồi, Sơ Ngữ bắt buộc phải tin, nhưng cũng chính bởi vì tin nên trong lòng cô ngày càng hoảng sợ. Với một công dân tuân thủ pháp luật, một sinh viên vừa ra trường, kinh nghiệm xã hội không có nhiều, lại còn chỉ mới chỉ thấy xác chết trên TV như cô mà nói, nghe đến có vụ án giết người, theo bản năng sợ hãi vô cùng.

Trong xe rất nóng nhưng Sơ Ngữ lại cảm thấy một luồng khí lạnh xộc thẳng lên trán, cả tay chân đều trở nên lạnh lẽo.

Mãi một lúc sau, rốt cuộc Sơ Ngữ mới bớt cảm giác hoảng sợ, cô tỉnh táo lại, bình tĩnh hỏi, “Không ai báo cảnh sát ư?”

Đại Miêu ngồi xồm ở ghế lái phụ, lo lắng nhìn cô, “Không, nghe nói cô gái kia sống một mình, cho nên đến tận bây giờ vẫn không ai phát hiện ra cô ấy đã chết. Ngôn Ngôn, chị không sao chứ? Em dọa chị sợ rồi à?”

Sơ Ngữ lắc đầu: “Chị không sao, chỉ là lần đầu tiên nghe có vụ án giết người nên hoảng sợ một chút thôi.”

Sơ Ngữ bất giác nắm chặt vô lăng, đầu rối như mớ bòng bong. Cô vừa cảm thấy sợ, muốn mau chóng rời xa chỗ này, lại vừa cảm thấy nếu cứ mặc kệ không làm gì, lương tâm sẽ rất cắn rứt. Thực ra việc này cũng chẳng yêu cầu cô đi bắt hung thủ, chỉ cần báo cảnh sát thôi.

Nhưng báo cảnh sát rồi thì nói như thế nào đây? Lẽ nào nói với cảnh sát rằng có con mèo hoang nói với tôi rằng ở chỗ đó có người chết? Tạm thời không nói đến việc người khác sẽ coi cô là kẻ điên, chắc chắn họ sẽ không tin cô!

Mưa bên ngoài ngớt dần, mặt trời lại lộ ra sau những đám mây đen, cơn mưa to mang đến sự mát mẻ đang từ từ biến mất. Nhiệt độ tăng trở lại, dường như cũng tiếp thêm dũng khí cho Sơ Ngữ, cô ổn định tinh thần, mở cửa xuống xe, định đi tìm đám mèo hoang kia hỏi một chút về tình huống cụ thể.

Đại Miêu và Nhị Lang Thần nhảy từ trên xe xuống, muốn đi cùng cô, Sơ Ngữ cũng không từ chối, lúc này cô thực sự rất cần chúng nó làm bạn.

Bởi vì trời mưa nên cây ATM ở góc đường không có ai cả, vài con mèo đang tạm thời chiếm cứ nơi này để tránh mưa. Lúc Sơ Ngữ bước vào, chúng nó ngay lập tức trở nên cảnh giác, nhưng sau khi nhìn thấy Đại Miêu và Nhị Lang Thần sau lưng cô, vài con mèo bình tĩnh trở lại, còn thử thăm dò hỏi: “Chị là người có thể nghe hiểu chúng em nói chuyện sao?”

“Là chị.” Sơ Ngữ ngồi xổm xuống, khẽ gật đầu.

“Meo meo, chị ấy thật sự có thể nghe chúng ta nói chuyện kia, chao ôi!”

Vài con mèo hưng phấn vây quanh Sơ Ngữ, vô cùng thích thú ngắm nghía cô.

Sơ Ngữ ngẩng đầu nhìn thấy camera chống trộm lắp đặt trong ATM, liền ra

hiệu với chúng nó muốn ra ngoài nói chuyện. Vài con mèo vui vẻ theo cô ra ngoài.

Sơ Ngữ ngồi xuống bậc thang, nhẹ giọng hỏi, “Đại Miêu bảo chị rằng các em nói với nó là tiểu khu đối diện có một người chết? Là tiểu khu nào? Tiểu khu Hình Uyển?” Phía Bắc đường Ngô Đồng là tiểu khu Hình Uyển, phía Nam là tiểu khu Giang Hoa mà Sơ Ngữ đang ở.

“Đúng vậy, chính là trong tiểu khu Hình Uyển, chị ấy thật đáng thương, chết nửa tháng rồi nhưng không một ai phát hiện ra.”

“Chị ấy là một cô gái tốt, thường hay cho bọn em thức ăn, nói chuyện lại rất dịu dàng êm tai, em siêu thích chị ấy!”

“Lần trước em bị thương, chính chị ấy đã băng bó cho em, còn thắt một chiếc nơ bướm rất xinh nữa.”

“Chị gái ơi, chị giúp chị ấy một chút đi, báo cho người nhà chị ấy đến, chị ấy chết lâu như vậy rồi mà vẫn không có người phát hiện ra, thật sự rất đáng thương.”

.....

Vài con mèo mồm năm miệng mười nói, thậm chí có con còn hét lên, Sơ Ngữ sợ chúng gây ra tiếng động to khiến người khác chú ý, vội vàng ngắt lời, “Được rồi, chị biết rồi, nếu như chuyện này là thật, chị nhất định sẽ báo cảnh sát, để cảnh sát báo cho người nhà cô gái kia, đồng thời truy bắt hung thủ, các em đừng quá lo lắng.”

“Là thật là thật mà, em chưa bao giờ nói dối, tối hôm đó em còn tận mắt nhìn thấy cơ!” Mèo vàng sốt ruột đến nỗi hét lên, chỉ lo Sơ Ngữ không tin nó.

Sơ Ngữ động viên nói: “Chị tin em.”

Nhưng cô không thể để cho người khác biết chuyện cô nghe hiểu động vật nói gì nên chuyện báo cảnh sát nhất định phải lên kế hoạch thật tốt, phải chọn

một phương pháp ôn thỏa trước đã.

Sơ Ngũ suy nghĩ một lúc lâu, bỗng nhiên nảy ra một ý tưởng.

Cục công an Giang Thành, trong đại sảnh sạch sẽ sáng sủa, nhân viên mặc cảnh phục đi lại vội vã, vô cùng bận rộn.

Giản Diệc Thừa đi ra từ phòng cục trưởng, sắc mặt hơi khó coi, người đi bên cạnh là cậu bạn vào cục cùng khóa với anh - Lâm Lang, anh ta dùng cùi chỏ huých nhẹ, “Sao thế, cục trưởng Cố lại làm khó cậu à?”

Giản Diệc Thừa không nói gì, sắc mặt âm u khó đoán.

Lâm Lang độc thoại, “Này, tớ nghĩ cậu nên xin cấp trên điều đi nơi khác đi, ở đây mỗi ngày cục trưởng Cố đều làm khó cậu như này cũng không phải cách, dựa vào quan hệ của cậu thì đi đâu cũng được, tội gì cứ phải ở đây chịu đựng ông ta...”

Lâm Lang còn chưa nói hết đã bị ánh nhìn chăm chú của người bên cạnh làm ghen hòng. Giản Diệc Thừa nhìn thẳng vào anh ta, rõ ràng không có bất kỳ thái độ gì nhưng lại khiến Lâm Lang cực kỳ áp lực, đành ngượng ngùng cười nói, “Tớ nói đùa thôi, đừng coi là thật.”

Giản Diệc Thừa cup mắt, “Lần sau đừng đùa kiểu đấy, tớ không thích.”

“Biết rồi biết rồi.” Lâm Lang cười ha hả nhưng trong lòng không phục, anh ta cảm thấy Giản Diệc Thừa không cần kín kẽ như vậy. Từ ngày đầu tiên Giản Diệc Thừa tới đã bị cục trưởng Cố bối mớ sạch sành sanh, trong cục còn ai không biết gia thế của anh nữa đâu.

Lời nói nguyên văn của cục trưởng Cố là như thế này: “Người này chính là công tử tới từ Bắc Kinh, con ruột cục trưởng tiền nhiệm của chúng ta, được cấp trên trải thảm vàng tới nơi này, mọi người để ý một chút, đừng đắc tội nhân vật lớn này!”

Chỉ bằng một câu nói đã thay đổi ánh mắt tất cả cảnh sát dành cho Giản Diệc Thừa, vốn dĩ anh là nhân tài được trường cảnh sát vô cùng coi trọng, nhưng bây giờ mọi người đối xử với anh rất lạnh nhạt, mỗi quan hệ trong đội cực kỳ kém, mỗi bước đi đều vô cùng khó khăn.

Cục trưởng Cố không thể nào không biết nói điều đó sẽ khiến Giản Diệc Thừa bị mọi người xa lánh, nhưng ông ta vẫn nói như vậy, có thể thấy vị cục trưởng này cực kỳ không ưa Giản Diệc Thừa. Nghe nói là hồi trước làm việc dưới trướng cục trưởng Giản cũng bị gây khó dễ nên bây giờ phong thủy luân chuyển (1), bố nợ con trả, đến lượt Giản Diệc Thừa gánh chịu.

(1) Phong thủy luân chuyển: Ý chỉ cả đời không phải lúc nào cũng may mắn suôn sẻ.

Chỉ có điều Lâm Lang cực kỳ khó hiểu, Giản Diệc Thừa có thể dễ dàng dùng quan hệ trong nhà để được điều đi nơi khác, nhưng tại sao anh cứ phải nhất quyết ở đây chịu đựng cục trưởng Cố?

Đúng lúc này ở cửa cục cảnh sát xuất hiện tình trạng ãm ã, người qua đường cuống quýt né tránh, tạo điều kiện cho Lâm Lang nhìn thấy bên ngoài có một con chó xông vào, màu lông sáng rõ, dáng vẻ uy phong lẫm liệt.

“Ồ, khá lắm, liều mạng giống Tiểu Hắc trong đội chúng ta.”

Còn chưa dứt lời, Lâm Lang liền thấy con chó kia lao tới chỗ này, anh ta tròn tròn mắt, vội trốn ra phía sau, “Ôi anh bạn chó, đừng cắn tao, tao đang khen mày mà....”

“Gâu gâu gâu!”

Ngay tại thời điểm Lâm Lang cho rằng nó sẽ nhào lên cắn mình thì chú chó đen lại dừng lại, sửa một trận với bọn họ. Sửa xong, xoay người rời đi, nhưng lúc đi tới cửa, quay đầu phát hiện bọn họ không đi theo mình thì lại sửa to một trận nữa.

Hết lần này đến lần khác, rốt cuộc có người hiểu ra, “Hình như nó đang muốn các anh đi theo nó phải không?”

Lúc này chú chó đen không nhìn được nữa, xông lên cắn vạt áo Giản Diệc Thừa, lôi anh ra ngoài.

“Đúng rồi, con chó này thật thông minh.”

Giản Diệc Thừa quay đầu xin chỉ thị của đội trưởng đội hình sự Lý Trường Phong, “Đội trưởng Lý?”

Lý Trường Phong phẩy tay, “Đi đi, cậu với Tiểu Lâm đi một chuyến xem sao, có khi chúng nó thật sự có chuyện gì không biết chừng.”

Vừa nói xong đã thấy Giản Diệc Thừa và Lâm Lang xoay người đi theo con chó rồi.

Đúng vậy, chú chó đen chính là Nhị Lang Thần mà Sơ Ngữ nuôi, Sơ Ngữ muốn báo án nhưng lại không giải thích được vì sao mình phát hiện ra nên đành nẩy ra ý tưởng này.

Cô thấy biện pháp này không ổn lắm, cũng đã nghĩ sẵn những phương án dự phòng rồi, không ngờ cảnh sát liền đi với Nhị Lang Thần thật. Lần đầu tiên Sơ Ngữ cảm thấy biết ơn những đồng chí cảnh sát nhân dân chăm chỉ như vậy, cho dù là tình huống có độ khả thi nhỏ nhất cũng không bỏ qua.

Cục cảnh sát cách phố Ngô Đồng một đoạn khá xa, Lâm Lang chạy theo Nhị Lang Thần hết ba con phố thì bắt đầu thở hổn hển, mồ hôi đầm đìa, “Thất sách quá, đáng nhẽ nên lái xe đi.”

Ngược lại với anh ta, Giản Diệc Thừa mặt không đỏ cũng chẳng thở gấp, thể lực vẫn dồi dào, anh đỡ Lâm Lang, “Nhanh lên, nó rẽ kìa.”

Vừa rẽ xong thì đến đường Ngô Đồng, tiếp theo, Nhị Lang Thần đưa hai người đến tiểu khu Hình Uyển.

Đường Ngô Đồng này thuộc khu phố cũ, những năm gần đây đã đập đi phá lại, cải tạo rồi lại cải tạo, còn rất ít những khu dân cư cũ nát như tiểu khu Hình Uyên. Nơi này là khu dân cư cũ, được xây vào những năm 90, tường ngoài đang loang lổ không thể tả, tòa cao nhất cũng chỉ có năm tầng, không có thang máy, cầu thang đi lại thì vô cùng chật hẹp.

Lúc bọn họ đến cũng không thấy có mấy người, các căn nhà đều đóng chặt cửa sổ, xem ra đã rất lâu rồi không có người.

Cầu thang nhỏ đến nỗi hai người không thể đi song song được, đành một trước một sau đi lên mới đến tầng ba, Giản Diệc Thừa đã nhận ra gì đó.

“Mùi gì vậy?” Lâm Lang phẩy tay, nhíu mày hỏi.

Giản Diệc Thừa bình tĩnh, “Mùi xác chết.”

Lâm Lang lập tức ngẩn ra, vẻ mặt nghiêm túc hẳn. Lúc mới đầu anh ta cho rằng Nhị Lang Thần chỉ dắt họ đến nơi có mấy thành phần gây náo động thôi, nhưng dính đến xác chết, vậy chắc chắn đây là một vụ án rồi.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, nhanh chóng đuổi theo Nhị Lang Thần, đi đến tầng năm liền thấy nó đang đứng trước cửa phòng 501.

Càng tới gần, mùi hôi thối của xác chết càng nặng.

Lâm Lang vừa căng thẳng vừa khó nén nỗi sự hưng phấn, “Đến đây đã lâu, cuối cùng cũng có một vụ án lớn rồi!”

Giản Diệc Thừa bình tĩnh nói, “Cũng có thể chỉ là mùi thịt thiu bình thường thôi.”

Lâm Lang cười ha ha, “Cũng đúng, dù sao người báo án cũng là con chó, có thể liên quan đến đồ ăn lắm. Ờ? Chó đâu rồi?”

Nhị Lang Thần chẳng biết đã chạy mất lúc nào, Giản Diệc Thừa nói,

“Trước mắt cứ kệ nó, gõ cửa đi.”

Chỉ là gõ cửa một lúc lâu cũng không thấy bên trong có động tĩnh, Lâm Lang nói, “Tớ đi tìm bảo vệ lấy chìa khóa.”

Nửa tiếng sau, Lâm Lang đầu đầy mồ hôi quay lại, “Bảo vệ không đi làm, điện thoại cũng không gọi được! Bảo vệ của tiểu khu này làm ăn tắc trách quá, tí nữa sẽ xử lí họ.”

“Đạp cửa đi!”

Nói xong, Giản Diệc Thừa nhanh chóng dùng một chân đạp cửa vào.

Một mùi hôi thối nồng nặc bốc ra từ trong phòng.

Lâm Lang lấy áo che mũi, “Ôi mẹ ơi, không thể thở nổi mà!”

Sắc mặt Giản Diệc Thừa không hề thay đổi, móc bao chân và găng tay từ trong túi ra, nhanh chóng đeo vào, quay đầu bảo với Lâm Lang, “Không có bao chân thì đừng đi vào.”

Bên ngoài mưa vừa tạnh, bọn họ chạy một đường tới đây, trên giày cũng dính rất nhiều vết bùn.

Lâm Lang chỉ được đứng chờ ở cửa, Giản Diệc Thừa vừa đi vào một lát Lâm Lang liền nghe thấy giọng nói hết sức bình tĩnh của anh vọng ra, “Lấy điện thoại gọi người đi.”

Đây là... Thật sự có án mạng ư?

Lâm Lang cúp điện thoại, 10 phút sau liền nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát âm ỉ dưới tầng, đội phó Giang của đội hình sự nhanh chóng đưa người đến. Vừa đi vừa hỏi: “Tình huống thế nào?”

Lâm Lang vội trả lời, “Phát hiện một xác chết nữ trong phòng tắm, thời

gian tử vong đã hơn nửa tháng rồi.”

“Ai phát hiện ra?”

“Giản Diệc Thừa.”

Giang Liên Thành dừng bước, nghiêng đầu nhìn, “Giản Diệc Thừa? Vậy ai báo án?”

“Ôi?” Lâm Lang lúng túng mất một lúc, “Nói ra có lẽ anh không tin...”

“Người báo án là một con chó.”

Chương 3: Cô gái và con mèo [3]

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Hiện trường vụ án không lộn xộn như dự đoán, bố trí trong phòng 501 rất sáng sủa ấm áp, ngoại trừ trên các đồ vật có bám bụi thì căn phòng trông hết như vừa được quét dọn vậy.

Căn hộ có kết cấu một phòng khách, một phòng ngủ, bếp và nhà vệ sinh. Trong phòng khách, trên ghế sofa có những chiếc gối thêu được đặt chỉnh tề. Cây cỏ ngoài ban công và trên bàn trà vẫn tươi tốt. Một góc trong phòng khách có giá để cho mèo nằm, phía dưới lót một tấm đệm.

Trong phòng ngủ, giường chiếu vô cùng sạch sẽ, thảm len trên sàn rất mềm mại, có thể tưởng tượng ra chủ nhân nơi đây rất thích đi chân trần trên tấm thảm này. Góc phòng còn có một giá để sách, ở trên bày đầy đủ mọi loại sách ngay ngắn. Đầu giường còn để quyển sách của Trương Ái Linh (1) mới đọc một nửa, bên trong có thẻ đánh dấu trang.

(1) Trương Ái Linh là một nhà văn nữ của Trung Quốc. Những tác phẩm nổi tiếng nhất của bà bao gồm Sắc, Giới và Tình yêu khuynh thành. Bà được chú ý vì những tác phẩm nói về những căng thẳng giữa nam giới và phụ nữ trong tình yêu.

“Phát hiện được gì rồi?”

Giang Liên Thành chẳng biết lúc nào cũng bước vào phòng ngủ, tiện tay lật quyển sách, hỏi Giản Diệc Thừa.

“Giới tính nữ, chưa kết hôn, sống một mình, nuôi một chú mèo, yêu thích văn học, cây cảnh, hàng ngày sinh hoạt khép kín, không thích ra ngoài.” Giản Diệc Thừa bình tĩnh mở miệng.

Giang Liên Thành cười một tiếng, “Được đấy, quan sát đủ cẩn thận. Vậy cậu nói thử xem, khả năng tự sát chiếm bao nhiêu phần trăm?”

“Không tới 1%.”

“Tại sao?”

“Trong nhà có nuôi mèo, phòng bếp mới mua lò nướng, quần áo trong tủ treo rất gọn gàng, mỗi quyển sách đều có kí hiệu cẩn thận, cây cảnh ngoài ban công vẫn tươi tốt dù chủ nhân đã chết lâu như thế.... Từ các chi tiết nhỏ cho thấy, đây là một người rất chú trọng chất lượng sinh hoạt, đồng thời yêu quý cuộc sống. Tôi cho rằng một người như vậy sẽ không dễ dàng tự sát.”

Giang Liên Thành gật đầu, không bình luận gì, chỉ nói, “Đi thôi, xem tình huống thi thể.”

Giản Diệc Thừa gật đầu, bước theo anh ta ra khỏi phòng ngủ.

Xác chết được phát hiện trong phòng vệ sinh, bị ngâm trong bồn tắm.

Ngày hè chói chang, thời gian lại qua lâu như vậy, thi thể đã sớm thối rữa không rõ hình dạng.

Máu thịt be bét thành một khối, hầu như hòa tan trong nước, da thịt tróc ra từng mảng, trong hốc mắt, miệng mũi người chết có thể thấy rõ ràng toàn giò bọ nhúc nhích.

Những người có năng lực chịu đựng kém đã đi ra ngoài nôn mửa vài lần, trong đó có Lâm Lang.

Giang Liên Thành cười trêu, “Đám người mới này năng lực chịu đựng kém phết nhỉ.” Rồi quay đầu vỗ vai Giản Diệc Thừa, “Cậu biểu hiện khá tốt, không làm cục trưởng Giản mất mặt.”

Giản Diệc Thừa không lên tiếng, lúc này pháp y bước ra báo cáo kết quả

giám định.

“Phán đoán ban đầu, người chết giới tính nữ, độ tuổi rơi vào khoảng từ 22 - 28 tuổi, thời gian tử vong khoảng ngày 21 tháng 8, nguyên nhân tử vong hiện không rõ ràng. Cổ tay trái có vết thương sâu 2,3cm do dao cắt, có phải là tự sát hay không vẫn chưa xác định.”

Bởi vì thi thể mục nát quá nghiêm trọng, rất nhiều thứ đã không còn có thể giám định, cần mang về làm thêm những bước kiểm nghiệm sâu hơn.

Giang Liên Thành gật đầu, quay lại hỏi, “Tiểu Lý, điều tra được thân phận người chết chưa?”

Tiểu Lý cầm một tờ tài liệu đi đến, “Đội phó Giang, không tìm được thẻ căn cước của nạn nhân, nhưng tìm được một bản hợp đồng. Trên đó viết người chết tên là Thẩm Tinh, 25 tuổi, là một tác giả trên mạng Tấn Giang.”

“Tấn Giang?”

“Phải, Tấn Giang là trang web đọc truyện tiểu thuyết lớn nhất trong nước, lượng độc giả rất đông. Lúc này tôi đã kiểm tra rồi, Thẩm Tinh cũng được coi là có danh tiếng, đã viết được bốn bộ tiểu thuyết rồi.”

Giang Liên Thành nhú mày nhìn về phía Giản Diệc Thừa, “Câu đoán đúng rồi, người yêu thích văn học, nữ tác giả không thích ra ngoài.”

“Ngoài ra hiện trường không tìm thấy ví tiền và điện thoại di động của nạn nhân.” Tiểu Lý lại nói.

Giang Liên Thành gật đầu, “Không loại trừ khả năng cướp của giết người.”

Đang nói, pháp y trong phòng vệ sinh hô lên: “Đội phó Giang, có phát hiện mới.”

Giang Liên Thành và Giản Diệc Thừa vội vã đi tới, trong bồn tắm có một thi thể màu vàng sẫm, pháp y mang găng tay lấy ra, thi thể cũng bị nát bét

ng nghiêm trọng, da lông ướt sũng trộn lẫn với nội tạng.

Là một con mèo chết.

Sau khi đợi được xe cảnh sát rú còi ầm ỹ đến, xác định họ đã phát hiện ra xác chết, Sơ Ngữ khởi động xe rồi lái đi. Cô vừa lái xe vừa quay đầu hỏi Nhị Lang Thần: “Em làm tốt lắm! Hôm nay nhất định phải thưởng cho em!”

Vừa nghe đến được ăn, Đại Miêu nhảy lên ghế lái phụ, vội hỏi, “Em thì sao?”

“Em phải giảm béo, ăn đồ ăn cho mèo đi!”

“Ngôn Ngôn, chị thật xấu tính.” Đại Miêu lập tức nằm ườn ra ghế, dáng vẻ không thể ưa nổi, “Em thật đáng thương, không có vài con cá thì không thể gượng dậy nổi.”

Sơ Ngữ mỉm cười, thừa dịp dừng đèn đỏ thì quay ra véo mặt béo của nó, “Ngoan nào, ai cũng có phần.”

Lúc này Đại Miêu mới phản chấn tinh thần bò dậy, giống như chú mèo vừa giả chết không phải nó vậy.

“Thẩm Tinh, nữ, 25 tuổi, nghề nghiệp chính là tác giả mạng. Thời gian tử vong là 21 tháng 8, từ khoảng 11 - 12 giờ đêm, cổ tay trái nạn nhân có một vết dao cắt sâu 2,3cm, pháp y giám định vết thương hướng ra ngoài, là do người khác gây ra. Tìm được hung khí ở hiện trường, là một con dao gọt hoa quả dài 15cm. Tuy nhiên nguyên nhân tử vong thực sự là do ngạt thở, bởi vậy có thể suy đoán, hung thủ dùng cách gì đó khiến nạn nhân ngạt thở, sau khi gây án lại nguy trang hiện trường thành một vụ tự sát...”

Trong phòng họp đội hình sự, Lâm Lang quay về màn hình lớn, thuật lại tình huống căn bản của vụ án. Anh ta vừa nói xong liền có người phân tích, “Hung thủ rất cẩn thận, không để lại dấu vân tay và vết chân ở hiện trường, khóa cửa cũng không có dấu vết bị cạy, liệu có phải do người quen gây án không?”

“Chắc chắn là do người quen gây án.” Giản Diệc Thừa bình tĩnh mở miệng.

Giang Liên Thành nhìn về phía anh, “Nói suy đoán của cậu đi.”

“Hung thủ lấy máy điện thoại di động và ví tiền của nạn nhân, nhưng để lại Ipad và máy tính. Từ Weibo của người bị hại có thể thấy, điện thoại cô ấy dùng là Xiaomi 5, so với laptop Samsung và Ipad thì hiển nhiên chiếc điện thoại có ít giá trị hơn. Như vậy có thể suy đoán mục đích lấy điện thoại và ví tiền đi không phải vì tiền, mà là có khả năng trong điện thoại có thứ có thể tiết lộ thông tin của hung thủ.”

Giản Diệc Thừa bình tĩnh phân tích, tốc độ nói của anh rất nhanh, lông mày nhíu lại, thời điểm tập trung suy nghĩ, trong mắt lóe lên vài tia sáng, biểu cảm chính trực ngay thẳng, mang theo khí thế khiến người khác tin tưởng và nghe theo.

“Còn một tình huống khác nữa là hung thủ lấy điện thoại và ví tiền vì muốn chuyển khoản tiền trong tài khoản ngân hàng của nạn nhân, nhưng hẳn không biết mật mã nên phải mang theo điện thoại để kiểm chứng. Không biết mọi người có chú ý không, người bị hại nửa năm trước vừa bán được bản quyền chuyển thể tiểu thuyết thành phim truyền hình, theo thông tin bên Tân Giang cung cấp, số tiền lên đến trăm vạn, bởi vậy có thể thấy điều kiện kinh tế của nạn nhân khá tốt. Mà từ tình hình ở hiện trường, hung thủ rất có thể có chuẩn bị mà đến, nếu biết rõ tình hình tài chính của nạn nhân thì càng không thể là người ngoài.”

Giang Liên Thành gật đầu, “Không sai, người lạ không thể nào nghĩ đến việc một trạch nữ sống một mình có thể có nhiều tiền đến vậy, khả năng người quen nổi lòng tham là rất lớn. Tiểu Vương đi điều tra tài khoản ngân hàng của nạn nhân, xem sao kê tài chính, hung thủ nhất định sẽ tiến hành chuyển tiền.”

“Mặt khác, nạn nhân không hay ra khỏi nhà, phạm vi xã giao rất nhỏ, đi điều tra một lượt có thể sẽ có phát hiện.”

Giang Liên Thành cong ngón trỏ, gõ mấy lần lên mặt bàn, lại nói, “Tiểu khu có camera giám sát không?”

“Tiểu khu Hình Uyển đã rất cũ, phần lớn camera đều hỏng rồi, từ cửa tiểu khu đến nhà nạn nhân không hề có camera.” Lâm Lang nói.

“Mở rộng phạm vi, điều tra đến camera trên đường Ngô Đồng.”

“Vâng đội phó Giang, tôi lập tức đi làm.”

“Còn về phía gia đình nạn nhân, Tiểu Lý, cậu phụ trách đi.”

“OK, đội phó Giang.”

“À đúng rồi, còn con chó báo án kia, đã tìm thấy chưa? Điều tra xem nó với người bị hại có quan hệ như thế nào, thời đại này chó cũng thành tinh rồi, còn biết báo án, thật sự hiếm có...”

Phân chia nhiệm vụ xong, Giang Liên Thành mới uống một hớp nước, ngẩng đầu nhìn Giản Diệc Thừa đang dăm chiêu, thuận miệng hỏi một câu, “Làm sao vậy? Cậu còn có vấn đề gì à?”

Giản Diệc Thừa lắc đầu, thu dọn tài liệu trên bàn của mình, nói một tiếng, “Tôi đi hỗ trợ bên giám sát camera.”

Sơ Ngữ nhìn hai cảnh sát trước mặt, tim ngừng đập một nhịp, còn tưởng rằng họ điều tra được việc cô để Nhị Lang Thần đi báo án.

“Cô Sơ không cần lo lắng, chúng tôi tới đây là muốn hỏi cô vài điều, cô có ấn tượng với người này không?” Một cảnh sát lấy ảnh ra cho cô xem.

“Thẩm Tinh?” Sơ Ngữ kinh ngạc nói.

“Cô biết à?”

Sơ Ngữ gật đầu, trong hình rõ ràng là người từng tới phòng khám của cô - Thẩm Tinh. Sơ Ngữ có ấn tượng rất mạnh với cô gái này. Một là bởi vì Thẩm Tinh là khách hàng thật sự đầu tiên của cô, hai là Thẩm Tinh rất hướng nội, hình như không hay giao tiếp với người khác. Khi nói chuyện với cô cũng hơi thận trọng, mặt rất hay đỏ lên. Đến tận bây giờ Sơ Ngữ đến vẫn nhớ dáng vẻ cô ấy cẩn thận ôm mèo, dè dặt đứng trước cửa hàng của cô.

“Đúng vậy.” Giờ phút này Sơ Ngữ khá hoảng hốt, trong lòng cô xuất hiện dự cảm không tốt, thế giới chẳng lẽ nhỏ như vậy, cô gái bị hại ở tiểu khu Hình Uyển chính là Thẩm Tinh sao?

“Tôi với cô ấy không quen thân lắm, cô ấy là khách hàng đầu tiên của tôi, bởi vậy tôi có ấn tượng...” Sơ Ngữ kể lại đơn giản tình huống ngày hôm đó một lúc, cuối cùng còn nghe theo yêu cầu của cảnh sát, đưa bệnh án của Tiểu Quai cho họ xem.

Một cảnh sát trong đó lật bệnh án, bỗng nhiên chỉ vào một hàng chữ hỏi, “Thẩm Tinh nói cô ấy đang yêu à?”

Sơ Ngữ gật đầu, “Đúng, khi tôi hỏi cô ấy đang yêu phải không, cô ấy có thừa nhận.”

Điều tra được đầu mối quan trọng như vậy, hai cảnh sát liền đứng dậy tạm biệt rồi chuẩn bị trở về báo cáo.

Cùng lúc đó, trong cục cảnh sát, Lâm Lang đề lên một tay Giản Diệc Thừa, nghiêm túc nói, “Giản Diệc Thừa, cậu bị tình nghi là đồng phạm tham gia vụ mưu sát, xin đi theo chúng tôi một chuyến!”

Chương 4: Cô gái và con mèo [4]

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Giản Diệc Thừa rút tay về, gạt tay Lâm Lang ra, nhíu mày nói, “Đừng đùa nữa.”

Vẻ nghiêm túc trên mặt Lâm Lang không thể duy trì được nữa, cười đùa, “Tớ có đùa với cậu đâu, cậu xem camera đi, hơn nửa tháng trời cậu liên tục ngồi canh trước cửa tiểu khu, nhiều thì nửa tiếng, ít thì mười phút, lén lén lút lút, cậu đang làm gì đấy? Dù ai nhìn hành vi đó cũng thấy vô cùng nghi ngờ!”

Cuối cùng lại bồi thêm một câu, “Mỗi ngày cậu lại đi một mình nữa chứ, không cho tớ đi cùng.”

Giản Diệc Thừa nhìn camera theo dõi, tự trách bản thân bất cẩn, dễ bị quay được.

Đúng lúc này cục trưởng Cố đi qua, nghe Lâm Lang nói liền lại gần, “Cậu nói Giản Diệc Thừa ngồi trước tiểu khu của người bị hại suốt nửa tháng? Vậy còn chờ gì nữa? Mau mau, nên làm gì thì làm đi, dù cậu ta là cảnh sát cũng không được làm việc trái pháp luật, đã khả nghi thì thẩm vấn luôn!”

Lâm Lang tròn tròn mắt, “À không không, cục trưởng Cố, anh thật sự muốn thẩm vấn sao? Việc này hoàn toàn không thể nào, sao Giản Diệc Thừa có thể là hung thủ chứ?” Là ông ta thì còn có khả năng hơn ý.

Có điều lời này Lâm Lang không dám nói ra miệng, cục trưởng Cố tròn tròn hai mắt như hai cái chuông đồng, mặt tối sầm lại, “Trên mặt hung thủ chẳng nhẽ viết hai chữ “hung thủ” sao? Có manh mối thì phải lập tức điều tra, không muốn oan uổng người tốt, nhưng càng không thể bỏ qua kẻ xấu được.”

Lời này chỉ còn kém mỗi điều bảo thẳng Giản Diệc Thừa chính là hung thủ

thôi.

Giản Diệc Thừa đứng im tại chỗ, sắc mặt cực kỳ lạnh lẽo, “Cục trưởng Cố muốn thẩm vấn thì thẩm vấn đi, đừng có chỉ cây dâu mắng cây hòe nữa.”

Cục trưởng Cố híp mắt nở nụ cười, vẻ mặt hòa ái, “Cậu xem cậu nói gì kia, không phải tôi muốn thẩm vấn cậu, chúng ta cũng chỉ làm việc theo quy trình thôi, không muốn bỏ sót bất kỳ manh mối nào!”

Giản Diệc Thừa lạnh lùng liếc ông ta, không lên tiếng. Cố Minh Hoa cũng không để ý, quay lại nói về phía một đám công nhân viên đang tụ tập, “Nhìn cái gì? Chưa từng thấy cảnh sát điều tra vụ án à? Nên làm gì thì đi làm đi! Lý Trường Phong, đích thân cậu thẩm vấn cho tôi, đừng bỏ qua bất kỳ manh mối nào.”

Mọi người vội vã cúi đầu, giả vờ bận việc trên tay nhưng lỗ tai đều đang hóng chuyện bên này.

Lý Trường Phong đi tới, nở nụ cười ngay thẳng, “Được rồi, cục trưởng Cố về phòng đi, nơi này giao cho tôi là được!” Nói xong, duỗi cánh tay khoác lên vai Giản Diệc Thừa, hai người sánh vai đi khỏi nơi đó.

Cố Minh Hoa không nói gì, quay đầu lại nói với Lâm Lang đang há hốc mồm, “Nhìn cái gì mà nhìn? Mau đi làm việc đi!”

“Ồ, vâng vâng.” Lâm Lang vội vã quay đầu lại, tiếp tục tìm kiếm đối tượng khả nghi, tuy rằng anh ta nhìn đi nhìn lại vẫn thấy Giản Diệc Thừa là đáng nghi nhất.

Lâm Lang vỗ đầu một cái, hình như anh ta bị lời nói của cục trưởng Cố ảnh hưởng rồi.

Trong phòng làm việc của đội trưởng đội hình sự, Giản Diệc Thừa đưa lưng về phía cửa, ngồi trước bàn làm việc của Lý Trường Phong. Sóng lưng anh thẳng tắp, kiên cường, sừng sững như một tảng đá ngoan cố trong mưa to gió lớn vậy, không thể lay chuyển được.

Lý Trường Phong rót hai chén trà, đưa cho anh một chén, cười nói, “Đừng để trong lòng, chả biết hôm nay cục trưởng Cố uống nhằm thuốc gì, nổi giận bùng bùng, nhìn ai cũng không thuận mắt, không phải là cố ý nhắm vào cậu đâu.”

Đây hoàn toàn là lời nói dối không chớp mắt, trên dưới đội hình sự có ai không biết cục trưởng Cố cố ý nhắm vào Giản Diệc Thừa? Còn mỗi nước đuổi người mà thôi! Cũng chẳng hiểu tại sao cục trưởng Cố ghét Giản Diệc Thừa đến vậy, anh là một cảnh sát trẻ có tiềm năng, trầm tĩnh không nhiều lời, nhưng năng lực thì không thể phủ nhận được.

Mặc dù lúc mới đầu, mọi người vì lời nói của cục trưởng Cố mà xa lánh Giản Diệc Thừa, nhưng gần đây sau khi ở chung một khoảng thời gian, ai cũng nhận ra người này không phải như cục trưởng Cố nói, là công tử được trải thảm vàng đến đây mà là một cảnh sát trẻ ưu tú có tiềm năng.

Giản Diệc Thừa nhận lấy chén trà, nói một tiếng cảm ơn rồi cụp mắt yên tĩnh nhìn lá trà chìm nổi trong chén.

Lý Trường Phong kéo ghế, ngồi đối diện anh, nhìn thẳng, “Được rồi, cục trưởng Cố nói thế thôi, cũng không thể đưa cậu đi thăm vấn thật được. Tuy vậy tôi rất tò mò, mỗi ngày cậu đều đứng trước cửa tiểu khu Hình Uyển làm gì?” Anh ta nói xong, lại bổ sung một câu, “Không phải tôi nghi ngờ cậu đâu, tuy không hiểu rõ con người cậu nhưng tôi biết cục trưởng Giản, ông ấy chắc chắn sẽ không dạy cậu vi phạm pháp luật. Chỉ là vì thời điểm này hơi trùng hợp quá.”

Thái độ Lý Trường Phong rất tùy ý, nói chuyện cũng giống thuận miệng tán gẫu nhưng Giản Diệc Thừa biết, chuyện này nếu không giải thích rõ ràng, quả thật sẽ khiến người khác nghi ngờ. Nhưng mà...

Anh nắm chặt chén trà trong tay, bởi vì dùng quá sức mà nổi đầy gân xanh, im lặng một lúc, hầu kết lặn lên lặn xuống hồi lâu, anh mới chậm rãi nói, “Không phải tôi quan sát tiểu khu Hình Uyển mà là muốn nhìn tiểu khu Giang Hoa đối diện.”

“Hử?” Lý Trường Phong hứng thú, “Cậu nhìn tiểu khu Giang Hoa làm gì?”

“Chờ một người.”

“Chờ ai?”

“Bạn học cấp ba.”

Lý Trường Phong lơ mờ hiểu ra, rất tò mò hỏi, “Là nam hay nữ?”

Giọng nói của Giản Diệc Thừa hơi thấp, nhưng trong phòng làm việc yên tĩnh của Lý Trường Phong lại nghe rõ mồn một, “Nữ...”

Trong phòng đội trưởng đội hình sự bỗng nhiên vang lên tiếng cười to, người bên ngoài sợ hết hồn, còn tưởng đội trưởng Lý bị trúng gió.

“Haha.” Lý Trường Phong cười vỗ vai Giản Diệc Thừa, “Thằng nhóc cậu được đấy, quả thật không nhìn ra....”

“Đội trưởng Lý!” Giản Diệc Thừa thấp giọng lên tiếng, ngắt lời Lý Trường Phong sắp sửa nói, đột nhiên đứng dậy, để chén trà lên bàn, “Đội trưởng Lý, nếu không còn việc gì thì tôi xin phép đi trước.”

“Được được được, trở về đi, làm việc tốt vào.” Lý Trường Phong không nhìn được bật cười, phát phát tay để anh rời đi.

Giản Diệc Thừa kéo ghế ra, vẻ mặt bình tĩnh, bước đi vững vàng như là chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, nhanh chóng rời đi.

Lý Trường Phong tinh mắt nhìn thấy dải tai ửng hồng của anh, lại nở nụ cười, “Ôi người trẻ tuổi...”

Sơ Ngũ mang cái ghế nhỏ ra, ngồi trước cửa tán gẫu với đám mèo hoang.

“Mẹ chị ấy đến rồi, khóc vô cùng thảm thiết, nói không nên để chị ấy một

mình đến thành phố này sinh sống, rồi mẹ xin lỗi con, có điều người cũng chết rồi, bây giờ nói những điều này có ích gì chứ?” Mèo vàng đang thuật lại những tiền triển mới nhất cho Sơ Ngũ nghe, ngũ khí khá là già đời.

“Bố cô ấy thì sao?” Sơ Ngũ hỏi một câu.

“Bố chị ấy chẳng thấy đâu cả, có người nói bố mẹ chị ấy đã ly hôn lâu rồi, chị ấy sống với mẹ, bố bỏ mặc không quan tâm, cũng không chu cấp tiền nuôi dưỡng. Sau khi mẹ chị ấy tái hôn thì có em bé, chị ấy trở thành người thừa, tốt nghiệp xong thì lên đây sống...”

Cũng khó trách vì sao tính cách cô ấy lại nhút nhát như vậy, bố không quan tâm mẹ không thương yêu, tự mình lên thành phố sống, cũng không giao du với người ngoài, có khi còn mắc chứng sợ giao tiếp. Có điều Sơ Ngũ lại rất thích tính cách cô ấy, điềm đạm nho nhã, từ thái độ của cô ấy với Tiểu Quai có thể thấy được là một cô gái tâm địa lương thiện, tính tình dịu dàng. Chẳng hiểu vì sao hung thủ tàn nhẫn như vậy, có thể xuống tay giết hại cô ấy!

Một cô gái còn trẻ, mới 25 tuổi lại bất hạnh như thế. Sơ Ngũ hơi khó chịu, lại thấy thương xót Thẩm Tinh, chỉ ngồi trong nhà cũng bị tai bay vạ gió, thật sự vô cùng xui xẻo.

“Hi vọng cảnh sát sớm bắt được hung thủ, cũng để cô ấy trên trời có linh được yên nghỉ.”

“Đúng rồi.” Sơ Ngũ đột nhiên nghĩ đến điều gì, “Tiểu Hoàng, không phải em bảo thấy hung thủ sao? Diện mạo hần như thế nào?”

Tiểu Hoàng nhớ lại một chút, “Rất cao và gầy, hần ôm một bó hoa hồng gõ cửa, Thẩm Tinh thấy hần thì rất vui vẻ, nói vài câu rồi lại đuổi hần đi. Hần ta giăng co một hồi với chị ấy, sau đó liền đẩy chị ấy lên giường, dùng gói che mặt chị ấy...”

Sơ Ngũ rung mình một cái, không nghĩ đến thì ra là người quen gây án, không biết cảnh sát có tra được điểm đây không. Cô có thể để Nhị Lang Thần đi báo án, nhưng không có cách nào để nó đi kể lại tình huống này. Với lại, lời

động vật có thể dùng làm chứng sao...

Sơ Ngữ bỗng nhiên hơi ỉu rĩ, có năng lực như vậy lại phải giấu giếm, biết cái gì cũng không thể nói thì càng vô dụng hơn.

Đại Miêu nhận ra cô đang chán nản, cong lưng dòn sức nhảy lên bả vai cô, móng nhỏ vuốt vuốt, “Ngôn Ngôn, trưa rồi, nên gọi thức ăn thôi! Em muốn ăn cá khô ở cửa hàng hôm trước.”

Sơ Ngữ lão đảo, suýt thì ngã, “Ôi, con mèo mập này, đề chết chị rồi!”

“Chị đồng ý đi đã.”

“Được rồi, cá khô thì cá khô.”

“Meo meo...”

“Ngày hôm sau khi người bị hại tử vong, tài khoản ngân hàng của cô ấy xuất hiện giao dịch chuyển khoản 110 vạn tệ, đã tra ra được người nhận là một ông cụ 81 tuổi, bị liệt nửa người hơn 10 năm, hiển nhiên không có khả năng gây án.”

“Có thể thấy hung thủ dùng chứng minh thư của người khác để chuyển tiền. Đồng thời hẳn nhất định có năng lực tính toán, số tiền kia quay vòng nhiều lần trên mạng, hiện đã không thể lần theo.”

“Manh mối đứt đoạn rồi sao?” Giang Liên Thành nhú mày hỏi.

“Còn đang phân tích, tuy nhiên lúc chúng tôi đi điều tra có phát hiện mới, một ngày trước khi bị hại, nạn nhân có đến một phòng khám thú cưng để xem bệnh cho con mèo của cô ấy. Bác sĩ ở phòng khám cung cấp thông tin người bị hại có bạn trai. Nhưng nạn nhân mất lâu như vậy, người bạn trai này không một lần xuất hiện, người này khá khả nghi.”

“Là rất khả nghi, xác định được là ai chưa?”

Giản Diệc Thừa im lặng từ đầu bỗng nhiên mở miệng, “Mọi người nhìn cái này một chút.”

Anh nói xong thì chiếu lên màn hình vài bức ảnh, trong ảnh là bài đăng của một diễn đàn.

Nội dung bài đăng là: *Có nên yêu qua game không?*

Đại ý của người viết là có quen một người qua game, nói chuyện hợp nhau liền kết bạn, sau một thời gian ngắn nảy sinh tình cảm, hiện tại đối phương yêu cầu gặp mặt, có nên đi không.

Bài viết này thu hút rất nhiều bình luận, Giản Diệc Thừa đánh dấu đỏ một số cái.

Có thể thấy người viết cuối cùng quyết định đi gặp người bạn qua game kia, đồng thời người đó cũng không hề béo mập, mà cao gầy, là kiểu dáng mà người viết ưa thích, bởi vậy hai người quyết định yêu nhau.

Tìm được người yêu qua game, lại không bị “vỡ mộng” là mong ước trong giới, được rất nhiều người chúc phúc.

“Bài đăng này là vào tháng 5 năm nay, được tuyên bố trên diễn đàn Tấn Giang.” Giản Diệc Thừa trượt con chuột, mở một tấm hình ra, “Khuôn mặt trên bức ảnh được đánh số chính là bạn trai người bị hại.”

Người đàn ông trong hình cao gầy, chân thon dài, da trắng, dù không thấy mặt nhưng chỉ qua thân hình cũng thấy đây là một người khá bắt mắt.

Lâm Lang nhìn bức ảnh, bỗng nhiên nghĩ đến gì đó, “Người này.... Tôi từng thấy trong camera giám sát rồi.”

Chương 5: Cô gái và con mèo [5]

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Trong camera, lúc 10 giờ 40 phút tối ngày 21 tháng 8, ở video xuất hiện một người đàn ông. Sở dĩ có thể ngay lập tức nhận ra là bởi đặc điểm cơ thể hắn quá rõ ràng. Vừa cao vừa gầy, chiều cao lên đến 1m90. Mà hắn lại xuất hiện ngay thời điểm tử vong của nạn nhân, trùng hợp như vậy, thật sự khiến người ta khó bỏ qua.

Trong video, người đàn ông ôm một bó hoa hồng, từ đường giao Cẩm Xuyên bước vào đường Ngô Đồng, sau đoạn đường này lại không có camera giám sát nên không thấy được rốt cuộc hắn ta có vào tiểu khu Hình Uyển hay không.

11 giờ 37 phút, hắn đi ra từ hướng khác của đường Ngô Đồng, bó hoa hồng trong tay đã không còn, bắt một chiếc taxi rời đi.

“Quay lại.” Giản Diệc Thừa đột nhiên mở miệng.

Nhân viên kĩ thuật trước máy tính cũng nghe lời quay lại.

“Dừng.” Giản Diệc Thừa chỉ tay vào đoạn hắn ta gọi taxi, “Phóng to tay phải của hắn lên.”

Hình ảnh sau khi phóng to tuy không rõ nét nhưng vẫn có thể nhìn thấy trên tay người đàn ông có ba vết cào đang chảy máu.

“Vết mèo cào!” Giang Liên Thành kết luận, “Là con mèo của người bị hại cào.”

Đến đây về cơ bản đã có thể xác định người này vô cùng có khả năng là hung thủ sát hại Thẩm Tinh, “Dọc theo đường đi taxi, tra xem hắn xuống xe ở

đâu.”

Lần này không có việc ngoài ý muốn, ven đường taxi đi đều có camera giám sát, vì thế tuyến đường đi của hắn rất rõ ràng.

“Không nhầm được, chính là hắn! Hơn nửa đêm đổi ba chuyến taxi, chạy hai vòng quanh Giang Thành, tên khốn này, nếu như không phải làm việc xấu thì khẳng định trong lòng thấy quý mới hành động như vậy.” Lâm Lang nói.

Giang Liên Thành nở nụ cười, “Có phải hay không, bắt về thẩm vấn mới biết được. Khóa chặt địa điểm hắn xuống xe, trước tiên bắt người đã.”

“Vâng.”

Lần này không có gì khó khăn xảy ra cả, rất thuận lợi tìm thấy người đàn ông trong camera theo dõi. Hắn ở trong một khách sạn nhỏ từ ngày 19 tháng 8 đến 22 tháng 8, trong ghi chép của lễ tân có thông tin của hắn.

Tiêu Minh, giới tính nam, 27 tuổi, người tỉnh Tứ Xuyên. Bố mẹ ly dị, hắn ở với ông bà, sau khi ông bà qua đời thì chỉ còn lại một mình hắn. Tốt nghiệp đại học rồi đi làm một năm, sau đó liền ở lì trong nhà, nghiện game online. Đồng thời hắn cũng học chuyên ngành công nghệ thông tin ở đại học.

“Không tra được trong tài khoản ngân hàng của hắn có tiền chuyển vào, nhưng nhân vật trong game của hắn đột nhiên thay đổi rất lớn, nâng cấp cả trang bị cho bạn gái trong game nữa.”

“Có thể xác định hung thủ chính là Tiêu Minh, liên lạc với công an tỉnh Tứ Xuyên, lập tức triển khai bắt người!”

“Vâng!”

Thời điểm Sơ Ngữ nghe nói hung thủ đã bị bắt còn kinh ngạc một lúc, không ngờ tốc độ của cảnh sát nhanh như vậy, từ khi phát hiện xác chết đến khi bắt được thủ phạm chỉ tốn bốn ngày mà thôi.

Xem ra lúc trước cô đã đánh giá thấp năng lực của cảnh sát nhân dân rồi. Suy nghĩ một lúc cô lại bật cười vì cảm giác của mình. Ôi thật là ngây thơ, lại còn áy náy một thời gian vì không cung cấp được manh mối cho cảnh sát. Cô cũng không nghĩ tới từ lúc nào mà cảnh sát lại dựa vào siêu năng lực để phá án chứ? Dù không có khả năng nghe hiểu tiếng động vật nhưng vẫn phá rất nhiều vụ án đấy thôi? Dù sao người ta dựa vào chứng cứ, tìm kiếm dấu vết trong manh mối, chứ không phải cứ mở miệng bảo người này là hung thủ thì hẳn chính là hung thủ.

Quên đi, cô vẫn nên bảo vệ tốt bí mật nhỏ của mình, yên tâm làm bác sĩ tâm lý cho thú cưng là được rồi. Dù sao cũng không thể nào xui xẻo đến mức ngày nào cũng gặp vụ án giết người phải không?

Trải qua suốt một đêm trầm vấn, cuối cùng Tiêu Minh cũng thú nhận mình là hung thủ.

Tiêu Minh nghiện game online nhưng lại không có khả năng tài chính, dựa vào tướng mạo ưa nhìn và tài ăn nói nên trong game được rất nhiều cô gái mến mộ.

Hắn lợi dụng ưu thế của bản thân, tấn công bằng lời ngon tiếng ngọt, lừa được không ít tiền của các cô gái. Tuy rằng không nhiều nhưng một tháng cũng được ba đến năm lần, chi tiêu tiết kiệm thì vẫn đủ cho hắn tiêu xài.

Sau khi quen Thẩm Tinh, hắn vốn dự định lừa cô như những người khác, nhưng cô gái này không đề phòng chút nào. Bị hắn dụ dỗ nói ra không ít, cũng bởi vậy để Tiêu Minh biết được cô sống một mình, trong tay có hơn 100 vạn tiền nhuận bút.

Lúc này Tiêu Minh nổi lòng tham, chỉ có điều lúc ấy hắn cũng không có ý giết người, chỉ định lừa tiền Thẩm Tinh sau đó biến mất.

Tuy nhiên bởi vì bố mẹ ly hôn nên Thẩm Tinh tự mình thuê phòng ở ngoài, cô ấy rất không có cảm giác an toàn, tâm nguyện lớn nhất là có một căn nhà nhỏ thuộc về mình nên cô ấy đang tích góp tiền bạc.

Mặc dù cô ấy toàn tâm toàn ý với Tiêu Minh, nhưng liên quan đến chuyện tiền nong, cô ấy quyết không động đến. Một tháng trước, Thẩm Tinh bán được bản quyền truyền hình, nhận được tiền nhuận bút liền vui vẻ chia sẻ với bạn trai. Nhưng cô ấy không hề nghĩ đến, khoản tiền lớn như vậy lại làm Tiêu Minh có ý định xấu xa.

Bởi vì lúc trước từng gặp mặt nên Tiêu Minh biết rõ nơi ở của Thẩm Tinh, hẳn vừa nói chuyện với cô ấy vừa đi tới nơi cô ấy ở để thăm dò địa điểm, cuối cùng ngày 21 tháng 8 đã tàn nhẫn ra tay sát hại cô ấy.

Lâm Lang thôn thức, “Vụ án này nói cho chúng ta điều gì? Nói cho chúng ta rằng, những cô gái à, đừng tin tưởng cái gọi là nam thần trong game! Đàn ông cả ngày mê muội với game online, hoặc là game thủ, hoặc là loại thua cuộc không có ý chí tiến thủ! Bọn họ thì có gì tốt? Còn nữa, chuyện tiền bạc nhất định không được để lộ ra ngoài, nhất định không để lộ, không để lộ! Chuyện quan trọng phải nói ba lần, bản thân giàu nhưng không khoe ra thì không được sao? Đương nhiên quan trọng nhất là đàn ông đẹp trai đều không thể tin tưởng được...”

Chuyên đề tài, Lâm Lang lẩm bẩm một mình, “Người đàn ông tốt phải như tôi này, không chơi game, có ý chí tiến thủ, có trách nhiệm gánh vác, ngoại hình không đến nỗi, còn có thể kể chuyện cười mọi nơi!”

Trong phòng làm việc, đồng nghiệp nghe anh ta lải nhải một lúc lâu thì liếc mắt nhìn, Lâm Lang cũng không thèm để ý, cười đùa đến gần Văn Lệ đang thu dọn hồ sơ trước mặt, “Chị Văn, cô gái tới gặp chị hôm qua tên gì vậy? Có bạn trai chưa? Giới thiệu cho em được không?”

“Ồ, cậu để ý cô ấy sao? Được thôi, hôm nào chị giới thiệu hai người với nhau một chút.”

“Hay quá! Chị Văn thật tốt, tối nay em mời cơm, chị đừng cướp của em đấy.”

“Được, mời mọi người nữa, tối nay không ăn thịt không được rồi!”

Trong phòng làm việc vô cùng náo nhiệt, chỉ có Giản Diệc Thừa im lặng ngồi chỗ của mình ghi chép gì đó. Lâm Lang đi qua nói với anh một tiếng, “Mọi người đều đi, cậu đi không?”

“Không được, buổi tối tớ có việc.” Giản Diệc Thừa trả lời mà đầu cũng không ngẩng lên.

Lâm Lang đã quen thái vờ độ này của anh nên không để ý lắm, “Được thôi.”

Vẫn chưa đến 5 giờ, Sơ Ngữ đã định đóng cửa đi về. Bởi vì chuyện của Thẩm Tinh, cô đột nhiên cảm thấy con gái sống một mình không hề an toàn. Nếu không có chuyện gì thì về sớm một chút, không nên về quá muộn sẽ nguy hiểm.

Phòng khám của cô ở ngay đường Cẩm Xuyên, sau lưng là tiểu khu Giang Hoa nơi cô ở, nhưng cửa tiểu khu lại hướng về phía đường Ngô Đồng nên lúc đi về cô phải đi đường vòng. Có điều cũng không xa lắm, nên hôm nào không về nhà bố mẹ thì cô không lái xe đi.

Sơ Ngữ nhàn nhã tản bộ, Nhị Lang Thần theo sau, Đại Miêu lười biếng không muốn đi nên nằm trên lưng Nhị Lang Thần, bình chân như vại coi chú chó là vật cưỡi chuyên dụng của nó.

Sơ Ngữ bóp bóp lỗ tai nó, khó chịu nói, “Lười chết đi được!”

“Meo meo, em lười thì có phúc của lười mà.”

“Em đã không muốn vận động giảm béo, vậy chị chỉ có thể cắt khẩu phần ăn của em thôi!”

Đại Miêu vội vã nhảy xuống, “Em tự đi là được chứ gì?”

“Không ép thì còn lâu em mới chịu vận động.”

Sơ Ngữ đeo tai nghe, giả vờ gọi điện thoại, vừa đi đường vừa tán gẫu với

Đại Miêu. Bỗng nhiên Nhị Lang Thần vẫn trầm mặc chột mở miệng, “Ngôn Ngôn, có người đi theo chị!”

Trong lòng Sơ Ngũ hồi hộp, trong đầu xuất hiện một loạt ý nghĩ kẻ giết người ác độc cuồng theo dõi này nọ, bởi vì chuyện của Thẩm Tinh, mấy hôm nay cô hơi nhạy cảm quá mức.

Giọng cô hơi run run hỏi Nhị Lang Thần, “Là nam hay nữ? Cao lớn không?”

“Nam, thân hình cao lớn.”

Chân Sơ Ngũ mềm nhũn, “Vậy phải làm sao bây giờ?” Ánh mắt cô liếc nhìn hai bên, đúng lúc bước vào đoạn đường nhiều cây xanh, xung quanh không một bóng người. Người ở lối đi bộ căn bản cũng không để ý đến bên này.

“Ngôn Ngôn, hẩn tới rồi!”

Trong đầu Sơ Ngũ chỉ có một ý nghĩ, tiêu rồi.

Nhị Lang Thần nói, “Ngôn Ngôn, chị chạy trước đi, em ngăn cản hẩn!”

Còn không chờ Sơ Ngũ lên tiếng, Nhị Lang Thần đã quay người sửa inh ỏi, nghe răng múa vuốt, ánh mắt cực kỳ hung ác.

Lần này Giản Diệc Thừa quyết định gặp mặt Sơ Ngũ, vẫn lặng lẽ đi sau tìm cơ hội, không lẽ lại bị người ta hiểu nhầm là có ý đồ xấu sao?

Từ lúc đến Giang Thành, anh luôn muốn tìm cách để tình cờ gặp cô, không ngại ngần, không cứng nhắc, giống như chỉ là ngẫu nhiên nhìn thấy, tự nhiên cất tiếng chào hỏi....

Nhưng trong đầu diễn tập cảnh gặp mặt vô số lần, chưa từng nghĩ sẽ rơi vào hoàn cảnh này.

Bị chó đuổi đến nỗi chạy cong móng....

“Gâu gâu gâu!”

Sơ Ngũ vô cùng cảm động trước tinh thần anh dũng của Nhị Lang Thần, nhưng lại sợ nó xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên quay đầu liếc nhìn, phát hiện người bị Nhị Lang Thần đuổi trông khá quen.

“Nhị Lang Thần! Quay lại! Quay lại mau!”

Nhị Lang Thần nghe được tiếng chủ nhân gọi liền dừng lại rồi quay về, cũng không quên nhe răng nhếch miệng dọa Giản Diệc Thừa một tiếng, dáng vẻ như đang nói, đừng trêu chọc chúng tôi!

Giản Diệc Thừa: “...”

Sơ Ngũ chạy chậm lại, hơi thở gấp gấp, kinh ngạc nhìn Giản Diệc Thừa, “Giản Diệc Thừa? Sao cậu lại ở đây?”

Nhị Lang Thần bối rối, “Ngôn Ngôn, chị biết anh ta à?”

Sơ Ngũ lặng lẽ gật đầu một cái, lần này thật mất mặt, sao lại xuất hiện tình huống như vậy? Có điều trên mặt cô rất bình tĩnh, chỉnh lại tóc, vén ra sau tai, hơi mỉm cười, “Xin lỗi nhé, Nhị Lang Thần nhà tớ hơi nghịch ngợm.”

Sắc mặt Giản Diệc Thừa bình tĩnh, không có chút chật vật nào như vừa nãy, đứng thẳng người, ánh mắt hơi sụp xuống trên người Sơ Ngũ, trầm giọng nói, “Không sao.”

Dừng một chút lại nói, “Đã lâu không gặp... Sơ Ngũ.”

Giọng anh trầm thấp lành lạnh, âm cuối hơi cao lên. Hai âm cuối thoát ra từ miệng anh làm Sơ Ngũ có cảm giác bị cọng lông chim nhẹ nhàng xẹt qua trong lòng.

Sơ Ngữ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng lại không nói ra được, cô cười, “Từ khi lên đại học thì không còn nghe được tin tức của cậu, hiếm có cơ hội gặp, đi ăn một bữa không?”

“Được.” Giản Diệc Thừa nhanh chóng trả lời.

Đã rất lâu rồi Sơ Ngữ không gặp anh, lần cuối gặp mặt là lúc tốt nghiệp trung học, lúc học cấp ba hai người họ là quan hệ bàn trên bàn dưới. Tuy Giản Diệc Thừa không hay nói chuyện nhưng cũng khá thân với cô. Bây giờ gặp lại, hình như đã có cảm giác xa cách, không biết nên bắt đầu từ đâu.

Giản Diệc Thừa càng không biết nên nói gì, anh không tìm nổi một chủ đề để nói chuyện.

Không khí vô cùng yên tĩnh, thậm chí còn hơi lúng túng, im lặng một lát, hai người cùng mở miệng, “Cậu/Tớ...”

“Cậu nói trước đi!” Lại trầm miệng một lời nói.

Sơ Ngữ không nhịn được cười một lúc, “Nhiều năm không gặp như vậy, cậu vẫn chẳng thay đổi gì.”

Vẫn trầm mặc ít nói, sẽ không mở miệng nói chuyện trước như vậy.

Giản Diệc Thừa người cao chân dài, nói chuyện với Sơ Ngữ phải hơi cúi đầu. Anh nhanh chóng nghiêng đầu nhìn cô một cái, lại thu hồi ánh mắt, mím môi nói, “Cậu cũng không thay đổi.”

Còn chỗ nào không thay đổi thì Sơ Ngữ không tiện hỏi, cô không thể không lãng sang chuyện khác, “Cậu muốn ăn gì? Trên đường này có mấy nhà hàng cũng không tệ lắm.”

“Đến chỗ cậu muốn ăn là được.”

Lúc này Đại Miêu phía sau không nhịn được bày tỏ sự tồn tại của mình,

“Em muốn đi ăn cá! Ngôn Ngôn!”

Giản Diệc Thừa liếc mắt nhìn nó, khẽ nói, “Chó và mèo của cậu rất thông minh.”

Anh đã nhận ra Nhị Lang Thần chính là chú chó báo án ngày đó.

Chương 6: Golden Retriever [1]

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Bữa cơm này cuối cùng vẫn không ăn được. Lúc đến quán cơm, bố Sơ Ngữ gọi điện đến, nói mẹ cô vừa bị tai nạn giao thông, bây giờ đang ở bệnh viện. Tuy bố nhấn mạnh rằng mẹ cô không sao, nhưng Sơ Ngữ có thể không lo lắng ư, không tận mắt đến làm sao cô yên tâm được?

“Xe của tớ ở ngay đây, tớ đưa cậu đi.” Sơ Ngữ vừa cúp điện thoại, Giản Diệc Thừa lập tức nói.

Trong lòng Sơ Ngữ đang lo lắng, cũng không từ chối, “VẬY làm phiền cậu rồi.”

Một đường không ai nói câu nào, đến bệnh viện, Sơ Ngữ xuống xe, vội vã tạm biệt Giản Diệc Thừa rồi chạy vào trong bệnh viện.

Câu hỏi “Cần tớ đi cùng không?” tắc trong cổ họng anh, không kịp nói ra.

Lúc Sơ Ngữ đến phòng bệnh, mẹ cô đang tám chuyện rất hăng say với dì giường bên, thấy Sơ Ngữ đi vào chỉ thuận miệng hỏi một tiếng, “Ngôn Ngôn đến rồi à?” rồi lại nhanh chóng quay sang nói với dì giường bên, “Thái độ của cô gái ấy với nhà chồng như thế nào?”

Sơ Ngữ vừa nhìn thấy tình huống này liền khẳng định mẹ cô không sao hết.

“Nói không có chuyện gì đâu con còn không tin.” Bố Sơ Ngữ vừa nói vừa gọt táo, “Chẳng qua trên đùi có vết thương, đã tiêm thuốc tiêu viêm rồi. Cậu bé va vào mẹ con thấy chảy máu liền sợ hãi, nhất định yêu cầu phải nằm viện quan sát hai ngày, mẹ con không từ chối được, đành đồng ý với cậu ta.”

Sơ Ngữ thở phào nhẹ nhõm, “Không có chuyện gì là tốt rồi, nằm viện hai

ngày cũng tốt, chúng ta yên tâm, đôi phương cũng bớt áy náy.”

“Bố cũng định như vậy, trong nhà bây giờ cũng không có việc gì.” Sơ Hường Đông gọt xong quả táo, cắt thành từng miếng nhỏ, đưa cho Sơ Ngữ một cây tăm, mình thì cầm một cái cắm vào miếng táo, đưa tới miệng Thu Nguyệt, bà đang tám chuyện với dì nằm giường bên cũng há miệng cắn một miếng.

Sơ Hường Đông còn oán giận với Sơ Ngữ, “Con xem mẹ con đi, miệng nói không ngừng nổi kia.”

Quá quen mắt với cảnh này, Sơ Ngữ không còn cảm thấy kinh ngạc, cũng tự mình xiên một miếng táo ăn.

Đại Miêu đặt mông ngồi lên chân cô, “Em cũng muốn ăn một miếng.” Sơ Ngữ lại xiên một miếng cho nó.

Dì nằm giường bên rất biết cách kể chuyện, đều là những chuyện lông gà vổ tỏi nhưng một lúc sau Sơ Ngữ cũng bị giọng dì ấy hấp dẫn.

Dì kể câu chuyện người đàn bà đi đánh ghen với người thứ ba của chồng xong, nhấp ngụm trà nhuận giọng nói, “Cái này vẫn chưa tính là ngu ngốc, còn có chuyện ngu ngốc hơn cơ.”

“Chuyện gì vậy?”

“Bà đã gặp cô gái đang mang thai ở phòng bệnh đối diện rồi chứ?” Dì nhỏ giọng, “Chồng cô gái ấy vừa mới mất thì cô ấy biết mình đã có thai ba tháng, người nhà mẹ đẻ khuyên cô ấy nên bỏ đứa con mà tái hôn, nhưng cô ấy nhất quyết không chịu, kiên trì muốn sinh con. Còn nói chồng cô ấy là con một trong nhà, nếu cô không sinh đứa con này ra chẳng phải nhà họ sẽ tuyệt tông sao?”

“Ồ, chuyện này có gì không tốt à? Cô ấy cũng thật có tình có nghĩa.”

Dì bữu môi, “Nếu như người chồng kia lúc sống đối xử tốt với cô ấy thì

không nói, nhưng anh ta là một gã bợm rượu, cũng không có công việc, cả ngày đắm chìm trong hơi men, đối xử với cô ấy cũng không tốt, nghe nói còn ra tay đánh vợ nữa, ai ngốc nghếch mà lại đi sinh con cho loại đàn ông này chứ?”

“Chuyện này... có thể những gì người ngoài thấy không phải là sự thật chẳng?”

“Không phải đâu, tôi cũng sống ở tiểu khu đấy, thường ngày đều nghe từ nhà cô ấy truyền ra tiếng đập phá rồi khóc lóc, thậm chí người đàn ông kia còn chết vì ngộ độc rượu đấy.” Dì ấy lại đột ngột quay ngoắt 180 độ, “Thực ra cũng chẳng biết được, người đàn ông này chết rồi để lại không ít tiền bảo hiểm đâu, nhà chồng cô ấy đã nói rồi, nếu cô ấy sinh đứa bé ra, sẽ cho hai mẹ con hưởng toàn bộ số tiền đấy.”

“Chẳng qua chỉ cần có con nối dõi, tiền thì tính là gì? Nhà chồng cô ấy có lẽ sợ cô ấy bỏ đứa con đi thôi.”

“Ai nói không phải nào!”

Chẳng trách mọi người đều nói nghệ thuật bắt nguồn từ sinh hoạt hàng ngày, cuộc sống này còn máu chó hơn phim truyền hình nhiều. Sơ Ngữ đang nghe say sưa, chợt nghe thấy tiếng kêu khẽ, “Không phải, cô ấy đang mang thai con người khác, còn cố ý hại chết chồng đấy...”

Sơ Ngữ nghe thấy tiếng nói này thì trong lòng hơi khiếp sợ. Do dự một lúc, cô lặng lẽ ra ngoài, đứng ở cửa đeo tai nghe vào, giả vờ gọi điện thoại, nhẹ giọng hỏi nó, “Em vừa nói gì cơ?”

Golden Retriever (1) nhìn cô một cái, không để ý đến cô, lại cúi đầu nằm nhoài trước cửa. Đại Miêu ngẩng đầu ưỡn ngực thông thả đi đến, kiêu ngạo nói, “Này anh chàng to xác, Ngôn Ngôn nhà tôi có thể nghe hiểu tiếng động vật đấy.”

(1) Golden Retriever là giống chó có kích thước trung bình. Thuộc họ nhà chó ưa hoạt động, chơi đùa, chúng rất trung thành và thông minh. Chúng còn có tên gọi khác là chó săn môi hoặc chó tha môi. Golden Retriever là loài chó

có bản năng truy tìm và phát hiện con mồi rất nhạy bén nên có thể làm chó đặc vụ để dò tìm Ma túy,... Đặc điểm chung của loài này là rất hiền lành và thông minh, trung thành và thích chơi đùa.

Lúc này Golden Retriever mới khiếp sợ nhìn về phía Sơ Ngũ, “Chị hiểu em nói gì sao?”

Sơ Ngũ gật đầu một cái, Golden Retriever nhất thời trở nên kích động, “Có thật không? Quá tốt rồi, chị mau đi nói cho mọi người, căn bản chuyện không phải vậy, chủ nhân bị người phụ nữ kia hại chết!”

Bởi vì kích động nên tiếng của Golden Retriever rất lớn, trong phút chốc gây chú ý cho người khác, Sơ Ngũ thở dài một tiếng, ra hiệu cho nó nhỏ giọng, sau đó vội vã đưa nó tới cầu thang cuối hành lang.

“Ở đây không có ai, em nói lại mọi chuyện cho chị, nhưng nhất định phải nhỏ giọng thôi.”

“Ặng ằng...” Golden Retriever nhẹ nhàng thở dài một tiếng, sau đó thấp giọng kể.

Golden Retriever chính là chú chó trong nhà người vợ đang mang thai ở phòng bệnh đối diện kia. Nói đúng hơn, chủ nhân của nó là người chồng đã chết kia.

Từ miệng Golden Retriever, Sơ Ngũ nghe được một phiên bản hoàn toàn khác câu chuyện cô vừa nghe.

Chủ nhân của Golden Retriever tên là Lý Cường, 5 năm trước hắn lấy Tôn Hồng Mân làm vợ. Hai người sau khi kết hôn cũng trải qua một giai đoạn tân hôn ngọt ngào, mãi đến năm thứ hai sau khi cưới, Lý Cường phát hiện Tôn Hồng Mân có quan hệ bất chính với một người đàn ông khác. Nhưng Tôn Hồng Mân chỉ giải thích người đó là bạn học cũ, hai người là quan hệ bạn bè mà thôi.

Lý Cường miễn cưỡng tin tưởng nhưng trong lòng vẫn có khúc mắc, bèn bí

mật tìm hiểu, cuối cùng biết được từ miệng một người bạn nào đó của Tôn Hồng Mân, người kia là bạn trai thời đại học của cô ta, Tôn Hồng Mân thậm chí còn từng có thai với anh ta.

Lý Cường chất vấn Tôn Hồng Mân, rốt cuộc cô ta cũng thừa nhận, nhưng cô ta đã thề rằng không còn quan hệ gì với người đàn ông kia nữa rồi. Lý Cường không tin nhưng cũng không thể làm gì được, tính tình hẩn nhu nhược, thậm chí xảy ra chuyện này cũng không dám viết đơn ly hôn, hơn nữa chính bản thân hẩn cũng không muốn ly hôn, bởi hẩn vô cùng yêu Tôn Hồng Mân.

Lần sau nữa, Tôn Hồng Mân bị Lý Cường bắt gian tại trận, cãi nhau đến nổi suýt ly hôn, nhưng không hiểu sao sau đó lại không thành. Cũng chính từ lúc ấy, Lý Cường bắt đầu say rượu, hơi men cho hẩn dũng khí, sau khi say có thể mắng Tôn Hồng Mân, nhờ đấy mà phát tiết. Sau đó bởi vì say rượu thường xuyên mà mất công việc, từ đó biến thành một tên bợm rượu vô công rồi nghề trong miệng mọi người.

Tôn Hồng Mân cũng từng đề nghị ly hôn, nhưng Lý Cường không đồng ý, muốn dây dưa với cô ta đến cùng. Đến đây, cuộc hôn nhân kỳ lạ này vẫn tiếp tục được duy trì.

Chuyện Tôn Hồng Mân ngoại tình, ngoài Lý Cường không có ai biết cả, cô ta thường mượn cớ Lý Cường say rượu mà gào khóc trong nhà, để hàng xóm nghe thấy. Hơn nữa Tôn Hồng Mân vốn trầm mặc ít lời, thành ra trong mắt mọi người chính là Lý Cường đánh đập cô ta.

Sau đó lúc Lý Cường chết, rất nhiều hàng xóm thậm chí chẳng thấy tiếc thương.

“Em nói anh ta bị hại chết? Hại như thế nào?” Sơ Ngũ hỏi.

“Em cũng không biết, em chỉ thấy Tôn Hồng Mân thả thuốc vào thức ăn của chủ nhân, sau đó đi khỏi nhà, chủ nhân ăn thức ăn đó, một lát sau liền hôn mê rồi chết.”

“Hơn nữa em nghe được cô ta gọi điện thoại cho người kia, hào hứng nói:

“Hắn chết rồi, sẽ không có ai phát hiện đâu, đợi tiền bảo hiểm tới tay thì chúng ta sẽ kết hôn ngay nhé! Nói cho anh biết một tin tốt, em mang thai rồi! Đương nhiên là con anh, em và hắn ta đã sớm chia phòng ngủ rồi.” “

Sơ Ngũ kinh hoàng, cô gái này không chỉ giết người, còn định lừa tiền bảo hiểm, thậm chí mang thai con của người tình! Nếu như chuyện này là thật thì cô gái này cũng quá tàn nhẫn.

Sơ Ngũ trầm tư suy nghĩ, dì giường bên nói Lý Cường chết do ngộ độc rượu, Golden Retriever lại nói Tôn Hồng Mân hạ độc vào thức ăn. Nhưng nếu Lý Cường thật sự trúng độc, cảnh sát không thể nào không tra ra được.

Nhưng cái chết của Lý Cường quả thực hơi kì lạ, vậy thì...

Sơ Ngũ nhất thời không biết có nên tin lời Golden Retriever hay không.

Golden Retriever chưa chắc đã nói dối, chỉ là năng lực suy nghĩ của động vật có hạn, nhớ đâu Tôn Hồng Mân bỏ gia vị vào đồ ăn thì sao? Hiện nay có rất nhiều loại gia vị mới, chính cô còn không phân biệt được, có khi nào Golden Retriever tưởng nhầm gia vị thành thuốc độc không?

Nhưng nghe nó kể lại lời Tôn Hồng Mân nói chuyện điện thoại, dường như chuyện bỏ thuốc độc là có thật...

“Golden Retriever, em về trước đi, để chị suy nghĩ thêm, chuyện này không có chứng cứ thì không thể tùy tiện đi báo án được.”

Lần này cũng không giống như vụ của Thẩm Tinh, có xác chết ở đó, cô chỉ cần để Nhị Lang Thần dẫn đường đến là được. Chuyện lần này khá phức tạp, không chừng cô sẽ phải tự mình ra trận. Chỉ là chẳng nhẽ muốn cô nói với cảnh sát rằng, tôi nghi ngờ cái chết của Lý Cường có điểm kỳ lạ? Lại bảo không bị nghe chửi đi?

Sau khi Sơ Ngũ tạm biệt Golden Retriever liền trở về phòng bệnh, trong phòng vẫn đang thảo luận chuyện của Tôn Hồng Mân, chẳng qua đã nói sang việc không biết tiền bảo hiểm sẽ được bao nhiêu.

“Nghe nói là 100 vạn tệ hay sao ấy, kể cũng lạ, Lý Cường không có công việc, sao lại đồng ý dùng một số tiền lớn mua bảo hiểm thân thể cho mình?”

Sơ Ngữ nghe xong thì tìm thời cơ hỏi, “Hắn ngộ độc rượu chết sao? Trường hợp đấy cũng sẽ được trả bảo hiểm ạ?”

“Cũng không tính là ngộ độc rượu, nghe người khác nói hình như là vì uống thuốc cảm xong lại uống rượu, sinh ra phản ứng kị nhau gì đấy, cũng không khác ngộ độc rượu lắm.”

“Ôi nghiêm trọng vậy sao? Thảo nào bác sĩ đều nói sau khi uống thuốc thì không được uống rượu, Hướng Đông, sau này ông cũng đừng uống rượu đấy, đáng sợ quá.”

.....

Đề tài trong phòng bệnh đã chuyển đến một hướng khác, nhưng Sơ Ngữ học y, cô đã hiểu được nguyên nhân cái chết của Lý Cường - phản ứng giống như disulfiram (2). Bị ngộ độc do tích lũy acetaldehyd (3) trong rượu phản ứng với chất cephalosporin. (4)

Golden Retriever nói không sai, Tôn Hồng Mân thực sự hạ độc rồi.

(2) Phản ứng giống disulfiram: Phản ứng gây đau đầu chóng mặt và nặng hơn là gây chết cho người mắc.

(3) Acetaldehyd: chất chuyển hóa chính nhưng độc hại của rượu.

(4) Cephalosporin: loại thuốc gây phản ứng giống disulfiram khi tương tác với acetaldehyd.

Chương 7: Golden Retriever [2]

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Lúc Sơ Ngữ từ bệnh viện đi ra đã là 9 giờ, lúc đang chuẩn bị gọi xe thì nghe thấy tiếng gọi.

“Sơ Ngữ.”

Sơ Ngữ quay đầu nhìn, hóa ra là Giản Diệc Thừa.

“Cậu vẫn đợi ở đây sao?” Sơ Ngữ hết sức kinh ngạc hỏi.

Giản Diệc Thừa lắc chùm chìa khóa, “Không phải, là trùng hợp có việc đi ngang qua. Đi thôi, tớ đưa cậu về, trời tối rồi, con gái về một mình không an toàn.”

Sơ Ngữ nửa tin nửa ngờ, sao cô cảm thấy vị trí Giản Diệc Thừa đỗ xe chính là chỗ chiều nay anh đưa cô đến nhỉ? Chẳng lẽ đi một vòng rồi lại đỗ đúng vị trí đấy hay sao?

Tuy nghĩ như vậy nhưng Sơ Ngữ vẫn mở cửa ghế lái phụ ngồi vào. Nói chuyện một lát thì biết được Giản Diệc Thừa đang làm việc ở đội hình sự, nếu anh là cảnh sát, vậy nói chuyện Tôn Hồng Mân cho anh ấy được không nhỉ?

Giản Diệc Thừa chăm chú lái xe, ánh đèn ngoài đường lúc sáng lúc tối hắt lên người anh, phác họa sườn mặt hoàn mỹ. Anh khẽ mím môi, ánh mắt bình tĩnh, hệt như phong cảnh trong tranh vậy.

Sơ Ngữ chớp mắt, hồi cấp 3 cô đã biết Giản Diệc Thừa rất đẹp trai, không nghĩ tới nhiều năm không gặp, bây giờ trên người anh có thêm khí chất điềm tĩnh lạnh lùng, ngày càng quyến rũ người khác hơn.

Sơ Ngữ rời mắt ra ngoài cửa sổ, mím môi, cân nhắc từ ngữ rồi ra vẻ như thuận miệng nói, “Vừa nãy ở trong bệnh viện tớ nghe được một chuyện...”

Sơ Ngữ kể lại đơn giản chuyện dì giường bên nói trong phòng bệnh, cuối cùng mới giả vờ nghi ngờ nói, “Cậu có cảm thấy kì quái không? Lý Cường không có việc làm, cả ngày chìm đắm trong rượu chè, cả nhà đều dựa vào Tôn Hồng Mân, hẳn lấy đâu ra tiền để mua bảo hiểm?”

Giản Diệc Thừa làm cảnh sát đã lâu, lúc nghe Sơ Ngữ nói, anh đã mơ hồ nhận ra được trong chuyện này có chỗ kỳ quặc, ngay lập tức hiểu nghi vấn của cô. Anh gật đầu, “Ừ, quả thật có chỗ kỳ lạ, tớ sẽ trở về kiểm tra lại hồ sơ.”

Sơ Ngữ nghe vậy thì yên lòng, nếu Giản Diệc Thừa nói sẽ kiểm tra, hẳn là sẽ điều tra ra chân tướng chứ? Nếu Tôn Hồng Mân mang thai con của kẻ thứ ba, vậy có thể thấy quan hệ của bọn họ rất thân thiết, chỉ cần đi thăm dò một chút sẽ có manh mối thôi.

Giản Diệc Thừa lái đến tiểu khu Giang Hoa, “Cậu ở khu nào, tớ đưa cậu đến luôn?”

Sơ Ngữ vội nói, “Không cần, không cần, quá phiền phức, để tớ ở đây là được.”

“Không sao, tiểu khu bên cạnh đường Ngô Đồng xảy ra chuyện, một mình cậu về tớ không yên tâm.” Giản Diệc Thừa nói sơ qua vụ ở tiểu khu đối diện, không nói tỉ mỉ sợ dọa đến Sơ Ngữ.

Nhưng Sơ Ngữ vừa nghe liền hiểu anh đang nói đến chuyện gì, Thẩm Tinh ở tiểu khu đối diện cũng là cô gái sống một mình...

Trong nháy mắt sống lưng Sơ Ngữ lạnh toát, lập tức đồng ý, “Khu B6, làm phiền cậu rồi.”

Xe lái đến dưới nhà Sơ Ngữ, cô xuống xe tạm biệt Giản Diệc Thừa, “Đến nhà tớ rồi, cậu về sớm đi, chú ý an toàn.”

“Ừ.” Giản Diệc Thừa gật đầu nhưng lại đứng cạnh xe không nhúc nhích, đưa mắt nhìn Sơ Ngữ đi vào, miệng lầm nhảm đếm, nhìn thấy đèn sáng trên tầng tám mới quay người lái xe rời đi.

Lúc Sơ Ngữ kéo rèm cửa sổ thì liếc mắt thấy Giản Diệc Thừa vẫn đứng ở dưới.

Trong bóng đêm, anh mặc áo khoác xám, dáng người thẳng tắp cao lớn đứng đó. Bởi vì khoảng cách quá xa nên Sơ Ngữ không nhìn rõ ngũ quan của anh, chỉ có thể nhìn thấy một bóng người cô đơn lạnh lùng.

Đột nhiên Sơ Ngữ run lên, nhìn thấy anh khởi động xe rời đi. Đại Miêu chẳng biết nhảy tới từ lúc nào, híp mắt ngồi xổm trên bệ cửa sổ, ra vẻ bí hiểm nói, “Em dám cá, anh ấy thích chị.”

Tim Sơ Ngữ đập hẫng một nhịp, lập tức vỗ đầu nó, cười nói, “Đừng nói bậy, đây chỉ là trách nhiệm của cảnh sát thôi. Có thể là vì vụ của Thẩm Tinh nên cậu ấy phải nhìn chị lên tận nơi mới yên tâm.”

Đại Miêu meo một tiếng, “Chị muốn đánh cược không? Em cá mười con cá là anh ấy thích chị.”

Sơ Ngữ cười, Đại Miêu đúng là không bỏ qua bất cứ cơ hội nào để đòi thức ăn. Cô bước vào phòng vệ sinh rửa mặt, cũng không quay đầu lại, “Không cược đâu! Chị không thích ăn cá!”

“Meo meo...” Đại Miêu nhảy từ trên bệ xuống đất, nằm yên giả chết.

Trời vừa sáng Giản Diệc Thừa đã tới cục, anh đi tìm hồ sơ vụ án của Lý Cường. Bởi vì Lý Cường bị ngộ độc rượu, thời điểm được phát hiện, lúc đưa đến bệnh viện cấp cứu thì đã quá muộn. Bác sĩ nói là bị phản ứng giống Disulfiram, dẫn đến sốc rồi chết, cùng với tiền sử say rượu liên miên của Lý Cường, họ xác định nguyên nhân cái chết không có gì bất thường. Bởi vậy cảnh sát chỉ đến ghi chép lại chứ không lập án.

Giản Diệc Thừa nhìn ghi chép lúc ấy, không phát hiện được đầu mối gì có

ích, nhưng trực giác nói cho anh biết, vụ án này nhất định có vấn đề. Người bình thường đều có thể nhìn ra việc Lý Cường mua bảo hiểm kích xù là không hợp lý, chẳng lẽ anh lại không nhìn ra?

Đúng như dự đoán, buổi sáng có người của công ty bảo hiểm đến báo án, nói bọn họ đã đi hỏi người ở tiểu khu Lý Cường sống, bọn họ cảm thấy cái chết của Lý Cường có khả năng lừa gạt tiền bảo hiểm. Đồng thời họ cũng cung cấp một manh mối quan trọng, đưa con Tôn Hồng Mân đang mang thai không phải của Lý Cường mà là của đối tượng mà cô ta ngoại tình.

Cứ như vậy, Giản Diệc Thừa không cần lén lút điều tra nữa, có thể trực tiếp lập án.

Khi Sơ Ngũ nhận được điện thoại của Giản Diệc Thừa, nghe anh nói đã phá được án, cô còn hết sức kinh ngạc: “Nhanh vậy sao?”

Đầu bên kia truyền đến giọng nói lạnh lạnh của Giản Diệc Thừa, “Người của công ty bảo hiểm báo án, nói có khả năng Tôn Hồng Mân lừa gạt tiền bảo hiểm, đồng thời cũng cung cấp bằng chứng cô ta ngoại tình, bọn tớ tra ra việc Tôn Hồng Mân cố ý giết người từ manh mối này...”

Đại khái là để biểu hiện bản thân vô tội, lúc Tôn Hồng Mân biết được tin Lý Cường tử vong liền hôn mê bất tỉnh tại chỗ, sau đó phát hiện ra đã mang thai ba tháng. Ngay sau đó để được nhận tiền bảo hiểm cô ta còn diễn vở kịch trung trinh sinh đứa con duy nhất cho chồng cũ.

Người nhà họ Lý hết sức cảm động, quả nhiên đảm bảo sẽ để toàn bộ tiền cho hai mẹ con cô ta. Tuy nhiên cũng bởi thế, người nhà họ Lý lo lắng Tôn Hồng Mân bị đả kích vì việc chồng chết, ảnh hưởng đến sức khỏe cô ta, dù thế nào cũng bắt cô ta nhập viện quan sát một thời gian.

Vì vậy Tôn Hồng Mân không có cơ hội về nhà tiêu hủy chỗ cơm nước đã bị cô ta động tay động chân, lập tức bị cảnh sát tra ra.

Sơ Ngũ thôn thức, lưới trời lồng lộng tuy thưa mà khó lọt, làm chuyện xấu ắt sẽ để lộ sai sót.

Cùng lúc lại cảm thấy bản thân đã làm việc thừa thãi, dù cô không nói thì người khác cũng sẽ báo án mà!

Cũng không đúng, nếu tất cả mọi người khi biết chuyện đều im lặng, chỉ lo thân mình, vậy đến khi bản thân họ gặp chuyện, sẽ có người ra tay tương trợ sao?

Sơ Ngữ vừa cúp điện thoại, màn hình di động lại sáng lên, là một yêu cầu kết bạn trên WeChat. Sơ Ngữ mở ra, thấy là Giản Diệc Thừa liền đồng ý.

Giản Diệc Thừa nhìn chăm chăm dòng chữ “Bạn và Sơ Ngữ hiện đã là bạn, hãy bắt đầu trò chuyện” trên màn hình di động, do dự hồi lâu mới gửi một icon mặt cười.

[Sơ Ngữ]: ?

Không thể tưởng tượng nổi icon mặt cười này áp lên khuôn mặt lạnh lẽo của Giản Diệc Thừa sẽ thành cái dạng gì, Sơ Ngữ nghĩ mãi không ra, nhưng cảm giác sẽ rất hài hước. Suy nghĩ một lúc, Sơ Ngữ trả lời một câu: *“Tớ vẫn nợ cậu một bữa cơm, lần trước không kịp ăn, hôm nào rảnh thì xin cái hẹn nhé.”*

Vừa mới gửi tin đi, đối phương đã nhắn lại: *“Được.”*

Mặt khác Giản Diệc Thừa vừa gửi tin liền lập tức ảo não, trả lời nhanh quá, lại chỉ một chữ được, có khi nào cô ấy sẽ nghĩ mình đang chờ cô ấy mời không?

Lại vội vàng nhắn thêm, *“Tớ mời.”*

Sơ Ngữ trả lời, *“Đừng tranh của tớ, cậu đến Giang Thành làm việc, tớ là người ở đây nên phải mời khách chứ.”*

“Vậy cũng được, lần này cậu mời, lần sau thì đến lượt tớ.”

“Ok.”

Trong phòng khám không có ai, Sơ Ngữ nằm trên xích đu nhắn tin với Giản Diệc Thừa. Đại Miêu nằm trên bệ cửa nhìn cô, thở dài một cái, con gái ấy mà, một khi đã cầm điện thoại vừa nhắn tin vừa cười khúc khích nghĩa là cách bề tình không xa nữa rồi.

Lúc này đột nhiên có người gõ cửa, một người giao đồ ăn đi vào, “Xin hỏi chị là Sơ Ngữ đúng không ạ?”

Trước khi Sơ Ngữ đứng dậy, Đại Miêu đã chạy trước một bước đến bên chân cậu ta, “Meo meo, đúng vậy, cuối cùng cá của tôi cũng tới rồi!”

Đáng tiếc là cậu ta không hiểu tiếng mèo, bước hai bước đến trước mặt Sơ Ngữ, cô cầm lấy hộp thức ăn, “Tôi là Sơ Ngữ, cảm ơn cậu.”

Anh chàng giao đồ ăn mỉm cười để lộ hàm răng trắng sáng, “Không cần khách sáo, nếu như có thể thì làm phiền chị đánh giá em tốt một chút.”

“Cái này là đương nhiên rồi, tôi sẽ đánh giá tốt cho cậu!” Sơ Ngữ thấy cậu ta còn rất nhỏ tuổi, cùng lắm là 18, 19 thôi, cười lên rất ưa nhìn nên còn nhiều lời nói thêm, “Đi đường chậm một chút, chú ý an toàn!”

Cậu ta sững người, cười càng thêm rạng rỡ, “Vâng, cảm ơn chị nhé.”

Haha, nói thêm một câu lại có một cậu em trai! Sơ Ngữ rất vui vẻ tiễn cậu ta ra cửa.

Lúc cô quay lại đã thấy Đại Miêu bắt đầu lay lay hộp cơm, vừa tức vừa buồn cười, vỗ đầu nó một cái, “Lát nữa ăn xong thì đi ra ngoài vận động đi, nếu không lần sau không cho em ăn nữa đâu!”

“Meo meo...”

“Làm nũng cũng không được.”

Nói đến việc Sơ Ngũ thích đồ ăn của cửa hàng này không phải vì họ làm rất ngon mà bởi họ có tâm, còn làm riêng đồ ăn cho thú cưng. Hệ tiêu hóa của mèo hay chó thì cũng không giống người, rất nhiều đồ ăn bình thường không thể cho chúng ăn được, cửa hàng này có làm thức ăn cho thú cưng nên càng được những người nuôi chó mèo hoan nghênh.

Sau khi Nhị Lang Thần và Đại Miêu được cô nhận nuôi, chúng không thích đồ ăn cho chó mèo nhưng lại rất thích món ăn bình thường, vì thế Sơ Ngũ hay gọi đồ ăn riêng cho chúng.

Ăn cơm xong, dưới ánh mắt cười mà như không của Sơ Ngũ, Đại Miêu không thể không ra ngoài vận động tiêu cơm. Sơ Ngũ còn cố ý buộc lên cổ nó máy đếm bước.

“Đừng có lười biếng đấy, chị có thể theo dõi được quãng đường em đi trên điện thoại, nếu để chị biết em lười biếng nằm ở con phố nào đấy tắm nắng thì em đừng có nghĩ đến chuyện ăn cá nữa!”

Sơ Ngũ biết nó thích nằm trên lưng Nhị Lang Thần, bởi vậy để Nhị Lang Thần nằm lại trong phòng khám. Trước khi cô nhận nuôi thì chúng nó cũng lăn lộn ở khu này lâu rồi, rất quen đường đi nước bước, sẽ không xảy ra chuyện gì bất ngờ cả.

Đại Miêu rút cuộc cũng hiểu lần này Sơ Ngũ thật sự nghiêm túc, giả vờ đáng thương để tranh thủ sự mềm lòng của cô. Nhưng Sơ Ngũ không nhúc nhích chút nào, Đại Miêu không còn cách nào khác ngoài việc chính mình bước lên con đường giảm béo.

Sơ Ngũ mở bản đồ ra, vừa lướt web vừa xem đường đi của Đại Miêu. Lúc mới bắt đầu còn tốt, nhưng chưa tới năm phút đồng hồ thì điểm đỏ liền bất động. Đứng yên ở vị trí đó 20 phút, sau đó bắt đầu đi về.

Sơ Ngũ ung dung nhìn nó đi vào cửa, “Sao nào, chị không đi theo nên lười biếng hả? Thế nhưng chị thấy hết rồi nhé, em vừa đi được một chút rồi nghỉ 20 phút xong đã quay lại rồi...”

Đại Miêu bị cô nói vậy cũng không xấu hổ mà vô cùng bình tĩnh mở miệng nói, “Ngôn Ngôn, có chuyện này không biết có nên nói với chị không?”

“Chuyện gì?”

“Chuyện giết người chặt xác!”

Chương 8: Labrador [1]

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Thời điểm Đại Miêu đi ra ngoài đã quyết tâm phải cố gắng rèn luyện để cứu vớt hình tượng của bản thân và sự tin tưởng ít ỏi đáng thương của chủ nhân dành cho nó. Nhưng chuyện không như mong đợi, lúc nó đi đến gần trung tâm thương mại Bách Nghiệp thì trùng hợp gặp một đám chó hoang đang tranh cãi.

Ba con có bộ lông rất bản thủ, vừa nhìn liền biết đây là chó hoang đã lẫn lộn một thời gian dài, chúng đang vây quanh một chú chó sạch sẽ hơn một chút, chắc Labrador (1) vừa gia nhập đội ngũ lang thang. Ba con chó hoang hung ác uy hiếp Labrador, bắt nó rời khỏi địa bàn của chúng.

(1) Chó tha mồi Labrador thường được gọi với tên thân thuộc là Lab. Là một giống chó săn phổ biến ở Mỹ, chúng thuộc nhóm chó săn mồi và thường dùng để tha các con mồi về cho chủ trong các cuộc săn. Tên gọi Labrador có xuất xứ từ chữ “labrador” trong ngôn ngữ Bồ Đào Nha, có nghĩa là người lao động.

Labrador không địch lại nên thua trận, trên người còn bị thương.

Đại Miêu vốn không định quản chuyện bao đồng, trong giới động vật cũng có quy tắc, những con chó hoang đều tự phân chia địa bàn, tuy nói Đại Miêu cũng có chút địa vị trong giới mèo, khụ khụ, nhưng trong giới chó thì nó cũng hết cách. Hơn nữa ngày hôm nay Nhị Lang Thần còn không đi cùng, nếu không thì đám chó hoang này cũng phải nể mặt mũi Nhị Lang Thần một chút.

Đại Miêu vừa đi vừa chìm đắm trong quá khứ huy hoàng, nhưng khi đi lướt qua thì nghe thấy Labrador giải thích, “Xin lỗi, tôi đến đây thực sự không phải vì muốn cướp địa bàn của các cậu đâu. Tôi tới tìm người, nghe nói bên này có người hiểu tiếng động vật, các cậu có biết chị ấy đang ở đâu không?”

Hóa ra là đến tìm Ngôn Ngôn nhà mình, sao không nói sớm? Đại Miêu lập tức quay đầu, tao nhã bước tới, khẽ nâng cằm, híp mắt đánh giá Labrador, “Cậu tìm Ngôn Ngôn nhà chúng tôi có chuyện gì?”

“Sau đó nó liền nói cho em rằng nó tìm chị có việc gấp, liên quan đến một vụ án giết người chặt xác. Em thấy nó tìm chị là chuẩn rồi, lần trước không phải chị và Nhị Lang Thần đã giúp đỡ cảnh sát giải quyết một vụ án giết người hay sao? Thế nên em liền kể cho nó nghe Nhị Lang Thần đã anh dũng xông vào cục cảnh sát như thế nào...”

Sơ Ngữ không thể không ngắt lời Đại Miêu đang hớn hờ, “Nói chuyện chính đi, đừng cái gì lần trước nữa, quan trọng là em vừa nói giết người chặt xác, rốt cuộc là làm sao?”

“À cái này...” Đại Miêu xoa xoa móng vuốt, ánh mắt hơi né tránh, “Em còn chưa kịp hỏi nó...”

Sơ Ngữ cạn lời, không ngờ khoác lác thì giỏi mà chuyện chính lại quên.

“Có điều em dẫn nó về đây đây, đang chờ ở cửa kia.”

Sơ Ngữ lập tức đứng dậy, đi ra ngoài cửa, “Thế sao em không nói sớm?”

Đại Miêu chôn mặt trong hai chân, nhỏ giọng thì thầm, “Em đã bảo em quên mà!”

Sơ Ngữ kéo cửa kính ra, quả nhiên Labrador đang ngồi xồm trước cửa, màu lông vàng ánh kim, tinh thần nó khá mệt mỏi, ở gáy có vết máu, đúng là bị thương rồi.

Sơ Ngữ cười với nó, “Vào đi, chị xử lý vết thương cho em.”

Labrador vừa nhìn thấy Sơ Ngữ đã sinh ra cảm giác hết sức thân thiết, bởi vậy nó không hề do dự theo cô bước vào cửa hàng.

Sơ Ngũ kiểm tra qua, thấy vết thương không quá sâu nên không cần phải khâu, chỉ bôi thuốc là được rồi. Cô vừa băng bó vết thương cho nó vừa hỏi, “Nghe Đại Miêu nói em đến tìm chị, có chuyện gì vậy?”

Sơ Ngũ vừa hỏi, trong mắt Labrador liền hiện lên nét đau thương, cô nhẹ nhàng vuốt ve lưng nó mấy lần, muốn an ủi con thú đáng thương này. Một lúc sau, Labrador mới từ từ mở miệng.

“Chủ nhân của em bị chồng cô ấy giết, chặt thành từng phần để trong tủ lạnh...”

Sơ Ngũ bất thành linh rùng mình một cái, ngoài trời nắng to nhưng cô cảm thấy trong lòng rét lạnh. Dù Đại Miêu đã sớm nói cho cô biết đây là một vụ án giết người chặt xác, cô cũng đã chuẩn bị tâm lý thật tốt. Nhưng khi thực sự nghe được câu chuyện từ miệng Labrador, cô vẫn cảm thấy không thể tiếp thu nổi, chân tướng luôn tàn nhẫn hơn nghìn lần so với những gì cô có thể tưởng tượng được.

Nữ chủ nhân của Labrador tên là Tống Duyệt, năm nay 24 tuổi, một tháng trước, cô ấy bị chồng mình - Hình Thiên Hải sát hại, sau đó chặt thành nhiều phần. Điều đáng sợ nhất là sau khi Hình Thiên Hải chặt xác vợ mình thì không vứt thi thể đi, mà đặt tất cả trong tủ lạnh, mỗi ngày lấy ra một phần... Nấu cho chó ăn.

Sơ Ngũ khiếp sợ không thôi, cô không thể tưởng tượng nổi hung thủ lại biến thái như vậy! Rốt cuộc phải hận thù bao nhiêu mới có thể lấy thi thể vợ mình nấu cho chó ăn?!

Labrador nói lúc đầu Hình Thiên Hải muốn nó ăn những phần thịt này, nhưng nó biết đây chính là chủ nhân đã nuôi dưỡng mình, nhất quyết không ăn dù chỉ một miếng. Sau đó Hình Thiên Hải lại ra ngoài mua về hai con chó ngao Tây Tạng để cho chúng nó ăn. Labrador không thể chịu nổi nữa, tìm cơ hội chạy trốn khỏi đây.

Sau khi tình cờ nghe được có người hiểu tiếng động vật ở đây, nó liền lặn lội tìm đến. Nó nghĩ rằng tới đây thì chí ít có thể làm chút gì đó ngăn cản người đàn ông kia tiếp tục làm chuyện ác.

Quả nhiên người còn không bằng chó.

Sơ Ngũ nghĩ như vậy, cô suy tư một lúc, quyết định vẫn sẽ làm như lần trước, để Labrador đến cục cảnh sát đến nhà Hình Thiên Hải, chỉ cần có thể phát hiện những phần thi thể trong tủ lạnh là có thể giải quyết vấn đề rồi.

Nếu không làm vậy thì cô không biết làm gì để giải thích việc cô lại biết Hình Thiên Hải giết người, nhà hai người cách xa như vậy, cô không thể để Nhị Lang Thần đi được, nguy cơ bại lộ bí mật là rất lớn. Nhị Lang Thần đã từng đến đồn cảnh sát một lần rồi, mọi người ở đồn hẳn cũng nhớ nó, nếu bây giờ lại để nó đi, cảnh sát chắc chắn sẽ tìm ra cô, đến lúc đấy cô phải giải thích thế nào đây?

Để Labrador đi thì không cần phải lo lắng những điều này nữa, dù sao nó cũng là chó của Tổng Duyệt, nó nhìn thấy nữ chủ nhân của mình bị sát hại, đi báo cảnh sát còn hợp tình hợp lý. Cùng lắm thì người khác sẽ nghĩ nó thông minh quá mức mà thôi.

Vì thế, sau khi băng bó vết thương cho Labrador xong, Sơ Ngũ nói với nó kế hoạch của mình.

“Sau khi em đến cục cảnh sát thì hãy sửa với những người mặc cảnh phục là được, sửa xong thì đi, anh ta sẽ đuổi theo em, nếu như không có người đi theo em thì lại quay lại sửa với anh ta lần nữa, mãi đến tận khi có người đi theo em thì thôi. Nhớ kỹ là đừng cần người khác bị thương nhé, à, còn nữa, em có nhớ đường về nhà mình không?”

Labrador gật đầu, “Em nhớ kỹ lắm!”

“Vậy thì tốt, đi thôi nào.” Sơ Ngũ vỗ đầu nó rồi lên tiếng khích lệ.

Biểu hiện của Labrador rất nghiêm túc, giống như muốn đi thực hiện một sứ mệnh quan trọng vậy, anh dũng rời đi.

Sơ Ngũ quay sang nói với Nhị Lang Thần, “Nhị Lang Thần, em đi theo nó

đi, lẳng lẽ thôi, đừng để cảnh sát phát hiện nhé.”

“Gâu!”

Nhìn theo bóng hai chú chó rời đi, Đại Miêu đột nhiên nhảy lên người Sơ Ngữ, hưng phấn nói, “Ngôn Ngôn, chúng ta cũng đi cùng đi! Thời khắc quan trọng như vậy sao có thể không tận mắt chứng kiến chứ?”

“Đừng náo loạn, chị chờ ở đây mà còn lo bị bại lộ đây này!”

“Vì sao? Chị cũng đâu giết người, chị đang làm việc tốt mà?”

Sơ Ngữ chậm chạp nói, “Chị sợ bị quốc gia bắt đi giải phẫu để tìm hiểu nguyên nhân vì sao chị có thể hiểu tiếng động vật.”

“Ôi! Đáng sợ như vậy sao?” Đại Miêu run lên một hồi, “Vậy thì thôi, chị đợi ở đây, em đi xem một chút, sẽ nhanh chóng quay lại nói cho chị biết!”

Lòng hiếu kỳ hại chết mèo, câu này quả nhiên không sai một tí nào, Sơ Ngữ biết bây giờ Đại Miêu đang vô cùng tò mò, chỉ có thể dặn nó, “Em nhớ phải trốn đi đây, đừng để người ta phát hiện ra, bọn họ có thể từ em mà tra ra chị. Nếu đến lúc đấy, có chết chị cũng không nhận em là mèo chị nuôi đâu. Chị sẽ nói em là một con mèo hoang, khóc lóc van nài đến đây quýt com của chị, thật ra chị và em không hề có bất kể quan hệ gì...”

Đại Miêu trịnh trọng gật đầu, “Ngôn Ngôn, chị yên tâm, nếu bị bắt được, em chắc chắn sẽ không để liên lụy đến chị đâu.”

Sơ Ngữ liếc nó, “Mau đi đi, đừng diễn phim truyền hình ở đây nữa!”

Đại Miêu đáp một tiếng rồi vui vẻ chạy ra ngoài cửa.

Trong cục cảnh sát, Giản Diệc Thừa cầm điện thoại lên lại thả xuống, mở WeChat ra, ngón tay trượt đi trượt lại ở tên Sơ Ngữ, suy nghĩ một lúc lâu cũng không biết nên mời cô tối nay đi ăn cơm như thế nào.

Lúc này Lâm Lang đi từ ngoài vào, nói với mọi người trong phòng, “Chuyện lạ mỗi năm đều có mà năm nay đặc biệt nhiều, lại có một con chó nữa tới báo án!”

Giản Diệc Thừa hơi giật mình, vội hỏi, “Là con lần trước sao?”

“Không phải, là một con Labrador.” Lâm Lang nói xong quay đầu nhìn Lý Trường Phong, “Người báo án, à không con chó báo án còn đang chờ ở cửa nên xử lý như nào đây ạ? Tính sao giờ đội trưởng Lý, có nên cho người theo nó không?”

Lý Trường Phong cũng vô cùng ngạc nhiên, “Gần đây chó đều thành tinh hết rồi sao? Bỏ đi, lần trước chó báo án đã xảy ra án mạng, lần này cũng không thể lơ là được. Cậu với Giản Diệc Thừa đi một chuyến đi, lần trước hai người cũng đi rồi, có kinh nghiệm.”

“Nếu lần này cũng là một vụ án lớn, khi trở lại hai chúng ta có thể gia nhập thế giới động vật!”

“Đừng đùa nữa, mau đi đi!”

Lần này Lâm Lang đã thông minh hơn rồi, trực tiếp lái xe đi, trước khi xuất phát anh ta còn nói với Labrador, “Anh chàng chó dẫn đường đằng trước nhé, bọn tao sẽ đi theo sau. Không phải là không muốn cho mày ngồi điều hòa, nhưng sợ mũi mày lúc trên xe không đủ thính, không tìm được đường về nhà!”

Labrador liếc anh ta một cái, bắt đầu lao nhanh đi.

“Ôi mẹ ời Giản Diệc Thừa, vừa nãy cậu có thấy không? Nó đang khinh bỉ tớ à?”

Giản Diệc Thừa không lên tiếng, trong mắt có một bóng dáng quen thuộc lướt qua, bình tĩnh nói, “Đi nhanh lên, mất dấu nó bây giờ.”

“Yên tâm, tuyệt đối không lạc được đâu.”

Cứ như vậy, trên đường xuất hiện cảnh tượng đằng trước một con chó đang chạy đi, đằng sau xe cảnh sát lái theo không nghỉ.

“Ôi chao, có phải đang quay phim truyền hình không vậy?”

Labrador dẫn bọn họ đi từ trung tâm thành phố thẳng đến ngoại thành phía Nam, cuối cùng dừng lại trước một khu biệt thự.

“Khá lắm, nơi ở của người có tiền đây! Nghe nói chỗ này cực kỳ đắt đỏ luôn đấy!” Lâm Lang khoa tay múa chân với Giản Diệc Thừa một lúc.

Giản Diệc Thừa cũng không thêm quan tâm tới anh ta mà chú ý hướng đi của Labrador, đến khi nó dừng lại trước một căn biệt thự thì quay lại sửa hai tiếng với bọn họ, Giản Diệc Thừa liền biết đây chính là đích đến rồi.

Lâm Lang tiến lên quan sát một lúc, nhú mồm nói, “Nơi này lớn như vậy, ở cửa cũng không ngửi thấy mùi xác chết, chúng ta có nên xông vào không?”

Giản Diệc Thừa lắc đầu, “E là không thể, bên trong có người!”

Lâm Lang ngạc nhiên, “Làm sao cậu biết? Dựa vào cái gì để phán đoán vậy?”

“Dùng mắt nhìn.”

Lâm Lang: “...”

Anh ta quay đầu lại, quả nhiên thấy một người đàn ông trung niên đang đi tới cửa, tuổi khoảng 30 - 40, mặc âu phục thắt caravat chỉnh tề, bộ dạng hào hoa phong nhã, là người thuộc giới tinh anh.

Anh ta nhìn bọn họ, nghi ngờ hỏi, “Xin hỏi các vị có việc gì vậy?”

Thật là khó xử quá rồi, chẳng lẽ muốn bọn họ nói chúng tôi được một con

chó báo án, nghi ngờ nơi này xảy ra án mạng sao?

Lâm Lang gãi đầu, lúng túng nói, “Là con chó này dẫn chúng tôi tới, nó cứ sủa ầm ĩ, chúng tôi còn tưởng là có chuyện gì.”

Tầm mắt người đàn ông trung niên đảo xuống Labrador, kinh ngạc nói, “A BỐ?”

“Ồ? Đây là chó nhà anh sao?”

“Đúng vậy, nó tên là A Bố, đã nuôi được ba năm rồi, mấy ngày trước đột nhiên không thấy, tôi còn tưởng nó chạy mất.” Người đàn ông vừa nói vừa lấy điện thoại ra, mở một bức hình, là ảnh chụp chung của anh ta và A Bố. Lâm Lang liền biết mất công một chuyến rồi.

“Cảm ơn các đồng chí cảnh sát đã dẫn chó của tôi về.” Người đàn ông dịu dàng nói.

“Đừng khách khí, đây là chuyên chúng tôi nên làm thôi.” Lâm Lang lập tức chớp cơ hội khoe công, bày ra dáng vẻ hết sức chính nghĩa lẫm liệt.

Labrador thấp giọng than thở một tiếng, Lâm Lang không để ý, còn cười với nó, “Được rồi, trở về rồi thì đừng bướng bỉnh chạy đi lần nữa đấy nhé.”

“Được rồi, chúng tôi xin phép về trước.”

Lâm Lang tạm biệt xong liền kéo Giản Diệc Thừa đi.

Người đàn ông nhìn bọn họ đi xa rồi, cúi đầu nhìn Labrador, ánh mắt lạnh lùng, “Đi vào!”

Labrador run lấy bầy, lâu nay nó đã hình thành thói quen phục tùng chủ nhân, theo phản xạ có điều kiện đi vào nhà.

Chương 9: Labrador [2]

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

“Tớ vẫn cảm thấy có gì đấy không đúng.” Trên đường trở về, Giản Diệc Thừa suy nghĩ một lúc lâu bỗng nhiên nói.

“Chỗ nào không đúng? Chẳng phải là con Labrador kia không tìm được nhà nên muốn chúng ta đưa nó về hay sao?” Lâm Lang vừa lái xe vừa nói, “Tớ bảo cậu rồi, đừng nghĩ nhiều quá, một con chó báo án mạng cho chúng ta nhưng không phải con nào cũng biết chứ? Nào có nhiều chuyện trùng hợp như vậy, lại nói, nếu chó mèo đều thông minh như vậy, có phải cảnh sát chúng ta đỡ biết bao không?”

Lâm Lang càng nói càng hăng hái, “Cậu nghĩ xem, tất cả động vật là cơ sở ngầm của chúng ta, xảy ra chuyện gì, chỗ nào có án mạng, hung thủ chạy đi đâu rồi... Chỉ cần chúng ta muốn biết đều có động vật nói cho, ôi mẹ ời, quá đỉnh!”

Lâm Lang độc thoại một lúc, không thấy có tiếng đáp lại thì nghiêng đầu nhìn Giản Diệc Thừa đang nhíu mày suy nghĩ.

“Nghĩ gì thế?” Lâm Lang thuận miệng hỏi.

“Tớ đang nghĩ...” Giản Diệc Thừa chậm rãi mở miệng, “Toàn bộ hành trình đều là con Labrador kia dẫn chúng ta đi, hiển nhiên không phải nó tìm chúng ta vì không tìm được đường về nhà.”

“Không phải chứ người anh em, cậu đang phân tích hành vi của chó sao? Đó là chó, không phải người, sao cậu có thể hiểu suy nghĩ trong lòng nó được chứ?” Lâm Lang khó hiểu.

Giản Diệc Thừa không phản bác, chỉ nói, “Còn nữa, cậu không cảm thấy

người đàn ông kia quá bình tĩnh sao? Đối với người bình thường, nếu như cảnh sát đột nhiên tìm tới cửa, dù có phạm lỗi gì hay không đều sẽ căng thẳng một lúc, chuyện này không liên quan đến việc bọn họ chột dạ hay không mà là một loại lo lắng bản năng. Nhưng anh ta không hề, từ đầu đến cuối đều hết sức bình tĩnh.”

Lâm Lang không để ý lắm, “Vậy nhờ anh ta là người có tố chất tâm lý tốt thì sao? Cậu xem dáng vẻ anh ta đi, hẳn là thuộc giới tinh anh, có khi đã gặp rất nhiều nhân vật lớn cũng nên, còn sợ gì hai cảnh sát nhỏ chứ?”

Giản Diệc Thừa lắc đầu, “Anh ta không phải điềm tĩnh kiểu đấy, tớ cũng không nói được rốt cuộc anh ta lạ chỗ nào, nhưng trực giác cho tớ biết, người này khẳng định có vấn đề.”

Lâm Lang cười một tiếng, “Bạn tôi à, phá án không thể dựa vào trực giác được, chúng ta cần chứng cứ.”

Giản Diệc Thừa không lên tiếng nhưng anh định sẽ trở lại điều tra tư liệu về người đàn ông này một chút.

Lúc Nhị Lang Thần trở về đã gần 5 giờ, mặt trời cũng sắp xuống núi rồi.

“Thế nào? Cảnh sát có phát hiện ra thi thể Tống Duyệt không?” Sơ Ngữ vội hỏi.

Nhị Lang Thần thở hồng hộc, hiển nhiên đã chạy quãng đường rất xa. Sơ Ngữ đưa nước cho nó, “Trước tiên nghỉ chút đã, đợi lát nữa rồi nói.”

Chờ một lúc Nhị Lang Thần hơi phục hơi thở mới nói, “Không, cảnh sát không đi vào nhà A Bố. Hung thủ ở nhà, hẳn nói A Bố là chó nhà hắn chạy mất, cảnh sát liền cho rằng A Bố muốn họ giúp tìm đường về nhà nên không lục soát trong nhà hắn.”

Sơ Ngữ sửng sốt, “Sao lại như vậy?”

Cảnh sát gặp được hung thủ nhưng không tìm được xác chết, điều này

nghĩa là... Bọn cô không những không báo án thành công mà còn rút dây động rừng rồi sao?!

Sắc mặt Sơ Ngũ trắng bệnh, cả người lạnh toát ngồi trên sofa. Làm sao bây giờ? Lòng tốt của cô lại thành chuyện xấu rồi à?

Đại Miêu thấy tâm trạng cô không tốt thì nhảy đến bên cạnh cô, lo lắng hỏi, “Ngôn Ngôn, chị không sao chứ?”

Nhị Lang Thần cũng đi tới rúc vào chân cô.

Sơ Ngũ đột nhiên bình tĩnh lại, vuốt đầu chúng nó, “Chị không sao, trước đó không cân nhắc chu đáo nên mới xảy ra sự cố lớn như vậy!”

Cũng đúng thôi, dù sao người và thú cưng cũng không giống nhau, chúng không thể nào nói ra những gì muốn nói được, mà những người cảnh sát kia hiển nhiên cũng không thể hiểu tiếng động vật giống cô. Cho nên bọn họ đứng trên góc độ người bình thường suy xét việc này, chẳng phải lí do A Bồ tìm bọn họ để giúp nó về nhà là hợp lí nhất hay sao?

Chẳng ai sẽ nghĩ tới việc A Bồ đi báo án mạng xảy ra trong nhà cả.

Huống hồ, cảnh sát cũng không thể tùy tiện lục soát nhà dân phải không? Nếu nhận được báo án của hàng xóm còn có lý do xông vào, nhưng vì một con chó không rõ mục đích...

Cẩn thận mấy cũng có chỗ sơ sót, Sơ Ngũ không nghĩ tới sự việc sẽ phát triển đến mức độ này. Cô không phải cảnh sát chuyên ngành hình sự, suy tính vẫn có chỗ bất cẩn. Tuy nhiên bây giờ không phải lúc để buồn phiền, việc cấp bách là cần nhanh chóng nghĩ cách giải quyết.

Nếu như cô là hung thủ thì sau khi cảnh sát tới cửa, cô sẽ ngay lập tức dọn sạch chỗ thì thể trong tủ lạnh kia.

Nếu như vậy, độ khó của vụ án sẽ càng tăng lên.

“Ngôn Ngôn, hay em lại qua bên kia nhìn xem hấn định làm gì nhé?” Nhị Lang Thần đề nghị.

“Không được, quá nguy hiểm! Đó là một tên sát nhân đến người còn dám giết, nói gì đến động vật?” Sơ Ngữ chợt nhớ đến cái gì, “A Bố đâu? Nó đưa cảnh sát tới đó rồi đi đâu?”

“Không phải, A Bố bị chủ nhân của nó gọi vào, xem ra nó rất sợ, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

Sơ Ngữ giật mình, “Hồng rồi, A Bố rất có thể sẽ bị Hình Thiên Hải giận cá chém thớt hại chết.”

Cô suy nghĩ một chút liền quyết định, “Quên đi, mặc kệ cảnh sát có nghi ngờ mình hay không, trước tiên đi báo án đã.”

Mặc dù A Bố chỉ là một con chó, nhưng trong mắt cô nó cũng là một sinh mệnh đáng quý. Đặc biệt từ sau khi cô có thể nghe hiểu tiếng động vật thì đối với cô, bọn chúng chẳng khác gì con người cả. Chúng nó cũng có suy nghĩ của chính mình, cũng có vui sướng đau khổ, mỗi con đều có cá tính riêng, bảo Sơ Ngữ trơ mắt nhìn A Bố chết, cô không làm được.

Sơ Ngữ đang chuẩn bị đến cục cảnh sát báo án thì Đại Miêu chợt vui vẻ nói, “Ngôn Ngôn, chị nhìn này, A Bố trở về rồi!”

Cô vội vã chạy như điên ra ngoài, chú chó ở ngoài không phải A Bố thì là ai đây?

Sơ Ngữ vô cùng vui vẻ mở cửa, “A Bố, em trốn ra được ư?”

A Bố không lên tiếng, vừa bước vào liền kiệt sức ngã xuống, lúc này cô mới phát hiện cả người nó ướt đầm mồ hôi, miệng thở hổn hển, tứ chi hơi co giật, chớp mũi khô... Sơ Ngữ nhanh chóng phán đoán được, đây là bởi vì thiếu nước nên suy nhược, lập tức chuẩn bị truyền dịch cho nó.

Lúc này A Bố dùng sức há mồm, từ trong miệng nó rơi ra một khúc xương

nhỏ máu thịt be bết, Sơ Ngũ nhìn mà da đầu tê dại, vội hỏi, “Đây là xương của Tống Duyệt sao?”

A Bố yếu ớt gật đầu, nháy mắt một cái.

“Ôi A Bố, em giỏi quá!” Có thể mang một khúc xương của Tống Duyệt đến thì cảnh sát ngay lập tức sẽ hiểu được tính chất nghiêm trọng của vụ án này. Không cần nói cũng biết bọn họ chắc chắn sẽ đi điều tra.

Sơ Ngũ nói với Nhị Lang Thần, “A Bố kiệt sức cần chị chăm sóc, khổ cực em lần nữa rồi, đi cục cảnh sát một chuyến nhé, đưa cục xương này cho họ.”

“Được! Ngôn Ngôn, em đi đây.”

Nhị Lang Thần nhanh chóng găm lấy khúc xương A Bố thả xuống, xoay người rời đi.

Sơ Ngũ bỗng nhiên nói, “Từ từ...”

Nhị Lang Thần quay đầu nhìn cô, Sơ Ngũ suy nghĩ một lúc lại nói, “Thôi, em đi đi, trên đường nhớ chú ý an toàn.”

Nhị Lang Thần liền rời đi.

Sơ Ngũ vốn định nói với nó để nó tránh Giản Diệc Thừa, dù sao anh đã gặp cô và Nhị Lang Thần lần Đại Miêu rồi, nhất định sẽ nhận ra Nhị Lang Thần là chó cô nuôi. Có điều nghĩ lại thì thôi, cảnh sát cũng có năng lực của họ, nếu họ muốn tra ra cái gì, cô cũng chẳng giấu nổi, thôi thì bình đến tướng đỡ vậy, đến lúc họ tra ra cô rồi thì nghĩ tiếp.

Nhị Lang Thần chạy về hướng cục cảnh sát, vốn cũng chỉ cách ba con phố, lại thêm quen thuộc đường xá nên đi rất nhanh.

Đến lúc nó tới được cục cảnh sát thì cũng đến giờ tan tầm.

Lâm Lang nhìn thấy Nhị Lang Thần thì vui mừng, “Ha ha, anh chó lại tới nữa à? Thế nào, lần trước giúp chúng ta phá vụ án lớn nên bây giờ đến lĩnh thưởng hả? Cũng được, để khen ngợi chú em một chút, anh đây mời chú em đi ăn cơm!” Rồi quay đầu lại hỏi Lý Trường Phong, “Đội trưởng Lý, anh cho phép không?”

Bên cạnh có người trêu đùa nói, “Ha ha, Tiểu Lâm, cậu đang lấy danh nghĩa khen thưởng cho nó để ăn chực cơm à?”

Mọi người cười phá lên, Lý Trường Phong cũng mở miệng, “Chẳng cần cậu nhắc khéo, bữa cơm này tôi mời! Đi thôi, mọi người cũng đi ăn chúc mừng công thần nhỏ này một chút!”

“Hiếm có dịp đội trưởng Lý chịu tiêu pha, hôm nay không ăn thịt thì thật đáng tiếc! Quán nhậu thẳng tiến!”

“Quán nhậu thì lúc nào chẳng ăn được? Đi nơi xuềnh xoàng như vậy chẳng phải coi thường đội trưởng Lý sao?”

Ngay tại lúc mọi người đang thảo luận nên ăn ở chỗ đất đỏ nào thì một giọng nói tỉnh táo khác thường xen vào, “E rằng bữa tiệc lớn này của mọi người không ăn được rồi...”

Mọi người quay lại thấy Giản Diệc Thừa đang ngồi xồm bên cạnh chú chó kia, trước mặt anh là một khúc xương be bét máu thịt. Giản Diệc Thừa đeo găng tay quan sát một chút, ngược mắt nói, “Là xương bánh chè của người.”

Chương 10: Labrador [3]

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Anh vừa dứt lời, mọi người đều giật mình, “Chắc chắn không?”

Giản Diệc Thừa gật đầu, “Chắc đến tám, chín phần, tuy nhiên để đảm bảo vẫn nên đưa đến cho pháp y giám định.”

Lý Trường Phong chỉ định, “Tiểu Vương, cậu mang đến chỗ pháp y giám định đi.”

Tiểu Vương lập tức thi hành nhiệm vụ, còn những người khác cũng dừng việc bàn nơi ăn uống, trở lại ghế ngồi chờ kết quả giám định. Bởi vì mọi người đều hiểu rõ, nếu đó thật sự là một khúc xương người thì chắc hôm nay sẽ phải tăng ca rồi.

Trong lúc đợi kết quả, mọi người thuận miệng nói chuyện:

“Chú chó này lần trước cũng báo một vụ án mạng đúng không? Nếu như lần này cũng là một vụ án thì thật sự thần kỳ lắm!”

“Còn không phải sao? Một lần còn có thể nói là tình cờ, nếu hai lần thì không còn đơn giản như vậy nữa. Con chó này thật sự thành tinh rồi.”

“Có thành tinh hay không thì không biết, nhưng chắc chắn chỉ số thông minh của con chó này rất cao, không kém chó nghiệp vụ là bao đâu!”

...

Giản Diệc Thừa cũng không đứng dậy, ngồi chồm hổm trên mặt đất nhìn chằm chằm Nhị Lang Thần, lên tiếng hỏi, “Nói cho anh biết, em phát hiện ra

khúc xương này ở đâu?”

Mọi người trong văn phòng thấy anh rất nghiêm túc thì cười đùa, “Giản Diệc Thừa, cậu thực sự coi nó như người báo án mà hỏi thăm đây à?”

Lâm Lang cười cợt góp vui, “Có khi thế thật đây, chú chó này thông minh lắm. Được rồi, Giản Diệc Thừa, cậu hỏi đi, tớ sẽ ghi chép!”

Mọi người vui vẻ nhìn hai người cười đùa. Lý Trường Phong lắc đầu, đúng là người trẻ tuổi, trí tưởng tượng phong phú, thứ gì mới đều tiếp thu rất nhanh, tính tình cũng hài hước không khô khan như cảnh sát thế hệ trước bọn họ. Cũng chẳng biết việc đây tốt hay không tốt, nhưng từ khi hai người họ gia nhập, cả đội đã tràn đầy sức sống, cũng náo nhiệt hơn trước. Không còn những khuôn mặt buồn bực cau có vùi đầu điều tra vụ án nữa.

Giản Diệc Thừa không tham gia đùa giỡn, anh nghiêm túc quan sát Nhị Lang Thần, hơi suy nghĩ một chút rồi nói, “Tôi đoán được là ở đâu rồi.”

Mọi người rất ngạc nhiên, “Thật hay giả vậy? Cậu trao đổi ý thức với nó sao?”

Giản Diệc Thừa rất nghiêm trang, chú chó cũng bày ra dáng vẻ đây là chuyện có thật khiến mọi người cảm thấy quả thật bọn họ đang trao đổi suy nghĩ!

Giản Diệc Thừa không nói gì, vỗ đầu Nhị Lang Thần, “Khổ cực cho em rồi, đi về trước đi. Trên đường nhớ chú ý an toàn.”

Nhị Lang Thần nhìn anh rồi lập tức quay người đi.

Lâm Lang vội hỏi, “Vì sao để nó đi vậy, sao không để nó dẫn chúng ta đến hiện trường?”

Giản Diệc Thừa nhìn anh ta một cái, nói, “Không phải nó đã dẫn chúng ta đi một lần rồi sao?”

Lâm Lang sững sờ, “Sao tớ lại không biết vậy?”

“Trên chân nó lưu lại dấu vết bùn đất đặc biệt chỉ có tại ngọn núi phía Nam ở Giang Thành.”

Lâm Lang bừng tỉnh, “Cậu muốn nói đến chỗ chiều này con Labrador dẫn chúng ta đến sao?”

Giản Diệc Thừa gật đầu.

Mọi người trong văn phòng đều không hiểu, “Hai cậu đang nói gì vậy?”

Lâm Lang đang định trả lời thì Tiểu Vương thất thiểu chạy về từ chỗ pháp y, “Đội trưởng Lý, đã xác định được rồi, đó chính là xương bánh chè của người, là bị vật rất sắc cắt ra, bên pháp y nghi ngờ đây là vết do con người chặt xác tạo thành.”

Vừa nói ra kết quả này, không khí vui vẻ trong phòng lập tức trở nên nghiêm trọng.

Lý Trường Phong thận trọng nói, “Nếu là vụ án chặt xác thì trước hết phải tìm được thi thể. Tiểu Giản, đi tìm hiểu mọi chuyện kỹ lưỡng chút đi.”

Nhị Lang Thần vừa về đến phòng khám, Sơ Ngữ đã vội vàng ra hỏi, “Như thế nào rồi?”

“Em mang thứ đó đến nơi rồi, người đàn ông lần trước là bạn chị đã nhận ra đó là một khúc xương người.”

“Em nói Giản Diệc Thừa sao?”

“Vâng.”

Sơ Ngũ cũng không cảm thấy bất ngờ, dù sao lúc đầu cô cũng nghĩ đến khả năng này rồi. Tuy nhiên không sao, nếu đã nhận ra đó là xương người, vậy chuyện tiếp theo cô không cần quan tâm nữa.

“Chúng ta trở về đi, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì chắc ngày mai sẽ bắt được hung thủ thôi.”

“Meo meo, lần tới có thể để em đi báo án được không? Em cũng muốn làm anh hùng!”

Sơ Ngũ nhìn thoáng qua nó, “Nghĩ cái gì vậy? Còn lần tới, em nghĩ sẽ gặp án mạng nữa hả?”

“Nhờ đâu lại gặp thì sao?”

“Không có nhờ đâu!”

.....

Sơ Ngũ vừa đưa Đại Miêu, Nhị Lang Thần và Labrador về đến nhà thì bên ngoài vang lên tiếng còi hú của xe cảnh sát trên đường, “Tốc độ cũng nhanh đấy.”

Cảnh sát đã ra tay chứng tỏ sẽ nhanh bắt được hung thủ thôi.

Tại khu biệt thự phía Nam, Giản Diệc Thừa và Lâm Lang dẫn theo cảnh sát truy tìm thi thể nạn nhân.

Lâm Lang vừa tìm người vừa phàn nàn, “Cậu nói xem, sao lại thả con chó kia đi nhanh như vậy làm gì? Dẫn theo nó trực tiếp tìm chỗ vút xác không phải là được sao?”

Giản Diệc Thừa không quay đầu, “Chuyện gì cũng để chó làm, vậy cảnh sát chúng ta làm gì đây?”

“Mặc dù nói như vậy nhưng chúng ta có thể tăng hiệu suất công việc mà! Nhờ đây chúng ta sẽ sớm bắt được hung thủ không phải sao?”

Giản Diệc Thừa không nói gì, anh biết đưa Nhị Lang Thần theo sẽ nâng cao tốc độ tìm kiếm. Nhưng anh cũng có lí do riêng khi để nó đi.

Nếu như người đàn ông xé chiều hôm nay là hung thủ, vậy thì việc anh và Lâm Lang cùng đến chắc chắn đã đánh rần động cỏ rồi. Theo suy đoán của anh, đối phương là người rất tinh táo lại giỏi ngụy trang, sau khi bọn anh đi, chắc chắn hắn sẽ lau dọn hiện trường khiến cho công việc của cảnh sát càng thêm khó khăn. Nếu bọn anh không thể kịp thời kết án, rất khó nói liệu đối phương có sinh ra tâm lý trả thù hay không.

Mà đối phương lại là một kẻ giết người tàn ác dám chặt thi thể, không thể xác định liệu trong tình huống nguy hiểm hắn có... Bảo vệ người báo án cũng là bổn phận của cảnh sát, bảo vệ Nhị Lang Thần cũng là bảo vệ Sơ Ngũ, cho nên anh mới không muốn dẫn Nhị Lang Thần theo. Với cả đã xác định được phạm vi tìm kiếm xác chết, bọn họ chỉ cần tốn chút công sức là có thể tìm được thôi, không nhất thiết phải đưa Nhị Lang Thần theo.

“Tìm thấy rồi!”

Có người hô một tiếng, Giản Diệc Thừa và Lâm Lang lập tức chạy tới.

Cùng lúc đó, ở biệt thự ngoại thành phía Nam, khu A tầng 17, Lý Trường Phong dẫn theo một đội lực soát nhà của Hình Thiên Hải.

Tuy nhiên bọn họ đã tìm cả buổi mà không phát hiện được manh mối gì.

“Đội trưởng Lý, tất cả đều bình thường, không có bất kỳ nơi nào khả nghi cả. Tuy nhiên nhà vệ sinh tầng hai vừa lắp đặt thiết bị mới, nhà bếp cũng có dấu hiệu sửa chữa.”

Lý Trường Phong nhíu mày, “Những chỗ khác đều giữ nguyên, chỉ thay đổi phòng vệ sinh và nhà bếp, điều này chứng tỏ nhà vệ sinh có khả năng là hiện trường đầu tiên, và phòng bếp là nơi chặt xác. Tra xét kĩ hai nơi này, nhất định

sẽ có dấu vết để lại.”

Nhưng mà bọn họ đã tìm kiếm cả đêm cũng không thấy manh mối nào có ích cả.

“Chủ nhà tên là Hình Thiên Hải, 43 tuổi, người địa phương. Vốn là một bác sĩ chủ nhiệm của bệnh viện, giáo sư khoa y Viện Y Học lâm sàng của Giang Thành. Về sau từ chức ở bệnh viện rồi mở một bệnh viện tư và viện phẫu thuật thẩm mỹ khá có tiếng.”

Hình Thiên Hải có hai đời vợ, đời thứ nhất là vào năm hắn 16 tuổi, cô vợ tên là Lâm Kiều Kiều, giáo sư khoa âm nhạc, ba năm sau khi kết hôn thì bị tai nạn xe cộ qua đời. Người vợ thứ hai tên là Tống Duyệt, năm nay 24 tuổi, là học sinh tại học viện nơi Hình Thiên Hải giảng dạy. Lúc Tống Duyệt học đại học năm ba thì hai người kết hôn. Tuy nhiên nửa năm trước đã ly hôn vì Tống Duyệt ngoại tình. Sau khi ly hôn, cô ta và người tình cùng đi sang Mỹ.

“Theo lời những đồng nghiệp của Hình Thiên Hải nhận xét thì hắn là một người khá khép kín, trưởng thành thận trọng, nghiêm túc trong công việc, năng lực chuyên môn rất tốt, hơn nữa không có thói quen xấu, ở trường học cũng được sinh viên yêu quý. Hầu như không có người ghét.”

“Sau khi chúng ta vào hắn không nói gì cả, thái độ rất bình tĩnh, chỉ muốn mời luật sư.”

Lý Trường Phong nhíu mày hỏi, “Xác định được thân phận người chết chưa?”

“Vẫn chưa, những phần thi thể không được trọn vẹn đầy đủ, chỉ có thể xác định là giới tính nữ. Đang đối chiếu với danh sách những người mất tích trong thành phố.”

“Nói cách khác, không xác định được thân phận người chết, cũng không có chứng cứ chứng minh Hình Thiên Hải là hung thủ?”

Gay rồi, mọi người chỉ dựa vào Labrador mà nghi ngờ Hình Thiên Hải tội

phạm giết người, nhưng hiện tại có thể thấy, hoặc là Hình Thiên Hải vô tội hoặc hấn che giấu quá tốt. Nhưng dù thế nào, nếu không có chứng cứ thì cũng chỉ có thể giam giữ hấn tới đa 12 tiếng đồng hồ.

Lý Trường Phong vuốt mi tâm, nhìn thoáng qua những người đã bận rộn suốt một đêm, khẽ nói, “Nếu chưa xác định được thân phận người bị hại thì bắt buộc phải thả Hình Thiên Hải không hé răng một lời kia ra.”

“Vâng.”

Giản Diệc Thừa nhíu lông mày suy nghĩ, đột nhiên hỏi, “Liên lạc được với Tống Duyệt không?”

“Vẫn chưa, theo lời bạn cô ta, sau khi đi Mỹ thì không còn liên hệ nữa. Bố mẹ Tống Duyệt cũng đã cắt đứt quan hệ với cô ta ngay thời điểm cô ta quyết định cưới Hình Thiên Hải.”

Giản Diệc Thừa như có điều suy nghĩ, “Hãy đối chiếu ADN của thi thể với bố mẹ Tống Duyệt đi.”

Lý Trường Phong nhướng mày, “Cậu nghi ngờ người chết là Tống Duyệt?”

“Có khả năng này.”

Chương 11: Labrador [4]

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Kết quả kiểm tra ADN có rất nhanh, nạn nhân và bố mẹ Tống Duyệt có 99,99% là quan hệ bố mẹ con cái.

“Nói cách khác, có thể xác định nạn nhân là Tống Duyệt, vợ cũ của Hình Thiên Hải. Tống Duyệt ngoại tình nên ly hôn, không loại trừ khả năng Hình Thiên Hải sinh hận nên giết người.”

“Mặt khác chúng ta chỉ tìm được những phần vụn của thi thể, không thể chấp vá thành một xác chết hoàn chỉnh được, khả năng còn một địa điểm vứt xác khác lên đến 60%.”

“Có thể xác định được thời gian tử vong không?” Lý Trường Phong hỏi.

“Tạm thời vẫn chưa, phần thi thể bị để trong tủ lạnh quá lâu, thời điểm chúng ta cầm về cũng chưa rõ đông hoàn toàn. Mọi cách xác định thời gian tử vong đều không áp dụng được, pháp y chỉ có thể đưa ra một phán đoán phạm vi, dự tính thời gian tử vong đã hơn hai tuần nhưng không quá bảy tuần.”

“Phạm vi này quá lớn, rất khó điều tra.” Lý Trường Phong nhíu mày, “Vậy trước hết hãy đi tìm phần xác còn lại đi, sau đó điều tra từ địa điểm tìm thấy xác chết. Kiểm tra kĩ những camera lân cận xem có xuất hiện kẻ nào đáng nghi không. Còn nữa, mau chóng tìm ra nơi vứt xác đầu tiên đi.”

“Vâng.”

“Liên hệ với bố mẹ Tống Duyệt, bạn bè, bạn học, điều tra thời gian cô ta về nước, tại sao về nước, sau khi về thì làm gì, có gây thù kết oán với người nào không.”

“Vâng, đội trưởng Lý.”

Lý Trường Phong nói xong thì nhìn quanh một vòng, “Còn ai muốn bổ sung gì không?”

“Đội trưởng Lý.” Lâm Lang mở miệng, “Không điều tra con chó báo án kia sao? Chó cũng không thể nào thành tinh thật, có thể mang xương cốt Tổng Duyệt đến báo án, nhất định là có người sai khiến đằng sau? Nói không chừng người đó chính là nhân chứng cũng nên? Nhưng vì sợ sệt nên không dám lộ diện?”

Lý Trường Phong gật đầu, “Quả thật có khả năng này, cậu đi điều tra một chút đi.”

“Vâng.”

Giản Diệc Thừa bỗng nhiên lên tiếng, “Tớ đi với cậu, có lẽ tớ biết con chó này là của ai.”

Lâm Lang vừa lái xe vừa nói, “Tớ còn tưởng phải kiểm tra lần lượt từng cái camera giao thông mới có thể tìm được chú chó kia! Nếu như cậu biết thì đỡ rồi, nhưng làm sao cậu biết nó là chó nhà ai?”

Giản Diệc Thừa nói, “Từng thấy nó ở chỗ một bạn học cũ, chắc đây là chó của cô ấy.”

“Ồ? Cậu có bạn học cũ ở Giang Thành hả?” Anh ta bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó rồi chợt hiểu ra, “Ừ cũng đúng, cậu học trường cấp ba Nhất Trung ở Giang Thành mà! Có bạn học ở đây cũng không có gì lạ.”

Lúc Lâm Lang học cấp ba đã nghe nói đến Giản Diệc Thừa, khi đó anh ta học ở trường Nhị Trung nhưng cũng biết đến chuyện ở Nhất Trung có một anh chàng đẹp trai cực kỳ, học giỏi toàn diện, là người tình trong mộng của tất cả nữ sinh, cũng bị mọi nam sinh coi là tình địch, đó chính là Giản Diệc Thừa.

Thời làm học sinh đã ưu tú hết phần người khác, không nghĩ đến khi đi làm rồi vẫn nổi bật như vậy, Lâm Lang thở dài một hơi, khẽ nói, “Xem ra tớ chạy không thoát khỏi cái bóng của cậu rồi.”

Giản Diệc Thừa không đáp, bình tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng nói lạnh lạnh, “Đến rồi, dừng xe ở bên kia đi.”

Lâm Lang vội phanh xe, “Đến rồi sao cậu không nói sớm?”

Sơ Ngữ nhìn thấy Giản Diệc Thừa đi vào còn kinh ngạc một lúc, “Giản Diệc Thừa, sao cậu tới đây?”

“Có chút việc.” Ánh mắt anh chuyển từ người Sơ Ngữ sang Nhị Lang Thần, cô lập tức hiểu ý của anh.

Cuối cùng cũng đến, nhưng chỉ không ngờ lại là Giản Diệc Thừa. Sơ Ngữ không sợ, vô cùng bình tĩnh nở nụ cười, “Đến đây ngồi đi, tớ rót cho cậu cốc nước.”

Giản Diệc Thừa gật đầu, ngồi xuống sofa, ánh mắt lướt nhanh quanh phòng khám một vòng, cuối cùng dừng lại ở trên người A Bố, vẻ mặt đầy ngạc nhiên, không ngờ con chó này cũng ở đây.

Lúc này Lâm Lang chạy từ bên ngoài vào, “Sao cậu không đợi tớ, chỗ đỗ xe ở đây thật khó tìm!” Vừa dứt lời thì ngẩng đầu nhìn thấy Sơ Ngữ, Lâm Lang lập tức đỡ ra, “Ồ, cậu, cậu là Sơ Ngữ?”

Sơ Ngữ khó hiểu nhìn anh ta, “Tôi là Sơ Ngữ, cậu là...” Trong trí nhớ của cô hình như không tồn tại người này.

Lâm Lang vội hỏi, “Có thể là cậu không biết tôi, tôi là Lâm Lang trường Nhị Trung, lúc thi tốt nghiệp lớp 12, tôi với cậu cùng một phòng thi, tôi ngồi ngay dưới cậu!” Lâm Lang thấy vẻ mặt cô vẫn hết sức mơ hồ, lại nói, “Chính

là hôm thi Tiếng Anh đấy, tôi là người làm đổ nước ra bài thi bị giám thị mắng đấy! Cậu quên rồi à?”

Sơ Ngữ lập tức nhớ ra, “Ồ, ra là cậu! Tôi nhớ ra rồi!” Dù sao lớp 12 thi nhiều như vậy, cô cũng không nhớ được hết những người ngồi sau cô. Nhưng nếu nói người làm đổ đồ uống bị giám thị mắng thì cô có ấn tượng.

Bình thường học sinh dễ mắc sai lầm trong những cuộc thi quan trọng như thế này, giám thị cũng sẽ không nói gì quá đáng, sợ ảnh hưởng đến tâm lý thi của học sinh. Nhưng lần đó giám thị lại là giáo viên chủ nhiệm của bạn ngồi sau, bởi vậy chỉ tiếc mãi sắt không thành kim mắng cậu ta vài câu, nam sinh kia còn cười đùa với giám thị. Sau khi thi xong cô còn coi đây là chuyện cười mà kể với Giản Diệc Thừa.

“Thật trùng hợp, lại gặp ở đây.” Sơ Ngữ rót một cốc nước rồi cười bảo anh ta ngồi xuống.

Lâm Lang cũng cực kỳ hưng phấn, không nghĩ tới lại gặp được nữ thần trường Nhất Trung ở đây. Anh ta vừa định nói gì lại bị Giản Diệc Thừa cắt ngang, “Nói chuyện chính đi.”

Lâm Lang không thể làm gì khác là nuốt sự hưng phấn xuống bụng, lấy bản ghi chép ra, cười rất hòa ái với Sơ Ngữ, “Chuyện này, hôm nay chúng tôi tới đây muốn hỏi chút chuyện, cậu đừng căng thẳng, biết gì nói nấy là được.”

Sơ Ngữ gật đầu, “Được.”

“Hai chú chó này là cậu nuôi à?”

“Nhị Lang Thần thì phải, nhưng Labrador không phải, ngày hôm qua nó ngất xỉu trước phòng khám của tôi nên tôi đưa nó về đây chữa trị.”

“Khoảng hơn 5 giờ chiều hôm qua Nhị Lang Thần đi đâu? Cậu có đi cùng nó không?”

“Chiều hôm qua...” Sơ Ngữ giống như đang nhớ lại, “Tôi cũng không biết

nó đi đâu, trước đây nó là một chú chó lang thang, sau khi được tôi nhận nuôi thì nó cũng hay đi ra ngoài chơi, đến giờ ăn cơm mới về, tôi cũng không quản nó. Làm sao vậy? Nó gây chuyện gì à?” Sơ Ngữ hơi kích động đứng bật dậy, “Không phải là căn người lung tung chứ?”

“Không phải không phải.” Lâm Lang vội vàng nói, “Nó còn lập công đấy, cậu đừng lo.”

Sơ Ngữ thở phào nhẹ nhõm, “Vậy thì tốt, tôi còn tưởng nó ở bên ngoài cắn người. Nó đã lập công gì?”

Lâm Lang hơi do dự, “Hiện tại chúng tôi không thể tiết lộ, sau này sẽ nói cho cậu biết.” Anh ta không nói chi tiết cho Sơ Ngữ, một là bởi vì thân phận cảnh sát không tiện tiết lộ tình tiết vụ án với người ngoài, nếu cô không biết đến vụ Tống Duyệt bị chặt xác thì cũng đừng để cô bị liên lụy làm gì, hai là sợ vụ án này quá mức máu me, phụ nữ nghe sẽ thấy tàn nhẫn biết bao!

“Còn một việc nữa là tuần trước Nhị Lang Thần dẫn chúng tôi phát hiện ra án mạng ở tiểu khu Hình Uyển, việc này cậu biết không?”

Sơ Ngữ gật đầu, “Biết, là tôi đề nó đi.”

Lâm Lang kinh ngạc, “Cậu biết? Vậy cậu là người đầu tiên phát hiện ra hiện trường?”

“Không phải, tôi nào có cái gan đấy?” Sơ Ngữ nở nụ cười, “Mũi tôi khá thính, lúc đi ngang qua khu đó thấy có mùi lạ nên mới báo Nhị Lang Thần đi báo án.”

“Tại sao cậu không tự mình đi?”

“Bởi vì khi đó tôi không chắc chắn, sợ rằng báo án giả sẽ gây trở ngại cho mọi người nên đành để Nhị Lang Thần đi. Lỡ như nếu không có chuyện gì, mọi người cũng sẽ không so đo với một con chó đúng không?” Sơ Ngữ giả vờ gian xảo nói.

Lâm Lang dở khó dở cười, “Được rồi, chúng tôi đương nhiên không so đo với một con chó, có điều bình thường nếu chó xảy ra chuyện gì thì cũng sẽ truy cứu trách nhiệm của chủ nhân. Sau này có việc cậu cũng nên trực tiếp tìm bọn tôi thì hơn, cảnh sát cũng đâu nhỏ mọn như vậy, làm khó dễ sự nhiệt tình của người dân.”

“Được, tôi biết rồi.”

Lâm Lang hỏi xong, Giản Diệc Thừa im lặng nãy giờ đột nhiên mở miệng, “Lúc con Labrador này ngất trước phòng khám của cậu là khoảng mấy giờ?”

Sơ Ngữ nói, “Hơn 5 giờ một chút, bởi vì khi ấy đúng lúc tờ chuẩn bị đóng cửa nên nhớ khá rõ ràng.”

Hơn 5 giờ một chút, mà lúc Nhị Lang Thần đến cục cảnh sát là tầm 5 giờ 10 phút, giống như là xuất phát từ nơi này vậy, Giản Diệc Thừa gật đầu, “Tớ biết rồi, chúng tớ có thể mang con chó này đi không? Có khả năng nó biết một số chuyện, chúng tớ cần sự giúp đỡ của nó.”

“Có thể, tuy nhiên cơ thể nó đang suy nhược, đừng để nó mệt mỏi quá.”

Nhân lúc tạm biệt, Giản Diệc Thừa nói với Sơ Ngữ, “Ngày hôm nay có thể tớ không có thời gian, buổi tối ngày mai ăn một bữa cơm đi.”

Sơ Ngữ sửng sốt, không biết vì sao anh lại đột nhiên nói đến chuyện này, có điều nhớ lại lúc trước đúng là cô đã từng bảo đi ăn một bữa cơm thì không nghi ngờ đã đồng ý, “Được.”

Sau đó Giản Diệc Thừa đưa Lâm Lang đi ngay, không cho anh ta có cơ hội nói chuyện.

Mãi đến tận khi ngồi trên xe rồi, Lâm Lang mới được mở miệng, bực mình nói, “Đi nhanh như vậy làm gì? Tớ còn chưa kịp tạm biệt cô ấy!” Nói xong, anh ta nghi ngờ nhìn Giản Diệc Thừa, “Sao tớ cảm thấy cậu có chuyện riêng gì đó với cô ấy vậy?” Cứ hẹn đi ăn cơm như vậy, cũng không hỏi người ta có thời gian không, khẳng định phải thân thiết lắm mới làm như thế.

Giản Diệc Thừa hơi ngược mắt, giọng nói nhẹ như gió bay, “Cậu cho rằng vì sao tớ phải đến Giang Thành công tác?”

“Tại sao?” Lâm Lang vội hỏi.

Giản Diệc Thừa chỉ nói mỗi câu đó rồi mặc kệ anh ta, dựa vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, “Đến biệt thự ở ngoại thành phía Nam đi.”

“Được thôi.” Lâm Lang đáp theo bản năng, trong đầu còn đang suy nghĩ đến câu nói kia của Giản Diệc Thừa, tại sao lại đến Giang Thành làm việc? Lâm Lang suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên bừng tỉnh, chẳng lẽ là vì Sơ Ngữ?

Đúng rồi, nhất định là như vậy! Chẳng trách anh ấy biết Nhị Lang Thừa là chó nhà Sơ Ngữ, còn quen thân với cô ấy như vậy. Đúng rồi, hỏi điều tra vụ án Thẩm Tinh anh ấy cũng hay đi đến đường Ngô Đồng. Sơ Ngữ không phải vừa bảo cô ấy ở tiểu khu Giang Hoa bên kia đường Ngô Đồng sao? Thì ra Giản Diệc Thừa ở đó chờ Sơ Ngữ!

Lâm Lang tự cho rằng bản thân đã tìm ra một bí mật, cười đùa, “Được đây lão Giản, có tiền đồ!” Tầm ngẫm tầm ngẫm bắt được nữ thần Nhất Trung.

Giản Diệc Thừa cup mắt, không lên tiếng, yên tĩnh nhìn phong cảnh lướt qua ngoài cửa sổ.

“À đúng rồi chúng ta đi biệt thự ở ngoại thành phía Nam làm gì?”

“Dẫn nó đi tìm hiện trường vụ án.” Giản Diệc Thừa chỉ vào A Bố đằng sau.

“Nhân lúc Hình Thiên Hải chưa được thả ra, phải nhanh lên!” Lâm Lang vừa đeo găng tay vừa nói.

Giản Diệc Thừa ngồi xổm sờ đầu A Bố, “A Bố phải không? Dẫn bọn anh đến nơi Tổng Duyệt bị sát hại đi.”

A Bố rên khẽ, lập tức chạy lên tầng hai. Thật ra nó không nghe hiểu người này nói, nhưng trước đó Sơ Ngũ đã nói với nó rồi, bảo nó hãy dẫn bọn họ đến nơi chủ nhân bị giết hại và hai con chó người đàn ông kia nuôi nữa.

Giản Diệc Thừa và Lâm Lang theo nó lên tầng hai, dừng lại trước cửa phòng vệ sinh, “Chính là nơi này sao?”

A Bố sủa một tiếng rồi lại chạy xuống nhà bếp.

“Nó có ý gì đây?”

“Hiện trường gây án không chỉ có một chỗ.”

Ngay sau đó, A Bố lại đưa bọn họ ra ngoài biệt thự, đi đến vườn hoa. Nơi đó có một ổ chó, nuôi hai con chó ngao Tây Tạng dũng mãnh. Giản Diệc Thừa vừa mới tới gần chúng nó liền sủa inh ỏi.

“Dọa tớ giết cả mình, chó này thật hung dữ! A Bố đưa chúng ta tới đây là có ý gì?”

Giản Diệc Thừa không lên tiếng, từ từ tới gần hai con chó ngao Tây Tạng, nhú mào, cẩn thận quan sát. Lâm Lang thấy anh đang suy nghĩ thì cũng không làm phiền, chỉ nhìn ngó bên cạnh, chỉ là anh ta nhìn qua nhìn lại cũng không thấy gì.

Một lúc sau, Giản Diệc Thừa cuối cùng cũng mở miệng, giọng nói đầy lạnh lẽo, “Tớ nghĩ tớ biết những phần thi thể còn lại ở đâu rồi.”

“Ở đâu?”

“Trong bụng chúng nó.”

Chương 12: Labrador [5]

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Dưới ánh nắng mặt trời chói chang của tháng chín, Lâm Lang không nhận được rung mình một cái, da đầu tê dại, da gà da vịt nổi lên, “Cậu đang nói...”

“Không sai, chính là những gì cậu nghĩ đấy.” Giản Diệc Thừa lùi về phía sau hai bước, tránh phá hoại đến hiện trường. Bình tĩnh nhìn Lâm Lang, anh lên tiếng, “Lập tức gọi đội pháp y đến đây đi, lấy dấu vết từ lông, khoe miệng và bát ăn cơm của hai con chó này, lúc cần có thể tiến hành đối chiếu.”

“Mặt khác gọi điện thoại cho đội trưởng Lý, trước mắt đừng thả Hình Thiên Hải, tránh việc hấn trốn đi.”

Lâm Lang gật đầu, “Được, tớ đi gọi điện thoại.”

Nửa tiếng sau, xe cảnh sát đến nơi, Lý Trường Phong và đội pháp y cùng chạy tới.

“Thế nào? Các cậu phát hiện ra điều gì?”

Lâm Lang chỉ vào hai con chó ngao Tây Tạng, nuốt nước bọt nói, “Giản Diệc Thừa vừa nói, những phần thi thể không tìm thấy của Tống Duyệt đang nằm trong bụng hai con này.”

Sắc mặt Lý Trường Phong cứng lại, như nghĩ tới điều gì, nhìn ánh mắt hung dữ của hai con chó ngao Tây Tạng đang nhe răng trợn mắt, anh ta khẽ mắng một tiếng, “Mẹ nó, đúng là tên súc sinh!”

Pháp y thuận lợi thu thập chứng cứ, sẽ nhanh chóng có kết quả.

“Từ bộ lông, khoe miệng, bát cơm của hai con chó ngao Tây Tạng và mẩu đất xung quanh ổ của chúng đều có thể tìm được ADN của Tống Duyệt. Bởi vậy có thể xác định một phần thi thể của Tống Duyệt đã bị chúng ăn hết.”

“Mà hai con chó ngao Tây Tạng đều bị trói, vậy nên chắc chắn phải có người đưa đồ cho chúng ăn, và khả năng rất lớn người đó chính là chủ biệt thự số 17 - Hình Thiên Hải.”

“Lập tức đi thăm vấn Hình Thiên Hải.”

“Rõ.”

Lý Trường Phong tự mình thăm vấn Hình Thiên Hải, chỉ là đối phương khó chơi hơn rất nhiều so với tưởng tượng của bọn họ.

Hình Thiên Hải bình tĩnh ngồi trong phòng thẩm vấn, vẻ mặt tự nhiên, khoe mắt ẩn chứa ý cười, bộ dạng vô cùng hào hoa phong nhã. Giống như hẳn tới đây không phải bị thẩm vấn mà chỉ để uống trà thôi vậy.

“Nói đi.” Vẻ mặt Lý Trường Phong không thay đổi nhìn chằm chằm Hình Thiên Hải, ánh mắt uy nghiêm như muốn tạo áp lực cho đối phương.

Nhưng mà Hình Thiên Hải căn bản không hề vì vậy mà lay động, khoe miệng hơi nhếch lên, giả vờ không hiểu gì, “Nói cái gì?”

“Khai nhận mọi tội trạng của anh!”

Hình Thiên Hải kinh ngạc, “Phạm tội? Tôi phạm tội gì?”

Vẻ mặt của hắn không hề giống như đang giả vờ, nếu ai không biết sự thật còn tưởng hắn vô tội thật sự.

Lý Trường Phong bình tĩnh nói, “Chúng tôi đã nắm được chứng cứ chuyện

sát hại Tống Duyệt, anh giả ngu cũng vô dụng. Nếu thắng thần thú nhận chúng tôi còn có thể xử lý anh một cách khoan hồng.”

“À!” Hình Thiên Hải cười nhạo, “Chuyện không có thật anh còn muốn tôi khai báo? Cái gì mà sát hại Tống Duyệt cơ? Cô ta không phải đang khỏe mạnh ở Mỹ sao? Chúng tôi mặc dù kết hôn cách nhiều tuổi nhưng tôi chưa bao giờ bạc đãi cô ta. Hiện tại cô ta đang cầm tiền vi vu đâu đó với bạn trai kia kìa. Đội trưởng Lý thật biết nói đùa.”

“Thật sao?” Lý Trường Phong nhìn hẩn, ánh mắt sắc bén, “Anh đã không nhận tội, vậy để tôi giúp anh nhớ lại.”

“Năm trước vợ cũ của anh - Tống Duyệt ly hôn với anh vì cô ta có người tình bên ngoài. Tống Duyệt ngoại tình khiến anh ô nhục trong lòng, bởi vậy thời điểm khi Tống Duyệt về nước một tháng trước, anh đã lấy danh nghĩa ôn lại chuyện xưa lừa cô ta đến căn biệt thự số 17 ở Nam Sơn, sau đó lạnh lùng giết hại cô ta. Bởi vì sâu trong nội tâm anh quá căm hận người phụ nữ này nên chỉ giết thôi không thể khiến anh hả giận, cuối cùng anh nhẫn tâm chặt thi thể Tống Duyệt thành từng phần sau đó ném cho chó ăn. Anh làm chuyện này không phải để hủy thi thể, chẳng qua oán hận của anh với cô ta quá sâu mà thôi.”

Lý Trường Phong nói không chớp mắt, nhìn chăm chăm Hình Thiên Hải, không bỏ qua bất cứ thay đổi nào trên khuôn mặt hẩn, nhưng chuyện khiến anh ta thất vọng là từ đầu đến cuối vẻ mặt Hình Thiên Hải đều rất bình tĩnh, trong ánh mắt cũng chẳng có chút gợn sóng.

Lý Trường Phong lại nói, “Mà sở dĩ anh căm hận Tống Duyệt đến thế không chỉ bởi vì cô ta phản bội anh mà còn vì ám ảnh thời thơ ấu. Mẹ anh không chịu nổi người chồng suốt ngày rượu chè nên đã bỏ anh lại mà chạy theo người khác. Từ đấy, tuổi thơ của anh không chỉ phải chịu đựng sự đánh chửi khi say rượu của bố, mà còn phải hứng những chỉ trích của người ngoài nói mẹ anh ngoại tình, bỏ chạy theo trai... Vì tổn thương thời thơ ấu khiến anh căm hận những người phụ nữ ngoại tình. Anh cho rằng chỉ vì mẹ anh có tình nhân nên mới dẫn đến hàng loạt những bất hạnh kia của anh. Vì lẽ đó nên anh mới căm hận Tống Duyệt như vậy.”

Cậu bé ôm đầu co rúm lại vào góc tường, một người đàn ông trung niên say rượu đá một phát về phía cậu, miệng không ngừng chửi rủa, “Tao đánh chết mày đồ tạp chủng! Người mẹ dê tiện của mày dám cấm sừng ông đây, chạy theo người đàn ông khác.”

Trong trường học, những ánh mắt soi mói không hề che giấu chút nào, “Mẹ nó chạy theo gã đàn ông khác, bố nó nói nó là thằng con hoang không rõ nguồn gốc...”

Những mẫu kí ức ngăn ngui mà hần luôn muốn lãng quên kia lại hiện lên trong đầu, ánh mắt Hình Thiên Hải dần dần tối lại, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười hờ hững, “Vậy sao? Đội trưởng Lý thật biết kể chuyện xưa, đầu óc liên tưởng cũng rất tốt, có điều những lời anh nói đều chỉ là suy đoán vô căn cứ mà thôi.”

Lý Trường Phong thấy hần vẫn đang giả ngây giả dại thì vỗ bàn một cái, nghiêm nghị quát, “Chứng cứ vô cùng xác thực, anh còn muốn ngụy biện!”

Hình Thiên Hải thu hồi nụ cười hờ hững, ngồi nghiêm chỉnh, nghiêng người về phía trước, ánh mắt đầy chắc chắn, “Chứng cứ đâu? Đội trưởng Lý không cần dọa tôi, có chứng cứ rồi anh còn ngồi đây nói chuyện phiếm với tôi à?”

Sắc mặt Lý Trường Phong tái xanh, “Được, anh muốn chứng cứ, tôi sẽ cho anh chứng cứ!” Anh ta mở hồ sơ trên bàn, lấy ra một phần tư liệu đặt trước mặt hần, “Đây là mẫu ADN của hai con chó ngao Tây Tạng mà anh nuôi, trên bộ lông, khóe miệng, thậm chí trong dạ dày cũng có ADN của Tống Duyệt, anh còn gì để nói không?”

Hình Thiên Hải kinh ngạc, “Anh nói hai con chó này ăn Tống Duyệt sao? Không thể nào? Có điều nó cũng chỉ chứng minh được Tống Duyệt xấu số bị chó ăn mà thôi, có liên quan gì đến tôi? Tôi mua chúng mới được một tháng, còn chưa thân thiết với chúng, biết đâu ngày nào đấy tôi lại thành đồ ăn trong bụng chúng nó cũng nên, chuyện này không phải không có khả năng đúng không? Súc sinh mà, anh hi vọng chúng nó có thể hiểu pháp luật sao?”

Hình Thiên Hải quá vô liêm sỉ, Lý Trường Phong cũng chỉ có thể cười gằn,

“Anh còn có thể ngụy biện như vậy?”

Hình Thiên Hải nhếch môi nở nụ cười, “Đội trưởng Lý là cảnh sát, nên hiểu pháp luật hơn tôi chứ, chuyện không có chứng cứ sao lại bắt tôi nhận vậy?”

Về mặt Lý Trường Phong tối sầm đi ra, người bên ngoài đều hiểu trong đây đã xảy ra chuyện gì, dồn dập hỏi: “Đội trưởng Lý, tên này không chịu nhận tội, phải làm sao bây giờ?”

“Điều tra tiếp! Tìm được chứng cứ khiến hắn không thể chống chế nữa thì thôi!”

“ADN tìm được trên người hai con chó ngao Tây Tạng này không dùng được ạ?” Lâm Lang hỏi.

Lý Trường Phong lắc đầu nói, “Cậu cũng nghe thấy rồi, hắn đến chết cũng không thừa nhận, chứng cứ ấy dù xác thực đi nữa thì cũng chỉ là giết người gián tiếp. Hơn nữa đó là nhà hắn, nếu hắn nhất quyết nói Tống Duyệt tự tiện xông vào nhà dân, chó vì bảo vệ nhà nên mới cắn chết Tống Duyệt, có lẽ tội sẽ càng nhẹ hơn.”

“Nhưng pháp y có nói thịt lúc chó ngao ăn đã được luộc qua mà? Chó có thể cắn chết Tống Duyệt lại còn có thể tự mình nấu lên nữa hả?”

Lý Trường Phong gật đầu, “Chúng ta đều biết thịt do hắn luộc, người do hắn giết, nhưng chủ yếu là không có chứng cứ xác thực.”

“Tâm lý của người này lạnh lùng đến đáng sợ, trong lòng đều rõ mình là hung thủ nhưng vẫn bình tĩnh như vậy, không lo lắng chút nào. Đây là bởi vì chắc chắn chúng ta không thể tìm được bằng chứng xác thực hay sao?”

“Hừ! Chỉ cần đã phạm tội đều sẽ để lại dấu vết, hắn không đặc ý được lâu đâu!” Lâm Lang hừ lạnh.

Lý Trường Phong gật đầu, “Nói rất đúng, lưới trời lồng lộng tuy thưa mà

khó lọt, nhất định sẽ có manh mối. Như vậy chúng ta sẽ điều tra lại từ đầu, hung khí giết người, công cụ cắt xác chết, nồi luộc thịt sống, tủ lạnh đựng thi thể... Những thứ đồ này không thể không cánh mà bay. Mở rộng phạm vi tìm kiếm, nhất định phải tìm được!”

“Rõ!”

Mặc dù Sơ Ngữ không tham gia phá vụ án này những vẫn để ý từng tình huống một. Cô không quan tâm đến những chi tiết nhỏ nhặt nhưng cô cần biết bọn họ có kết án hay không.

Liên tiếp hai ngày Giản Diệc Thừa không nhắc đến việc đi ăn cơm, Sơ Ngữ liền biết vụ án gặp khó khăn rồi.

Sơ Ngữ suy nghĩ một chút, chủ động nhắn tin cho Giản Diệc Thừa, *“Hôm trước không phải hẹn đi ăn cơm sao? Cậu có rảnh không? Tùy tiện ăn gì đó trước của đơn vị của cậu cũng được.”*

Cô đã nói như vậy, Giản Diệc Thừa cũng không từ chối. Trên thực tế, vụ án vẫn không có tiến triển, thật ra lúc này anh cũng không có việc gì, dành chút thời gian ra ngoài ăn cơm thì vẫn có.

Chương 13: Labrador [6]

Editor: An Hiền

Beta: Mạc Y Phi

Giản Diệc Thừa để Sơ Ngữ gọi món, Sơ Ngữ chỉ tùy ý gọi vài thứ, dù sao cô cũng có mục đích khác, không phải tìm Giản Diệc Thừa để ăn cơm.

Sơ Ngữ trả lại thực đơn cho nhân viên phục vụ, khẽ nói, “Không ăn hành tỏi, không ăn hạt tiêu, cậu ấy dị ứng với những thứ này.”

“Vâng ạ.”

Tâm trạng Giản Diệc Thừa cực kỳ vui vẻ, không nghĩ đến nhiều năm như vậy cô vẫn còn nhớ những món anh không ăn được.

Trong lúc chờ món ăn lên, Sơ Ngữ gọi hai cốc nước lọc, vừa uống vừa nói chuyện phiếm với Giản Diệc Thừa.

“Mấy ngày nay bận lắm à?”

“Cũng bình thường, chưa xử lý xong vụ án trong tay.”

“Chính là vụ lần trước à?”

Giản Diệc Thừa gật đầu, “Ừ.”

Sơ Ngữ cười yếu ớt, “Thật không ngờ cậu lại chọn nghề cảnh sát, nghề này khổ cực lắm đúng không?”

“Bình thường thôi, cũng không quá khổ đâu.” Giản Diệc Thừa nâng cốc nước, ngồi nghiêm chỉnh, như là học sinh ba tốt (1) trả lời câu hỏi của thầy giáo.

(1) Học sinh ba tốt ý chỉ học sinh có đức tính tốt, học giỏi và khỏe khoắn.

Sơ Ngữ cười một tiếng, lại nói, “Cậu không nói tớ cũng hiểu, làm cảnh sát sẽ không thể nào nhàn hạ được. Thường xuyên phải tăng ca, lại còn gặp đủ loại nguy hiểm. Với cả có những tội phạm giết người biến thái, sát nhân máu lạnh, tuyệt đối không phải là một nghề dễ dàng.”

Giản Diệc Thừa khẽ cười, “Cũng không gặp những tội phạm giết người biến thái thường xuyên lắm.”

Anh vốn không hay cười, đột nhiên mỉm cười khiến Sơ Ngữ cảm thấy âm áp như xuân về hoa nở, làm cô quên đi cách trả lời máy móc kia của anh.

“Đúng rồi, cậu nhìn những thi thể mục nát, tình trạng thối rữa kinh khủng thế kia không sợ sao?” Sơ Ngữ giống như tò mò, khẽ hỏi.

“Quen rồi thì cũng thấy bình thường.”

“Chuyện này còn có thể quen sao?” Sơ Ngữ rất bội phục, nhân tiện nghĩ tới cái gì liền mỉm cười, “Cùng đúng, lúc tớ học y từng tham gia một lớp học giải phẫu cơ thể người, lần đầu tiên nhìn thấy tiêu bản xác chết, nguyên một tuần sau đều không muốn ăn thịt. Sau đó quen dần rồi, còn có thể thản nhiên ăn uống trong phòng giải phẫu nữa kia.”

“Nam sinh còn to gan hơn, có lần còn lấy xương sọ làm bóng mà đá đi đá lại. Tuy nhiên sau khi thầy giáo nhìn thấy thì mắng cho họ một trận, nói những chủ nhân tiêu bản này cống hiến bản thân cho chúng ta nghiên cứu, phải có lòng kính trọng đối với bọn họ. Lúc đó tớ cũng mới biết những tiêu bản trong phòng giải phẫu hóa ra đều là thật, tớ còn luôn tưởng chúng là mô hình.” Sơ Ngữ càng nói càng hưng phấn, “Lúc đó tớ còn bị dọa đến nỗi nhảy dựng lên, ném xương sọ đang cầm trên tay lên bàn. May là xương này khá cứng, không bị vỡ, nếu không tớ chắc chắn sẽ bị thầy giáo mắng.”

Giản Diệc Thừa chăm chú lắng nghe cô hơn hờ kể những chuyện lý thú trong trường học, trong khóe mắt tràn ngập ý cười, dịu dàng ngắm cô.

Sơ Ngữ nhận ra ánh mắt của anh, vội xin lỗi rồi ngừng câu chuyện lại, “Lúc ăn cơm mà nói những chuyện này có vẻ không bình thường nhỉ?”

“Không sao đâu.” Bọn họ phá án nhiều rồi, có cái gì chưa từng thấy đâu, thậm chí còn máu tanh kinh khủng hơn.

Sơ Ngữ cười nhẹ nhàng, trong lòng lại hơi sốt ruột. Làm sao lại không có chuyện gì? Cô đã ám chỉ rõ ràng như vậy lẽ nào anh vẫn không hiểu?

Lúc này những món họ gọi được bung lên, Sơ Ngữ cũng không tiện nói thêm gì nữa, chỉ có thể ăn cơm trước.

Hôm nay cô hẹn gặp Giản Diệc Thừa là muốn nói cho anh một số manh mối liên quan đến vụ án của Tổng Duyệt. Vốn cô không định nói đâu, bởi vì cô tin cảnh sát có thể nhanh chóng kết án. Nhưng bây giờ xem ra bọn họ đang gặp phải trở ngại. Cho nên cô mới nghĩ cách nhắc khéo cho Giản Diệc Thừa, nhưng có vẻ anh không nhận ra ý tứ trong lời nói của cô.

Thế nhưng cô lại không thể nói rõ chuyện này được, dù sao Sơ Ngữ cũng không thể giải thích vì sao cô lại biết.

Mãi cho đến khi ăn cơm xong, Giản Diệc Thừa đưa cô về rồi Sơ Ngữ cũng không tìm được cơ hội thích hợp để nhắc nhở Giản Diệc Thừa nên đành thôi.

Giản Diệc Thừa đưa Sơ Ngữ về xong cũng không về thẳng nhà mà quay lại cục.

“À, Tiểu Giản, chờ chút.”

Lúc Giản Diệc Thừa đi ngang qua phòng pháp y, pháp y Lý gọi anh lại, “Vừa đúng lúc, cậu mang báo cáo này đưa cho đội trưởng Lý luôn nhé, tôi đỡ phải mang qua.”

“Được.” Giản Diệc Thừa nhận lấy, mở ra nhìn, “Là vụ Tổng Duyệt sao?”

“Đúng vậy, có điều chắc giá trị không lớn, vì xương cốt thiếu khá nhiều, chỉ có những loại xương cứng như xương chậu, xương cổ, chó không gặm được nên mới bị để lại.” Pháp y Lý thuận miệng nói.

Giản Diệc Thừa cầm báo cáo, dăm chiêu, đi mấy bước đột nhiên quay lại, “Xương sọ đâu? Xương sọ cũng rất cứng đúng không?”

“Đúng vậy, tôi cũng đang khó hiểu đây, xương sọ cứng như vậy, chó không thể gặm được, rốt cuộc là đâu mất rồi? Tôi đoán còn có địa điểm vứt xác khác mà chúng ta chưa tìm ra.”

Giản Diệc Thừa gật đầu, không lên tiếng, cầm báo cáo quay đi.

“Những xương sọ trong phòng thí nghiệm kia hóa ra lại là thật, tớ còn tưởng là mô hình!” Giản Diệc Thừa đang đi, bỗng nhiên nhớ đến câu nói này của Sơ Ngữ.

Trong đầu xẹt qua một ý nghĩ, Giản Diệc Thừa vội vã chạy đến phòng kỹ thuật, Lâm Lang cũng đang xem camera ở đó.

“Cậu đang xem camera khu nào thế?”

Lâm Lang nói, “Cửa ra vào biệt thự số 16 Nam Sơn, bên nhà Hình Thiên Hải không có camera, tớ đang thử xem bên này xem có manh mối gì không.”

“Cậu kê cái này đi, điều tra hộ tớ Viện y học Giang Thành đi.” Giản Diệc Thừa nhanh chóng nói.

“Được, cậu muốn xem chỗ nào?”

“Cửa phòng làm việc của Hình Thiên Hải.”

“Camera ở đó hỏng rồi, vẫn chưa sửa.”

Giản Diệc Thừa nhíu mày, “Vậy ở cửa lớn viện y học?”

“Cái này thì có.”

Lâm Lang vừa nói vừa chỉ đến video Giản Diệc Thừa muốn xem, “Xem từ lúc nào?”

“Ngày 5 và ngày 8 tháng 9.”

“Ồ? Tại sao lại là hai ngày này?”

“Sau khi khai giảng thì chỉ hai ngày này Hình Thiên Hải có tiết dạy.”

“Được rồi.”

Hình ảnh chạy qua trên màn hình, hai người tập trung xem, không muốn bỏ qua bất cứ manh mối nào.

“Dừng lại!” Giản Diệc Thừa bỗng nhiên mở miệng, Lâm Lang ấn nút tạm dừng, trong hình ảnh trên màn hình, Hình Thiên Hải một tay cầm túi giấy, một tay cầm đồ chuyển phát nhanh, mỉm cười chào hỏi với học sinh.

“Làm sao vậy? Chỗ này có gì không ổn?” Lâm Lang thực sự không nhìn ra chỗ này có vấn đề gì.

“Cậu xem hắn đang cầm cái gì?”

“Hộp chuyển phát nhanh, trên đó còn ghi hai chữ Thuận Phong mà.” Lâm Lang chỉ vào màn hình nói.

“Kích thước của cái hộp đấy...” Giản Diệc Thừa khoa tay múa chân, thấp giọng nói, “Có phải vừa vặn chứa được xương sọ của một phụ nữ thành niên không?”

Chương 14: Labrador [7]

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

“Chúng tôi tìm thấy xương sọ của Tống Duyệt từ phòng thí nghiệm của Viện y học Giang Thành. Nó xen lẫn bên trong nhiều tiêu bản xương sọ khác, rất khó phát hiện. Người phụ trách dụng cụ phòng thí nghiệm nói, lúc bọn họ kiểm kê cũng không phát hiện bên trong có thêm một cái.”

Lý Trường Phong gật đầu, “Không có gì kỳ lạ, tâm tư Hình Thiên Hải kín đáo, bỏ một cái vào, tự khắc sẽ mang một cái đi.”

Lâm Lang nói tiếp, “Hơn nữa cái mang đi chắc là giả để dễ dàng tiêu hủy.”

“Không sai.” Lý Trường Phong gật đầu, “Trên camera không ghi lại trực tiếp cảnh Hình Thiên Hải trao đổi xương sọ sao?”

“Không có, Hình Thiên Hải khá cẩn thận, ngoại trừ hình ảnh hấn ở cổng bị camera thu lại thì camera trước văn phòng hấn và phòng thí nghiệm đều hồng rồi.”

“Mẹ kiếp!” Lý Trường Phong không nhịn được chửi thề, sắc mặt đen sì, tất cả manh mối đều quy về Hình Thiên Hải, chỉ thiếu mỗi chứng cứ.

“Có điều, cảnh sát điều tra được một manh mối, nửa năm trước trong Viện y học có một sinh viên không cẩn thận làm hỏng thiết bị, bởi vì gia đình sinh viên đó khó khăn nên Hình Thiên Hải bỏ tiền túi ra mua bù một cái, sau đó Viện y học không truy cứu trách nhiệm của sinh viên kia nữa. Hành động này giúp Hình Thiên Hải nhận được lời khen rộng rãi từ sinh viên. Nhưng chúng tôi tra được, thiết bị bị hỏng kia đã bị hấn ta mang đi.”

“Thiết bị gì?”

“Cura điện dùng trên lớp học giải phẫu.”

“Nói như vậy, cura điện đó có khả năng được Hình Thiên Hải sử dụng để chặt xác?” Lâm Lang hỏi.

Căn cứ theo báo cáo của pháp y, dấu vết trên xương của Tống Duyệt do cura điện để lại.

Nói cách khác, hiện tại tất cả hung khí, phương pháp giết người, thậm chí cả hung thủ đều biết cả rồi nhưng không có bằng chứng định tội hắn!

Bầu không khí trong phòng làm việc rất nặng nề, làm việc liên tục để điều tra vụ án này nhưng không hề có tiến triển, mọi người đều cảm thấy rất ử rữ.

“Thôi, đi ăn cơm trước đã, muốn phá vụ án cũng phải ăn cơm no chứ.” Lý Trường Phong nhìn thấy dáng vẻ mệt mỏi của mọi người liền đề nghị như vậy. Vào lúc này chỉ có đi ăn mới kéo tinh thần của mọi người lên một chút được, “Đúng rồi, Giản Diệc Thừa đâu? Sao không thấy cậu ấy?”

“À, cậu ấy vừa ra ngoài một chuyến, đi khá là gấp, tôi chưa kịp hỏi.” Lâm Lang nói.

Đang nói thì Giản Diệc Thừa vội vã đi vào từ bên ngoài, “Đội trưởng Lý, có phát hiện quan trọng.”

Giản Diệc Thừa không phải người nói khoác, hơn nữa lúc này vẻ mặt anh rất nghiêm túc, mọi người liền biết anh nói phát hiện quan trọng chắc chắn không phải đùa.

“Phát hiện gì?”

“Đây không phải lần đầu tiên Hình Thiên Hải gây án.”

Mọi người chấn động, “Cái gì?”

Sự kinh ngạc qua đi, Lý Trường Phong vội hỏi, “Cậu nói rõ một chút, rốt cuộc là như thế nào?”

“Thủ pháp gây án của Hình Thiên Hải quá chuyên nghiệp lão luyện, sau đó lại xử lí sạch sẽ như vậy khiến chúng ta không tìm được bất kỳ chứng cứ nào. Vì thế nên tôi bắt đầu nghi ngờ liệu có phải đây không phải lần đầu gây án, chỉ là không có chứng cứ...”

Nhưng sau khi anh đến tìm xương sọ của Tống Duyệt với Lâm Lang, bỗng nhiên anh nghĩ đến lần đầu tiên đến văn phòng của Hình Thiên Hải ở bệnh viện đa khoa có thấy một mô hình xương người. Không ít bác sĩ đặt mô hình trong phòng làm việc để bất cứ lúc nào cũng có thể quan sát học tập, vì thế anh cũng không để ý.

“Ngày hôm qua tôi lại đến phòng làm việc của hã xem một chút, phát hiện mô hình này không phải là tiêu bản mà là xương người thật.”

Lâm Lang khiếp sợ, “Không phải một vụ án mạng nữa chứ?”

Giản Diệc Thừa gật đầu, bình tĩnh nói, “Hôm qua tôi lấy một đoạn xương ngón tay về cục, đưa đến cho pháp y làm xét nghiệm ADN, đã có kết quả.”

Giản Diệc Thừa vừa nói vừa lấy tư liệu ra.

“Chủ nhân bộ xương tên là Lý Minh, giới tính nam, sinh năm 1977. Mất tích từ 14 năm trước, sau khi bố mẹ anh ta báo án có để lại ADN nên mới đổi chiều ra được trong kho dữ liệu.”

“Sau đó tôi lại điều tra được người này là bạn học cùng cấp ba với người vợ đầu tiên của Hình Thiên Hải - Lâm Kiều Kiều, đồng thời hai người cũng là mối tình đầu của nhau. Mà thời gian Lý Minh mất tích cũng là lúc Lâm Kiều Kiều tử vong.”

“Ôi!” Mọi người trong phòng làm việc đồng loạt hít một hơi thật sâu, trong phút chốc đã có suy đoán đáng sợ trong lòng. Lý Trường Phong hỏi, “Như vậy Hình Thiên Hải giết cả Lý Minh?”

Nếu đúng là như vậy thì từ tuổi thơ của Hình Thiên Hải, động cơ giết hại Lý Minh rất có thể là vì trả thù. Có lẽ Lý Minh và Lâm Kiều Kiều nổi lại tình xưa khiến Hình Thiên Hải sinh hận. Nhìn cách hành hạ của hắn với Tống Duyệt, có lẽ Lâm Kiều Kiều cũng không chỉ là tai nạn tử vong đơn thuần.

Suy đoán vô cùng kinh khủng nhưng rất có khả năng là sự thật.

Lý Trường Phong suy nghĩ một lúc, cấp tốc đưa ra quyết định, “Lập tức thành lập tổ chuyên án, nhập ba vụ của Lý Minh, Lâm Kiều Kiều và Tống Duyệt làm một đề điều tra!”

Giản Diệc Thừa bổ sung, “Nên bỏ thêm vụ của Trần Tử Thành không?”

Mọi người: “?”

“Là người Tống Duyệt ngoại tình, hai tháng trước chết trong cơn bão Nina ở Đài Loan.”

Cũng chỉ có thể là tai nạn bất ngờ nhưng trùng hợp như vậy thật sự khiến người ta nghi ngờ.

Lúc Giản Diệc Thừa gọi điện thoại tới, Sơ Ngữ đang có khách nên anh không nói nhiều, chỉ cảm ơn cô. Sơ Ngữ không biết có phải vì mấy hôm trước cô nhắc nhở anh không, nhưng dù đúng hay sai cô cũng chỉ có thể giả ngu bởi cô chỉ tán gẫu chuyện hời còn ở trường thôi, không có ý gì trực tiếp.

Cúp điện thoại, Sơ Ngữ nói với vị khách trước mặt.

“Xin lỗi, chúng ta tiếp tục thôi.”

Ngồi đối diện cô là một người phụ nữ có khí chất tao nhã, tuy rằng đã có tuổi nhưng được chăm sóc rất tốt. Bà đeo cặp kính màu trà, bộ dạng đầy trí thức. Đôi mắt sau cặp kính trong vắt thấy đáy, như một vũng nước trong. Sắc

mặt hơi trắng, có vẻ là không thường xuyên ra ngoài. Có điều cũng phải thôi, người mù ra ngoài quả thật có nhiều bất tiện.

Sơ Ngữ đứng dậy đi đến bên cạnh bà, cô ngồi xỏm xuống vuốt ve chú chó dưới chân bà, dịu dàng cười nói, “A Sanh, vào bên trong với chị được không?”

Chú chó tên A Sanh thân mật dụi vào chân người phụ nữ, sủa ăng ăng hai tiếng như đang hỏi ý kiến bà.

Người phụ nữ đưa tay, sờ soạng hai lần mới sờ được đầu A Sanh, nhẹ nhàng xoa xoa rồi cười yếu ớt, “A Sanh, đi đi con.”

Giọng nói của bà vô cùng dịu dàng, đặc biệt là lúc gọi hai chữ A Sanh, lưu luyến dịu dàng như thể mang theo rất nhiều tình cảm.

Sơ Ngữ thương tiếc thay bà, người phụ nữ dịu dàng tốt tính như vậy mà lại bị khiếm thị.

Có điều dù bà không nhìn thấy nhưng Sơ Ngữ cũng không dám tán gẫu với A Sanh trước mặt bà, cô vẫn dẫn chú chó vào phòng trị liệu.

A Sanh khá hưng phấn, “Chị có thể hiểu em nói chuyện ư?”

Sơ Ngữ giải thích việc rất rắc rối này lần thứ hai mới nói đến chuyện chính, “Tại sao em không vui? Bác ấy nói mấy ngày nay em rất buồn.”

Ánh mặt A Sanh lập tức ảm đạm, nằm nhoài trên bàn trị liệu, “Bởi vì mẹ đang buồn, mẹ không vui em cũng không vui.”

Sơ Ngữ hiểu ra, thật ra thú cưng cũng có cảm xúc giống với chủ nhân nó vậy, đặc biệt đối với bà Trần và A Sanh. Từ lâu quan hệ của bọn họ đã vượt qua quan hệ chủ tớ bình thường, bà ấy cần A Sanh, y lại vào nó, không thể sống thiếu nó, thay vì nói là thú nuôi, không bằng nói là người thân. Vì thế mà quan hệ của bọn họ càng thêm sâu sắc, A Sanh sẽ vì bà Trần vui vẻ mà sung sướng, cũng sẽ vì bà buồn mà bi thương.

Nói cách khác, người cần chữa trị tâm lý không phải A Sanh mà là bà Trần. Bà điều chỉnh được tâm trạng thì đương nhiên A Sanh cũng sẽ vui lên.

Sơ Ngữ không định tìm hiểu việc riêng của bà Trần, nhưng A Sanh đã tự động khai báo, “Hàng năm mẹ sẽ buồn vào khoảng thời gian này, vì đây là sinh nhật cậu chủ. Từ sau khi cậu chủ không còn nữa, mỗi năm mẹ đều như vậy.”

Sơ Ngữ ngẩn ra, nhìn người phụ nữ bên ngoài qua tấm kính trong suốt, bà vẫn mỉm cười như vậy, tao nhã mà ung dung, khiến người ta không nhìn ra nội tâm bi thương của bà.

Một người mẹ mất đi đứa con của mình.

A Sanh vui vẻ dụi vào chân bà Trần, bà thấy nó ra thì quay đầu hỏi Sơ Ngữ, “Thế nào? A Sanh không sao chứ?”

“Không sao, bác không cần lo lắng đâu ạ.” Sơ Ngữ cân nhắc một chút rồi ắn ngay nói thật, “A Sanh lo lắng cho bác, nó nhìn ra bác không vui nên tâm trạng mới sa sút.”

Bà Trần ngẩn ra, mỉm cười sờ đầu nó, “A Sanh quả thật là tri kỷ...”

Vụ án 14 năm trước tuy rằng đã khá lâu nhưng đây là lần đầu tiên Hình Thiên Hải gây án, không có kinh nghiệm phong phú như hiện tại nên để lại không ít sơ hở. Vì vậy, vụ án có tiến triển rất nhanh.

Chương 15: Labrador [8]

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Lâm Kiều Kiều là giáo viên âm nhạc, bình thường đi làm đều do Hình Thiên Hải đưa đi, hai người luôn dính lấy nhau, nhưng hôm Lâm Kiều Kiều xảy ra tai nạn lại do cô ta cầm lái.

Có điều Lâm Kiều Kiều chạy xe rất bình thường, người đâm cô ta là một tên say rượu đi ngược chiều, toàn bộ trách nhiệm đều do đối phương chịu trách nhiệm. Cho nên lúc đó cảnh sát cũng không điều tra vụ này nhiều. Bây giờ xem lại, quả thật có nhiều điều đáng ngờ.

Đầu tiên, một người trước nay vốn không đi xe nhưng hôm đấy lại tự mình lái xe ra ngoài đã tồn tại điểm bất thường rồi. Căn cứ vào những gì bọn họ tra hỏi được thì thời điểm đó Lâm Kiều Kiều và Hình Thiên Hải đang chuẩn bị ly hôn. Tuy không làm rùm beng nhưng bạn bè thân thiết của Lâm Kiều Kiều đều biết.

“Tôi với cô ấy là bạn cùng phòng đại học, khá thân thiết, sau khi tốt nghiệp đại học lại làm cùng một thành phố nên dăm ba bữa lại tụ tập cho đến khi cô ấy kết hôn. Hình Thiên Hải khi ấy là bác sĩ khoa ngoại, thành tích tốt mà ngoại hình lại đẹp trai, đối xử với Lâm Kiều Kiều cũng không tệ. Chúng tôi mừng cho cô ấy lấy được người đàn ông tốt, nào ngờ sau đấy cô ấy nói thật ra mình sống không hề hạnh phúc.”

“Cô ấy nói Hình Thiên Hải hơi biến thái, ham muốn chiếm hữu vô cùng mạnh. Không cho cô ấy đi làm, không cho phép gặp bạn bè, ra ngoài không được mặc váy với quần đùi, gặp mặt người khác phải phải có anh ta ngồi cạnh, dù là gặp tôi cũng không được quá một tiếng đồng hồ. Kiều Kiều phải làm loạn rất lâu anh ta mới miễn cưỡng cho cô ấy đi làm, nhưng chỉ được dạy tiểu học. Mới đầu bọn tôi còn tưởng anh ta quá quan tâm Kiều Kiều, nhưng hạn chế tự do như vậy, biến cô ấy thành chim hoàng yến bị khoá trong lồng, dù là ai cũng không thể chịu được phải không?”

“Sau đó Kiều Kiều thực sự không nhìn nổi, liền nói với chúng tôi là cô ấy muốn ly hôn, nhưng Hình Thiên Hải không đồng ý. Khoảng thời gian đó cô ấy thật sự rất tiêu tụy, hầu như là mất hết niềm tin, sau đó gặp được bạn trai cũ, cô ấy mới dần dần tốt lên. Dưới sự cổ vũ của bạn trai cũ, cô ấy quyết định khởi tố để ly hôn, ai ngờ còn chưa kịp ra toà thì đã bị tai nạn xe cộ...”

Người cho lời khai chính là bạn thời đại học của Lâm Kiều Kiều, chỉ thông qua miêu tả ban đầu của cô ấy cũng có thể biết được chân tướng. Ký ức thời thơ ấu tạo ra những vết sẹo quá sâu trong lòng Hình Thiên Hải, vì hấn sợ vợ mình ngoại tình nên mới đưa ra những điều luật khắt khe như vậy, muốn độc chiếm vợ mình, người bình thường sao có thể chịu đựng được ý nghĩ biến thái đây? Ly hôn là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Nhưng Hình Thiên Hải sẽ không cho rằng lỗi ở bản thân, vợ đòi ly hôn chỉ khiến hấn khẳng định bản thân quả nhiên không sai, quản nghiêm như vậy mà còn có thể ngoại tình, cô ta rất đáng chết.

“Tìm được tài xế gây chuyện năm ấy rồi, sau khi anh ta vào tù thì mẹ bị bệnh nặng, đột nhiên có một người hảo tâm quyên góp tiền viện phí, tuy không để lại họ tên nhưng bà ấy đã xác nhận người đó là Hình Thiên Hải.”

“Mặt khác chúng tôi còn tra ra được sau khi Lâm Kiều Kiều chết không lâu, Hình Thiên Hải thuê một két sắt bảo hiểm dài hạn ở ngân hàng Giang Thành, người của chúng ta thăm dò được bên trong có ba khúc xương ngón đeo nhẫn. Trong đó có hai ngón mang nhẫn, lần lượt là nhẫn cưới của Lâm Kiều Kiều và Tống Duyệt. Mà sau khi đối chiếu thì hai khúc xương này xác thực thuộc về hai người đó. Còn một khúc không có nhẫn, nhưng là...”

“Của mẹ Hình Thiên Hải, Lý Thúy Liên.”

“Bảy năm trước Lý Thúy Liên chết vì bệnh tật, nhưng theo người biết chuyện tiết lộ, sau khi bà ta biết con trai mình phát đạt thì quay lại tổng tiền. Nhưng Hình Thiên Hải không để ý hiềm khích lúc trước mà phụng dưỡng mẹ mình, chi phí ăn mặc đều do hấn trả. Ai cũng đều nói hấn có hiếu, sau đó Lý Thúy Liên qua đời, mọi người còn bảo bà ta không có phúc hưởng.”

“Có điều trước đó không ai nghe nói bà ta bị bệnh, chúng tôi điều tra được bệnh án lúc trước, sức khoẻ bà ta hoàn toàn khoẻ mạnh.”

Nói đến vậy thì còn ai không hiểu? Tuy rằng không muốn ác ý nghi ngờ người khác nhưng bây giờ xem xong kết quả điều tra, sợ rằng Hình Thiên Hải cũng liên quan đến cái chết của mẹ mình.

Lâm Lang ôm cánh tay, rùng mình một cái, “Chẳng trách mọi người nói bác sĩ muốn giết người sẽ có cả nghìn phương pháp khiến người khác không biết, ôi mẹ ơi, quá đáng sợ.”

Việc đã đến nước này, có thể xác định Hình Thiên Hải gánh ít nhất bốn mạng người. Lâm Kiều Kiều, Tống Duyệt, Lý Thúy Liên. Còn Trần Tử Thành, bọn họ đã điều tra, đây đúng là sự cố bất ngờ, nếu như Hình Thiên Hải có thể lợi dụng thời tiết để giết người thì quá là chuyện hoang đường. Có điều nếu Trần Tử Thành không phải chết bất ngờ thì dựa vào hành vi của Hình Thiên Hải, có lẽ cũng không loại trừ khả năng bị giết.

Lý Trường Phong xoa mi tâm, khẽ nói, “Điều tra hết đi, tra lại cả cái chết của bố Hình Thiên Hải nữa, đến mẹ mình mà hắn cũng không buông tha cơ mà, người gây ra vết thương lớn nhất trong tuổi thơ của hắn chính là bố. Chưa chắc hắn sẽ không trả thù.”

“Được, tôi sẽ đi điều tra ngay.”

Vừa mới điều tra đã tìm ra vấn đề.

Bố của Hình Thiên Hải gây yếu, nguyên nhân chết vốn do say rượu, bước hụt chân ngã từ trên tầng xuống, gãy xương cổ, tử vong tại chỗ. Nhưng khi bọn họ đi điều tra, có người tận mắt nhìn thấy hắn đẩy bố mình xuống.

“... Cậu ấy vẫn còn là trẻ con, nhỏ như vậy, mỗi ngày bị bố đánh chửi, trên người không chỗ nào không bị thương, ai nhìn mà không thương xót chứ? Đẩy bố xuống cũng bởi ông ta đánh cậu ấy trước, chết đi cũng bớt một mối hại, cần gì phải hủy hoại cả đời của đứa trẻ chứ? Lúc đó tôi không đành lòng nên mới giấu giếm giúp cậu ấy...”

Người được hỏi là thím hàng xóm của Hình Thiên Hải lúc trước. Bà vẫn luôn để ý tình hình nhà họ Hình, cũng chính mắt thấy quá trình Hình Thiên Hải đẩy bố hấn xuống cầu thang nhưng lại che giấu giúp hấn chỉ bởi hấn đáng thương.

Có điều dù sao đó cũng là mạng người, nhiều năm thấp thỏm không yên trong lòng, thời gian đã trôi qua 20 năm, rốt cuộc bà vẫn thẳng thắn nói với cảnh sát.

Lý Trường Phong im lặng nhìn bà nói xong, vừa như gỡ được tảng đá trong lòng, “Vậy bà biết không? Chỉ vì bà nhất thời thương hại, không để hung thủ giết người bị trừng phạt, 20 năm tiếp theo, hấn lại giết bốn người, bao gồm cả mẹ hấn?”

Bà lão trợn to hai mắt, không dám tin vào tai mình. Lý Trường Phong không nhiều lời, đứng dậy rời đi.

Nhất thời mềm lòng nhưng lại sinh ra một ác ma.

Chương 16: Labrador [9]

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Bận rộn nửa tháng, vụ án của Hình Thiên Hải cuối cùng cũng coi như có thể kết thúc. Két sắt trong ngân hàng Giang Thành của hắn có ba khúc xương ngón tay, đủ để chứng minh Lâm Kiều Kiều, Tống Duyệt, Lý Thúy Liên đều bị hắn giết. Bộ xương đặt tại văn phòng của hắn ở bệnh viện thì là bằng chứng chuyện hắn sát hại Lý Minh. Mặt khác, dựa theo lời khai của người hàng xóm năm xưa thì chuyện Hình Thiên Hải đẩy bố mình - Hình Thiếu Cường cũng là sự thật, không cho hắn bất cứ cơ hội nào để ngụy biện.

Ngoài ra, còn có một số chứng cứ khác đều có thể chứng minh tội trạng của Hình Thiên Hải. Lần này hắn rốt cuộc không thể chối cãi được nữa, tuy nhiên dù bị khai ra nhiều tội trạng như vậy nhưng hắn vẫn không có bất kỳ phản ứng gì, vô cùng bình tĩnh.

“Ặc, tâm lý của hắn cũng không phải tốt bình thường đâu.” Lâm Lang lấy làm kì lạ nói.

“Hắn đã trở nên vô cảm rồi, giết quá nhiều người khiến hắn mất đi sự kính trọng với sinh mạng, kể cả chính bản thân hắn. Sống hay chết đối với hắn có gì khác nhau đâu.” Lý Trường Phong nói.

“Thế giới của người biến thái, quả nhiên người phạm chúng ta không thể lý giải được. Còn có sở thích sưu tập xương cốt, cắt ngón tay đặt trong két bảo hiểm thì không nói, nhưng mà đặt cả bộ xương ở phòng làm việc, sao có thể làm như vậy nhỉ? Để trấn tà ma chắc?”

“Trấn tà ma hay không thì tôi không biết, nhưng đạo lý nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất thì ai cũng hiểu. Cậu nghĩ xem hắn đã để đây mười năm rồi, nếu không dính đến vụ Tống Duyệt thì ai có thể nghĩ đó là xương người? Giải quyết được vấn đề vớt xác một cách hoàn hảo rồi đấy thôi.”

“Cũng có thể hấn coi bộ xương kia là chiến lợi phẩm của mình, mỗi lần nhìn thấy nó sẽ khiến hấn sinh ra cảm giác được khống chế cuộc đời người khác, rất sung sướng và hưng phấn. Còn ba khúc xương ngón tay, mọi người đều biết ngón đeo nhẫn đại biểu cho hôn nhân, Hình Thiên Hải lấy ngón đeo nhẫn của hai người vợ và mẹ hấn, có thể là sự trừng phạt với việc bọn họ không trung thành trong hôn nhân.” Lâm Lang nói.

Mọi người tán đồng, “Nói cũng có lý.”

Lâm Lang lại nói, “Tất cả đều là suy đoán của chuyên gia tâm lý.”

“Trật tự!”

Mọi người khinh thường nhưng anh ta cũng chẳng để ý, vẫn cọt nhả nói chuyện với mọi người, khoảng thời gian này mọi thứ đều tối tăm, hiếm lắm mới có thời gian thư thả như này, Lý Trường Phong cũng kệ bọn họ,

Anh ta cầm tập văn kiện lên tầng, gõ cửa phòng cục trưởng Cố rồi trực tiếp đi vào.

“Trường Phong à, vào đi, vừa mới được tặng lá trà ngon, lại đây uống thử xem.” Cục trưởng Cố vô cùng nhiệt tình bắt chuyện với Lý Trường Phong.

Lý Trường Phong cũng không khách khí, tự mình kéo ghế ngồi xuống, chờ cục trưởng pha trà cho anh ta.

Cục trưởng Cố vừa pha trà vừa nói chuyện phiếm, “Gần đây được đó, vụ án phá vừa nhanh vừa gọn, càng ngày hiệu suất càng cao.”

“À, trình độ của em cục trưởng Cố cũng biết, mười năm phá án vẫn như thế, hiện tại có nhiều tiến bộ phần lớn là công lao của những người trẻ tuổi thôi.”

Cục trưởng Cố nở nụ cười, “Cũng bởi vì cậu biết lãnh đạo.”

“Hiện tại em cũng hiểu được thế nào là Trường Giang sóng sau xô sóng trước, người trẻ tuổi bây giờ, em không bì kịp nổi rồi!” Lý Trường Phong thở dài.

Cục trưởng Cố bưng trà đến, ngạc nhiên hỏi, “Xem ra trong đám người mới này có hạt giống tốt, khiến người trước nay không chịu thua như cậu bội phục. Rốt cuộc là ai vậy?”

“Mấy người Lâm Lang, Vương Thành, Tôn Toàn cũng không tệ, nhưng người em coi trọng nhất là Giản Diệc Thừa. Nghiêm túc, bình tĩnh, năng lực suy luận khá mạnh, mấy vụ án gần đây cậu ấy đều góp công lớn.” Những gì Lý Trường Phong nói là sự thật, từ vụ án Thẩm Tinh, đến vụ án Hình Thiên Hải, hiện tại đều nhờ Giản Diệc Thừa phát hiện ra manh mối quan trọng.

Cục trưởng Cố đặt cốc trà lên bàn, cố ý không hiểu, “Ồ, vậy hôm nay cậu đến tìm anh không phải để uống trà mà để làm thuyết khách sao?” Trên dưới toàn cục có ai không biết ông ta không vừa mắt Giản Diệc Thừa chứ?

Thấy ý định đã bị nhìn thấu, Lý Trường Phong cũng không phủ nhận, “Không phải em sợ cục trưởng Cố bỏ lỡ nhân tài sao? Giản Diệc Thừa này thật sự không tệ.”

Không thể bởi vì ân oán cá nhân mà trả thù riêng được, nhân tài tốt như vậy, anh ta rất sợ bị hủy hoại trên tay mình, như vậy cũng thật quá đáng tiếc. Bình thường cục trưởng Cố làm việc rất nghiêm túc, công tư phân minh, không hiểu vì sao lần này lại cố chấp như vậy.

Cục trưởng Cố chỉ liếc mắt đã hiểu suy nghĩ của anh ta, ông trùng mắt, “Trong mắt cậu, anh là người không công bằng như vậy sao?”

Lý Trường Phong cười nói, “Sao có thể chứ, trong lòng em, trước giờ cục trưởng Cố đều công tư rõ ràng, nghiêm túc liêm khiết. Chắc chắn không lợi dụng quyền thế làm việc tư.”

Cục trưởng Cố trùng mắt, “Biết rồi thì tốt.” Cuối cùng ông ta thở dài, “Lần này anh vất vả quá mà, giúp người này làm việc thì lại đắc tội người kia!” Ông

ta chỉ vào cốc trà trước mặt Lý Trường Phong, “Biết cái này là ai đưa không?”

Không chờ Lý Trường Phong trả lời ông ta đã nói, “Là Giản hồ ly đưa đây.”

Lý Trường Phong sững sờ, “Bố Giản Diệc Thừa sao?”

“Đúng vậy, ngoại trừ lão hồ ly kia thì còn có thể là ai? Nói cái gì mà nhờ anh mài dũa tính tình Giản Diệc Thừa, gây áp lực cho cậu ấy, đừng để cậu ấy y vào gia thế mà thắng chức thuận lợi...” Nếu không phải vậy thì ông ta cứ so đo với văn bồi làm gì?

Lý Trường Phong chép miệng, “Cục trưởng Giản hiểu nhầm con trai mình à? Giản Diệc Thừa tài giỏi như vậy còn cần mài dũa hay sao?”

“Ai mà biết được, ông ấy yêu cầu như thế, anh đành giúp bạn học cũ thôi.”

Lý Trường Phong đảo mắt, “Vậy việc cục trưởng Giản lúc trước làm khó dễ anh cũng là lời đồn à?”

Cô Minh Hoa trừng mắt, “Đương nhiên, Giản hồ ly có thể gây khó dễ gì cho anh chứ?” Chuyện mất mặt trước đây nhất định phải giấu giếm đến cùng!

Lý Trường Phong cười một tiếng, cũng không hiểu có tin hay không. Anh ta đặt cốc trà lên bàn, đứng dậy, “Trà rất ngon, em đi trước đây. Đúng rồi, anh hãy nói lại với cục trưởng Giản rằng Giản Diệc Thừa đã tốt lắm rồi, không cần mài dũa gì nữa đâu, cậu ấy vốn trầm mặc ít nói, không hay nói chuyện, anh lại khiến cậu ấy càng ít nói hơn, bảo sau này người ta yêu đương kiểu gì đây?”

Nói tới đây Lý Trường Phong như nghĩ đến cái gì đó, khẽ nở nụ cười, “Cậu ấy vất vả lắm mới được ở gần cô gái mình thầm mến nhiều năm, anh đừng chia rẽ người ta đấy.” Lần trước anh ta đã thấy ở quán cơm nhỏ phía đối diện, hai người quả thật là trai tài gái sắc, chắc chắn!

Hai người trai tài gái sắc thì đang gọi điện thoại bàn xem hôm nay đi ăn ở đâu.

Nhờ có lời nhắc nhở của Sơ Ngữ, Giản Diệc Thừa mới nghĩ đến xương sọ của Tống Duyệt, anh không biết cô cố ý hay vô tình, nhưng việc cô giúp mình là sự thật. Bởi vậy anh chuẩn bị mời cô ăn cơm để cảm ơn cô.

“Được, thời gian thì sao?” Sơ Ngữ cũng trùng hợp không có chuyện gì nên đồng ý luôn.

“Tối hôm nay?”

“Được, tớ rảnh.”

Khóe miệng Giản Diệc Thừa cong lên, “Vậy tối nay tớ đến đón cậu nhé.”

Sơ Ngữ đồng ý, đang nói thì đột nhiên cô “A” một tiếng.

Giản Diệc Thừa bật dậy, sốt sắng hỏi, “Sao vậy?”

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì.” Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói sợ hãi của cô, “Bị một chú chó dọa thôi. Tớ cúp máy trước nhé, để qua xem một chút.”

“Cẩn thận...”

Sơ Ngữ cúp vội vàng, không kịp nghe Giản Diệc Thừa dặn dò. Con Labrador kia toàn thân máu me đầm đìa, nhưng còn hô hấp, cô vội vã xuống xe, đi xem vết thương của nó như thế nào.

“Em làm sao vậy?”

Hơi thở của Labrador rất yếu ớt nhưng vẫn nhìn về phía trước, nghe được câu hỏi của Sơ Ngữ, ánh mắt nó sáng lên, nức nở kêu, “Cứu, cứu...”

“Cứu ai?” Sơ Ngữ vội hỏi.

Lúc này Labrador đã quên không thắc mắc vì sao người này lại hiểu tiếng mình, nó chỉ khó khăn nhìn về phía trước, “Cậu, cậu chủ bị người xấu bắt đi rồi, bọn họ lái xe vào đây....”

Trong lòng Sơ Ngữ giật mình, trong đầu nháy mắt hiện lên hai chữ bắt cóc, cô khẽ gật đầu, nhìn phương hướng Labrador chỉ, cách đó không xa có một nhà máy bỏ hoang.

Không hề nghi ngờ Labrador, Sơ Ngữ lập tức bấm điện thoại gọi Giản Diệc Thừa, “Nhà máy Tân Viễn ở Thành Đông, có một đứa bé bị bắt cóc rồi!”

Không quan tâm liệu có thể bị lộ hay không, đây là tính mạng một đứa bé, cô không dám mạo hiểm.

Chương 17: Labrador [10]

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Sơ Ngữ cũng không cậy mạnh, cô chỉ là người bình thường, không biết võ, cũng không có siêu năng lực lấy một địch mười, chỉ bê 20 cân gạo đã thở hồng hộc rồi. Vì thế bây giờ đối đầu với lũ bắt cóc, cô sẽ không biết tự lượng sức mình mà xông vào giải cứu. Làm mình bị thương là chuyện nhỏ, lỡ như rút dây động rừng khiến bọn bắt cóc làm bị thương đứa bé kia, hoặc trực tiếp giết nó trong lúc kích động, vậy chẳng phải cô có lòng tốt mà lại thành việc xấu sao?

Vì thế sau khi gọi điện báo cảnh sát cô liền bế chú Labrador bị thương đến bệnh viện thú nuôi. Chú chó này bị thương khá nặng, cô nên để bác sĩ có kinh nghiệm chữa trị thì hơn.

Mà bên này, Giản Diệc Thừa nhận được điện thoại của Sơ Ngữ thì lập tức nói chuyện này cho Lý Trường Phong. Anh chưa bao giờ nghi ngờ Sơ Ngữ, huống hồ là chuyện quan trọng liên quan đến mạng người.

“Cậu chắc chắn chứ? Chúng ta chưa nhận được điện thoại báo án.”

“Chắc chắn, người báo án tận mắt nhìn thấy và có thể là bọn cướp uy hiếp gia đình đứa bé nên bọn họ mới không dám báo công an. Hiện tại có thể xác định bọn cướp ở ngay nhà máy Tân Viễn, bọn chúng lái một chiếc xe màu xám, tổng cộng có ba người, có vũ khí hay không thì không rõ. Người bị bắt cóc là một cậu bé tầm 7, 8 tuổi, thời điểm nhân chứng nhìn thấy thì cậu bé đang hôn mê.”

Có thể nói tỉ mỉ như vậy tất nhiên là phải tận mắt chứng kiến thật rồi, Lý Trường Phong lập tức tin tưởng, “Nhanh chóng mở tổ chuyên án, thảo luận phương án cứu viện.”

“Vâng.”

Trong biệt thự vườn hoa ven hồ, từ trên xuống dưới nhà họ Trần đều vô cùng hỗn loạn, bà nội Trần khóc không ra hơi, “Cháu nội đáng thương của tôi, nếu cháu gặp chuyện gì bất trắc thì bà nội sống sao đây? Đều trách bà nội không tốt, không trông cháu cẩn thận nên mới để cháu bị kẻ xấu bắt đi. Dương Dương của bà còn nhỏ như vậy, các người muốn bắt thì bắt tôi đi này, trả Dương Dương cho tôi...”

Hai vợ chồng Trần Đông Lai vội vàng chạy về từ công ty, vừa nghe xong thì vẻ mặt thay đổi, “Xảy ra chuyện gì vậy mẹ? Mẹ nói rõ ràng đi!”

Bà nội Trần lau nước mắt, thấy rõ trước mặt là ai rồi lập tức cầm tay con trai khóc lớn, “Dương Dương bị người ta bắt đi rồi, Đông Lai, con mau đi cứu nó đi!”

Mắt Trần Đông Lai tối sầm lại, không đứng thẳng nổi, vợ anh ta - Hạ Xảo đứng bên cạnh nghe vậy liền ngất đi.

“Xảo Xảo!”

“Cô chủ!”

Trong phòng lại loạn hết lên, vừa ấn huyệt nhân trung vừa gọi tên, cũng may Hạ Xảo ngất một lúc liền tỉnh dậy, sau khi được đánh thức cô ấy vừa vội vừa sợ, “Đông Lai, Dương Dương ở đâu? Nó có sao không?”

Trần Đông Lai nhin nỗi đau thương xuống, an ủi mẹ và vợ, “Đừng lo, Dương Dương không sao, chúng ta ít gây thù kết oán với ai, bắt Dương Dương chắc chắn là vì tiền. Dương Dương vẫn an toàn, bây giờ anh sẽ đi báo cảnh sát...”

Lời còn chưa dứt thì điện thoại di động của anh ta vang lên, tiếng chuông lanh lảnh dễ nghe giờ phút này dường như lại biến thành một báo hiệu gì đó, trong phút chốc căn phòng trở nên yên tĩnh, theo bản năng, tất cả mọi người đều ngừng thở.

Trần Đông Lai hít một hơi thật sâu, ngón tay run rẩy ấn nút nhận cuộc gọi, hoàn toàn không bình tĩnh như ngày xưa.

“Xin chào, tôi là Trần Đông Lai, xin hỏi...”

“Trần Đông Lai.” Người ở đầu bên kia thô bạo ngắt lời anh ta, giọng nói từ đầu dây bên kia truyền đến, “Con trai mày hiện đang trong tay chúng tao, muốn nó sống thì lập tức chuẩn bị 500 vạn, trước khi trời tối tao sẽ gọi lại! Nhớ kỹ, nếu báo cảnh sát thì chờ mà nhặt xác con trai mày đi!”

“Chờ một chút.” Trần Đông Lai vội vàng nói trước khi đối phương cúp máy, “Tiền tôi sẽ chuẩn bị, cũng sẽ không báo cảnh sát, nhưng tôi muốn chắc chắn con trai tôi còn sống.”

Nghe Trần Đông Lai nói chuyện, mọi người đều hiểu suy đoán trước đó là sự thật, Hạ Xảo che miệng, khóc không ra tiếng, giờ phút này tất cả mọi người đều sợ hãi, lo lắng cho đứa bé.

Đầu bên kia im lặng trong chốc lát, Trần Đông Lai nghe rõ ràng tiếng tim mình đập thình thịch, trên đầu thấm đầy mồ hôi. Ngay lúc anh ta cho rằng đối phương sẽ không trả lời thì trong điện thoại vang lên giọng nói yếu ớt, “Bố ơi...”

Là giọng của con trai, Trần Đông Lai hết sức vui vẻ, vội vàng hỏi, “Dương Dương, bây giờ con thế nào? Có bị thương không? Đừng sợ, bố sẽ đến cứu con ngay!”

“Bố ơi, con buồn ngủ quá...” Trong điện thoại, giọng nói của con trai rất suy yếu mệt mỏi, Trần Đông Lai vô cùng đau lòng, còn muốn hỏi nữa nhưng điện thoại đã bị cướp đi.

“Được rồi, bây giờ mày biết con trai mày còn sống, lập tức chuẩn bị tiền, trước 7 giờ tối tao sẽ gọi lại.”

“Chờ chút, có phải các anh cho con trai tôi uống thuốc gì không?” Giọng

con trai yếu ớt như vậy, lại kêu nó buồn ngủ, Trần Đông Lai không khó để phát hiện bọn chúng cho con trai anh ta uống thuốc ngủ, “Anh muốn tiền tôi cho anh, nhưng cầu xin các anh đừng làm đau nó, nó còn nhỏ, không chịu nổi đâu...”

“Sao mày nói nhảm nhiều thế? Mày chỉ cần chuẩn bị tiền, con trai mày đương nhiên không sao!”

“Được được được, tôi đi...”

“Tít tít...”

Trần Đông Lai còn chưa dứt lời, đối phương đã cúp máy.

Thấy anh ta để điện thoại di động xuống, bà nội Trần và Hạ Xảo lập tức hỏi, “Thế nào? Dương Dương không sao chứ?”

“Khi nào Dương Dương có thể trở về?”

Trần Đông Lai cười khỏ, an ủi hai người, “Tạm thời không có chuyện gì, vừa nãy nó còn gọi bố được rồi. Đối phương muốn tiền nên sẽ không làm nó bị thương, hai người đừng lo quá, để anh đi chuẩn bị tiền.”

“Chuyện báo cảnh sát...”

Trần Đông Lai lắc đầu, “Không được báo cảnh sát, bọn họ không cho báo, bằng không sẽ giết con tin.”

Hạ Xảo sợ đến nỗi che miệng lại, bà nội Trần vừa nghe thế thì hai mắt tối sầm, lão đảo ngã xuống sofa.

“Mẹ!”

“Mẹ!”

Bà nội Trần mở mắt, hai hàng nước mắt chảy xuống, “Dương Dương đáng thương của bà...”

Thấy mẹ tỉnh rồi, Hạ Xảo cố nén đau đớn, nói với Trần Đông Lai, “Đông Lai, anh đi chuẩn bị tiền đi, để em chăm sóc mẹ.”

“Được, cực khổ cho em rồi.”

Trần Đông Lai lập tức gọi điện thoại, bắt đầu gom góp 500 vạn theo yêu cầu của đối phương.

Trong nhà máy Tân Viễn, Ba Tam cúp điện thoại, móc ra một điều thuốc, Lưu Tân nhanh chóng châm lửa cho hắn hút.

“Thế nào rồi anh Tam? Trần Đông Lai đồng ý đưa tiền không?”

Ba Tam nhả ra một vòng khói thuốc, trong đôi mắt tam giác để lộ chút tàn nhẫn, “Con trai hắn trong tay chúng ta, hắn dám không đưa tiền!”

Lưu Tân vui vẻ, “Vậy thì tốt, chừng này tiền có thể đủ cho chúng ta ăn ngon mặc đẹp rồi!” Hắn nịnh nọt rất đúng ý Ba Tam, “Quả nhiên đi theo anh Tam mới có tương lai.”

“Biết thế là tốt!”

Đang nói thì Vương Bưu chạy từ bên ngoài vào, “Anh Tam, lúc em đến đã không thấy con chó kia rồi.”

Sau khi bọn họ bắt cóc con trai Trần Đông Lai thì chạy thẳng đến đây, không chú ý có một con chó đuổi theo sau, đến tận một lúc lâu sau mới phát hiện. Bọn họ nhận ra đó là chó nhà Trần Đông Lai, sợ nó gọi người đến đây, bởi vậy mới xuống xe đánh chết nó, vội vàng đến mức không kịp hủy xác chết con chó. Sau khi đến đây, Ba Tam cảm thấy không ổn, ngộ nhỡ có người phát hiện ra nơi này thì toi, vậy nên để Vương Bưu đi tiêu hủy xác con chó. Nhưng bây giờ hắn lại nói không thấy xác chết đâu nữa.

“Không thấy? Xung quanh có ai không?” Đây là một khu công nghiệp bỏ hoang, trên đường ít người qua lại, không thể có người phát hiện nhanh như vậy chứ?

Vương Bưu nói, “Không có ai, nhưng ở đằng xa có một chiếc xe, có khi nào bị người trên xe mang đi không?”

“Mang một con chó chết ven đường đi làm gì?”

“Ăn?” Lưu Tân thốt lên.

Ba Tam tát cho hắn một cái, “Ngu xuẩn, mày sẽ mang một con chó chết ven đường về để ăn à?”

Lưu Tân bặt né tránh, khẽ lẩm bẩm, “Còn chưa chết đâu, lúc đi nó vẫn thở hổn hển mà.”

Ánh mắt Ba Tam đầy sắc bén, “Mày không giết chết nó?”

Lưu Tân sợ hết hồn, “Em, em sợ lãng phí thời gian, không đợi nó tắt thở đã lên xe. Có điều nó ăn mười mấy nhát dao, còn chảy nhiều máu như vậy, làm sao sống nổi chứ?”

Vương Bưu biết Ba Tam lo lắng cái gì, liền nói, “Cứ coi như có thể cứu sống nó, nhưng để chữa khỏi cũng phải mười ngày nửa tháng, mà buổi tối chúng ta đã lấy được tiền rồi, chờ nó có thể dẫn người đến đây thì chúng ta đã cao chạy xa bay lâu rồi!”

Lưu Tân gật đầu, “Đúng đúng...”

“Đừng mất cảnh giác!” Ba Tam lại tát cho Lưu Tân một cái, lạnh lùng nói, “Nếu như nó được đưa đi bệnh viện thì sao bác sĩ có thể không thấy vết dao chém rõ ràng như vậy? Nhỡ tên bác sĩ báo cảnh sát thì sao? Không được, chúng ta phải chuyển đi!”

“Không cần thiết đâu anh Tam.” Vương Bru nói, “Thời buổi này chó mèo bị ngược đãi còn ít sao, cảnh sát cũng sẽ không đi điều tra từng trường hợp một đâu. Còn nữa, nơi này tốt như vậy, rời đi thì chúng ta đi đâu? Nhỡ trên đường đi bị phát hiện thì sao?”

Ba Tam im lặng một lúc, hút xong điều thuốc mới quyết định, “Được, vậy thì cứ ở đây đi, Lưu Tân, mày đi lấy xăng trong cốp xe ra, đổ đầy cho xe đi, chuẩn bị sẵn sàng bất cứ lúc nào cũng có thể chạy trốn. Vương Bru, mày lên mái nhà canh gác, có người đến thì lập tức thông báo.”

“Vâng anh Tam.”

“Đây là bản đồ nhà máy, xung quanh đều là đồng ruộng, bốn phía thông thoáng, có tầm nhìn xa. Đừng nói là người, ngay cả một con chó cũng có thể bị phát hiện, nếu chúng ta áp sát bị bọn chúng nhận ra, chộc giận chúng khiến chúng giết con tin thì làm sao bây giờ?”

“Mặc đồ bình thường đi đến?”

“Lúc này bọn cướp đang trong trạng thái căng thẳng, bất kỳ người nào lại gần đều khiến bọn chúng nghi ngờ. Hơn nữa bọn chúng có ba người, chúng ta cũng không thể phái một, hai người qua đó chứ? Một đám người tự nhiên đi tới, dù không phải cảnh sát thì cũng kinh động đến bọn chúng.”

“Vậy tấn công trực tiếp?”

Vừa dứt lời thì nhận được một đồng ánh mắt khinh thường, “Trong tay bọn chúng có con tin, là một đứa bé, tuyệt đối không thể mạnh mẽ tấn công, cần phải có phương án an toàn!”

...

Thật khiến người khác nhức đầu, biết số lượng bọn cướp, biết cả vị trí nhưng lại không có cách gì.

Giản Diệc Thừa cụp mắt suy nghĩ một lúc lâu, bỗng nhiên mở miệng, “Tôi có biện pháp, thử một lần được không?”

Chương 18: Labrador [11]

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Ba giờ chiều, lúc Vương Bưu đang canh gác thì đột nhiên thấy mấy chiếc xe thương vụ đang xa đang lại gần đây, hấn giật mình, vội vã đi xuống báo cho Ba Tam.

“Mày không nhìn nhầm chứ? Là xe thương vụ chứ không phải xe cảnh sát?”

“Là xe thương vụ, có bốn, năm chiếc.”

“Mẹ kiếp!” Ba Tam bóp nát lon bia trong tay, đập xuống đất, “Trần Đông Lai dám báo cảnh sát!”

Hấn bật dậy, đi về phía Trần Sơ Dương. Vương Bưu vội vàng ngăn cản hấn, “Anh Tam đừng kích động vội, nhớ đâu chỉ là đi ngang qua thì sao? Nếu bây giờ anh giết tên nhóc này, Trần Đông Lai còn đưa tiền cho chúng ta nữa không?”

Ba Tam dừng bước, bỗng nhiên xoay người, thay đổi ý định gọi điện cho Trần Đông Lai.

“Alo?”

“Mày báo cảnh sát?”

Giọng nói âm u như loài rắn lạnh lẽo qua điện thoại truyền đến tai Trần Đông Lai, khiến anh ta không nhin nổi rùng mình một cái.

“Đâu có đâu có, tôi nào dám? Con trai tôi đang ở trong tay các anh, tôi đâu

dám báo cảnh sát? Hiện tại tôi đã gom được 300 vạn, trước khi trời tối khẳng định sẽ gom đủ cho các anh.”

Ba Tam nghe ngữ khí của anh ta không giống nói dối thì cười mỉa, “Tốt nhất mày nên thành thật một chút, nếu không cái mạng nhỏ của con trai mày cũng không còn đâu!”

“Tôi nói thật, nói thật mà, tôi không hề báo cảnh sát, 500 vạn đổi với tôi cũng không quá nhiều, chỉ cần có thể cứu con trai, anh bảo tôi đổi mạng cũng được.”

Sau khi Ba Tam biết anh ta không báo cảnh sát liền cúp điện thoại. Lúc này Vương Bưu ở bên cửa sổ gọi hấn, “Anh Tam, anh xem này!”

Ba Tam đi tới, nhìn xuống dưới tầng, mấy chiếc xe công vụ đỗ ngay dưới cửa nhà máy. Đồng tử Ba Tam co lại, trong đầu xuất hiện suy nghĩ đã bại lộ.

Nhưng một lát sau, người trên xe bước xuống khiến hấn vô cùng khó hiểu.

Từ trên những chiếc xe thương vụ xa hoa, một loạt người nối đuôi nhau đi xuống. Ai nấy đều mặc âu phục và comple, đeo caravat, giày da bóng loáng, cầm cặp công văn, còn mang theo laptop, dễ thấy đây là một đoàn người trong giới tinh anh. Những người này cười cười nói nói, thỉnh thoảng chỉ trở về phía nhà máy và đồng ruộng xung quanh, giống như đang bàn luận gì đấy.

“Anh Tam, người kia không phải Cố tổng của bất động sản Bách Phát sao?” Vương Bưu chỉ vào một người trong số đó rồi nói.

Trước khi bọn chúng lên kế hoạch bắt cóc đã điều tra không ít về những người có tiền. Cố tổng từng nằm trong danh sách được lựa chọn, chỉ là con trai Cố tổng đã lớn, không tiện ra tay nên cuối cùng chúng đã chọn con trai Trần tổng của công ty Đông Lai.

Ba Tam nhớ lại, gật đầu, “Là hấn.”

“Vậy sao hấn dẫn người tới đây làm gì? Chẳng lẽ muốn khảo sát khai thác

chỗ này?”

Hắn đoán không sai, những người dưới này đều đến đây để “khảo sát khai phá”.

“Cố tổng, tôi đi lên xem một chút, đứng trên mái nhà có thể nhìn thấy toàn cảnh khu vực, anh có thể quan sát tình hình xung quanh.”

“Được, mấy người đi cùng đi.”

Giọng nói càng ngày càng gần, đám người âm ỉ đến gần nhà máy.

“Không hay rồi, bọn chúng muốn đến đây. Anh Tam, làm sao bây giờ?”
Lưu Tân sợ hãi hỏi.

“Câm miệng! Lớn tiếng như vậy, muốn cho bọn chúng biết chúng ta đang ở đây sao?” Ba Tam bực mình nhìn về phía hắn, khiến Lưu Tân sợ đến nỗi không dám nói thêm lời nào. Lúc này Ba Tam mới chỉ đạo, “Vương Bru, mày ôm con trai Trần Đông Lai, Lưu Tân dọn dẹp đồ đạc đi, bên trái cầu thang có một phòng để đồ, chúng ta vào đó, khóa trái cửa lại, chờ bọn họ đi rồi chúng ta ra.”

“Được, anh Tam, bọn em làm ngay.”

Ba người vừa trốn vào trong phòng để đồ thì bên ngoài truyền đến tiếng âm ỉ của đám người, âm thanh từ dưới lên trên, càng ngày càng gần, tiếng nói chuyện của bọn họ cũng ngày một rõ ràng.

“... Cố tổng yên tâm, chúng tôi tuyệt đối ăn ngay nói thật với anh. Khu công nghiệp này đã bỏ hoang mấy năm, không có ai tiếp nhận. Khu này ô nhiễm quá nặng, không xây khu dân cư được, xây công ty thì vị trí lại quá xa trung tâm, xin sửa thành khu công nghiệp thì chính phủ lại không cho phép, chúng tôi cũng buồn phiền lắm. Nếu bây giờ Cố tổng tiếp nhận thì quả thật giúp chúng tôi một đại ân rồi!”

“Ha ha, anh Lý khách khí rồi, tôi cũng là dân kinh doanh, việc làm ăn

đương nhiên cần lợi nhuận, nếu nơi này không có giá trị khai phá thì tôi cũng không đến nơi này đầu tư.”

“Đó cũng là nhờ Cố tổng dám quyết đoán, người bình thường cũng không dám tiếp nhận nơi hỗn loạn này đâu. Bây giờ anh giúp tôi việc lớn này, sau này tôi mời anh đi Nhất Phẩm Lâu (1), cũng coi như là tấm lòng của tôi.”

(1) Tên một nhà hàng ở Trung Quốc

“Đồng ý, đồng ý.”

Âm thanh càng ngày càng gần, tựa như ở ngay ngoài cửa, Ba Tam đã xác nhận được đám người bên ngoài tới đây khảo sát, có thể chỉ đến nhìn qua một lúc thôi, không quan tâm đến phòng đựng đồ nho nhỏ này, nhưng hắn vẫn cực kỳ căng thẳng. Tim đập nhanh hơn, mồ hôi chảy ròng ròng, hắn đứng canh sau cửa, không dám cử động.

Phía sau hắn, hai bên trái phải là Lưu Tân và Vương Bưu thì càng sốt ruột hơn, hô hấp ngừng lại theo bản năng, chỉ lo chú ý đến đám người kia.

Bên trong góc, Trần Sơ Dương vẫn hôn mê bất tỉnh, trên khuôn mặt mập mạp của trẻ con xuất hiện vết đỏ ửng khác thường, môi biến thành màu đen, hô hấp rất yếu ớt, nhưng trong tình huống căng thẳng bọn bắt cóc vẫn chưa phát hiện ra. Tuy nhiên dù phát hiện bọn chúng cũng sẽ chẳng làm gì đâu.

Trên cửa không có mắt mèo, Ba Tam dựa vào động tĩnh ngoài cửa để xác định hướng đi của những người kia. Âm thanh dần đi xa, đám người kia hình như đã lên tầng cao nhất.

Mà trên thực tế, ngoài cửa lại là một cảnh tượng khác hoàn toàn. Máy người diễn kịch với Cố tổng theo kế hoạch đi lên tầng cao nhất, còn những cảnh sát cải trang như Giản Diệc Thừa thì lén lút ở lại sau cùng.

Nhưng bọn họ cũng không dám trắng trợn đi lục soát, lo lắng bọn bắt cóc

đang quan sát nơi này sẽ nhìn ra mục đích của họ. Bọn họ chỉ cầm giấy và bút quan sát xung quanh, thỉnh thoảng gật đầu, vừa đi vừa nhớ, rất giống đang đi khảo sát.

Chỉ là tốc độ cực kỳ chậm, bọn họ cố gắng quan sát nhiều hơn, muốn tìm chỗ ẩn náu của bọn bắt cóc.

Ngay lúc này không biết một con chó từ đâu chạy đến, con chó rất bình thường nhưng toàn thân màu đen, uy phong lẫm liệt, khí thế không hề kém chó nghiệp vụ. Mấy người trong cục cảnh sát đều nhận ra đây là chú chó đã hai lần đến cục cảnh sát báo án. Mọi người đều rất vui vẻ, dù sao chú chó này chưa từng làm họ thất vọng.

Quả nhiên, chú chó đi đến bên cạnh Giản Diệc Thừa, cắn vạt áo anh, đẩy anh đi, cuối cùng dừng lại trước một cánh cửa.

Cánh cửa phòng đóng chặt, tấm biển treo trên cửa có ba chữ: Phòng để đồ.

Giản Diệc Thừa liếc mắt nhìn, lớp bụi trên cửa rất dày, trên tay cầm có dấu vết bàn tay khá mới, anh lập tức suy đoán, có khả năng bọn bắt cóc đang ở bên trong phòng này. Anh ra hiệu với những người đồng đội khác, mọi người nhanh chóng phân tán ra, một nửa trốn đi, một nửa lên tầng theo Giản Diệc Thừa.

Đến mái nhà, mấy người Cố tổng đang tùy ý nói chuyện, thấy mấy người Giản Diệc Thừa đến cũng không vội vã lại gần hỏi thăm.

Giản Diệc Thừa cấp tốc gọi điện thoại xin chỉ thị của Lý Trường Phong, “Đội trưởng Lý, đã tìm thấy vị trí bọn bắt cóc, bọn chúng ở trong một căn phòng để đồ ở bên trái cầu thang tầng hai.”

Trước đó bọn họ đã lấy bản vẽ của nhà máy Tân Viễn, Lý Trường Phong nhanh chóng tìm vị trí anh thông báo, khẽ nói, “Căn phòng đó không có cửa sổ, chỉ có đường đột phá từ chính diện! Khó phết đây!”

“Nhưng cũng đồng nghĩa ở bên trong bọn chúng không biết tình huống bên

ngoài, chỉ cần bọn chúng mở cửa thì chúng ta sẽ có cơ hội!” Giản Diệc Thừa bình tĩnh phân tích.

“Được, tất cả mọi người nghe lệnh, tùy cơ ứng biến!”

Cúp điện thoại, Giản Diệc Thừa nói với mấy người Cố tổng, “Cố tổng, làm phiền các anh giữ nguyên kế hoạch rút lui, lái tất cả xe đi, trực tiếp về cục thành phố.”

Anh vừa nói vừa ngồi xuống đất cùng những người khác, đồng thời lấy laptop từ trong cặp ra, kèm theo súng và một số trang bị khác.

Cố tổng không hỏi gì, mỉm cười đáp lại, “Được, vậy chúng tôi về trước đây.”

Sau đó mấy người nói cười xuống tầng, nội dung thảo luận lúc này đã biến thành tương lai khi Cố tổng quy hoạch khu công nghiệp này, nói rất mạch lạc rõ ràng, nếu không phải mấy người Lâm Lang biết bọn họ đang phối hợp phá án thì chính bọn họ cũng sẽ tin đây là sự thật.

Tham dự hành động lần này đều là những người mới hoặc những cảnh sát đặc biệt không hay xuất hiện, cả đội trưởng Lý cũng không tham gia. Bởi vì bọn họ có suy đoán từ trước, lần này bọn bắt cóc có khả năng từng có tiền án, những kẻ như vậy đều biết phần lớn người của đội hình sự. Lo lắng những “người quen cũ” này bị nhận ra nên bọn họ trực tiếp không để người cũ tham gia lần hành động này.

Những người trẻ tuổi mới tới lần đầu tiên làm nhiệm vụ, ai cũng nóng người, chuẩn bị làm một vỏ lớn. Cũng may bọn họ biết đây là hành động quan trọng liên quan đến mạng người nên dù hưng phấn cũng không dám mạnh động.

Giản Diệc Thừa hạ lệnh đơn giản, đó là đợi ba kẻ tình nghi ra, tốt nhất là lúc tách khỏi con tin thì bắt đầu hành động. Trước đó phải bí mật trốn đi.

Ba Tam nghiêng tai lắng nghe sau cửa, hẳn nghe được người lên rồi xuống,

nghe được Cổ tổng thảo luận, nghe được tiếng bước chân hỗn loạn dần đi xa. Cuối cùng lại nghe tiếng xe khởi động, một chiếc, hai chiếc... Năm chiếc.

Năm chiếc xe đều đã rời đi, Ba Tam thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn không dám xem thường, hắn quay đầu nhìn Lưu Tân, nhẹ giọng nói, “Mày ra ngoài xem có phải bọn chúng đi thật rồi không?”

Lưu Tân không chút nghi ngờ, kéo cửa ra ngoài. Ba Tam trốn sau cửa với Vương Bưu, sau khi hắn đi ra thì lập tức đóng cửa lại.

Lưu Tân không suy nghĩ nhiều, ung dung đi đến trước cửa sổ nhìn xuống dưới, bên ngoài dường như có người, hai bóng ma cũng chẳng có. Sau đó hắn quay lại, vừa đi vừa nói, “Anh Tam ra đi, bên ngoài không có ai hết.”

Ba Tam nghe ngữ khí của hắn không giống giả vờ, lúc này mở hé cửa, tự mình nhìn lại lần nữa, Lưu Tân tùy tiện đứng trong nhà máy trống trải, xung quanh không có bất cứ chỗ nào để người khác có thể trốn, rốt cuộc Ba Tam mới yên tâm, mở cửa đi ra ngoài, khẽ nói, “Vương Bưu, đưa đứa nhóc kia ra đây đi.”

“Cần gì chứ anh Tam? Chúng ta cho nó uống thuốc nhiều như vậy, khẳng định ngủ liền ba ngày, đợi lát nữa anh đi lấy tiền, em và Lưu Tân canh ở đây, không gian nhỏ dễ trông coi hơn. Hiện tại kéo ra, lát nữa lại kéo vào, quá phiền phức.” Vương Bưu nói.

Ba Tam hừ lạnh một tiếng, “Tùy mày. Đêm dài lắm mộng, chúng ta phải hành động nhanh lên. Vừa nãy lúc gọi điện thoại cho Trần Đông Lai, hắn nói đã gom được 300 vạn, tao đoán đến 5 giờ là gom đủ, chúng ta nên đi đòi tiền sớm thôi.”

“Được, bọn em nghe anh Tam.”

Ba người đồng thời đi tới trung tâm nhà máy, cách phòng để đồ không gần, ít nhất tốc độ của bọn chúng không thể nhanh hơn so với đám người Giản Diệc Thừa.

Giản Diệc Thừa lập tức ra lệnh, “Hành động!”

Nói xong, chính anh nhảy từ trên cầu thang tầng ba xuống, vũng vàng đáp xuống tầng hai. Toàn bộ động tác không vượt quá 3 giây, nhanh đến nỗi Ba Tam và mọi người đều không kịp phản ứng.

Giản Diệc Thừa rơi xuống đất trong nháy mắt, lập tức mở cửa phòng để đồ, nhìn thấy Trần Sơ Dương tựa vào tường trong góc mới thở phào nhẹ nhõm.

Đã không còn con tin, ba kẻ bên ngoài hoàn toàn không phải đối thủ của cảnh sát.

Một đám cảnh sát mặc âu phục, comple, đeo caravat, giày da bóng loáng không biết chui ra từ xó xỉnh nào cùng nhau xông lên khống chế ba tên bắt cóc.

Chương 19: Labrador [12]

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Trần Đông Lai thấp thỏm chờ điện thoại của bọn bắt cóc, bà nội Trần và Hạ Xảo cũng ngồi một bên chờ, hai người đã nhận ra dù khóc cũng không giúp ích được gì nên đã dừng loại hành động không chút ý nghĩa này lại.

“Reng, reng, reng...”

Điện thoại vang lên, Trần Đông Lai lao lên đầu tiên nhận điện thoại, “Tiền tôi đã chuẩn bị xong, gặp mặt ở đâu? Con trai tôi thế nào rồi?”

“Ồ?” Người đầu bên kia điện thoại ngắt người một giây, sau đó cười nói, “Anh Trần đừng gấp gáp vội, tôi là cảnh sát, không phải bọn bắt cóc. Con trai anh đã được giải cứu thành công, hiện tại đang ở bệnh viện nhi.”

“Có thật không?” Đầu tiên Trần Đông Lai khá giật mình, sau đó lại tưởng bọn bắt cóc đang chơi khăm, vội vàng nói, “Không phải, tiền đã chuẩn bị xong, tôi thật sự không báo cảnh sát...”

Sau khi cảnh sát giải thích một hồi, Trần Đông Lai mới tin con anh ta được cứu là chuyện có thật, cảm kích không ngừng, “Thực sự rất cảm ơn các anh, cảm ơn đồng chí cảnh sát, cảm ơn, cảm ơn...”

Chờ anh ta cúp điện thoại, Hạ Xảo và bà nội Trần vội vã chạy đến, “Chuyện gì vậy? Con vừa mới nói cảnh sát...”

Trần Đông Lai kích động nói, “Mẹ, Xảo Xảo, con trai đã được cảnh sát cứu rồi!”

“Thật sao?” Sau khi kinh ngạc một hồi ngẩn ngui, hai mẹ con hưng phấn ôm nhau, “Cảm ơn đồng chí cảnh sát, quả thật là người tốt! Cảm ơn các anh,

trong thời điểm mấu chốt vẫn là cảnh sát đáng tin...”

“Cô không cần lo lắng, chúng tôi chỉ lấy lời khai theo lệ thôi, nói những gì cô nhìn thấy là được.”

Là người báo án nên Sơ Ngữ được mời đến cục cảnh sát lấy khẩu cung. Trong đầu cô nghĩ lại một lần nữa lời giải thích, xác định không có sai sót, sau đó gật đầu nói, “Anh hỏi đi.”

“Cô phát hiện ra người bị hại bị bắt cóc như thế nào?”

“Hôm đây lúc tôi đi ngang qua, có đi cùng hướng xe của bọn bắt cóc. Lúc bọn họ dừng xe, từ xa tôi nhìn thấy hai người đang đánh đập một con chó ở ven đường. Anh biết tôi là một bác sĩ thú y, không chịu nổi chuyện ngược đãi thú cưng nên định đến gần khuyên bọn họ dừng tay. Nhưng lại gần rồi tôi mới thấy hai người đó có cầm theo dao, vì vậy tôi không dám dừng lại mà lái xe đi.”

“Nhưng khi lái xe đi qua thì trong nháy mắt bọn họ mở cửa xe, tôi nhìn thấy một bé trai đang ngủ say bị bỏ ở ghế sau, căn bản không giống dáng vẻ ngủ bình thường, ngược lại có phần giống ngất đi hơn. Tuy nhiên tôi cũng không suy nghĩ nhiều, trực tiếp đi luôn.”

“Sau đó trong lòng lại xuất hiện sự thương hại, không tìm được lái xe quay về xem con chó còn sống không, sau đó ở chỗ đây tôi cảm thấy có gì đó không đúng, lập tức liên tưởng đến chuyện bắt cóc trên phim truyền hình nên tôi lập tức báo án.” Cô nói theo những gì con Labrador kia cho cô biết, có điều ở đó không có camera, cô nói như vậy cũng miễn cưỡng hợp lí.

Cô nói vậy làm nữ cảnh sát Lục dờ khóc dờ cười, “Chỉ bởi vì nghĩ đến nội dung phim truyền hình?”

Sơ Ngữ gật đầu xin lỗi, “Đúng vậy, bởi vì tôi cảm thấy người có thể tàn nhẫn như vậy với động vật có lẽ cũng chẳng phải hạng người tốt lành gì. Dứa

bé kia lại hôn mê, bọn họ còn chạy tới nhà máy bỏ hoang, nhìn thế nào cũng giống bắt cóc. Hơn nữa không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất mà!”

Nói như vậy còn miễn cưỡng nghe được, “Được rồi, cũng nhờ sự lanh lợi đấy mà cứu được một mạng người. Đúng rồi, vì sao cô lại đi qua con đường đó? Con đường đấy rất heo lánh, có ít người qua lại mà.”

“Ồ Dương Quang tôi có cho thuê một căn phòng, ngày đó trùng hợp là ngày khách thuê trả phòng, tôi đi lấy chìa khóa, lúc trở về thì đi đường đó.” Cái này thì không phải nói dối, ngày đó đúng là cô đi Dương Quang lấy lại chìa khóa. Mà vườn hoa Dương Quang lại ở ngay phía đông Giang Thành, cách nhà máy Tân Viễn không xa.

Không chỉ như vậy, dưới tên cô có vài căn hộ và cửa hàng cho thuê, còn có phí bồi thường phá dỡ và thành quả bố mẹ cô phân đầu nữa, bây giờ đều cho thuê hết. Chi tiêu hàng tháng của cô đều dựa vào tiền cho thuê nhà cũng đã đủ sống, thế nên cô mới làm việc tùy ý như vậy trong phòng khám của mình.

Văn phòng đội cảnh sát hình sự.

Lâm Lang đặt tờ tư liệu lên mặt bàn, nói, “Đều đã nhận tội, Ba Tam thiếu nợ hơn 100 vạn không trả nổi, bởi vậy mới bí quá hóa liều đi bắt cóc. Hai người Lưu Tân và Vương Bưu cũng gần như vậy, đều là côn đồ lang thang đầu đường xó chợ, trong tay thiếu tiền tiêu, ba người hợp lại nghĩ kế, chuẩn bị làm một vụ lớn. Đối tượng bắt cóc do Ba Tam chọn, đã điều tra những phú hào có mặt mũi khắp Giang Thành trước đó một tuần, cuối cùng chọn con trai Trần Đông Lai của công ty Đông Lai. Bởi vì con trai anh ta nhỏ tuổi nên dễ bắt cóc.”

“Đúng rồi, trong kế hoạch ban đầu của bọn chúng còn có bất động sản Bách Phát của Cố tổng. Có điều bởi vì Lưu Tân nói mẹ hắn từng được Cố tổng giúp đỡ một lần, hơn nữa con trai của ông ấy đều lớn rồi cho nên mới từ bỏ kế hoạch.”

“Chẳng phải nói người tốt sẽ được báo đáp sao? Mặc dù Cố tổng không hay xuất hiện ở mấy bữa tiệc từ thiện nhưng mọi người đều biết ông ấy quyên góp cho hơn trăm ngôi trường tiểu học, thành lập quỹ tương trợ những người mẹ góa con côi... Đây mới thật sự là từ thiện. Hơn nữa ông ấy là giám đốc một công ty lớn, bận trăm công nghìn việc mà còn dành thời gian phối hợp phá án với chúng ta. Cũng nhờ ông ấy hỗ trợ nhiệt tình, lần này chúng ta mới có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, phải cảm ơn ông ấy thật tốt.”

“Đúng, không chỉ ông ấy, mỗi người công dân trợ giúp chúng ta phá án đều nên được cảm ơn.” Lý Trường Phong nói.

.....

Đang nói thì bên ngoài truyền đến một loạt tiếng âm ỉ, một cảnh sát chạy vào nói, “Đội trưởng Lý, Trần Đông Lai tặng mọi người cờ thưởng kia!”

Trần Đông Lai cảm kích vì cảnh sát đã cứu con trai anh ta, bởi vậy muốn làm gì đó để bày tỏ lòng biết ơn, trước đó anh ta đương nhiên đã nghĩ đến chuyện thưởng tiền nhưng đều bị người ở đây từ chối, nên mới nghĩ ra cách tặng cờ thưởng này.

“Cảm ơn anh đã cứu con trai chúng tôi, cờ thưởng này không thể biểu đạt một phần vạn lòng biết ơn của tôi, các anh không cho tôi cơ hội trả ơn khiến trong lòng tôi rất băn khoăn!”

“Đúng vậy đấy đồng chí cảnh sát, con trai tôi có tiền nhưng chúng tôi chỉ có một bảo bối Dương Dương thôi. Các anh cứu mạng nó chính là cứu mạng tôi. Hai mạng người cộng lại, kiểu gì cũng phải cảm ơn các anh!” Bà nội Trần cũng tới, kéo tay đội trưởng Lý mà hai mắt đầm nước, “Bác sĩ đã nói nếu đưa Dương Dương đi trễ nửa tiếng nữa thôi thì không giữ nổi tính mạng rồi. Những tên ác ôn kia hạ thuốc thẳng bẻ, lúc đưa đến bệnh viện cũng đã sốc thuốc rồi! Là các anh giải cứu kịp thời, nếu như chờ con trai tôi đưa tiền đi chuộc, chắc chắn là không kịp cấp cứu!”

Lý Trường Phong đỡ bà, “Bà nội Trần đừng kích động, đây đều là chức trách của bọn tôi.”

Nói qua nói lại một lúc lâu, bà nội Trần vẫn có ý muốn cảm ơn bọn họ, còn định tặng mỗi người một bao lì xì.

Lý Trường Phong đầu đầu, vội nói, “Nếu bà muốn cảm ơn thì tôi giới thiệu với bà hai người, hai người đó mới là người bà nên cảm ơn.”

Bà nội Trần sững sờ, “Ai vậy?”

“Một là người báo án, nếu không phải cô ấy báo án kịp lúc, chúng tôi cũng không thể biết được cháu trai bà bị bắt cóc, cũng không thể tìm ra vị trí bọn bắt cóc nhanh như vậy. Một người khác là Cố tổng của bất động sản Bách Phát, nếu như không có ông ấy giúp đỡ, chúng tôi cũng không thể giải cứu con tin thuận lợi được. Bắt tội phạm là công việc của cảnh sát chúng tôi, cứu con tin cũng là một phần trong đấy, không nhận nổi sự cảm tạ của bà. Nhưng hai người kia đều ra tay tương trợ, vì thế nếu bà nhất định phải cảm ơn thì hãy cảm ơn bọn họ đi.”

Lý Trường Phong nói xong, đúng lúc thấy Sơ Ngữ vừa lấy khẩu cung xong, bên cạnh có Giản Diệc Thừa, anh ta chỉ tay, “Kia là người báo án.”

Bà nội Trần vừa nghe vậy lập tức đổi hướng, “Cảm ơn cô gái, cháu đã cứu mạng già này với cháu trai bà...”

Trần Đông Lai bình tĩnh hơn, nắm tay cảm ơn Lý Trường Phong, “Đều phải tạ ơn, đều phải tạ ơn, các anh cũng cực khổ rồi.”

Sơ Ngữ bối rối một lúc mới phản ứng được đây là bà nội của đứa bé kia, cô xua tay lùi lại, “Không cần cảm ơn, không cần cảm ơn ạ, chỉ là cháu tình cờ gặp phải thôi.”

Cuối cùng cô thấy bà nội Trần quá kiên trì, đành nói, “Muốn tạ ơn chi bằng bà tạ ơn chú chó nhà bà đi, nó vì ngăn cản người xấu bắt cóc cậu chủ mà chịu mười mấy nhát dao, bây giờ còn nằm trong bệnh viện đó.”

Trần Đông Lai, bà nội Trần và mọi người ở cục cảnh sát: “...”

Còn có việc này ư?!

Chương 20: Garfield [1]

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Đã một tuần trôi qua kể từ khi vụ việc bắt cóc xảy ra, những ngày qua của Sơ Ngữ đều yên bình trôi qua trong phòng khám thú cưng, không đi nơi nào cả, Giản Diệc Thừa gọi điện thoại nói cho cô biết, trong cục đã chú ý đến Nhị Lang Thần, có thể sẽ có hành động gì đấy.

Những việc liên tiếp là báo án rồi trợ giúp tìm kiếm bọn bắt cóc, người trong đội hình sự cũng không mù, đã chú ý đến chú chó thông minh khác thường này rồi.

Có điều Giản Diệc Thừa cũng bảo cô đừng lo lắng quá mức, cục cảnh sát cũng không phải nơi không biết phải trái, hướng chỉ với đại công thần đã giúp họ nhiều lần. Dù muốn làm gì thì đầu tiên cũng sẽ hỏi ý kiến cô.

Tuy nói như vậy nhưng Sơ Ngữ vẫn khá lo lắng, đối với chuyện có thể nghe hiểu tiếng động vật này, bản thân cô cũng cảm thấy khó hiểu, thực sự không có cách nào giải thích cho người khác. Mà khi mới biết mình có loại năng lực này, tâm trạng cô rất phức tạp, vô cùng lo lắng nên coi chuyện này như bí mật mà cất giấu thật kĩ, không dám để cho người khác biết.

Khoảng thời gian này cô cũng tìm tư liệu trên Internet, biết được thật ra cô không cần cẩn thận như vậy. Dù sao trên thế giới cũng có nhiều nhà nghiên cứu tiếng động vật, không nói những nghệ nhân dân gian thâm tàng bất lộ (1) có thể tinh thông vài loại tiếng động vật mà chính là những nhân viên nghiên cứu khoa học. Họ nghiên cứu thông qua âm thanh, bức sóng, tần suất các loại của động vật để hiểu xem chúng muốn nói gì.

(1) Thâm tàng bất lộ: Những người tài giỏi những không biểu hiện ra.

Tuy nói như thế không giống với tình huống của cô lắm nhưng dùng cái

này làm bia đỡ đạn còn tốt hơn lời giải thích có trăm ngàn lỗ hổng kia của cô.

Lời nói dối một khi đã nói ra thì sẽ cần rất nhiều lời nói dối khác để che đậy nó. Nếu như ngay lúc đầu cô thẳng thắn nói cho bọn họ việc cô biết tiếng động vật, có khi cũng chẳng sao nhỉ?

Sơ Ngữ nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy nên thừa nhận bản thân “hiểu sơ” về tiếng động vật thì tốt nhất. Nói như vậy, sau đây có chuyện gì thì cũng có thể nói thẳng, không cần quanh co lòng vòng suy nghĩ nhiều, cũng không cần lo lắng sau này bại lộ thì ra sao. Có một số việc, càng thẳng thắn vô tư càng không dễ khiến người khác nghi ngờ. Cố gắng che giấu trái lại càng gây tò mò cho người khác.

Vừa nghĩ như thế, trong lòng Sơ Ngữ như gõ được một tảng đá lớn xuống, đột nhiên thoải mái hơn. Cô quyết định, lần sau gặp Giản Diệc Thừa sẽ nói bóng gió tiết lộ một chút.

Lúc xế chiều, có hai người đến phòng khám, chính là Trần Sơ Dương lần trước bị bắt cóc và mẹ cậu bé - Hạ Xảo.

“Sau khi Dương Dương biết cô cứu nó vẫn lè nhè muốn tới cảm ơn cô. Thấy không, bây giờ vừa xuống giường được liền đòi đến đây rồi.” Hạ Xảo giải thích mục đích đến của hai người.

Trần Sơ Dương mới khỏi bệnh nặng, trên mặt vẫn hơi tái nhợt, lúc này đang ngược đầu, mở to đôi mắt đen láy nhìn cô, “Chị ơi, cảm ơn chị đã cứu em và Chíp Bông.”

Sơ Ngữ không nhìn được sờ đầu cậu bé, “Đừng khách sáo.”

Cậu bé hình như hơi ngại ngùng, thế nhưng lại không trốn đi, để cho Sơ Ngữ sờ đầu mình. Nhìn thấy hai con chó sau lưng Sơ Ngữ thì mắt cậu sáng lên, “Chị thật là siêu, có tận hai con chó liềm.”

Một con là Nhị Lang Thần, một con là A Bố. Sau khi A Bố chữa khỏi vết thương thì chủ nhân của nó đã vào tù, không có nhà để về nên Sơ Ngữ nhận

nuôi nó.

Sơ Ngữ ngồi xồm xuống, “A Bô của chị cũng là loài Labrador đây, giống như Chíp Bông, hay để chúng nó kết bạn đi?”

“Có được không ạ? Vậy lần sau em sẽ mang Chíp Bông đến chơi cùng nó.”

“Được.”

Hạ Xảo đứng bên cạnh nhìn cậu bé, vẻ mặt tràn đầy ý cười, “Lần này thật may mắn gặp được cô, nếu không lỡ như Dương Dương xảy ra chuyện gì, cả nhà chúng tôi thật sự không biết phải làm sao. Có điều cũng may khi bị bắt cóc Dương Dương đã ngắt đi nên không để lại ám ảnh quá sâu trong lòng.” Chơi ở nhà mấy ngày lại nhảy nhót tung bừng được rồi.

“Còn chuyện của Chíp Bông, cũng phải cảm ơn cô đã đưa nó đến bệnh viện.”

“Đúng khách sáo, Chíp Bông là một chú chó rất dũng cảm, tôi thích nó.” Sơ Ngữ nói.

“Đúng vậy đây, nếu không có lần này chúng tôi cũng không biết Chíp Bông dũng cảm trung thành như vậy. Nó được nhận nuôi năm tôi sinh Dương Dương, từ nhỏ lớn lên cùng thằng bé. Dương Dương vô cùng thích nó, mỗi ngày ăn ngủ đều như hình với bóng, thằng bé có miếng bánh cũng phải chia một nửa cho nó, sau khi Dương Dương đi học, mỗi ngày nó đều đưa đón thằng bé đi học rồi tan học. Lần này cũng may lúc ra ngoài hai đứa đi với nhau, nếu không...”

Nếu không Sơ Ngữ cũng không thể phát hiện chuyện Dương Dương bị bắt cóc, càng không thể báo án kịp thời cứu thằng bé.

“Gia đình chúng tôi đều đặc biệt cảm tạ Chíp Bông, sau này nó chính là con trai thứ hai của tôi, phải đối xử với nó cực kỳ, cực kỳ tốt mới được.”

Nghe như vậy Sơ Ngữ cũng vui vẻ thay Chíp Bông, chó là động vật trung

thành nhất, thời điểm nó liều mạng cứu chủ nhân cũng không mong được báo đáp gì cả. Bây giờ nó được cả nhà đối xử tốt cũng do nó ở hiền gặp lành, mong những ngày sau của nó sẽ trôi qua hạnh phúc.

Mà đối với việc nhà họ Trần muốn dùng tiền cảm tạ, Sơ Ngũ kiên quyết từ chối, cô cũng giống Chíp Bông, lúc cứu người cũng không nghĩ đến việc được báo đáp gì hết, chỉ làm theo trái tim mình mách bảo thôi.

Nhà họ Trần cũng không kiên trì, tính mạng của con trai bọn họ không phải dùng tiền là đong đếm được, đối với ân nhân cứu mạng, đương nhiên phải ghi nhớ trong lòng. Sau này dù có chuyện gì khó khăn cũng có thể tìm đến bọn họ.

Dù đã hứa như thế nhưng Sơ Ngũ cũng không có ý định làm vậy, nghe một chút thì được chứ sau này cũng không thể thật sự đến tìm bọn họ.

Hai mẹ con Hạ Xảo đi rồi, Đại Miêu ra ngoài dạo chơi hồi lâu rồi cuộc cũng trở về.

“Đi đâu chơi đấy? Từ sáng đến giờ không về nhà?”

Đại Miêu chợt dạ nhìn cô, thấy cô cũng không tức giận gì lắm mới nghiêm mặt hơi ưỡn ngực lên, “Không đi đâu cả, nói chuyện ở cửa tiểu khu chút thôi.” Ngôn Ngôn nhà nó lại lập công lớn, có đề tài câu chuyện, chẳng lẽ còn không thể thổi phồng lên được sao?

Sơ Ngũ không nói gì, khoác lác mà còn mạnh miệng như vậy.

“Được rồi, sau này không có chuyện gì thì đừng ra ngoài khoe khoang lung tung.”

Dưới sự quảng bá rầm rộ của Đại Miêu, tên cô đã được giới động vật toàn Giang Thành biết đến, rất nhiều chó mèo hoang đều đến xem cô - người có thể nói chuyện với động vật, cửa phòng khám mỗi ngày đều như chương trình thế giới động vật. Cô vừa ra khỏi cửa thì có một đám động vật lang thang lại gần hỏi, “Chị thật sự có thể nghe hiểu bọn em nói chuyện?”

Tình huống này, người không biết còn tưởng Cái Bang tụ họp không chừng, còn cô chính là bang chủ Cái Bang.

Mệt không chịu nổi!

Có điều, Sơ Ngữ cũng không xua đuổi chúng nó, có động vật đến cô còn có thể cho chúng nó vài nắm thức ăn. Có điều phần lớn đều không ăn, hoặc là có ăn nhưng cũng chỉ ăn một bữa rồi thôi.

Động vật lang thang cũng có lòng tự ái của chúng nó, không muốn bị coi là ăn xin. Chúng nó chỉ tò mò về cô, cũng không phải muốn y lại vào cô hay kiểm lời từ cô, đến chỉ vì lòng hiếu kỳ mà thôi.

Lại là một buổi chiều ánh nắng tươi sáng, Sơ Ngữ nằm trên ghế lướt Weibo, các tin đồn nhảm về giới giải trí, đồ ăn cho thú cưng cô đều xem hết, chăm chú đến nỗi không nhận ra cửa bị đẩy ra.

Mãi đến khi một con mèo Garfield (2) nhảy lên bệ cửa, tao nhả hắt cằm lên, cao ngạo mở miệng, “Chị chính là người có thể nghe hiểu tiếng mèo sao?”

(2) Tên đầy đủ của mèo lông ngắn được lấy nguyên mẫu từ phim hoạt hình Garfield, thường được gọi là mèo Garfield hoặc mèo Exotic.

Con Garfield có giá trị rất cao, toàn thân trắng như tuyết, không có một chút màu hỗn tạp, chỉ có chóp đuôi hơi có màu quất. Mắt to, mũi nhỏ, con ngươi xanh sẫm, xanh đậm đến mức gần như là màu đen. Rõ ràng đang kiêu ngạo khinh người nhưng trong đôi mắt ướm nhẹp lại để lộ vài phần oan ức khiến người khác động lòng.

Sơ Ngữ không kìm được đưa tay vuốt một cái.

Garfield lập tức bày ra vẻ mặt khó chịu nhưng thân thể lại rất thành thực... muốn được xoa.

Sơ Ngữ khẽ cười một tiếng, từ sau khi cô biết tiếng động vật thì lực tương tác với bọn chúng cũng tăng lên rất mạnh. Những chú chó, con mèo hung dữ

sợ người đến trước mặt cô đều thành bé ngoan để cô sờ nắn.

Sơ Ngữ sờ mấy cái thì dừng lại. Con Garfield này có bộ lông trắng mềm mại như tuyết, màu sắc sáng rõ, vừa nhìn liền biết được chủ nhân chăm sóc tỉ mỉ. Mèo đã có chủ, không thể sờ nhiều.

Garfield đang được cô sờ rất thoải mái, híp mắt hưởng thụ, ai ngờ cô đột nhiên ngừng lại. Nó khó chịu nhìn Sơ Ngữ, tiếp tục đi, đừng có ngừng!

Đại Miêu không thể nhìn được nữa cào cào móng vuốt lên nó, “Con yêu tinh nhỏ này ở đâu ra đây? Coi bản thân là đại gia sao? Ngôn Ngôn nhà tôi chỉ có tôi mà thôi! Là tôi!”

Garfield liếc nó, khôi phục sự cao ngạo lúc mới tới, có vẻ như xem thường việc tranh thủ tình cảm với Đại Miêu.

Sơ Ngữ nhin cười, ho một tiếng mới hỏi Garfield, “Em đến tìm chị có chuyện gì?”

Cuối cùng Garfield mới nhớ ra nó đến đây vì có chuyện chính.

Nó dùng đôi mắt hết sức đẹp để nhìn Sơ Ngữ, hỏi, “Thật sự cái gì chị cũng làm được sao?”

Nó nghe nói người này rất lợi hại, cái gì cũng làm được, ở Giang Thành có gì khó khăn thì tìm cô là được.

Sơ Ngữ: “?”

Đại Miêu chợt dạ trồn sau sofa, con mèo kia nói láo, nó đâu có nói như vậy, đều là tam sao thất bản hết! Có điều lúc này Sơ Ngữ cũng không để ý nó. Cô hỏi Garfield, “Em nói thử xem là chuyện gì, chị giúp được thì chị sẽ giúp, không được thì đành nghĩ cách khác cho em.”

Sau đó Garfield nói, “Con sen nhà em ngoại tình, yêu người khác rồi,

không yêu em nữa! Việc này chị quản được không?”

Sơ Ngũ: “...”

Việc này đúng là cô không quản nổi.

Chương 21: Garfield [2]

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Chú mèo Garfield bị chủ nhân ngoại tình rồi vứt bỏ tên là Cà Phê. Sau khi nó nói tên, trong nháy mắt Sơ Ngữ hiểu cảm giác quen thuộc khi mới thấy nó ở đâu ra rồi.

Cà Phê là một chú mèo ngôi sao màn bạc hay nói đúng hơn nó là chú mèo được nữ minh tinh Quý Phi Yên hết sức cưng chiều.

Trên Weibo của Quý Phi Yên rất hay đăng ảnh nó, Sơ Ngữ cũng từng thấy. Có điều cô nhìn thấy rất nhiều con mèo trên Weibo nên mới không nhận ra ngay đây chính là con mèo của Quý Phi Yên.

Dù sao cuộc sống sinh hoạt của ngôi sao lớn quá xa vời đối với cô, bất kể thế nào cô cũng không thể nghĩ đến việc chú mèo của đối phương sẽ đến phòng khám của mình.

Nhưng mà Quý Phi Yên ngoại tình? Sơ Ngữ lắc đầu, Quý Phi Yên vào nghề đã 10 năm nhưng chưa từng có một scandal nào. Dù phóng viên cố tình đăng ảnh giả đã được chỉnh sửa thì cũng sẽ được làm sáng tỏ ngay lập tức. Quý Phi Yên là nữ minh tinh có ít scandal nhất giới giải trí.

Vì thế nên khi Cà Phê nói như vậy có khi nào ý nó là phản bội nó? Ham muốn sở hữu của mèo rất mạnh, ví dụ như Tiểu Quai, nó muốn chiếm hữu Thẩm Tinh. Thẩm Tinh yêu người khác thì nó lập tức cho rằng mình bị phản bội. Tình huống bây giờ của Cà Phê cũng có thể như thế.

Nhưng mà chú mèo Cà Phê kiêu ngạo này sau khi nói chuyện con sen nhà nó ngoại tình liền tức giận chạy đi rồi, gọi thế nào cũng không quay lại.

Quên đi, có thể tìm thấy phòng khám của cô thì chứng tỏ nó rời đi không

xa, có thể tự mình tìm đường về chứ?

Tuy vậy cô không biết vì sao Quý Phi Yên lại đột nhiên xuất hiện ở Giang Thành.

Buổi tối Giản Diệc Thừa mời cô ăn cơm rồi nói với cô dự định của cục cảnh sát về Nhị Lang Thần.

“Ý tứ của cục là muốn mời Nhị Lang Thần làm chó nghiệp vụ, dù sao chó thông minh như vậy thật sự rất hiếm thấy.”

Ánh mắt Sơ Ngữ dao động, tuy rằng Nhị Lang Thần thông minh hơn chó bình thường một chút nhưng cũng không thành tinh như bọn họ nghĩ. Nó làm những chuyện kia đều là chỉ thị của cô, rời xa cô có khi nào nó cũng chỉ như những con chó bình thường thôi không? Trở thành chó nghiệp vụ là yêu cầu quá cao đối với nó, đến khi phát hiện nó cũng không thông minh như vậy, liệu bọn họ có trong cơn tức giận nấu luôn Nhị Lang Thần không nhỉ?

Sơ Ngữ bị chính suy nghĩ của mình dọa sợ hết hồn, đành uống ngụm canh an ủi, sau đó mới giả vờ tùy ý nói, “Để Nhị Lang Thần làm chó nghiệp vụ sao? Tớ nghĩ là không được. Tớ là chủ nhân của nó, nó thế nào tớ rõ nhất, nó cũng không thông minh như mọi người nghĩ đâu, nó làm những chuyện kia đều do tớ huấn luyện suốt một thời gian dài đấy, thế nhưng nó chỉ nghe sự huấn luyện của tớ, nếu là người khác ư là không được.”

“Ừ.” Giản Diệc Thừa gật gù, “Tớ cũng muốn như vậy, để Nhị Lang Thần làm chó nghiệp vụ còn không bằng để cậu huấn luyện chó nghiệp vụ giúp bọn họ, tớ cảm thấy cậu rất có thiên phú trong lĩnh vực ngôn ngữ động vật.”

“Khụ khụ...” Sơ Ngữ suýt nữa phun cả canh ra ngoài và bật ra câu “Làm sao cậu biết”, may mà kìm lại đúng lúc, cuối cùng lời nói lại biến thành, “Cậu... Cậu nói với bọn họ rồi à?”

Mẹ ơi! Cô nghĩ bản thân đã che giấu rất tốt, không ngờ đã sớm bị phát hiện rồi! Quả thật không thể múa rìu qua mắt thợ trước mặt cảnh sát mà!

Cũng may người bình thường cũng sẽ không nghĩ đến khía cạnh khác, chỉ có Giản Diệc Thừa mới nghĩ như vậy, cảm thấy cô có tài trong lĩnh vực ngôn ngữ động vật. Dù sao cô cũng là bác sĩ tâm lý thú cưng mà, chuyên môn là nghiên cứu cái này, đúng, chính là như vậy.

Giản Diệc Thừa cầm giấy ăn đưa cho cô, lại rót một cốc nước, sau đó lắc đầu nói, “Không, tớ phải hỏi ý kiến cậu trước.”

Sơ Ngữ thở phào nhẹ nhõm, vậy cũng tốt, cô không muốn huấn luyện chó nghiệp vụ, phương pháp cô nói chuyện với động vật không giống mọi người, cũng không thể huấn luyện trong khi cô chỉ có thể sai khiến. Người huấn luyện phải có chuyên môn, cô cứ làm bác sĩ tâm lý thú cưng là được rồi.

Suy nghĩ một chút, cô nói, “Nếu các cậu có việc gì cần giúp một tay thì có thể gọi tớ, nhưng bảo tớ đi huấn luyện chó nghiệp vụ e rằng không được. Dù sao tớ cũng không được đào tạo quy củ, sợ huấn luyện thành kết quả khác một trời một vực so với các cậu muốn.”

Giản Diệc Thừa gật đầu, “Ừ, tớ hiểu ý cậu rồi.” Cuối cùng anh lại bổ thêm một câu, “Cậu không cần áp lực, tình huống của cậu chỉ có tớ biết, tớ không báo cáo với cấp trên đâu.”

Anh có thể nhìn ra được cô không muốn người khác biết mình có loại năng lực này.

Sơ Ngữ cảm kích cười, “Cảm ơn.”

Để đảm bảo anh sẽ báo lại với cô, Sơ Ngữ nói một câu, “Nếu lần tới cậu gặp vụ án có động vật, có thể gọi tớ hỗ trợ. Tuy rằng lời động vật nói không thể làm chứng nhưng ít nhất cũng có thể cung cấp cho các cậu ít manh mối.”

Giản Diệc Thừa dăm chiêu, gật đầu một cái, “Được.”

Cơm nước xong, Giản Diệc Thừa đưa cô về như thường lệ. Trên đường lái xe về nhà, đi qua cửa phòng khám của cô, khoé mắt Sơ Ngữ nhìn thấy một bóng trắng đang lo lắng gõ cửa. Cô vội vàng nói, “Dừng xe!”

Giản Diệc Thừa không biết xảy ra chuyện gì nhưng vẫn nghe theo dừng xe ở ven đường.

Sơ Ngữ nhanh chóng mở cửa xuống xe, chạy về hướng đối diện. Giản Diệc Thừa cũng chạy theo cô.

Cà Phê vô cùng lo lắng đập cửa, vừa kêu to, “Mở cửa! Mở cửa! Cô chủ mau mở cửa! Cứu mạng!”

Sơ Ngữ vừa nghe cứu mạng thì trong lòng hốt hoảng, “Làm sao vậy Cà Phê, xảy ra chuyện gì à?”

Cà Phê nghe thấy giọng cô thì vui mừng quay đầu lại, “Huhu, chị đi đâu đấy, em gọi mãi cũng không có người mở cửa!”

Sơ Ngữ ôm nó vào trong ngực an ủi, “Đừng khóc, đừng khóc, trước tiên em nói xem có chuyện gì?”

“Huhu, chủ nhân của em sắp chết rồi, chị ấy chảy rất nhiều, rất nhiều máu...”

Sơ Ngữ kinh ngạc, vội hỏi, “Ở đâu? Mau dẫn chị đi!”

Giản Diệc Thừa ở bên cạnh nghe thấy giọng điệu kinh ngạc của cô, hỏi, “Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?” Anh nhìn Sơ Ngữ và con mèo một hồi một đáp, tuy anh không nghe hiểu tiếng mèo nhưng dựa vào trực giác có thể cảm thấy Sơ Ngữ hiểu. Xem ra Sơ Ngữ còn am hiểu ngôn ngữ động vật hơn so với anh nghĩ, gần như đã đạt đến trình độ giao tiếp được rồi.

Sơ Ngữ cũng không cố gắng che giấu trước mặt anh, nói thẳng, “Chủ nhân của nó có khả năng xảy ra vấn đề rồi, chúng ta đi xem nhé.”

Giản Diệc Thừa vừa nghe, lập tức nghiêm túc, “Được, tở lái xe.”

Hai người đi xe theo con đường Cà Phê chỉ, đến một khu biệt thự. Cà Phê

nói đây là nhà của chủ nhân nó.

Sơ Ngữ khó hiểu, chủ nhân của nó không phải Quý Phi Yên sao? Cô ấy không phải người Giang Thành, tại sao lại mua biệt thự ở đây?

Tuy nhiên bảo vệ tiểu khu này gác cổng rất nghiêm, Giản Diệc Thừa dùng thân phận cảnh sát bọn họ mới cho vào, tuy nhiên người quản lý bất động sản đi cùng hai người suốt quãng đường luôn cố gắng thuyết phục hai người rời đi.

“Anh cảnh sát à, trị an ở khu này thật sự rất tốt, toàn bộ Giang Thành cũng không tìm được tiểu khu nào có bảo vệ tốt hơn khu chúng tôi đâu. Bảo vệ tuần tra suốt 24 giờ, sao có thể xảy ra chuyện gì được?”

Giản Diệc Thừa nghiêm giọng, “Chúng tôi nhận được báo án nên mới tới, mời các anh phối hợp với công việc của chúng tôi.”

Quản lý bất động sản nhìn anh nói chắc chắn như thế thì miễn cưỡng tin tưởng, “VẬY CŨNG ĐƯỢC, CÓ ĐIỀU TÔI NÓI TRƯỚC, CÁC ANH KHÔNG THỂ LỤC SOÁT TỪNG KHU MỘT, NHƯ VẬY CÁC CHỦ NHÀ SẼ KHỎI TỐ ĐẤY.” Người ở tiểu khu của bọn họ không giàu sang thì cũng phú quý, có cả ngôi sao lớn, nếu bị trách cứ chắc chắn anh ta sẽ bị đuổi việc. Hai người này đến cũng không nói tìm tòa số mấy, cứ thế đi vào trong. À, người phụ nữ còn ôm một con mèo, theo sau là hai con chó, còn có một con mèo đen nữa đang ngồi trên lưng một con chó, như này đâu giống đến phá án?

Theo chỉ dẫn của Cà Phê, bọn họ đi một đường rồi dừng lại trước biệt thự số 9, vừa định đi vào thì quản lý bất động sản lập tức cuống lên, “Nhà này không được, không vào được.”

Giản Diệc Thừa nghiêm mặt hỏi, “Làm sao không được?”

“Ôi, anh đừng hỏi, cứ biết là không được.” Ở nơi này là một ngôi sao lớn, từ đầu đã nói rõ ràng với bọn họ rồi, không thể để bất cứ người nào vào. Ai biết hai người này là cảnh sát hay phóng viên? Nếu anh ta tùy tiện để người vào, ông chủ trách tội thì có thể trực tiếp bị đuổi việc.

Anh ta cảm thấy hai người này không giống như đang phá án, có khi là dùng danh nghĩa phá án để săn tin ngôi sao màn bạc cũng nên.

Sơ Ngữ lo lắng, “Nhưng bên trong thật sự có người xảy ra vấn đề rồi, anh để chúng ta vào xem chút đi!”

“Không được, chúng tôi đã cam kết với chủ nhà rồi, không có sự cho phép của chủ nhà thì sẽ không để người lạ vào.” Quản lý bất động sản kiên trì với đạo đức nghề nghiệp của mình, dùng thân phận cảnh sát cũng không có ích gì.

Sơ Ngữ còn muốn nói gì đó, không biết Giản Diệc Thừa đã lấy gì đẩy mở cửa đi vào, Sơ Ngữ vừa chạy theo vừa nói, “Chúng tôi cũng biết anh phải làm đúng trách nhiệm, nhưng chuyện mạng người quan trọng, xin lỗi, nếu xảy ra chuyện gì chúng tôi sẽ chịu trách nhiệm thay anh!”

Quản lý bất động sản tức giận trừng mắt, nhưng người đã đi vào, anh ta có tức giận cũng không có tác dụng gì, hết cách, đành dẫn người đi cùng.

Lỡ như hai người này lừa đảo thì bọn họ cũng có thể bảo vệ an toàn của chủ nhà.

Giản Diệc Thừa vừa đẩy cửa lớn biệt thự đã ngửi thấy mùi máu tanh, anh lập tức nhíu mày, sợ lại là một vụ án mạng.

Sơ Ngữ được Cà Phê nhắc nhở, vội vàng nói, “Ở tầng hai!”

Giản Diệc Thừa nhanh chân xông lên, theo mùi máu tanh đi tới phòng ngủ tầng hai.

Trong phòng, một cô gái nằm trên đất, dưới thân là vũng máu lớn.

Lúc Sơ Ngữ tiến vào, Giản Diệc Thừa đã đứng dậy chắn trước mặt cô, “Đừng nhìn.” Lùi ra ngoài cửa anh mới nói, “Còn hô hấp.”

Sơ Ngữ thở phào nhẹ nhõm, Giản Diệc Thừa lập tức quay lại nói với quản

lý bất động sản, “Người còn sống, các anh mau chóng đưa cô ấy đi bệnh viện, phải liên hệ với người nhà cô ấy nữa.”

Quản lý bất động sản giật mình, “Xảy ra vấn đề thật rồi sao?” Không chờ Giản Diệc Thừa trả lời, mấy người vội vã chạy vào phòng ngủ nhìn thì thấy có người đang nằm trong vũng máu. Quản lý bất động sản sợ hãi đến mức chân tay bủn rủn, bèn vội gọi xe cứu thương.

Giản Diệc Thừa nhíu mày nói với Sơ Ngũ, “Máu dưới thân chảy rất nhiều, trên đầu có vết sưng, chắc là ngã ngựa đập đầu đồng thời sảy thai.”

“Sảy thai?” Sơ Ngũ kinh hoàng, sao cô không nghe nói gì về tin tức Quý Phi Yên mang thai nhỉ?

“Người ở bên trong là Quý Phi Yên sao?”

Giản Diệc Thừa chưa bao giờ quan tâm đến giới giải trí, nghi ngờ hỏi, “Quý Phi Yên là ai?”

Sơ Ngũ: “...”

Cũng may Cà Phê trả lời cô, “Đúng, chủ nhân em là Yên Yên, chị giúp chị ấy một chút đi, đừng để người khác nhận ra chị ấy. Nếu không người khác biết chị ấy chưa kết hôn đã sảy thai thì nhất định sẽ mắng chị ấy!”

Sơ Ngũ: “...”

Em cũng biết nhiều quá rồi đấy!

Chương 22: Garfield [3]

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Cà Phê đã nói chậm một bước, nó vừa mới dứt lời thì bên trong vang lên một loạt tiếng cảm thán, những người quản lý bất động sản dẫn tới đang nói chuyện, “Đây không phải là ngôi sao lớn Quý Phi Yên sao?”

“Cô ấy bị giết?”

“Còn sống chứ?”

“Ngôi sao lớn ngã trong vũng máu, sống chết không rõ, truyền ra ngoài tuyệt đối sẽ thành tin hot!”

.....

Sơ Ngữ giật mình, thấy mấy người kia lấy điện thoại di động ra quay chụp, cô vội vã đi đến. Trong phòng, Quý Phi Yên đang mặc quần áo ở nhà, nằm trên đất, sắc mặt trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền, dưới thân có một vũng máu lớn, khung cảnh rất dọa người.

Chẳng trách Giản Diệc Thừa không muốn để cô nhìn thấy.

Nhưng mà anh lo xa rồi, tốt xấu gì cô cũng là sinh viên trường y, sao đến nỗi chút chuyện này cũng không chịu được chứ? Cô tiện tay lấy bộ quần áo trên móc treo sau cửa đắp lên người Quý Phi Yên, cũng che trước mặt mấy người bảo vệ, “Đừng chụp ảnh, mình tinh dù sao cũng là người, xin tôn trọng cô ấy một chút được không?”

Những người kia khó chịu, “Cô là ai? Dựa vào gì không cho chúng tôi chụp ảnh?”

Không phải tất cả mọi người đều có đạo đức nghề nghiệp như quản lý bất động sản, nghiêm túc bảo vệ việc riêng của chủ nhà. Tuy bọn họ cũng không có ác ý, chỉ là người bình thường tò mò khi nhìn thấy người nổi tiếng thôi, thế nhưng bọn họ lại không biết nếu những bức ảnh này truyền ra sẽ tạo nên bao nhiêu tổn thương cho Quý Phi Yên.

Sơ Ngữ rất có thiện cảm với Quý Phi Yên, dù sao cô cũng cho rằng những người yêu động vật không thể là người xấu được, mà tình cảm của Quý Phi Yên đối với Cà Phê cũng không giống giả vờ, lại tăng thêm thiện cảm trong lòng cô với cô ấy. Vì thế cô không mong cô ấy đã phải chịu nỗi đau mất con lại phải đối mặt với sự chửi rủa của mọi người.

Cô biết bây giờ phóng viên bắt lương và các anh hùng bàn phím rất độc ác, dù chết cũng có thể nói thành sống!

Đương nhiên cũng vì Cà Phê đã từng cầu xin cô giúp đỡ.

Sơ Ngữ không trả lời bảo vệ mà quay ra nói với quản lý bất động sản, “Bảo vệ việc riêng của chủ nhà là chức trách của các anh phải không? Đối với việc xâm phạm riêng tư của chủ nhà thế kia, không biết các anh xử phạt như thế nào nhỉ?”

Lúc này Giản Diệc Thừa cũng đi vào, chắn trước mặt Sơ Ngữ, “Tôi nghi ngờ đây là vụ án cố ý gây thương tích, vì tránh những người không liên quan phá hoại hiện trường, mời các anh ra ngoài trước!”

Sơ Ngữ lặng lẽ giơ ngón cái sau lưng anh, không ngờ anh cũng sẽ nói mấy lời đe dọa như thế.

Quản lý bất động sản nghe Sơ Ngữ nói thì xấu hổ vô cùng, lại nghe Giản Diệc Thừa nói như vậy, vội vàng đáp, “Đúng đúng, các cậu đi ra ngoài trước đi, đừng cản trở đồng chí cảnh sát phá án!”

Rốt cục những người kia cũng không cam lòng đi ra. Mà lúc này từ xa cũng đã truyền đến tiếng xe cứu thương.

Sơ Ngũ nghĩ nên gọi điện thoại thông báo cho người đại diện của Quý Phi Yên, đối phương sẽ có kinh nghiệm xử lý những chuyện này hơn. Tuy nhiên cô không có cách liên lạc.

Cà Phê nghe cô nói chuyện thì nhanh chóng đáp, “Em biết mật mã điện thoại di động Yên Yên, chị dùng máy chị ấy gọi đi.”

Điện thoại di động của Quý Phi Yên ngay trong tay cô ấy, chắc là trước khi ngã định gọi điện thoại, vừa rút ra liền hôn mê.

“Mật mã là 881017, sinh nhật Lâm Khai.”

“Lâm Khai?” Sơ Ngũ kinh ngạc nói, “Chính là người năm ngoái đột nhiên nổi tiếng, Lâm Khai?” Năm ngoái một nam minh tinh nổi lên nhờ vở kịch dân quốc, trong các cảnh kịch anh ta vô cùng đẹp trai, khiến một đông người mê muội muốn sinh con cho anh ta. Năm nay mới gia nhập công ty Đông Phong, tham gia liên tiếp vài bộ phim lớn. Có người nói anh ta đã nhận nhin mười năm mới nổi tiếng được, rất cố gắng nỗ lực, lại khiêm tốn dễ tính, đại diện cho việc có tài năng nhưng nổi tiếng muộn.

Cà Phê rầu rĩ không vui, vâng một tiếng, dường như Sơ Ngũ đã hiểu ra, không hỏi nhiều mà bấm số gọi người đại diện của Quý Phi Yên - Sở Lam.

“Yên Yên? Bà cô của tôi ơi! Cậu đã chạy đi đâu? Điện thoại không nghe, tin nhắn không trả lời, tớ cho là cậu đã bốc hơi khỏi thế gian rồi. Đạo diễn Trần cũng cuống lên, cảnh của người khác tập gần xong rồi, còn thiếu mỗi cậu, nghỉ ngơi đủ rồi thì mau trở về thôi...”

Tốc độ nói của Sở Lam cực kỳ nhanh, Sơ Ngũ căn bản không thể chen vào, mãi mới đợi người bên kia ngừng lại, cô vội vàng nói, “Ngại quá, tôi không phải là Quý Phi Yên, cô ấy xảy ra vấn đề ở Giang Thành, bây giờ đang hôn mê bất tỉnh, chúng tôi chuẩn bị đưa cô ấy đi bệnh viện.”

“...”

Người bên kia im lặng vài giây mới hỏi, “Cô là ai? Không phải lừa gạt

chứ? Sao cô có thể dùng điện thoại cô ấy để gọi điện? Yên Yên làm sao? Các cô không gây rắc rối gì chứ?”

Sơ Ngữ vội vàng nói, “Không hề, tôi không lừa gạt, bạn tôi là cảnh sát, chúng tôi nhận được báo án nên tới đây. Lúc đến cô ấy đã hôn mê, sau đầu có vết đập, dưới thân chảy rất nhiều máu, đã gọi 120 rồi, bây giờ đang đợi xe cứu thương đến.”

“Được, tôi lập tức qua đó, các cô đưa cô ấy đi bệnh viện trước đi, chờ tôi đến rồi nói tiếp. Đúng rồi, tuyệt đối đừng để lộ thân phận của cô ấy, đừng để phóng viên biết...”

“Cô yên tâm, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức bảo vệ sự riêng tư của cô ấy.” Lúc cúp điện thoại, Sơ Ngữ chợt nhớ ra gì đó, vội vàng nói, “Có khả năng cô ấy bị sảy thai, các cô phải chuẩn bị tâm lý.”

“Cái gì?!!”

Sở Lam ở đầu dây bên kia hét lớn, “Chờ chút, cô chắc chắn chưa? Cô ấy thật sự... Đợi chút, đừng đưa đến bệnh viện, để người khác biết sẽ bị anti fan mắng chết!”

“Không được, hiện tại cô ấy hôn mê bất tỉnh, căn bản chúng tôi không biết tình huống cơ thể cô ấy thế nào, lỡ xảy ra án mạng thì ai gánh nổi?” Sơ Ngữ từ chối không chút suy nghĩ.

Sở Lam cũng nghĩ đến việc này nên đành thỏa hiệp, “Thôi đành vậy, đưa đến bệnh viện đi, nhưng trên đường đi cố gắng đừng để người khác phát hiện... Ôi, bà cô này thật biết kiếm chuyện cho tôi! Chuyện này lộ ra không phải sẽ bị anti fan mắng chết sao...”

Giọng nói của Sở Lam dần biến mất, Sơ Ngữ thấy cô ấy đã cúp điện thoại thì cũng nặng nề khoá điện thoại, tạm thời cắt đi.

Lúc 120 đến, Sơ Ngữ và Giản Diệc Thừa tạm thời làm người nhà để đi theo. Nhưng trước khi Giản Diệc Thừa đi đã gọi điện cho cục cảnh sát, báo họ

đến thăm dò hiện trường. Anh cũng không đe dọa mà thật sự nghi ngờ đây là vụ án cố ý gây thương tích.

Cùng lúc đó, tin tức liên quan đến ngôi sao đang hot Quý Phi Yên bị sát hại tại nhà riêng bắt đầu lưu truyền trên mạng.

Người đăng tin tự xưng là bảo vệ tiểu khu Quý Phi Yên ở, anh ta tận mắt nhìn thấy Quý Phi Yên nằm trong vũng máu, không rõ sống chết. Tuy nhiên trên đất có rất nhiều máu, đoán rằng khả năng tử vong là khá cao.

Quý Phi Yên là ai? Là nữ hoàng điện ảnh trong nước suốt mười năm, độ ảnh hưởng rất rộng, năm ngoái đã chính thức bước chân ra quốc tế, đóng một vai phụ trong phim Hollywood, kết quả được đề cử giải Oscar hạng mục diễn viên phụ xuất sắc nhất. Tuy rằng cuối cùng không giành được giải thưởng nhưng có thể lọt vào danh sách đề cử cũng đã chứng minh thực lực của cô ấy. Trước mắt chính là đỉnh cao sự nghiệp, sắp đóng một bộ phim lịch sử chuyển thể rất được chờ mong, lịch trình được công bố nội bộ, lúc này cô ấy cũng đang tập luyện gấp rút trong đoàn phim.

Kết quả bây giờ tin tức cô ấy bị sát hại đột ngột truyền ra, trong nháy mắt toàn bộ mạng xã hội bùng nổ.

Fan của Quý Phi Yên dồn dập bình luận mắng chửi dưới bài viết của người đưa tin, nói anh ta bịa đặt lừa gạt mọi người, Yên Yên nhà bọn họ còn lâu mới xảy ra chuyện.

Sau đó người kia lại đăng một tấm hình, chất lượng hơi mờ như được chụp vội, tuy rằng có thể nhìn thấy khuôn mặt cô gái nằm trong vũng máu nhưng lại bị một chiếc áo che đi, không thấy rõ mặt ai.

Nhưng có thể phân tích dựa trên những chi tiết khác, trên cổ tay cô gái đeo vòng tay Quý Phi Yên hay đeo, trên mu bàn tay có một nốt ruồi nhỏ không khác gì của Quý Phi Yên...

Từ các chi tiết nhỏ cho thấy, cô gái trong ảnh là Quý Phi Yên, không thể nghi ngờ.

Ảnh vừa tung ra khiến mọi người hết sức kinh ngạc, đám truyền thông dốc hết sức lao về Giang Thành. Vô số fan của Quý Phi Yên đau thương không ngừng, nói thần tượng của bọn họ bị sát hại rất đáng thương, đương nhiên vẫn còn một bộ phận cư dân mạng tương đối lí trí, không tin những lời giải thích trên Internet.

Sau khi Sở Lam xuống máy bay liền mở điện thoại di động, suýt nữa bị những tin tức này dọa ngất xỉu, ai lại thất đức như vậy? Nói Yên Yên nhà cô chết rồi?

Để ngăn không cho tin tức lan rộng, Sở Lam vội vàng lên Weibo chính thức đăng một tin: *“Bất kỳ lời bịa đặt nào mang tính sinh sự hay gây xích mích, chúng tôi đều sẽ truy cứu trách nhiệm pháp luật! Tất cả người hâm mộ nên theo dõi tin tức chính xác trên Weibo chính của Yên Yên, không nên tin lời đồn trên mạng.”*

“Có thật không? Yên Yên không có chuyện gì chứ?”

“Biết ngay là những phóng viên bất lương kia viết nhăng viết cuội.”

“Bịa đặt cũng phải có điểm dừng chứ, mạng người cũng dám lôi ra đùa giỡn, hơi quá đáng rồi đây!”

“Chết rồi mới tốt! Gái điểm Quý thật buồn nôn!”

“Anti fan chết đi! Người bình luận ở trên còn tình người không vậy?”

“Nhưng mọi người có thấy trên Weibo cũng không giải thích rõ vụ Quý Phi Yên bị sát hại không?”

“Cho nên vẫn xảy ra vấn đề rồi ư?”

“Mẹ nó, không làm sáng tỏ đầu đuôi gì cả!”

Chương 23: Garfield [4]

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Lúc Sở Lam đáp máy bay xuống Giang Thành thì Quý Phi Yên đã ra khỏi phòng cấp cứu, được chuyển đến phòng bệnh nhân VIP, bác sĩ nói đã qua cơn nguy kịch, cần ở lại bệnh viện quan sát vài ngày.

Sơ Ngữ đứng ở cửa chờ Sở Lam đến. Một y tá tò mò hỏi Sơ Ngữ liệu bên trong có phải Quý Phi Yên không, cô đã bị vài nhân viên chăm sóc và chữa bệnh hỏi như vậy rồi nhưng cô đều lắc đầu bảo không.

Tiến được y tá đi rồi, Sơ Ngữ lau mồ hôi, Giản Diệc Thừa vừa đi ra ngoài hồi lâu, trở lại đã mang về một cốc nước nóng đặt trước mắt cô, lời ít ý nhiều nói, “Uống đi.”

Đúng lúc Sơ Ngữ đang miệng đắng lưỡi khô, vội nói cảm ơn rồi nhận lấy.

Lúc Sở Lam tới đã thấy một cảnh tượng như thế này, người đàn ông anh tuấn đẹp trai, khắp người tỏa ra khí chất lạnh lùng đang đưa cốc nước cho cô gái đối diện, ánh mắt anh hết sức dịu dàng, ẩn chứa ý cười. Người con gái vô cùng xinh đẹp diễm đạm, ngửa đầu mỉm cười nói một câu gì đó rồi nhận lấy cốc nước trong tay người đàn ông, thản nhiên uống.

Một cặp trai xinh gái đẹp, không khí vô cùng hòa hợp.

Đây là Sở Lam dùng ánh mắt chuyên nghiệp đã hành nghề nhiều năm để phán đoán. Nhan sắc của hai người này không tệ, quan trọng là có khí chất, chỉ cần học diễn xuất một chút, tuyệt đối có thể thành danh. Đột nhiên Sở Lam rất vui vẻ, nhưng cô nghĩ đến mục đích mình đến đây, trong lòng lập tức như bị tạt một chậu nước lạnh.

Sở Lam vội vã tiến tới, “Cô là Sơ Ngữ à? Tôi là Sở Lam, người đại diện

của Yên Yên.”

“Các cô tới rồi sao?” Sơ Ngữ nhanh chóng đặt cốc nước xuống, dẫn bọn họ vào phòng bệnh của Quý Phi Yên.

“Bác sĩ nói do mất máu quá nhiều dẫn đến sốc, não bị chấn động. Đứa con không thể giữ được, cũng may người lớn không sao, nghỉ ngơi chăm sóc một thời gian là đỡ rồi.”

Nói xong, đoàn người liền đến trước giường bệnh của Quý Phi Yên, mấy người Sở Lam nhìn cô gái nằm trên giường, đồng loạt khó hiểu, “Đây là...”

Mặt Quý Phi Yên trên giường bệnh bị hóa trang như gấu trúc, hai con mắt có vòng đen thật to, che hơn nửa khuôn mặt, hầu như không nhận ra đây là Quý Phi Yên.

“Cái này... Đây là tôi hóa trang, không phải cô bảo đừng để ai nhận ra cô ấy sao? Trong lúc nguy cấp, ngoại trừ làm như vậy tôi cũng không nghĩ ra cách nào khác, xin lỗi nhé.” Sơ Ngữ che mặt nói.

Cô thật sự không nghĩ ra biện pháp nào khác, chỉ có thể ứng phó trước như vậy. Lúc tiến vào phòng mổ bác sĩ còn tức giận, nói về như vậy ai mà quan sát được sắc mặt bệnh nhân, Sơ Ngữ không thể làm gì khác đành nói bọn cô đang tham gia vũ hội hóa trang trên đường thì đột nhiên cô ấy bị ngã, còn chưa kịp tẩy trang. Dù sao cũng ứng phó được rồi.

Cho nên đến bây giờ vẫn chưa có ai phát hiện ra thân phận Quý Phi Yên, những nhân viên chăm sóc và chữa bệnh kia hỏi cô cũng chỉ do nghi ngờ thôi.

Sở Lam kích động nói, “Ôi, thực sự cảm ơn cô, cô là ân nhân của chúng tôi.”

Lúc ở trên máy bay cô ấy cũng đã chuẩn bị tinh thần rồi, không ngờ sự tình không tệ như mình dự đoán.

Bàn giao những công việc cần chú ý xong, Sơ Ngữ và Giản Diệc Thừa

cùng nhau rời đi. Dù sao cũng là người không quen biết, bận rộn đến nửa đêm, Sở Lam cũng không tiện làm phiền họ nữa nên dẫn bọn họ ra ngoài. Lời cảm ơn thì vẫn đợi Yên Yên tỉnh dậy rồi tự mình nói cho có thành ý.

Giản Diệc Thừa đưa Sở Ngữ về nhà trước, cô rửa mặt xong thì trực tiếp ngã xuống giường. Là một người sinh sau năm 90, đã rất lâu rồi cô không thức muộn như vậy.

Sở Ngữ ngủ một mạch đến trưa ngày hôm sau, sau khi tỉnh lại còn mơ mơ màng màng, không biết đây là năm nào.

Cô lấy điện thoại di động ra, có một tin nhắn của Giản Diệc Thừa lúc 11 giờ hỏi cô có muốn đi ăn cơm không. Sở Ngữ liếc nhìn thời gian, đã 12 giờ hơn rồi, trong nháy mắt cô tỉnh táo hẳn. Nhanh chóng trả lời tin nhắn kia.

*“Xin lỗi, tớ vừa mới tỉnh ngủ... Ừm cậu ăn cơm chưa? *che mặt*”*

“Vẫn chưa, vừa nãy đang bận.” Anh yên lặng chuyển hộp cơm vừa đưa tới cho Lâm Lang.

*“Vậy trùng hợp quá, đi ăn cùng nhau không? *mỉm cười*”*

“Được, để tớ đón cậu.”

Sở Ngữ nhanh chóng rửa mặt, trước khi ra cửa còn vội vàng đánh chút son môi. Lúc xuống dưới tầng, vừa vặn xe của Giản Diệc Thừa tới nơi.

Hôm nay anh tìm Sở Ngữ là có việc chính.

“Vụ án ngày hôm qua chúng tớ đã điều tra xong, hiện trường có dấu vết tranh chấp, người đàn ông sau khi đẩy cô gái thì rời đi, có lẽ là vô tình hoặc cố ý. Sau khi ngã, cô gái từng gọi điện cho người đàn ông nhưng anh ta không nghe máy. Xét thấy đôi bên đều là người của công chúng, hơn nữa rất có khả năng là tranh cãi trong nhà, cô gái không báo án, chúng tớ cũng không điều tra thêm được.”

Thật ra lúc trước Sơ Ngữ cũng đoán như thế này, hiện tại đã được xác nhận.

“Tớ thấy hẳn là sẽ không báo án đúng không? Dù sao cô ấy cũng là ngôi sao lớn, phải cân nhắc nhiều chuyện, nhiều thứ kiêng kỵ lắm, cuối cùng cũng chỉ đành bỏ qua. Hơn nữa Quý... hình như rất yêu anh ta, mật mã di động cũng là sinh nhật người đó.”

Cô uống một ngụm nước trái cây, khẽ thở dài, “Tên đàn ông tồi tệ như vậy, dù có chuyện gì chẳng nhẽ không thể nói chuyện thẳng thắn sao? Động tay động chân với con gái, lại còn là sản phụ đang mang thai, lương tâm anh ta đâu rồi?”

Giản Diệc Thừa gật gù, biểu thị sự tán thành, cuối cùng anh đột nhiên nói, “Tớ không như vậy.”

Sơ Ngữ suýt thì phun cả nước trái cây ra ngoài, ho khan vài cái.

Không phải như nào? Sẽ không đánh con gái sao? Không cần nói cũng biết anh không phải như vậy mà! Một lúc sau cô cũng thấy kỳ lạ, cảm thấy Giản Diệc Thừa không giống người sẽ nói những câu thế này.

Sơ Ngữ không lên Weibo nên cô không biết trên internet đã nổ tung. khắp nơi đều là tin tức Quý Phi Yên sảy thai.

#Quý Phi Yên chưa kết hôn đã có thai#

#Quý Phi Yên sảy thai#

#Người khiến Quý Phi Yên mang thai#

#Kim chủ (1) của Quý Phi Yên#

(1) Kim chủ: Người trả tiền. Sau này được cư dân mạng dùng để chỉ những người có tiền có quyền bao nuôi diễn viên, nghệ sĩ,...

#Bố đưa bé của Quý Phi Yên#

.....

Sở Lam bận sút đầu mẻ trán, những tin tức này tới quá nhanh, không thể ép xuống được.

Nguyên nhân chuyện này phải nói lại từ tối hôm qua lúc bọn họ đến Giang Thành, Sở Lam là người đại diện của Quý Phi Yên, công chúng có thể không biết nhưng đám phóng viên và anti fan làm sao lại không nhận ra được? Nên từ lúc bọn họ rời khỏi sân bay đã bị theo dõi rồi.

Vừa mới có tin tức Quý Phi Yên bị sát hại ở Giang Thành, người đại diện và trợ lý của cô ấy đều tập trung ở đây, người có tâm chẳng lẽ không để ý? Thế nên mới đuổi theo bọn họ đến bệnh viện, sau khi nhìn thấy Sở Lam vào phòng bệnh đó thì lập tức hỏi thăm y tá. Vốn chỉ muốn biết tình trạng Quý Phi Yên bây giờ là nguy kịch hay chỉ bệnh nhỏ, kết quả hỏi một thôi một hỏi lại lòi ra tin tức kinh thiên động địa này.

Quý Phi Yên nằm trong phòng bệnh thì ra do ngã đập đầu dẫn đến xuất huyết mà sảy thai!

Phóng viên đã biết chuyện này rồi, đâu còn quan tâm nó đúng hay sai nữa, hot search và lượng người đọc phải là của bọn họ! Vậy nên tin tức đã bị truyền ra như thế.

Việc mấy người Sở Lam bước vào phòng bệnh, kết hợp với ghi chép của bác sĩ về bệnh nhân trong phòng này, còn cả tấm hình chụp người phụ nữ dưới thân toàn máu kia nữa, tất cả đều là bằng chứng.

Hiện tại chính là thời điểm mạng xã hội đang náo nhiệt nhất, một nhóm người thể hiện sự thất vọng với Quý Phi Yên, cho rằng từ trước đến nay họ đã bị lừa, đám người khác khá có lý trí, cho rằng Quý Phi Yên là người trưởng thành, kết hôn sinh con cũng là chuyện bình thường, không nên phóng đại chuyện này lên khiến người khác hiểu nhầm, đa phần là lo lắng cho sức khỏe của cô ấy. Còn bộ phận khác nữa là đám anti fan và những người hùa theo

mắng Quý Phi Yên thậm tệ, nói cô ấy là gái điếm, đã ngủ với một loạt đạo diễn rồi nhà sản xuất mới có được thành tựu như ngày hôm nay, thậm chí còn kêu gào đòi Quý Phi Yên cắt khỏi giới giải trí...

Cũng chẳng thiếu người bỏ đá xuống giếng, cười trên sự đau khổ của người khác, một nữ minh tinh từng có quan hệ gì đó với Quý Phi Yên đăng bài với nội dung: “*Cuối cùng cũng lộ bộ mặt thật.*” Tuy rằng cô ta đăng vài giây là xóa nhưng đã có rất nhiều người chụp lại màn hình. Lời nói như thật như giả ấy lại càng làm cư dân mạng nghi ngờ, cuối cùng ngày càng tệ hơn, cái gì mà Quý Phi Yên đùa bốn người có tiền, ức hiếp đàn em, đánh đập người mới, gì cũng nói được.

Sở Lam tức giận đến mức xì khói, định mua thủy quân (2) để ép những lời bàn tán này xuống nhưng bị Quý Phi Yên vừa tỉnh dậy ngăn cản.

(2) Thủy quân: Một nhóm người được trả tiền để đóng giả làm cư dân mạng bình thường hoặc người tiêu dùng, họ tác động đến những cư dân mạng khác bằng cách tung tin, đăng bài, bình luận, chia sẻ,...

Quý Phi Yên tựa vào đầu giường, sắc mặt trắng bệch, môi không hề có sắc hồng nhưng vẫn không thể che lấp vẻ xinh đẹp của cô ấy, thậm chí còn tăng thêm vài phần điên dại đáng yêu.

“Đừng làm gì cả, chờ đi.”

Sở Lam chỉ hận không thể mài sắt thành kim nói, “Đến lúc này cậu còn bảo vệ anh ta! Sao cậu ngốc như vậy, cậu nhập viện lâu như vậy cũng chẳng thấy mặt mũi anh ta đâu. Anh ta cũng chẳng phải đang ở đâu xa, ở ngay Giang Thành này đóng phim, gần đến thể anh ta còn không xuất hiện, cậu lại còn hi vọng anh ta đứng ra nói chuyện thay cậu chắc?!”

Quý Phi Yên lắc đầu, “Không phải tớ đang đợi anh ta xuất hiện, tớ không hi vọng gì vào anh ta nữa rồi.” Từ lúc biết anh ta ngoại tình, từ lúc anh ta đẩy cô ngã rồi rời đi không quay lại, từ lúc cô gọi anh ta khi cô cảm nhận được con mình đang dần mất đi mà anh ta không nghe máy... Tình cảm nhiều đến đâu cũng đã cạn kiệt rồi.

Quý Phi Yên nhẹ giọng lắm lắm, “Tớ chỉ đang chờ một cái cơ, cái cơ để không đuổi cùng giết tận anh ta...” Chỉ cần anh ta xin lỗi cô một câu thôi thì cô có thể bỏ qua tất cả, coi như chưa từng có gì xảy ra.

Sở Lam: “?”

Sơ Ngữ về nhà thấy tin tức tràn ngập mạng xã hội. Nhìn thấy mấy bài báo, cô không khỏi lo lắng cho Quý Phi Yên, cô ấy thấy những bình luận độc ác kia sẽ cảm thấy đau khổ đến mức nào. Cả chú mèo Cà Phê kiêu ngạo kia nữa, không biết bây giờ thế nào rồi, chủ nhân không vui, nó cũng không đi lang thang đây chứ?

Liên tiếp ba ngày, trên mạng đều chỉ bàn luận chuyện Quý Phi Yên sảy thai. Anti fan liên mồm chửi rửa, càng ngày càng kịch liệt, nhưng mãi công ty của Quý Phi Yên cũng không đưa ra lời giải thích khiến phần lớn người đều nhận định là cô ấy chột dạ, không dám giải thích. Anti fan càng không có gì để sợ, bao nhiêu lời lẽ bản thủ đều hát lên người cô ấy.

“Giả vờ thuần khiết cái gì? Còn không phải đã ngủ với nhiều người rồi sao?”

“Gái điểm Quý thật buồn nôn! Cút khỏi giới giải trí đi!”

“Đến bây giờ cũng không chịu lộ mặt, chắc cũng chẳng biết bỏ đũa bẻ là ai.”

“Ha ha, cũng đúng.”

“Người biết chuyện nói một câu, Quý Phi Yên đang có một người bạn trai tên là Lâm Khai, đũa con chắc cũng là của anh ta.”

“Cút! Anh Lâm của chúng ta sao có thể thích loại đàn bà như Quý Phi Yên chứ?”

“Ôm em đi anh Lâm, đừng nghĩ đến chuyện kéo anh ấy xuống nước! Quý Phi Yên còn lâu mới xứng nhà!”

“Không bao giờ tin tưởng giới giải trí có người phụ nữ nào sạch sẽ.”

“Gái điểm Quý rút khỏi giới giải trí đi!”

.....

Cứ những gì liên quan đến Quý Phi Yên, tươi đẹp tốt xấu gì đều có thể nói ra. Những ngón tay ẩn giấu sau màn hình gõ lung tung, tự cho rằng người khác không biết thì có thể không cần kiêng dè gì hết.

Vào lúc mọi người cho rằng Quý Phi Yên sẽ không định giải thích, ngầm thừa nhận những điều này thì rạng sáng ngày thứ ba, cô ấy đăng một bài lên Weibo.

Chương 24: Garfield [5]

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

*#Quý Phi Yên: Cảm ơn người hâm mộ và những bạn bè đã lo lắng, ủng hộ và tin tưởng tôi, khi toàn bộ thế giới dùng những lời lẽ công kích tôi, chỉ có các bạn là không rời bỏ, cảm ơn *bắn tim*. Mặt khác, tôi muốn nói rằng, ngoại trừ việc yêu đương và mang thai không công khai thì tôi chưa từng làm bất kỳ điều gì như mấy người trên mạng đã nói, những ai phỉ báng, ác ý chửi bới tôi nên chuẩn bị tâm lý thật tốt, chờ giấy gọi của tòa án đi. #*

Cô ấy vừa đăng bài lên thì anti fan trở nên kiên dè hơn, những phóng viên bắt lương cũng không lên tiếng, hoặc là đang âm mưu gì đó. Chỉ có những người hâm mộ cô ấy thì vô cùng vui mừng, cuối cùng Quý Phi Yên cũng giải thích, trút bỏ được gánh nặng trong lòng người hâm mộ.

“Biết ngay Yên Yên nhà em không phải người như vậy mà, vĩnh viễn ủng hộ Yên Yên, cố lên!”

“Rất hài lòng, em không tin lắm người! Yên Yên đã 30 tuổi rồi, cũng không phải 3 tuổi, yêu đương thì có làm sao?”

“Những người công kích Yên Yên không phải cũng nên nói lời xin lỗi à?”

“Chúc cho Yên Yên sớm giải quyết được việc riêng! Tò mò không biết nửa kia của Yên Yên là ai nhỉ? Không phải người trong giới sao? Nếu không tại sao lại nhìn chị bị mắng lâu như vậy mà không đứng ra, có gì đó không đúng ở đây.”

Bên dưới bình luận này có rất nhiều người trả lời.

“Đúng vậy, hẳn không phải người trong giới, không thì đã đứng ra lâu rồi.”

“Nếu như là người trong giới mà lại không đứng ra vì Yên Yên thì đàn ông như vậy chẳng ai cần!”

“Đúng vậy, nếu đúng là người trong giới mà không dám nhận trách nhiệm, tôi thực sự khó chịu đấy.”

“Đừng nói vậy, cũng có thể là người ta có nỗi khổ gì đấy thì sao? Chỉ cần Yên Yên giải thích là chúng em yên tâm rồi.”

.....

Quý Phi Yên lần lượt đọc từng bình luận một, người hâm mộ của cô chỉ cần liếc mắt một cái là hiểu, nhưng đáng thương thay cô mất đến mười năm mới hiểu, quả nhiên phụ nữ rơi vào lưới tình đều trở nên ngu ngốc.

Sau đó cô trả lời ở phía dưới, *“Cảm ơn các bạn đã nhắc nhở, tuy nhiên không cần lo lắng, tôi với anh ta đã chia tay rồi, yêu nhau 15 năm, bây giờ đường ai nấy đi thôi.”*

Vừa mới tuôn ra tin tức yêu đương rồi sảy thai, bây giờ lại đến tin đã chia tay, từng tin đều là quả bom khiến người khác sợ ngây người, liên tục hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đối phương là ai?

Nhưng mà sau khi Quý Phi Yên nói những lời này xong thì không hề trả lời bất cứ vấn đề nào khác.

Những người tràn ngập tò mò bắt đầu đào bới tư liệu, dò lại một lần những scandal của Quý Phi Yên, nhưng không có bất cứ thông tin xác thực nào, chỉ có mấy đối tượng tình nghi, trong đó Lâm Khai là người có khả năng nhất.

Có điều người đại diện của Lâm Khai lập tức đứng ra giải thích, nói nghệ sĩ nhà mình không có quan hệ với Quý Phi Yên.

Lúc Quý Phi Yên thấy tin này thì trong lòng đã không còn cảm giác gì nữa rồi. Đúng là lúc đang yêu tha thiết Lâm Khai cô bị tình yêu che mờ hai mắt,

hiện tại đã buông bỏ được rồi, sẽ không còn gì có thể ảnh hưởng đến cô nữa.

Người đại diện của Lâm Khai vừa tuyên bố trên Weibo chưa đầy 3 phút thì có người tung ra bức ảnh chụp hai tờ giấy gọi của tòa án, một tấm là tội danh cố ý gây thương tích cho Quý Phi Yên, khởi tố Lâm Khai. Một là tội danh thuê thủy quân bịa đặt phỉ báng Quý Phi Yên, khởi tố Trương Hân Hân.

Mặc kệ trên mạng xã hội khiếp sợ đến đâu, Quý Phi Yên chỉ làm chuyện cô nên làm, một là tên đàn ông tồi tệ hại cô sảy thai, còn lại là người phụ nữ độc ác thuê thủy quân hại cô, cô đều sẽ không bỏ qua cho hai người này. Nhưng cãi nhau trên mạng với bọn họ là việc làm của người không lý trí, mặc kệ thắng thua ra sao đều chẳng nhận lại được gì, dùng con đường pháp luật để giải quyết là được rồi.

Không nói đến cư dân mạng, lúc Sơ Ngũ nhìn thấy tin tức cũng kinh ngạc không thôi, không ngờ Quý Phi Yên thật sự khởi tố Lâm Khai, cô chỉ muốn nói...

Thật sự ngẫu quá đi mất!

Cho tới nay hình tượng Quý Phi Yên xây dựng đều là người phụ nữ mạnh mẽ hoạt bát, rất khó tưởng tượng bộ dạng yếu đuối vì tình của cô ấy. Bây giờ cô ấy làm như vậy hẳn đã buông bỏ được tình cảm.

Cư dân mạng lớn mạnh nhanh chóng đào bới được sự thật: Quý Phi Yên và Lâm Khai học cùng đại học, lại cùng nhau tiến vào giới giải trí. Chỉ là một người một bước lên mây, người còn lại không có tiếng tăm gì suốt 10 năm. Yêu nhau 15 năm, cuối cùng Lâm Khai không chịu được cách biệt lớn giữa hai người như vậy nên quyến rũ Trương Hân Hân - con gái chủ tịch hội đồng quản trị Trương. Trương Hân Hân cũng là người trong giới, tuy rằng tài nguyên khá tốt nhưng tài năng rất kém, tính khí còn kém hơn, vì thế vẫn mãi mờ nhạt. Sau khi hai người này ở bên nhau, Trương Hân Hân lập tức đi xin cho Lâm Khai vai nhân vật nam mà anh ta muốn, cũng chính vai diễn đó khiến Lâm Khai nổi tiếng.

Nói cách khác, Lâm Khai vì tiền đồ mà giăng chân. Nhưng như vậy thì cũng chỉ có thể nói anh ta bợ đỡ mà thôi, có điều sau đó Lâm Khai cặp kè với

Trương Hân Hân, nhưng năm nay lại vẫn khiến Quý Phi Yên mang thai, rõ ràng là bắt cá hai tay. Đồng thời lúc Quý Phi Yên phát hiện và chất vấn anh ta, hai người tranh chấp qua lại rồi anh ta đẩy Quý Phi Yên ngã khiến cô sảy thai và chấn động não. Đây là gì? Chính là loại đàn ông tồi tệ dưới vẻ ngoài đạo mạo mà thôi!

Trương Hân Hân kia cũng không hề vô tội, cô ta biết quan hệ của Quý Phi Yên và Lâm Khai nhưng vẫn chen chân vào, sau khi Quý Phi Yên xảy ra chuyện còn mua thủy quân bia đặt bồi đen cô ấy. Có thể nói, đàn ông tệ bạc và phụ nữ lằng lộn quả thật cùng một giuộc!

Sau đó Weibo của hai người này bị cư dân mạng chửi thê thảm, Lâm Khai vừa mới nổi lên, trong nháy mắt đã rớt đài.

Quý Phi Yên liên tục nhận được cuộc gọi từ Lâm Khai, cô chặn luôn số anh ta, sau đó Lâm Khai đổi số khác gọi lại, Quý Phi Yên đành nghe máy. Cô cũng biết đây là anh ta, chẳng qua cô muốn nghe xem rốt cuộc anh ta còn muốn nói gì nữa.

“Yên nhi, anh sai rồi, anh không nên đẩy em, anh thật sự không biết khi đẩy em mang thai con của chúng ta. Đứa con chúng ta mong đợi lâu như vậy lại không thể nhìn thấy thế giới này, không nhìn thấy bố mẹ nó thì đã rời xa chúng ta mất rồi... Yên nhi, chúng ta bắt đầu lại được không? Anh sẽ chăm sóc em thật tốt, đứa con sẽ còn trở lại với chúng ta mà...”

Quý Phi Yên thật sự không nhịn nổi nữa, nghe mấy lời thâm tình chân thành này của Lâm Khai mà cô buồn nôn vô cùng, “Lâm Khai, đến bây giờ anh còn có thể không biết xấu hổ nói những lời này hay sao, tại sao trước đây tôi không phát hiện ra anh lại đáng ghét như vậy nhỉ?”

Kế sách của Lâm Khai vốn là nhẫn nhịn, nuốt cơn tức vào bụng mà nói với cô những câu này, bây giờ nghe thế lập tức không giả vờ được nữa, quay ngoắt sang rít gào vào điện thoại, “Quý Phi Yên, cô đã trốn đi đâu rồi hả? Cô nổi tiếng rồi, nhưng cô có thể giúp tôi thoát khỏi tình huống trì trệ được không? Ngoại trừ nói sẽ ủng hộ tôi, cổ vũ tôi, cô còn làm được gì nữa? Chênh lệch giữa chúng ta càng lúc càng lớn, cô chỉ biết hưởng thụ ánh hào quang của ngôi sao lớn, tôi luôn luôn phải nhường nhịn cô, từ xưa đến nay cô chưa bao giờ

quan tâm đến cảm xúc của tôi!”

Giọng nói của anh ta trong điện thoại tràn ngập sự không cam lòng, giống như những suy nghĩ này đã đè nén từ lâu bấy giờ mới bùng nổ.

Quý Phi Yên giận quá thành cười, thật nực cười, thì ra bao lâu nay anh ta vẫn nghĩ như vậy.

“Thì ra anh ở bên tôi là nhẫn nhịn vì tương lai sao, tôi để anh chịu ảm ức ư? Ha ha! Lâm Khai, anh còn mặt mũi nào nói như thế? Tôi chưa từng giúp đỡ anh sao? Là anh tự nói không muốn, anh bảo muốn dựa vào sự nỗ lực của mình để khẳng định bản thân, khi đó tôi còn nói, người đàn ông tôi thích quả nhiên có trách nhiệm, có khí phách. Mỗi lần tôi muốn giúp anh đều khéo léo hỏi ý kiến anh, anh nói không muốn, tôi đành thôi vì sợ tổn thương lòng tự trọng của anh...”

“Những nhân vật cô cho tôi là những nhân vật gì? Vai phụ được xuất hiện vài lần trước ống kính mà cũng đòi giúp tôi? Nếu cô muốn giúp tôi sao không chọn mấy nhân vật nam chính ấy?”

“Ha ha...” Quý Phi Yên cười đến chảy cả nước mắt, “Lâm Khai ơi Lâm Khai, tôi thật không ngờ hồi xưa tôi có thể khen anh có khí phách, bấy giờ mới biết chỉ là đánh giá quá cao mà thôi. Dựa vào kỹ năng của anh, tôi muốn cho anh vai nam chính, anh gánh nổi sao? Dù có được diễn đi nữa nhưng khán giả không chấp nhận thì tiền đồ của anh còn đâu? Tôi suy nghĩ cho anh đủ đường, anh không hiểu thì thôi, lại còn tức giận với tôi. Buồn nôn nhất chính là anh muốn trèo cao, sao không chia tay tôi đi? Vừa ngoại tình với người khác lại vừa khiến tôi mang thai, con mẹ nó, sao anh độc ác thế?”

Cô mong đợi đứa bé ấy đã bao lâu, nằm mơ cũng muốn có đứa con thuộc về mình. Ngay sau khi cô biết trong bụng mình có một sinh mệnh nhỏ thì cực kỳ vui mừng, lập tức chạy đến Giang Thành muốn báo cho anh ta biết tin này đầu tiên, và ngay tại biệt thự cô mua cho Lâm Khai, cô nhìn thấy anh ta đang ân ái với Trương Hân Hân. Khoảnh khắc đó, cô cảm thấy bản thân như một trò cười.

.....

Chuyện yêu hận tình thù của Quý Phi Yên, Lâm Khai và Trương Hân Hân được bàn bạc rất sôi nổi ở trên mạng trong vòng hơn nửa tháng, cư dân mạng ăn dưa ngon lành. Quý Phi Yên nhận được sự đồng tình từ phần lớn cư dân mạng, danh tiếng không bị tổn hại, trái lại vì buông tay không lưu luyến mà càng nổi tiếng hơn. Còn Lâm Khai và Trương Hân Hân thì bị mọi người mắng chửi cực kỳ thảm, ngay cả người bỏ làm chủ tịch hội đồng quản trị cũng không thể giúp cô ta ép dư luận xuống.

Mặc kệ mọi người có bàn tán sôi nổi như thế nào, sau khi Quý Phi Yên điều trị tốt cơ thể liền bế Cà Phê đến cửa hàng thú cưng của Sơ Ngữ nói lời cảm ơn.

Lúc Quý Phi Yên tới, Sơ Ngữ đang bận bịu tiếp đón một loạt khách mới liên tiếp. Không biết động vật nhỏ nào nói cô sẽ quản hết tất cả chuyện của động vật ở Giang Thành, có chuyện gì cũng có thể đến tìm cô giúp đỡ.

Những thú cưng ấy cũng tin là thật, chuyện lớn chuyện nhỏ đều tìm đến cô...

“Cô chủ, con sen nhà em ân ái với nhau, hành hạ chú mèo độc thân là em đây, chị quản được không?”

“Cô chủ, mấy khúc xương em tích góp được hơn nửa tháng bị người ta đánh cắp rồi.”

“Cô chủ, chủ nhân nhà em ngoại tình xong bỏ trốn rồi.”

“Cô chủ, con sen của em mất tích rồi.”

.....

Sơ Ngữ: “...”

Chương 25: Mèo Ragdoll [1]

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Sơ Ngữ rót cho Quý Phi Yên một cốc nước rồi nói, “Thật không phải, vừa nãy tôi hơi bận.”

Quý Phi Yên lắc đầu, khước miệng mang theo ý cười, “Không sao, chúng nó đều rất đáng yêu.” Cô ấy đang nói đến đám thú cưng vậy quanh Sơ Ngữ lúc này, những chú mèo kia hình như cực kỳ quý Sơ Ngữ, không hề kém người hâm mộ vây quanh ngôi sao màn bạc là mình. Mà Sơ Ngữ cũng rất kiên nhẫn, trả lời chúng nó lần lượt từng đũa từng đũa một như đang nói chuyện vậy.

“Hâm mộ cô quá, trẻ tuổi như vậy mà có thể làm việc mình muốn làm. Trước đây ước mơ của tôi là mua một căn nhà có vườn lớn, nuôi một đám chó mèo, chúng tôi cùng nhau tắm nắng, đi dạo, vô cùng nhàn hạ thoải mái...” Trong ước mơ ấy của cô còn có một người đàn ông là Lâm Khai, hai người bọn cô cùng nhau nấu cơm trồng hoa... Chỉ tiếc là bây giờ cảnh còn người mất.

Sơ Ngữ nhận ra được vẻ thất vọng trên mặt cô ấy, khẽ cười, “Chỉ cần chị muốn, bất cứ khi nào đều có thể mà.” Quý Phi Yên nổi tiếng nhiều năm, đã tích lũy được không ít, coi như không làm nữa thì tiền tiêu nửa đời sau cũng không cần lo nghĩ. Nguyên vọng đơn giản như vậy, chẳng phải có thể thực hiện bất cứ lúc nào sao?

Quý Phi Yên ngẩn ra, sau đó cười rộ lên, gật đầu nói, “Cô nói đúng.”

Chỉ là đang trong đỉnh cao sự nghiệp, có quá nhiều điều ràng buộc bản thân, cô nỗ lực phấn đấu tới vị trí ngày hôm nay, muốn buông xuống cũng chẳng dễ dàng. Con người chính là như vậy, nguyên vọng càng đơn giản càng khó thực hiện được.

Bất ngờ là tính tình hai người Sơ Ngữ và Quý Phi Yên rất hợp nhau, tùy ý tán gẫu vài chuyện cũng đã hết buổi trưa, lúc gần đi Quý Phi Yên còn lưu luyến không rời, để lại số điện thoại và thêm WeChat, muốn sau này đôi bên thường xuyên liên hệ.

“Nơi này của cô cũng không tồi, đã lâu rồi không gặp được nơi khiến tôi thấy thoải mái như vậy.” Quý Phi Yên thở dài. Chỉ ở nơi này thôi, chẳng cần làm gì cả cũng khiến tâm trạng người khác thả lỏng, những lo toan mệt mỏi vơi đi không ít.

Sơ Ngữ cười nói, “Nếu như chị thích thì sau này có thể thường xuyên đến đây.”

Quý Phi Yên gật đầu, tuy rằng cô cũng biết bản thân bận rộn đến nỗi nhà mình còn không về được.

Tiến Quý Phi Yên đi, Sơ Ngữ nhìn thấy con mèo Ragdoll (1) nhờ cô tìm con sen lại tới nữa.

(1) Ragdoll là tên một nòi mèo với đôi mắt màu xanh dương và bộ lông hai màu tương phản đặc trưng. Nó là giống mèo to lớn, với cơ bắp rắn chắc và bộ lông mềm mại và hơi dài. Chúng cũng được biết đến là giống mèo hiền lành, dễ bảo và dễ thương.

“Hu hu, con sen của em vẫn chưa về, em sắp sốt ruột chết rồi!” Nói xong, trong đôi mắt màu xanh dương thấp thoáng hơi nước, nhìn đáng thương cực kỳ.

Sơ Ngữ ôm nó, nhẹ giọng an ủi, “Em đừng vội, cứ từ từ nói.”

Trưa nay lúc nó tới bảo con sen nhà mình mất tích, Sơ Ngữ có hỏi, nó nói từ sáng sớm đã không thấy tăm hơi. Sơ Ngữ biết mèo Ragdoll khá dính chủ, chủ nhân vừa rời đi sẽ lập tức lo lắng. Bởi vậy khi nó nói sáng sớm chủ nhân mất tích, Sơ Ngữ chỉ cho rằng chủ nhân nó ra ngoài làm việc, an ủi nó một lúc rồi bảo nó về chờ đợi xem sao.

Không nghĩ tới bây giờ nó đã quay lại.

“Em đợi chị ấy suốt một ngày chị ấy vẫn chưa về. Loan Loan chưa từng xa em lâu như vậy, hu hu, có phải Loan Loan đã gặp người xấu rồi không?”

Đi làm từ sáng sớm rồi tối muộn trở về là chuyện bình thường, có điều chủ nhân Nguyên Nguyên rõ ràng không phải như vậy, Nguyên Nguyên nói rồi, chủ nhân nhà nó chưa từng xa nó lâu như thế, hẳn đây là người thường ở nhà hành nghề tự do. Đột nhiên ra khỏi nhà một thời gian dài như vậy quả thật rất khác thường.

Có điều nhờ có chuyện gì kéo chân làm người đó về nhà muộn thì sao? Hơn nữa từ sáng đến giờ cũng chưa đến mười hai tiếng, kể cả đi báo án cảnh sát cũng sẽ không giải quyết.

Sơ Ngữ suy nghĩ một chút rồi hỏi, “Trong nhà em chỉ có em và Loan Loan thôi hả?”

“Đúng ạ, chỉ có hai người thôi.”

“Bình thường cô ấy có hay đi ra ngoài không?”

“Bình thường Loan Loan đi ra ngoài đều sẽ dẫn em theo, đi siêu thị, mua thức ăn, đi dạo đều là hai chúng em cùng đi.”

“Cô ấy không đi làm sao?”

“Không ạ, mỗi ngày chị ấy đều làm việc trên máy tính, đây là công việc của chị ý.”

Được rồi, lại là một cô gái độc thân sống một mình, bây giờ Sơ Ngữ nghe đến chuyện này đều thấy tê hết cả da đầu, theo bản năng liên tưởng đến những tình huống xấu nhất. Cô gái Loan Loan này, không lẽ cũng...

Xùy xùy xùy! Ai mà chẳng có chuyện đột xuất chứ, chắc là bị chuyện gì đấy làm chậm trễ thôi?

Sơ Ngữ rút lại suy nghĩ kinh khủng trong đầu, hỏi Nguyên Nguyên, “Em có số điện thoại của cô ấy không? Chị gọi điện hỏi giúp em.” Thời gian Loan Loan mất tích quá ngắn, không báo cảnh sát được, cô đành tự mình ra tay vậy.

“Có ạ, để em đi lấy!” Trước đây Loan Loan có làm cho nó một cái vòng cổ, để lỡ như nó đi lạc thì người ta có thể gọi điện cho cô ấy. Nhưng sau đó hai người như hình với bóng, chiếc vòng cổ ấy cũng không thường được đeo.

Sơ Ngữ đuổi theo nó, “Chị đi cùng em.” Giờ này cũng sắp đến lúc cô đóng cửa rồi.

“Meo meo, cảm ơn chị nhé!”

Sơ Ngữ vui vẻ xoa đầu nó, “Đừng khách sáo.”

Lúc Giản Diệc Thừa xuống xe, vừa đúng lúc bắt gặp cảnh này, người con gái ôm mèo, khoe môi cong lên, ánh tà dương sau lưng hắt lên người cô tạo thành vầng sáng vàng nhạt, êm dịu mà tươi đẹp.

Sơ Ngữ cũng nhìn thấy anh, phát tay một cái, “Giản Diệc Thừa, cậu tới rồi à?”

Giản Diệc Thừa cup mắt, đè sự rung động trong lòng xuống, “Ừ, trùng hợp đi ngang qua.”

Lúc tan ca xong anh cố ý đi lòng vòng nên mới ngang qua đây.

Sơ Ngữ cũng không nghĩ nhiều, đúng lúc cô muốn đến nhà Nguyên Nguyên vì chuyện của Loan Loan, thuận tiện có thể tham khảo ý kiến của Giản Diệc Thừa.

“... Vì thế tớ muốn đến nhà cô ấy tìm số điện thoại rồi gọi thử xem, nếu như không có chuyện gì thì thật tốt.” Sơ Ngữ kể lại đơn giản với Giản Diệc Thừa chuyện của Nguyên Nguyên, anh không nói hai lời, lập tức muốn đi cùng bọn họ.

Theo sự chỉ dẫn của Nguyên Nguyên, bọn họ lái xe đến một tiểu khu, Nguyên Nguyên ở tầng hai, nó leo lên thân cây trước nhà, đến tầng hai thì thả người nhảy một cái xuống ban công nhà mình, sau đó chui vào khe hở từ cửa chống trộm.

Có thể nhìn ra đây không phải lần đầu Nguyên Nguyên làm chuyện này, động tác vô cùng thành thạo.

Chỉ một lúc sau nó lại theo đường cũ trở về, trong miệng ngậm một chiếc thẻ hình ê-líp.

Sơ Ngũ nhận lấy rồi nhìn thử, trên đó viết: *Đây là con mèo của tôi, Nguyên Nguyên, nếu như bạn nhìn thấy nó, phiền bạn liên hệ với tôi theo số 139xxxxxxxx. Hà Quán Thu.*

Sơ Ngũ gọi vào dãy số trên thẻ.

“Tít... tít...”

Trong căn phòng sáng như ban ngày, ánh sáng trắng chiếu xuống mang lại cảm giác lạnh lẽo. Giữa phòng có một chiếc giường sắt lạnh như băng, trên đó có một cô gái khỏa thân bị trói lại. Sắc mặt cô gái trắng bệch, thân thể run rẩy, trong ánh mắt tràn đầy nỗi sợ kinh hoàng.

“Reng, reng, reng...”

Bỗng nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên từ đồng quần áo rải rác trong góc phòng, màn hình điện thoại cách một lớp quần áo lúc sáng lúc tối, rất kiên nhẫn. Cô gái nghe thấy tiếng chuông thì đôi mắt bỗng nhiên sáng ngời, quay đầu lại liếc mạng giầy giụa.

Tiếng chuông như một loại âm thanh thúc giục, giống như mang theo tia hi vọng nào đó, đẩy lên ý chí chiến đấu của cô gái, cô ấy giãy giụa ngày càng

kịch liệt. Tay cô ấy bị cái còng tay cọ xát đến nổi chảy máu, vết máu dần loang ra nhiễm đỏ còng tay, nhưng không có dấu hiệu nào là cô gãy ra được cả.

Bỗng nhiên, một bàn tay từ trong góc nhặt chiếc điện thoại lên. Chủ nhân của đôi tay ấy nhìn cô gái một chút, cô ấy lập tức mở to mắt, sợ hãi người đàn ông này sẽ vứt chiếc điện thoại này đi, đó là tia hi vọng duy nhất của cô ấy.

Nhưng mà ngoài dự đoán, người đàn ông chậm rãi nhấn nút nhận cuộc gọi.

“Xin chào, là cô Hà Quán Thu sao? Mèo của cô nhất quyết đòi tìm cô, tôi tìm được thẻ trên vòng cổ của nó liền gọi cho cô...”

Giọng một cô gái xa lạ truyền đến từ điện thoại, ở trong căn phòng yên tĩnh dù không mở loa ngoài cũng có thể nghe được rõ ràng.

“A a a...” Cô gái nỗ lực phát ra âm thanh, tạo sự chú ý cho đối phương, nhưng bởi vì khoảng cách quá xa, cô gái nhất định phải thất vọng rồi.

Điện thoại bị tắt.

Sơ Ngữ khó hiểu nhìn Giản Diệc Thừa, “Nghe máy rồi nhưng lại không có ai nói chuyện, bây giờ lại tắt máy.”

Ting ting, là âm báo tin nhắn.

Sơ Ngữ nhanh chóng mở ra: “*Hiện tại tôi không tiện nghe máy, có chút việc gấp không thể quay về, nhờ cô chăm sóc con mèo hai ngày, sau khi trở về tôi sẽ liên lạc với cô.*”

Sơ Ngữ xem xong lại đưa cho Giản Diệc Thừa nhìn. Sau đó ôm lấy Nguyên Nguyên nói, “Được rồi, không cần lo lắng, Loan Loan nhà em chỉ tạm thời có việc gấp, hai ngày nữa sẽ quay về, cô ấy nhờ chị chăm sóc em, theo chị về nhà được không?”

Nguyên Nguyên nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm, tuy nhiên vẫn hơi lo

lắng, “Lúc Loan Loan ra ngoài không nói với em là chị ấy có việc, trước đây có chuyện gì phải đi ra ngoài chị ấy đều nói cho em.”

“Có thể là sau khi ra ngoài mới có việc đột xuất, sau đây không kịp nói cho em biết thì đã phải đi rồi?”

Nguyên Nguyên như bị thuyết phục, cố gắng chấp nhận cách giải thích này, “Được rồi, em ở nhà chờ chị ấy, như vậy khi chị ấy trở về là lập tức có thể thấy em.”

“Vậy ở nhà em có đồ ăn không?”

“Có ạ, Loan Loan chuẩn bị cho em rất nhiều đồ ăn, đều ở chỗ em có thể tìm thấy được. Cô chủ yên tâm, bây giờ em lớn rồi, sẽ chăm sóc cho bản thân thật tốt.”

Sơ Ngữ cười, “Vậy cũng được, em phải cẩn thận đấy.”

“Vâng ạ.”

Tạm biệt Nguyên Nguyên, Sơ Ngữ ra về cùng Giản Diệc Thừa, cô nói, “Lại phiền cậu một chuyện rồi, để biểu đạt lòng biết ơn tớ sẽ mời cậu ăn cơm.”

“Không có chuyện gì, như vậy rất tốt.”

Lời ít mà ý nhiều, câu trả lời đậm phong cách của Giản Diệc Thừa.

Hai người cùng nhau đi ăn, tuy nhiên lúc ăn xong lại đến nhà Nguyên Nguyên.

Bởi vì Sơ Ngữ luôn cảm thấy không đúng, “Cậu xem, tớ cũng là người nuôi chó mèo, tớ nói chuyện với cậu về chúng nó đều sẽ nói Đại Miêu như thế nào, A Bố như thế kia, chứ không nói con mèo, con chó của tớ. Hà Quán Thu lại thân thiết với Nguyên Nguyên như vậy, lúc nhắn tin cho tớ gọi Nguyên

Nguyên là con mèo, tớ thấy rất kỳ lạ.”

“Hay là bởi vì không quen biết, cô ấy sợ nói Nguyên Nguyên thì cậu không biết là ai?” Giản Diệc Thừa nói.

“Trên thẻ của Nguyên Nguyên có viết tên nó, hơn nữa cứ cho là với người không quen biết thì tối thiểu cũng phải gọi cung chiêu là Miêu Miêu chứ, đâu phải chỉ mỗi chữ con mèo, cảm giác rất khó hiểu.” Sơ Ngữ nói sơ qua về phân tích của mình, “Hơn nữa lúc tớ gọi điện thoại, bên kia vô cùng yên tĩnh, xung quanh không có bất kỳ tiếng động nào, như là đang ở trong phòng vậy, nhưng cô ấy lại nói là không tiện nghe máy? Quan trọng là trước đó cô ấy vẫn nghe máy, lại còn nghe tớ nói một hồi rồi mới cúp máy, sau đó gửi tin nhắn kia. Nếu quả thực không tiện, sao không trực tiếp cúp điện thoại không nhận đi, lại còn không nói lời nào rồi gửi tin nhắn, cậu cảm thấy do không tiện nói hay không thể nói?”

Sơ Ngữ cảm thấy gần đây khả năng phân tích của cô rất tiến bộ, có thể cẩn thận tỉ mỉ để ý đến chi tiết nhỏ như vậy mà phát hiện vấn đề.

Giản Diệc Thừa nghe cô nói xong thì nở nụ cười, vừa lái xe vừa nói, “Nếu chỉ mỗi vậy thì không thể nói là có vấn đề, hành vi của con người rất có tính tùy ý. Ví dụ như cô ấy gọi Nguyên Nguyên là con mèo, có thể vì con mèo chỉ có một chữ (2), gõ thế cho tiện.”

(2) Trong tiếng Trung, con mèo có một chữ là miêu 猫.

Sơ Ngữ: “...”

“Được rồi, cậu nói cũng có đạo lý, tuy nhiên tớ vẫn cảm thấy trong lòng không yên, cậu có thể coi cảm giác này là giác quan thứ sáu của phụ nữ.”

“Cái này thì tớ tin, trực giác của cậu từ trước đến giờ đều rất chính xác.”

Nơi hai người xuống xe chính là hướng Nguyên Nguyên đang nhìn từ trên ban công đợi chủ nhân nó về. Bởi vậy hai người Sơ Ngữ vừa xuất hiện, nó liền nhìn thấy, lập tức nhảy từ trên tầng xuống, chạy như bay đến chỗ bọn họ, vui

vẻ nói, “Cô chủ, sao chị lại quay lại?”

“Chị tới thăm em xem em ăn cơm có ngon không.” Sơ Ngữ ngồi xổm xuống xoa đầu nó.

Nguyên Nguyên cúi đầu xin lỗi, Loan Loan chưa trở về, nó cũng không có tâm trạng ăn cơm.

Sơ Ngữ cũng không hỏi nhiều, chỉ nói, “Chị hỏi em một chút, sáng sớm hôm nay tại sao Loan Loan lại ra ngoài? Cô ấy có nói cho em cô ấy đi đâu không?”

Theo lời giải thích khi trước của Nguyên Nguyên thì mỗi lần Hà Quán Thu ra ngoài có việc đều sẽ nói cho nó, lần này chưa nói, hẳn là sau khi ra ngoài mới gặp chuyện, như vậy lúc đầu cô ấy ra ngoài làm gì chứ? Mua bữa sáng? Đổ rác?

“À, sáng sớm chị ấy ra ngoài nhận đồ chuyển phát nhanh, chị ấy bảo ngay dưới tầng thôi, sẽ về ngay.”

“Lấy đồ chuyển phát nhanh?” Sơ Ngữ kinh ngạc, nhận đồ chuyển phát nhanh thì có thể xảy ra chuyện gì? Hơn nữa nếu biết là xuống nhận đồ chuyển phát nhanh thì hẳn là vội vàng ra ngoài. Thậm chí quần áo còn không thay, chỉ mặc quần áo ở nhà, điện thoại di động có mang theo nhưng lại không đeo túi.

Như vậy kể cả có gặp chuyện gấp cũng sẽ phải trở về thay quần áo và lấy túi chứ? Nhưng Hà Quán Thu không làm vậy.

Sơ Ngữ kể lại cho Giản Diệc Thừa biết, anh nghe xong vẻ mặt liền trở nên nghiêm nghị, “Cậu nói cô ấy xuống nhận đồ chuyển phát nhanh, nhưng sau đấy không về nữa?”

“Đúng vậy.” Sơ Ngữ hơi lo lắng, “Cô ấy sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Khó nói lắm.” Giản Diệc Thừa suy nghĩ một lúc mới nói, “Trước tiên tớ đưa cậu về rồi đi xem camera theo dõi xung quanh, điều tra thử xem.”

“Chẳng phải mắt tích chưa đầy 48 tiếng thì không thể lập án sao? Đây là bản thân cậu tăng ca làm một mình hả?” Sơ Ngữ nhanh chóng biết được dự định của anh, “Không được, thế làm phiền cậu quá rồi.”

Chuyện này do cô khơi ra rồi lại để Giản Diệc Thừa đi giải quyết hậu quả cho cô, trong lòng cô rất băn khoăn.

“Không thì như thế này nhé, tớ mang Nguyên Nguyên đi cùng cậu, hai người tìm sẽ nhanh hơn, với cả cậu cũng không biết mặt Hà Quán Thu đúng không?”

Giản Diệc Thừa gật đầu, “Cũng được.”

Lúc này đã hơn 9 giờ tối, người ở cục cảnh sát phần lớn đều đã hết giờ làm rồi, sau khi Giản Diệc Thừa đưa Sơ Ngữ đi đăng kí thì gọi điện thoại cho cục giao thông, muốn xem camera theo dõi khu vực xung quanh nhà cô ấy.

“Nguyên Nguyên, Loan Loan ra ngoài lúc nào?”

Nguyên Nguyên nhớ lại một lúc, “Hình như là hơn 9 giờ ạ.”

“Vậy chúng ta xem từ 9 giờ trở đi.”

Giản Diệc Thừa mở camera ghi hình cổng tiểu khu của Hà Quán Thu lên, bắt đầu kiểm tra, Sơ Ngữ ôm Nguyên Nguyên ở bên cạnh nhìn.

Trích xuất camera giám sát cũng không phải chuyện đơn giản, mắt phải nhìn chăm chú vào màn hình, Sơ Ngữ nhìn một lúc liền thấy mỏi mắt. Trái lại Giản Diệc Thừa vẫn rất chăm chú nhìn, từng đoạn từng đoạn một, không bỏ sót bất cứ dấu vết nào.

Ánh mắt anh chăm chú nhìn máy tính, môi mỏng khẽ nhếch lên, gò má góc cạnh rõ ràng, ánh sáng trên màn hình hắt vào trong mắt anh như bầu trời đêm lấp lánh đầy sao. Nói thật lúc đàn ông nghiêm túc là đẹp trai nhất, chẳng phải nói Giản Diệc Thừa giờ phút này sao?

Giản Diệc Thừa làm chuyện gì đều rất chăm chú, từ lúc đi học đã thế rồi. Lúc anh làm bài tập, lúc thuyết trình, lúc suy nghĩ... Hồi ức của Sơ Ngữ lần lượt chạy qua trong đầu, chồng chéo lên hình ảnh anh lúc này, trong lòng thấp thoáng một cảm giác kì lạ.

Giản Diệc Thừa nhìn máy tính, Sơ Ngữ nhìn anh, tổ hợp trai xinh gái đẹp, ai nhìn thấy cũng rất vui mắt.

“Tìm được rồi.”

Giản Diệc Thừa đột nhiên mở miệng, Sơ Ngữ vội vã cúp mắt rồi nhìn về phía hình ảnh anh chỉ: Một chiếc xe tải màu nâu đỏ ở trong góc camera, vị trí xe đỗ khá lệch, trong màn hình chỉ nhìn thấy nửa thân xe. Trên nửa thân xe lộ ra mấy chữ chuyển phát nhanh, nhưng không nhìn thấy tên hãng.

“Là chuyển phát nhanh Viên Thông.” Sơ Ngữ nói. Các công ty chuyển phát nhanh không giống nhau, kiểu chữ rồi màu sắc đều khác nhau. Là người thường mua đồ qua mạng, Sơ Ngữ có thể phân biệt được mấy công ty chuyển phát nhanh này.

Quả nhiên sau khi Giản Diệc Thừa cho video chạy, tài xế bước xuống từ trên xe mặc đồng phục Viên Thông, trên lưng in vài chữ Chuyển phát nhanh Viên Thông có thể nhìn thấy rõ ràng. Chỉ là người này đội mũ bóng chày, vành mũ bị kéo xuống rất thấp, không nhìn thấy khuôn mặt.

Hắn ta mở cánh cửa khác của xe tải, có thể nhìn thấy bên trong xếp đầy đồ chuyển phát nhanh, chồng chất nửa thùng xe.

Sơ Ngữ hơi nghi ngờ, nhìn dáng vẻ có lẽ chỉ là chuyển phát nhanh bình thường.

Hình ảnh tiếp tục chạy, nhân viên chuyển phát nhanh lấy ra một cái hộp rồi gọi điện thoại, sau đó thả lại hộp này vào chồng đồ chuyển phát nhanh. Ngay sau đó hắn trở về ghế lái xe, đóng cửa lại. Bên trong cửa kính, Sơ Ngữ nhìn thấy hắn đang xem tờ đơn chuyển phát nhanh.

Rất nhanh sau đó, một cô gái ăn mặc nhã nhặn chạy từ trong tiểu khu ra, nhìn xung quanh một chút, thấy xe chuyển phát nhanh thì lập tức chạy qua đây.

“Là Loan Loan.” Nguyên Nguyên nói.

Sơ Ngũ vội vàng nói lại cho Giản Diệc Thừa, “Đây là Hà Quán Thu.”

Giản Diệc Thừa gật đầu rồi tiếp tục nhìn video.

Hà Quán Thu đến bên cạnh xe chuyển phát nhanh, hình như nói gì đó, sau đó nhân viên chuyển phát nhanh vẫn không xuống xe mà chỉ vào đồng hồ chuyển phát nhanh, hình như bảo cô ấy tự lấy. Hà Quán Thu liền đi đến chỗ đấy, cúi đầu tìm đồ của mình, chỉ một lúc sau lại leo lên xe, tìm sâu bên trong.

Đúng lúc này, nhân viên chuyển phát nhanh ngồi ở ghế tài xế đột nhiên đưa tay về phía Hà Quán Thu, trong tay hình như nắm gì đó. Hà Quán Thu vùng vẫy một lúc, sau đó lập tức nằm bất động trong xe. Nhân viên chuyển phát nhanh xuống xe đóng cửa lại rồi nổ máy rời đi.

Sơ Ngũ xem xong thì sắc mặt trắng bệch, lòng bàn tay đầy mồ hôi, “Thật, thật sự xảy ra chuyện rồi.”

Chương 26: Mèo Ragdoll [2]

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

“Đã điều tra được chủ nhân chiếc xe chuyển phát nhanh là Lý Song Hỉ, nam, 37 tuổi, là nhân viên chuyển phát nhanh của công ty Viên Thông khu vực Hoa Khê.”

Một cuộc điện thoại vào buổi tối khiến những đội viên đội hình sự lại bỏ tù trong chần ra ngoài để xử lý vụ án này, chuyện mạng người quan trọng nên cũng không ai oán thán gì.

Lâm Lang ngáp một cái, nhìn chăm chăm vào Lý Song Hỉ trên màn hình, đột nhiên nói, “Ôi chào! Người này không phải nhân viên chuyển phát nhanh sáng sớm nay đến báo án sao?”

“Cậu gặp anh ta rồi à?”

“Ừ, sáng hôm nay tới sớm thì nhìn thấy anh ta báo án với Tiểu Lưu. Anh ta nói mình dừng xe xuống đường đi tiểu, lúc trở lại đã không thấy xe đâu nữa. Còn nói chiếc xe đấy là hàng second-hand, giá trị không đáng kể nhưng quan trọng là đồng đồ chuyển phát nhanh mới nhận được từ nội thành, còn chưa kịp gửi cho người nhận, nếu như để mất anh ta sẽ phải nghe khách hàng trách móc.” Lúc đó anh ta còn cảm thán, nhân viên chuyển phát nhanh thật éo le, xe mất không đau lòng lại đi đau lòng đồng đồ chưa kịp chuyển.

Giản Diệc Thừa truy hỏi, “Lúc đó là mấy giờ?”

“Tầm 7 rưỡi.” Lâm Lang nhớ lại nói.

“7 rưỡi báo án, vậy thời gian mất xe vào khoảng 7 giờ. Mà người trộm xe xuất hiện lúc 9 giờ 20 phút ở cửa tiểu khu người bị hại. Trong thời gian ngắn như vậy, rốt cuộc do bỗng nhiên nổi lòng tham nên bắt cóc hay đã chuẩn bị từ

trước đây?”

“Quan hệ xã hội của Hà Quán Thu rất đơn giản, nghề nghiệp là nhà thiết kế tự do, giao tiếp thông qua Internet, hầu như rất ít khi ra ngoài, có thể loại bỏ khả năng là hành động trả thù.”

“Vậy có thể là cướp của? Hay cướp sắc?”

Giản Diệc Thừa chen vào một câu, “Không loại trừ những khả năng này, nhưng người bắt cóc nhất định có quen biết Hà Quán Thu.”

“Tại sao?”

“Xe chuyển phát nhanh này ở khu Hoa Khê, mà Hà Quán Thu lại ở khu Tây Hà, bình thường chuyển phát nhanh đều chỉ chuyên về từng vùng một. Như vậy trên xe chuyển phát nhanh này không thể có đồ của Hà Quán Thu, nhưng hung thủ có thể trực tiếp tìm tới địa chỉ của Hà Quán Thu, còn gọi điện cho cô ấy xuống nhận hàng. Bởi vậy có thể suy đoán hung thủ biết Hà Quán Thu, hoặc tối thiểu biết thông tin cá nhân của cô ấy.”

“Có lý, vì thế lấy trộm xe chuyển phát nhanh này do nhất thời nảy lòng tham, bắt cóc Hà Quán Thu là đã lên kế hoạch từ trước, Giản Diệc Thừa, ý cậu là thế hả?”

Giản Diệc Thừa gật đầu.

“Được rồi, chúng ta chia thành hai đội, một đội lần theo con đường xe chuyển phát nhanh đi xem nó đi đâu. Một đội khác điều tra về quan hệ xã hội của Hà Quán Thu, chú ý những người gần đây nhất tiếp xúc với cô ấy.” Giang Liên Thành nói. Khoảng thời gian này đội trưởng Lý đi họp trên tỉnh, hiện tại công tác của đội hình sự do đội phó Giang Liên Thành phụ trách.

“Được, đội phó Giang.”

Sơ Ngũ chờ ở phòng nghỉ ngơi, nhìn thấy Giản Diệc Thừa đi vào thì vội vã hỏi, “Thế nào rồi? Hà Quán Thu không sao chứ?”

Giản Diệc Thừa an ủi, “Đừng lo lắng, chúng tớ sẽ tìm được cô ấy, trước hết bây giờ tớ đưa cậu về nhà đã.”

Sơ Ngữ lắc đầu, “Tớ cứ ở đây chờ thì hơn, Nguyên Nguyên không chịu về, nó lo lắng cho Loan Loan, nhất định phải ở lại chỗ này rồi gặp cô ấy ngay mới chịu.”

“Cũng được, có chuyện gì thì gọi tớ, tớ ở ngay bên cạnh.”

“Được.”

Giản Diệc Thừa trở về văn phòng, một đám đồng nghiệp nháy mắt với anh, “Bạn gái à?”

Còn không chờ Giản Diệc Thừa trả lời, Lâm Lang đã lên tiếng, “Còn không phải sao? Cô ấy là nữ thần trường Nhất Trung năm đó đấy, bị Giản Diệc Thừa âm thầm tóm được, quá gian xảo!”

Nói xong lại kéo dài ngữ điệu than thở, “Ôi! Người với người cũng không giống nhau, có người tặng ca thì bạn gái ở bên cạnh chăm sóc. Chúng ta tặng ca với một đám đàn ông mắt to mắt nhỏ, quá chán rồi! Sắp tới đội phó Giang hãy mời vài nữ cảnh sát đến đi, đội chúng ta âm dương không đều, làm việc không thể hăng hái được!”

Đội phó Giang vỗ vai anh ta, cười nói, “Hay là trực tiếp giới thiệu cho cậu một cô bạn gái nhé?”

Ánh mắt Lâm Lang sáng lên, “Quá tốt! Đội phó Giang nói thật chứ? Anh thật sự sẽ giới thiệu bạn gái cho em à?”

Giang Liên Thành đẩy anh ta ra, “Được rồi, đừng có xao nhãng, mau làm việc đi.”

“Được rồi! Nỗ lực làm việc vì bạn gái nào!”

Sau một hồi vui đùa ngắn ngủi, tất cả mọi người lại vội đầu vào công việc căng thẳng. Mỗi người đều bận rộn, không có thời gian nghỉ ngơi, còn Sơ Ngũ vừa chờ đợi trong phòng nghỉ ngơi vừa lo lắng, một đêm không ngủ cũng không thể giúp lòng cô bình tĩnh lại. Cô an ủi Nguyên Nguyên, “Đừng lo, sẽ không sao đâu.”

Cô cũng chẳng biết là đang an ủi Nguyên Nguyên hay an ủi chính bản thân mình.

Ba giờ sáng, rốt cuộc vụ án cũng có tiến triển.

“Xe của Lý Song Hỉ biến mất ở đường Đào Lý khu Hoa Khê, mà từ sau khi xe đi ra khỏi tiểu khu của Hà Quán Thu thì thẳng một đường tới xã Đào Lý, cuối cùng biến mất ở đây. Mà đường Đào Lý chính là đường ở ngoại thành xã Đào Lý, trùng hợp như vậy thì hẳn không phải ngẫu nhiên, rất có khả năng hung thủ đang ở xã Đào Lý.”

“Vậy tên hung thủ này cũng đủ to gan, chẳng thèm che giấu luôn, tùy tiện trộm xe rồi trốn người về chỗ mình ở. Có phải hẳn cố ý lừa chúng ta không?”

“Không loại trừ khả năng này, nhưng điều chúng ta lo lắng nhất bây giờ là hung thủ có phải phạm tội trong lúc cảm xúc đang mãnh liệt không? Hẳn vội vàng đem Hà Quán Thu về nhà mình như thế, có phải đã...”

Tất cả mọi người đều hiểu về sau là gì, chỉ là không muốn nghĩ như vậy thôi.

Về mặt Giang Liên Thành rất nghiêm túc, nói, “Chúng ta cần nhanh chóng hành động.”

“Nhưng vấn đề bây giờ là chúng ta không biết hung thủ là ai. Xã Đào Lý lớn như vậy, người ở đó lại phức tạp, điều tra lần lượt từng nơi vắng vẻ thì không nói, lỡ như kinh động đến hung thủ...” Xã Đào Lý ở ngoại thành Giang Thành, ở đó trừ người bản địa thì còn có đa số công nhân thuê nhà, bởi vậy số người vừa nhiều vừa phức tạp, điều tra là một chuyện rất khó khăn.

Khó khăn thì bọn họ cũng không sợ, chỉ là thời gian không còn nhiều, bọn họ phải giành giật từng giây để mau chóng tìm người bị hại.

“Tìm quanh chỗ chiếc xe của Lý Song Hỉ trước, hung thủ sẽ ở đó.”

“Vâng!”

Một đám người hùng hực khí thể chuẩn bị xuất phát, Sơ Ngữ thấy thế liền hỏi, “Thế nào rồi? Có phải tìm thấy Hà Quán Thu rồi không?”

Nhưng Giản Diệc Thừa lắc đầu, “Vẫn chưa, nhưng mà có manh mối rồi.”

“Vậy mọi người...”

“Đi tìm người.” Giản Diệc Thừa lời ít ý nhiều trả lời.

“Cần tớ giúp không?”

Cô vừa dứt lời, đúng lúc Giang Liên Thành đi ra, anh ta cười nói, “Tôi biết cô lo lắng nhưng đây không phải chuyện đùa.” Anh ta quay đầu nói với Giản Diệc Thừa, “Tiểu Giản, nếu không cậu đưa bạn gái về trước đi, cô ấy ở đây cũng không giúp được gì lại càng thêm lo lắng, để cô ấy ở nhà chờ tin tức đi.”

Sơ Ngữ nghe danh xưng “bạn gái” thì xấu hổ đỏ mặt, tuy nhiên lúc này không phải thời điểm đôi co, cô vội nói, “Không cần, các anh làm việc đi, tự tôi trở về được, không làm lỡ việc của các anh đâu.”

Giản Diệc Thừa nhìn cô, suy nghĩ một lát rồi nói, “Có thể chúng ta thật sự cần sự giúp đỡ của cô ấy.”

Giang Liên Thành, Sơ Ngữ: “?”

Mấy người Lâm Lang đã ngồi trên xe, đang đợi Giản Diệc Thừa và đội phó Giang thì nhìn thấy anh đưa Sơ Ngữ lên xe, ánh mắt mọi người lộ vẻ trêu

ghẹo.

Lâm Lang lặng lẽ giở ngón tay cái với anh, “Lão Giản, hay cho sự ngang ngược của cậu! Làm nhiệm vụ cũng không quên dẫn theo bạn gái. Đội phó Giang không mắng cậu à?”

Giản Diệc Thừa nhìn mọi người trong xe, lên tiếng giải thích, “Mọi người đừng hiểu lầm, cô ấy đi theo để hỗ trợ.”

“Hỗ trợ?”

“Ừ.” Giản Diệc Thừa gật đầu, không nhiều lời mà giới thiệu với Sơ Ngữ, “Đây là Vương Thành, đây là Tôn Toàn... Còn đây là Lâm Lang, hồi trước cậu gặp rồi.”

Sơ Ngữ đương nhiên biết Lâm Lang, mỉm cười chào hỏi, “Xin chào, tôi là Sơ Ngữ.”

“À, xin chào, xin chào...”

Lúc một đám đàn ông đối diện với mỹ nữ cũng theo bản năng trở nên thận trọng. May mà có Lâm Lang làm vai hề khuấy động bầu không khí. Đường đi rất thuận lợi, xe nhanh chóng đến xã Đào Lý.

Tất cả mọi người nghe theo lệnh không xuống xe, chỉ có Sơ Ngữ ôm Nguyên Nguyên, phía sau là Nhị Lang Thần, Đại Miêu và A Bố xuống xe. Giản Diệc Thừa đi bên cạnh, phụ trách sự an toàn của cô.

Sơ Ngữ nói vài câu với đám Nhị Lang Thần, sau đó ba con vật chạy về ba hướng khác nhau.

Mấy người Lâm Lang nằm nhòai trên cửa sổ xe nhìn ra ngoài nhưng đều cảm thấy hơi khó hiểu, “Bọn họ làm gì vậy? Không phải tìm người bị hại sao?”

“Không biết nữa, trước lúc tới đội phó Giang nói là trước tiên phải tìm xe

chuyển phát nhanh, sau đó tìm kiếm ở lân cận, hiện tại lại để chúng ta chờ ở đây, chẳng lẽ có tính toán gì khác sao?”

“Chẳng lẽ chúng ta đến đây xem hai người họ yêu đương?”

Cách đó không xa là Giản Diệc Thừa và Sơ Ngữ, hai người đứng ở đó nhìn như đang tán gẫu. Trai xinh gái đẹp đứng cạnh nhau trông vô cùng xứng đôi, người không biết còn tưởng là đôi tình nhân nào nửa đêm đi hẹn hò ấy chứ!

Một đám chó độc thân trong xe không chịu được sự ngược đãi này nhưng cũng không nhịn nổi kích thích mà muốn rình xem, vừa nhìn hai người vung thức ăn cho chó vừa đánh cược, “Cậu nói xem một lúc nữa lão Giản có hôn trước không?”

“Cược 100 tệ, lão Giản giỏi nhẫn nhịn sẽ không hôn trước mặt chúng ta!”

“Vậy tôi cược bọn họ sẽ hôn.”

“Tôi cũng cược bọn họ sẽ hôn.”

...

“Khụ, khụ...” Trong bộ đàm truyền đến tiếng ho khan, sau đó giọng nói nghiêm nghị của đội phó Giang vang lên, “Lúc thi hành nhiệm vụ đề nghị yên tĩnh!”

Mấy người Lâm Lang hậm hực ngậm miệng, sau đó nghe thấy Giang Liên Thành lên tiếng, “Tôi cũng cược, cược 100 tệ cậu ta sẽ không hôn!”

Lâm Lang, Vương Thành, Tôn Toàn: “...”

Đội phó Giang, uy nghiêm của anh đâu rồi?

Trên thực tế Sơ Ngữ chỉ lo biện pháp của mình không có tác dụng thì làm sao bây giờ, Giản Diệc Thừa an ủi, “Không sao, cố gắng hết sức là được rồi,

trước mắt cũng không có biện pháp nào tốt hơn.”

“VẬY ĐƯỢC RỒI.”

Cũng không lâu lắm thì bên ngoài có động tĩnh, đầu tiên là Nhị Lang Thần xuất hiện, sau đó là một đám chó đi theo, phần lớn là chó hoang, cũng có chó nuôi trong nhà, chúng đang xếp một hàng dài.

Sau đó A Bô cũng dẫn theo một đội chó trở về. Tiếp theo là Đại Miêu dẫn theo một hàng dài những chú mèo nhỏ quay lại. Cuối cùng, rất nhiều chó mèo từ bốn phương tám hướng hội tụ tại đây, xung quanh họ nhanh chóng bị bao vây bởi chó mèo

“Đại hội giao lưu động vật à?”

“Suyt, đừng nói, nhìn ra ngoài đi.”

Bọn họ nhìn Sơ Ngũ nói gì đó với đám chó mèo, kỳ lạ là nhiều động vật như vậy nhưng trước mặt cô chúng rất yên tĩnh. Sau đó, lại thấy Sơ Ngũ cầm một tấm hình để những động vật đó xem.

“Các em có thấy cô gái trong hình không?” Sơ Ngũ chậm rãi quay một vòng, cố gắng để chúng nó đều nhìn thấy.

Đám động vật liên tiếp lắc đầu, vào lúc Sơ Ngũ đang thất vọng thì một con mèo đen ngồi trên đầu tường mở miệng, “Em gặp rồi.”

Chương 27: Mèo Ragdoll [3]

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Bóng đêm sâu thẳm, bốn phía đều là một màu đen kịt, từ xa truyền đến vài tiếng chó sủa khiến cho khu này ngày càng vắng lặng.

Gió đêm man mát, trong lòng Sơ Ngữ nóng lên, ngạc nhiên hỏi, “Thật không? Em thật sự thấy cô ấy hả?”

“Em không chắc lắm, chị ấy đang nhắm mắt, không khác trong hình lắm.”

Nhắm mắt là được rồi!

“Em nhìn thấy cô ấy ở đâu?”

“Ở nhà bác sĩ Kiều, buổi trưa em nhìn thấy bác sĩ Kiều ôm chị ấy vào nhà.” Lúc đấy nó đang nằm nhoài trên đầu tường tắm nắng.

“Bác sĩ Kiều? Tên đầy đủ của hắn là gì?” Sơ Ngữ vội hỏi.

“Meo meo, hắn tên là Kiều Viễn Phương, em có thể dẫn mọi người đến chỗ hắn.”

“Từ từ đã, em chờ tẹo, để chị nói với mấy anh này một tiếng.”

Sơ Ngữ nhún nhủ với mèo đen xong thì quay đầu nói với Giản Diệc Thừa, “Nó bảo nhìn thấy người giống trong ảnh ở nhà bác sĩ Kiều Viễn Phương, lúc nó nhìn thấy thì cô gái đang hôn mê, chắc là Hà Quán Thu rồi. Nó nói có thể dẫn chúng ta đến nhà Kiều Viễn Phương.”

“Bác sĩ?” Giản Diệc Thừa nhíu mày, sau đó lại nói, “Trước mắt đi theo nó

đến xem một chút đã.”

Sơ Ngữ cúi đầu nhìn đám thú cưng xung quanh, trong lòng rất cảm động, không nghĩ đến chúng nó có lòng như vậy, vừa nghe nói cô cần hỗ trợ liền lập tức chạy đến. Sơ Ngữ nói với chúng nó, “Cảm ơn các em, các em quá tuyệt vời, đã giúp bọn chị một việc lớn rồi. Trưa mai lúc 12 giờ các em quay lại đây, chị sẽ mang đồ ăn ngon cho các em để báo đáp.”

Đám động vật nhỏ nhất thời rất vui vẻ, “Đừng khách khí đừng khách khí, giúp được chị bọn em vui lắm!” Nói xong thái độ lập tức quay ngoắt, biến thành:

“Này, có cá nhỏ không chị nhờ?”

“Có xương to không chị ời?”

“Nếu không thì có bánh bao cũng ổn lắm rồi.”

.....

Sơ Ngữ vui vẻ cười, “Được, đều có đều có hết, các em lặng lẽ trở về thôi nhé, đừng để người khác phát hiện, bọn chị đi trước cứu người, hẹn gặp lại sau.”

“Hẹn gặp lại cô chủ!”

“Ngày mai gặp nhé.”

Sơ Ngữ tạm biệt bọn nó xong thì cùng Giản Diệc Thừa và mèo đen đi tìm nhà bác sĩ Kiều.

Trên xe, đám người Lâm Lang vẫn còn khá khiếp sợ trước cảnh tượng đám động vật đột nhiên kéo tới này, sau đó lại thấy chúng nó rút đi như thủy triều, chốc lát đã không còn tăm hơi. Còn nghe lời hơn chó nghiệp vụ đã được huấn luyện của bọn họ.

“Gặp quý à?”

“Rốt cuộc chúng nó đang làm gì vậy?”

“Các cậu có thấy Sơ Ngữ nói chuyện với chúng nó không? Hay mắt tôi viễn thị rồi?”

“Không phải mỗi cậu, tôi cũng nhìn thấy này.”

Lâm Lang suy nghĩ một lúc lâu mới hỏi, “Các cậu nói thử xem, liệu cô ấy có phải truyền nhân của người điều khiển thú không nhỉ?”

Vương Thành, Tôn Toàn: “...” Cậu đọc tiểu thuyết nhiều quá rồi đấy!

Sơ Ngữ và Giản Diệc Thừa theo mèo đen rẽ trái rồi rẽ phải, đến một căn nhà nhỏ hai tầng, mèo đen nói, “Đây chính là nhà bác sĩ Kiều.”

“Được rồi, cảm ơn em nhé Tiểu Hắc, khổ cực cho em rồi, mai sẽ cho em ăn ngon.”

Tiểu Hắc hài lòng, có vẻ rất mong chờ bữa ăn ngày mai rồi rời đi, Giản Diệc Thừa dùng bộ đàm thông báo với những đồng đội trên xe.

“Tìm được rồi, số 17 đường Phú Dân, xe của Lý Song Hỉ ở sân sau nhà hân.”

Giang Liên Thành chỉ chờ thời khắc này, nghe vậy lập tức ra lệnh, “Hành động!”

Tất cả mọi người ngừng cười cợt, biểu hiện trở nên nghiêm túc, tập trung cao độ, động tác nhanh chóng lưu loát. Đoàn người di chuyển rồi bao vây nhà của Kiều Viễn Phương.

Giang Liên Thành không một tiếng động làm mấy động tác, sau đó Giản

Diệc Thừa và Lâm Lang vịn vào đầu tường, thả người nhảy một cái, lộn vòng vào sân sau nhà Kiều Viễn Phương.

Tòa nhà chỉ có hai tầng đứng yên lặng trong bóng tối, tầng trên tầng dưới đều tắt hết đèn, không có lấy một tia sáng, thậm chí cũng không có âm thanh nào. Yên tĩnh như vậy khiến người khác sợ hãi.

Sơ Ngữ bắt đầu lo lắng, vừa lo cho Hà Quán Thu vừa lo cho Đại Miêu. Vừa này Đại Miêu xung phong nhận nhiệm vụ dò đường, cô còn chưa đồng ý nó đã biến mất như một làn khói. Bây giờ cô vừa sợ Đại Miêu gặp phải nguy hiểm gì vừa lo liệu nó có liều lĩnh đánh rắn động cỏ không.

Con thú nhỏ này thật sự không thể khiến cho người khác bớt lo được mà.

Trong bóng tối, mấy người Giản Diệc Thừa lặng lẽ đi tìm, trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, bất kỳ âm thanh nào dù nhỏ cũng sẽ được khuếch đại lên ở không gian thế này. Tất cả mọi người ngừng thở, từ từ xâm nhập vào căn phòng.

Lâm Lang vừa mới đi vào thì hai bàn chân đã đạp phải thứ khá mềm, có cảm giác như giẫm lên vật sống gì đấy, anh ta sợ hãi đến nỗi suýt hét lên. Lâm Lang lập tức cúi đầu nhìn, đôi mắt xanh biếc rõ nét trong bóng tối đang nhìn chăm chăm vào anh ta.

Lâm Lang sợ đến mức tim ngừng đập nửa nhịp, sau đó chủ nhân đôi mắt xanh đi về phía trước vài bước, mượn ánh trăng ngoài cửa sổ, Lâm Lang mới nhận ra đây là con mèo của Sơ Ngữ.

Lâm Lang thở phào nhẹ nhõm, ôi mẹ ơi, suýt nữa đá ra quần.

Đại Miêu lườm anh ta một cái, sau đó khập khiễng đến bên cạnh Giản Diệc Thừa, nhẹ giọng “meo” một tiếng, ra hiệu anh đi theo nó.

Giản Diệc Thừa hiểu ý nó, biết được nó đã phát hiện ra gì rồi nên lập tức đi theo Đại Miêu.

Trong căn phòng sáng sủa, người đàn ông cầm con dao giải phẫu, dưới ánh đèn, lưỡi dao hiện lên ánh sáng lạnh lẽo. Người đàn ông đeo khẩu trang, trong ánh mắt lộ rõ vẻ bình tĩnh mà hờ hững. Hắn nhìn bộ ngực trần của cô gái, trong mắt lóe lên sự điên cuồng, sau đó không chút do dự duỗi tay cầm dao ra.

Lưỡi dao sắc bén sượt qua thân thể của cô gái, máu tươi phun ra, bắn tung tóe lên bộ đồ trắng mà người đàn ông mặc.

Giản Diệc Thừa đi theo sự chỉ dẫn của Đại Miêu, ở dưới đáy cầu thang tầng một phát hiện ra một tầng hầm có ánh sáng ở lối vào, anh lập tức cảm thấy hắn Hà Quán Thu bị giam bên trong tầng hầm. Sau đó anh làm vài động tác tay, ra hiệu cho đồng đội lại gần đây.

Mấy người Lâm Lang mở cánh cửa tầng hầm ra, nhanh chóng ngửi thấy mùi máu tanh, trong lòng mọi người đều căng thẳng, có khả năng nạn nhân đã bị sát hại rồi. Bởi vậy động tác cũng nhanh nhẹn thêm mấy phần.

Lâm Lang là người đầu tiên đi xuống, vừa xuống đến nơi thì ngay lập tức chĩa súng về phía hung thủ, “Không được cử động, cảnh sát đây!”

Anh ta nhanh chóng đánh giá tình hình của tầng hầm này, nhưng cảnh tượng ở đây khiến người khác vô cùng kinh hãi.

Trong phòng sáng như ban ngày, trên bàn bày đầy các dụng cụ chữa bệnh, hai chiếc giường giải phẫu đặt song song cạnh nhau ở giữa phòng, phía trên gắn đèn dùng trong lúc phẫu thuật, đang tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Trên mỗi chiếc giường có một người nằm, một trong số đó đang đeo mặt nạ dưỡng khí, trên người gắn đầy các loại dây rọ máy móc. Mặt mũi cô gái tái nhợt, môi tím bầm, hô hấp yếu ớt, trên máy đo nhịp tim hiển thị con số 52 lần/giây.

Mà trên một chiếc giường khác là một cô gái còn trẻ tuổi, chính là Hà Quán Thu đang mất tích. Đôi mắt cô ấy nhắm chặt, trên người máu me đầm đìa. Người đàn ông mặc đồ trắng đeo khẩu trang đang cầm kìm sắt chuẩn bị làm gì đó với cô ấy.

Lâm Lang vội vàng quát lên, “Không được cử động! Cảnh sát đây!”

Bác sĩ liếc mắt nhìn anh ta, cũng không dừng động tác trên tay mà tiếp tục cầm kim mò vào trong lồng ngực đã bị mở phanh ra của Hà Quán Thu.

Lúc này những đội viên khác cũng đã xuống đến nơi, nhìn thấy tình huống này đều giật mình kinh hãi, đám cảnh sát chĩa súng vào người đàn ông, “Dừng tay, Kiều Viễn Phương, anh đã bị bao vây, đừng tiếp tục phạm tội nữa.”

Cảnh sát chuẩn bị tiến lên ngăn hãm lại nhưng Kiều Viễn Phương lập tức nói, “Đừng tới đây, nếu không cô ta sẽ chết!”

Giọng nói của hắn trầm tĩnh lại lạnh lùng, không có chút hoảng sợ nào khi bị cảnh sát phát hiện.

Cảnh sát bị hãm uy hiếp, quả nhiên dừng bước.

Lúc này, kim sắt của Kiều Viễn Phương đã mò vào trong lồng ngực đang bị mở ra, mọi người ngừng thở đầy căng thẳng, trong nháy mắt chỉ nghe tiếng “rắc” vang lên, Kiều Viễn Phương bẻ gãy một cái xương sườn của Hà Quán Thu.

“Kiều Viễn Phương, dừng tay!”

Mọi người lạnh hết cả sống lưng, hung thủ bẻ gãy xương sườn người bị hại ngay trước mắt bọn họ, vậy mà họ chỉ có thể trơ mắt nhìn. Thật sự quá to gan, không, đây là phát điên rồi.

Giản Diệc Thừa thấy hắn chuẩn bị tiếp cái thứ hai thì dùng tay ra hiệu với Lâm Lang ở sau lưng, sau đó dùng giọng điệu bình tĩnh y hệt Kiều Viễn Phương, khẽ hỏi, “Kiều Viễn Phương, đây là vợ anh hả?”

Hắn ta dừng động tác trên tay, liếc mắt nhìn Giản Diệc Thừa, anh nói tiếp, “Cô ấy bị bệnh tim, là ngọn đèn đã cạn dầu, vì thế anh muốn thay tim cho cô ấy sao?”

Mắt Kiều Viễn Phương hơi sáng lên, không lên tiếng nhưng Giản Diệc Thừa biết mình đã đoán đúng, anh nói tiếp, “Anh rất yêu vợ anh, anh có thể phạm tội để cứu cô ấy. Nhưng lúc anh dùng tim của người sống để cứu cô ấy, anh đã hỏi cô ấy chưa? Cô ấy có đồng ý dùng cách thức độc ác như vậy để kéo dài mạng sống của mình không?”

“Không, chỉ cần là người bình thường thì sẽ không, chờ cô ấy tỉnh lại, biết tất cả những việc anh làm, cô ấy sẽ hận anh, trách móc anh...”

Giản Diệc Thừa còn chưa nói xong, Kiều Viễn Phương đã hết sức kích động, vẻ mặt điên cuồng, “Không, cô ấy sẽ không như thế, cô ấy hiểu là tôi vì cô ấy, chúng tôi sẽ vẫn hạnh phúc như trước.”

“Không, anh không còn cơ hội nữa rồi.” Ánh mắt Giản Diệc Thừa lạnh lẽo nhìn thẳng vào hắn, miệng nói ra những lời tàn nhẫn nhất với Kiều Viễn Phương, “Cứ coi như anh cứu cô ấy thì anh cũng sẽ bị bắt giữ vì tội giết người, quãng đời còn lại anh sẽ trải qua trong tù, cánh cổng nhà giam sẽ ngăn cản hai người gặp mặt, đời này hai người không thể ở bên nhau được nữa!”

Anh vô tình vạch trần sự lừa mình dối người của Kiều Viễn Phương, xé nát ý nghĩ ngây thơ để hắn nhìn rõ hiện thực tàn khốc mà mình không thể không đối mặt.

“A!!!!” Kiều Viễn Phương đau khổ ôm đầu, đôi mắt đỏ thẫm, đúng lúc này, “đoàng”, “đoàng” hai tiếng, hai người Giản Diệc Thừa và Lâm Lang một trái một phải bắn trúng cánh tay của Kiều Viễn Phương.

Những đội viên còn lại thấy thế thì phản ứng cực nhanh, vội vàng xông lên bắt giữ Kiều Viễn Phương. Hắn còn đang giãy giụa, ““Không, Tiểu Thi sẽ không trách tôi, cô ấy yêu tôi như vậy, chúng tôi muốn ở bên nhau cả đời...”

Bộ dạng si tình của hắn rất đáng thương, nhưng không ai đồng tình nổi với hắn, thậm chí còn hận hắn nguyền rủa. Con mẹ nó, các người yêu nhau mà khiến một người vô tội chôn cùng tình cảm đầy ư? Người ta đã làm gì động đến hắn à? Sao có thể lấy trái tim một người đang sống sờ sờ như thế chứ?

Biến thái! Kẻ điên!

Đầu tiên Lâm Lang lấy một bộ áo kháng khuẩn đắp lên người Hà Quán Thu, che đi cơ thể trần truồng của cô ấy, sau đó lập tức gọi 120.

“Chắc là không sao đâu phải không?”

Mọi người bắt Kiều Viễn Phương xong thì bắt đầu lo lắng cho Hà Quán Thu, dù sao cả người cô ấy toàn máu, đáng vẻ thật sự quá đáng sợ.

“Sẽ không sao đâu, Kiều Viễn Phương chỉ muốn có trái tim nên trước khi lấy được tim sẽ không để cô ấy chết. Phán đoán bước đầu cho thấy chỉ là bị cắt da thịt và bẻ gãy xương sườn trái ở dưới thôi.” Giản Diệc Thừa nhìn vết thương rồi suy đoán.

“Hi vọng không có chuyện gì, lần này thật sự quá mạo hiểm, nếu chậm hơn một bước thì kẻ điên Kiều Viễn Phương này đã ra tay rồi.”

Người đang sống bị lấy tim đi, đương nhiên chỉ có đường chết, bọn họ chậm trễ một bước thì sợ thứ tìm được chỉ là thi thể của Hà Quán Thu.

Chương 28: Mèo Ragdoll [4]

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Xe cứu thương nhanh chóng đến nơi, Hà Quán Thu và Lục Tiểu Thi đều được đưa lên xe, vết thương do súng bắn của Kiều Viễn Phương cũng cần được xử lý, bởi vậy Giang Liên Thành phái mấy người đi theo bọn họ đến bệnh viện.

“Lúc đây em đau chết đi được, có điều em biết là không thể kêu lên, chỉ đành nghiền răng nhịn. Nhưng đau đến mức nào thì chỉ cần chị ôm một cái là em đỡ hơn hẳn rồi...”

Đại Miêu đang làm nũng với Sơ Ngữ, nó xung phong nhận nhiệm vụ đi dò đường, kết quả tìm được tầng hầm Kiều Viễn Phương đang trốn, cũng coi như lập đại công. Chỉ là nó còn chưa kịp đắc ý đã bị Lâm Lang giẫm vào chân, đau muốn chết đi được. Tuy nhiên vì đại cuộc nên mới miễn cưỡng nhịn, đau mấy cũng không dám kêu lên.

“Đại Miêu thật đáng khen ngợi, chị không ngờ em làm được vậy.” Sơ Ngữ không tiếc lời khen nó, Đại Miêu vừa nghe vậy liền quên hết đau đớn, đắc ý đáp, “Không sao, làm anh hùng cũng phải chịu đau đớn một tí mà! Chuyện Nhị Lang Thần làm được em cũng làm được, Ngôn Ngôn phải thưởng cá khô cho em đấy.”

“Được thôi, cho em ăn đến ngán luôn.”

Ánh mắt Đại Miêu sáng lên, “Thật không? Chị giữ lời nhé?”

“Giữ lời chứ, chị còn thiệt thòi em mấy con cá khô làm gì?”

Lúc Giang Liên Thành đi ra nhìn thấy Sơ Ngữ, lập tức bước tới nở nụ cười, “Tiểu Sơ, hôm nay cô đã giúp chúng tôi rất nhiều đấy, nếu không chờ chúng

tôi tìm được Hà Quán Thu thì e rằng đã muộn.”

Nhìn tình huống hôm nay bọn họ đến hiện trường thì chỉ cần chậm một bước nữa, trái tim Hà Quán Thu đã bị lấy đi rồi. Bởi vì Sơ Ngữ gọi những động vật nhờ tìm kiếm tung tích đã rút ngắn được rất nhiều thời gian tìm kiếm của bọn họ, vậy nên mới có thể kịp thời tới cứu Hà Quán Thu.

Sơ Ngữ cười nói, “Không có chuyện gì không có chuyện gì, đây là nghĩa vụ công dân của tôi thôi.”

Giang Liên Thành thấy cô khách khí như vậy càng cảm thấy cô rất tốt, “Hành hạ cô phải thức suốt đêm với chúng tôi, lại giúp đỡ việc lớn như vậy, chờ quay lại cô nhất định sẽ được nhận phần thưởng vì hăng hái làm việc nghĩa.”

Sơ Ngữ vội lên tiếng, “Không cần, không cần đâu, đội phó Giang các anh mới là người có công, các anh xông lên tiền tuyến, nguy hiểm đến mức nào cũng không màng, thật ra tôi chẳng làm được gì nhiều đâu.”

Giang Liên Thành cười nói, “Cô cũng đừng khiêm tốn, sợ là sau này chúng tôi còn phải làm phiền cô nhiều.”

Sơ Ngữ sững sờ, không hiểu anh ta nói vậy là có ý gì, Giang Liên Thành nói tiếp, “Khả năng ấy của cô rất lợi hại, có thể nói chuyện với động vật, lại còn có thể bảo chúng nó tìm tin tức giúp cô. Nhân tài như vậy, nếu tôi bỏ qua thì đúng là có mắt không trông mà!”

Chỉ cần mắt không mù đều có thể nhìn ra Sơ Ngữ có tài năng trao đổi với động vật, tuy không biết tại sao cô lại có thể làm như vậy, nhưng thế giới rộng lớn, có chuyện gì mà không thể chứ, trong dân gian quả thật cũng có người nói chuyện được với động vật, có thể năng lực của cô cũng là loại này, mà cô sử dụng nó cũng rất thành thạo. Giang Liên Thành tận mắt nhìn thấy cô nói chuyện với đám thú cưng, sau đó dẫn bọn họ đến nơi ở của hung thủ, năng lực kì diệu như vậy quả thật làm anh ta kinh ngạc không thôi. Nếu như sử dụng được năng lực này thì khá tốt, về sau phá án cũng không lo nữa. Có tất cả động vật khắp Giang Thành làm cơ sở ngầm, họ còn sợ không phá được án sao?

Sơ Ngữ bỗng nhiên hiểu ra, Giang Liên Thành nhiệt tình với cô như vậy là còn có ý khác. Nhưng cô cũng không sợ phiền phức mà rất tình nguyện hỗ trợ bọn họ. Trước đây chỉ lo không biết nên giải thích chuyện cô biết tiếng động vật như thế nào thôi. Nhưng bây giờ sự việc cũng đã bại lộ mà không ai hỏi gì, chắc trong đầu mỗi người đều có đáp án của riêng mình rồi, như vậy cô cũng không còn kiêng dè nữa.

“Có thể hỗ trợ các anh là vinh hạnh của tôi, sau này lúc nào cần tôi thì các anh cứ mở miệng, công việc của tôi cũng khá tự do, lúc nào gọi đều có thể đến.” Sơ Ngữ cười nói.

Giang Liên Thành vui vẻ lên tiếng, “Vậy thì thật tốt, tính giác ngộ của người trẻ tuổi bây giờ thật cao! Chờ quay lại nhất định sẽ trao thưởng cho cô.”

Anh ta nhiệt tình muốn thưởng cho cô như vậy khiến Sơ Ngữ cũng không biết nên nói thế nào. Vừa hay lúc này mấy người Giản Diệc Thừa xử lý xong công việc đã đi ra. Cuộc nói chuyện của hai người cũng kết thúc tại đây.

Giang Liên Thành hỏi, “Xong hết rồi à?”

“Xong rồi, có thể kết thúc công việc được rồi!” Lâm Lang cười rồi đưa cho Giang Liên Thành 100 tệ, “Ầy đội phó Giang, đây là của anh. Hai chúng ta thắng, hai người Vương Thành và Tôn Toàn thua, vừa vặn mỗi người 100 tệ, chúng ta chia đều.”

Giang Liên Thành nhận lấy không chút khách khí, anh ta nhét vào trong ví, “Biết ngay bọn họ sẽ thua mà, nghĩ là biết, thằng nhóc Giản Diệc Thừa này...”

Giang Liên Thành còn chưa dứt lời, Lâm Lang liền nhanh chóng che miệng anh ta lại, sau đó mỉm cười với Giản Diệc Thừa đằng sau, kéo Giang Liên Thành đi chỗ khác.

Từ đằng xa còn nghe được tiếng anh ta truyền lại, “Chao ôi, đội phó Giang, chuyện đánh cược này có thể nói ngay trước mặt người trong cuộc sao...”

Sơ Ngữ hết sức tò mò, hỏi Giản Diệc Thừa, “Bọn họ đánh cược gì thế, hình như có liên quan đến cậu?”

Giản Diệc Thừa bình tĩnh nói, “Không có gì, bọn họ quây phá quen rồi, không cần để ý đến đâu.”

“Ồ.”

Sơ Ngữ không hỏi nhiều, cũng không phát hiện dấu vết tại Giản Diệc Thừa đang lặng lẽ đổ lên trong bóng tối.

Lúc Tôn Toàn đưa tiền thua cược, Giản Diệc Thừa ở ngay bên cạnh, đương nhiên biết toàn bộ nội dung đánh cược của bọn họ.

Từ lúc Hà Quán Thu được đưa ra Nguyên Nguyên đã đi theo cô ấy rồi, Sơ Ngữ nhờ người cảnh sát đi cùng chăm sóc nó một chút. Còn cô được Giản Diệc Thừa đưa về nhà.

“Buổi trưa không phải cậu định đến xã Đào Lý đưa thức ăn cho đám thú cưng kia sao? Tớ tới đón cậu cùng đi nhé?” Trước khi tạm biệt, Giản Diệc Thừa hỏi Sơ Ngữ.

“Như thế có làm lỡ công việc của cậu không?”

“Không đâu, việc này vốn do chúng ta phải làm, dù sao chúng nó cũng đã giúp chúng ta phá án, hiện tại lại để cậu phải bỏ tiền riêng. Chờ quay lại tớ xin chỉ thị của đội phó Giang xem có thể chi trả cho cậu không.”

Sơ Ngữ cười một tiếng, “Không cần phiền phức vậy đâu, tớ rất yêu quý chúng nó, mang thức ăn tới cũng là lời hứa của tớ, chuyện nhỏ thôi.” Giản Diệc Thừa còn muốn nói gì đó lại bị Sơ Ngữ cắt ngang, “Lần này đừng tranh với tớ nhé, nếu sau này lại có thú cưng giúp đỡ, vậy lúc đấy các cậu hãy đền đáp đi!”

“Cũng được.” Giản Diệc Thừa không nói lại cô, không thể làm gì khác đành đồng ý.

Lúc Sơ Ngữ về đến nhà đã sắp 7 giờ, cô rửa mặt xong thì nhìn thời gian, suy nghĩ xem có nên ăn cơm không, sau đấy liền gọi cho nhà hàng cô hay gọi đặt trước 200 phần ăn cho thú cưng, hẹn bọn họ làm xong trước 11 giờ. Sau đó cô đặt báo thức, quyết định ngủ bù.

Mặt khác, Hà Quán Thu sau khi cấp cứu đã qua cơn nguy kịch, tính mạng đã không còn bị uy hiếp, sau khi hết thuốc mê thì sẽ tỉnh lại.

Vết thương của cô ấy nhìn thì đáng sợ nhưng không quá nặng, một cái xương sườn bị gãy, da thịt bên ngoài đầy vết thương, sau khi khâu mấy mũi rồi thay thuốc hàng ngày là có thể bình phục.

Cô vừa mở mắt liền thấy mặt mèo phóng to trước mặt. Nó thấy cô đã tỉnh lại thì vừa vui vẻ vừa kích động.

“Meo meo, Loan Loan, cuối cùng chị cũng tỉnh rồi, em lo muốn chết đây! Lần sau chị đi ra ngoài nhất định phải dẫn em theo, bên ngoài quá nguy hiểm, em có thể bảo vệ chị. Chị biết không, nếu lần này không phải gặp được một người biết tiếng động vật thì có lẽ chị không nhìn thấy em nữa rồi.”

Tuy không hiểu Nguyên Nguyên đang nói gì nhưng cô biết nó đang quan tâm mình, bởi vậy khẽ mỉm cười với nó, “Cảm ơn em nhé Nguyên Nguyên, vừa mở mắt ra đã thấy em, thật là tốt.”

“Meo meo, em cũng vậy, nhìn thấy chị em rất vui.”

Lúc một người một mèo đang vui vẻ nói chuyện thì Lâm Lang mang theo bữa sáng bước vào, nhìn thấy Hà Quán Thu tỉnh rồi, anh ta nhe răng cười, “Ồ, cô tỉnh rồi à?”

Hà Quán Thu nghiêng đầu nhìn anh ta, trong mắt lộ vẻ khó hiểu, “Anh là...”

“À, xin tự giới thiệu một chút, tôi tên là Lâm Lang, đội viên của đội cảnh sát hình sự. Vụ án của cô do chúng tôi tiếp nhận. Đã thông báo cho người nhà

của cô rồi nhưng một lúc nữa họ mới tới được, bởi vậy chúng tôi đành phải chăm sóc cô. Nay, cô ăn chút gì đi.”

Trong phút chốc hai mắt Hà Quán Thu ướt đẫm, “Cảm ơn các anh đã cứu tôi...” Lúc cô hôn mê đã nghĩ bản thân chết chắc rồi, không ngờ có thể thoát ra khỏi nơi ác mộng kia.

Lâm Lang lại cười để lộ hàm răng trắng, “Đừng khách sáo, đây là việc bọn tôi phải làm.”

Hà Quán Thu nhìn anh ta nở nụ cười ngây ngô, nhìn bóng lưng cao ngất của anh ta, nhìn anh ta nhanh chóng chuẩn bị bữa sáng cho mình... Tâm trạng vốn thấp thỏm bất an bỗng nhiên trở nên ổn định.

Buổi trưa, Sơ Ngữ và Giản Diệc Thừa đúng hẹn đi đến xã Đào Lý mở một bữa tiệc lớn cho đám thú cưng hôm qua đã hỗ trợ bọn họ.

Tất cả các động vật đều rất hài lòng, không chỉ bởi bữa tiệc đồ ăn phong phú mà cũng còn tự hào vì mình đã giúp đỡ được một phần không nhỏ.

Đương nhiên, Sơ Ngữ càng tự hào vì chúng nó hơn, những động vật này ngoại trừ số ít được nuôi trong nhà thì phần lớn đều là chó và mèo hoang. Nói thật con người đối xử với chúng cũng chẳng tốt đẹp gì, đánh chửi, ức hiếp, ngược đãi, nhưng khi Sơ Ngữ cần đến chúng nó thì không con nào nói lời oán hận mà đều đến đây giúp bọn họ. Thật sự khiến Sơ Ngữ rất cảm động.

Sơ Ngữ vẫn muốn làm chút gì đó cho những động vật lang thang này, đến bây giờ cô mới có thể hạ quyết tâm.

Kiều Viễn Phương xử lí qua loa vết thương, sau khi xác định đã không có gì quá đáng lo thì bị áp giải về cục thẩm vấn lấy lời khai.

“Ôi mẹ ơi, thật không chịu nổi mà, đội phó Giang hỏi gì hần cũng không nói, chỉ đắm chìm trong thế giới của riêng mình, nói về mối tình của hần và Tiểu Thi đến tận giữa trưa. Tôi nói cho các anh nghe một chút để các anh cảm nhận được sự tuyệt vọng của tôi.”

Lâm Lang nói xong thì hắng giọng, giả vờ bắt chước giọng của Kiều Viễn Phương...

“Chúng tôi yêu nhau 18 năm, từ cấp ba đã ở bên nhau rồi. Tôi không thể không có cô ấy, cô ấy cũng không thể không có tôi, trong hai chúng tôi mất một người thì người kia cũng không thể sống nổi...”

“Tình yêu của tôi với cô ấy là tình yêu đơn thuần nhất, không có vật chất, không có lợi ích, thứ tôi yêu là linh hồn thuần khiết của cô ấy...”

“Cô ấy tên Tiểu Thi, tôi tên Viễn Phương, chúng tôi ở bên nhau chính là áng thơ phương xa...”

“Tôi chửi vào cái áng thơ phương xa của bọn họ.” Lâm Lang gắt lên, “Bọn họ là áng thơ phương xa thì sao, dựa vào gì mà muốn một cô gái vô tội chôn cùng tình cảm của bọn họ? Nếu như thật sự yêu cô ta, vậy hẳn cũng chết cùng đi có phải xong không, linh hồn hai người hòa thành một rồi lên trời, vĩnh viễn không chia lìa có phải tốt không?”

Mọi người rất tán thành, tuy nhiên đội phó Giang ho một cái, “Chú ý từ ngữ, chúng ta là cảnh sát, không được cổ vũ hành động tự sát.”

Dù anh ta cũng chẳng thể nào hiểu được tình yêu biến thái ấy.

“Có điều Lâm Lang này, hình như hôm nay cậu cũng quá chính nghĩa rồi. Sao tôi cảm thấy cậu nhiều cảm xúc thế? Hình như có gì không đúng phải không?”

Lâm Lang hậm hực cười một tiếng, “Nhìn ra rồi hả? Tôi nói cho các anh nghe, tôi cảm thấy mình sắp thoát khỏi kiếp cô đơn rồi!”

“Là sao?”

“Tôi cảm thấy Hà Quán Thu có tình cảm với tôi.”

“Dừng lại.” Mọi người đồng loạt lườm anh ta một cái, Giang Liên Thành vỗ vai Lâm Lang rồi an ủi, “Trên đời này ảo tưởng lớn nhất chính là cậu cho rằng cô ấy thích mình.”

Chương 29: Mèo Ragdoll [5]

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Vụ án Kiều Viễn Phương không còn gì trở ngại, mặc dù tinh thần hần vẫn chìm đắm trong thế giới của chính mình, không chịu khai rõ nhưng điều đó cũng không thể thay đổi sự thật là hần đã bắt cóc và mưu hại Hà Quán Thu. Hiện tại nghi vấn được đặt ra là tại sao Kiều Viễn Phương lại lựa chọn Hà Quán Thu?

Hai người chưa từng gặp nhau, vậy Kiều Viễn Phương chú ý đến cô ấy kiểu gì, đồng thời xác định trái tim của cô ấy phù hợp với vợ mình như thế nào?

“Đã điều tra xong, nửa tháng trước Hà Quán Thu đến bệnh viện nơi Kiều Viễn Phương làm để kiểm tra sức khỏe. Kiều Viễn Phương ngẫu nhiên phát hiện nhóm máu của Hà Quán Thu rất hiếm, là A204, nhóm máu này được gọi là nhóm máu gấu trúc, số lượng người sở hữu nó trên toàn thế giới rất ít. Mà điểm quan trọng nhất là nhóm máu này có thể hiến cho tất cả mọi người, và tỉ lệ thành công khi cấy ghép các bộ phận rất cao.”

“Lúc này Kiều Viễn Phương đang rất lo lắng vì tình trạng suy tim của vợ mình, trái tim của Lục Tiểu Thi đã như ngọn đèn cạn dầu, lúc nào cũng có thể qua đời, nhưng mãi mà hần vẫn không tìm được trái tim thích hợp để cấy ghép nên mới chú ý đến Hà Quán Thu. Trong bệnh viện có tất cả thông tin của cô ấy, hần muốn biết địa chỉ và số điện thoại của cô ấy cũng không phải việc khó khăn. Hần cũng đã đứng do dự trước tiểu khu của Hà Quán Thu vài lần, nhưng mãi đến khi Lục Tiểu Thi ngất xỉu một lần nữa thì hần cảm thấy không thể đợi thêm, bởi vậy mới quyết định ra tay.”

Còn chuyện ăn cắp xe của Lý Song Hỉ hoàn toàn ngoài ý muốn, vốn trước đó Kiều Viễn Phương định tự lái xe của mình nhưng lại sợ Hà Quán Thu sinh lòng cảnh giác, hoặc giẫy giụa khiến người khác phát hiện, thế nên khi nhìn thấy xe của Lý Song Hỉ không có ai thì liền nảy sinh suy nghĩ khác, định đóng

giả làm nhân viên chuyển phát nhanh tiếp cận Hà Quán Thu.

“Chuyện sau đó thì như mọi người đã biết, Kiều Viễn Phương là bác sĩ chủ nhiệm ngoại khoa tại bệnh viện nên việc kiểm thuốc gây mê không khó đối với hắn. Đồng thời hắn cũng là chuyên gia tim mạch khá uy tín của bệnh viện, trình độ cực cao. Sở dĩ hắn lựa chọn chuyên ngành này cũng là vì Lục Tiểu Thi, có thể thấy hắn rất yêu cô ấy.”

Nhưng chỉ vì yêu thì cũng không thể cướp đi sinh mệnh một người vô tội để cứu lại mạng sống của Lục Tiểu Thi chứ, sinh mệnh của Hà Quán Thu thì không phải mạng người hả? Bất luận là ai thì cũng chỉ có một mạng sống, không thể tùy tiện tước đoạt sinh mệnh của người khác.

Sau khi Giang Liên Thành nhận một cuộc điện thoại thì biểu hiện khá nghiêm túc, anh ta nhìn mọi người một vòng, chậm rãi mở miệng: “Vừa nãy ở bệnh viện, sau khi Lục Tiểu Thi biết được hành động của Kiều Viễn Phương thì tâm trạng cực kỳ kích động, đã được đưa vào phòng cấp cứu. Nhưng không may là cấp cứu không có tác dụng, bác sĩ đã tuyên bố tử vong rồi.”

Kết quả như vậy khiến mọi người thôn thức, Kiều Viễn Phương vì cô ấy mà sẵn sàng phạm tội, nhưng cũng không ngờ chính hành động của mình gây ra cái chết cho cô ấy. Hơn nữa nhìn biểu hiện của Lục Tiểu Thi thì có vẻ cô ấy không biết kế hoạch của Kiều Viễn Phương.

Cũng đúng thôi, chỉ cần là người có giá trị quan bình thường, ai lại có thể chấp nhận việc người sống hiến tim cho mình chứ? Ngoại trừ những người cực kỳ sợ chết, những người vì tư lợi, có thể vì bản thân mà không tiếc bất cứ thủ đoạn nào.

Thoáng một cái nửa tháng đã trôi qua, Hà Quán Thu xuất viện. Sau khi cô ấy xuất viện thì lập tức đến chỗ Sơ Ngữ để nói lời cảm ơn. Sơ Ngữ cũng không bất ngờ, tuy rằng khi cô làm việc tốt cũng không nghĩ sẽ được báo đáp nhưng người được giúp đỡ đương nhiên phải đến biểu đạt sự cảm kích. Chỉ là người đưa cô ấy tới khiến Sơ Ngữ hơi giật mình.

Lâm Lang cười, “Haha, lại gặp rồi, tôi giới thiệu với cậu đây là bạn gái tôi, Loan Loan.”

Sơ Ngũ kinh ngạc, “Hai người...”

“Đúng vậy, khi chúng tôi chung đụng, Loan Loan say mê vẻ ngoài anh tuấn, nụ cười mê người, tư thế oai hùng từ trên trời giáng xuống của tôi, nhất định muốn lấy thân báo đáp, hết cách rồi, tôi không thể làm gì khác ngoài đồng ý!” Lâm Lang cười hì hì, để lộ ra mấy phần ngây ngô.

Hà Quán Thu đỏ mặt, rõ ràng là Lâm Lang sống chết dây dưa, không nên nói cô say mê chứ. Tuy rằng đúng là cô cũng rất có thiện cảm với anh ta...

Hơn nữa bố mẹ cô rất thích anh ta, vẫn tìm cơ hội tác hợp hai bọn họ, cô cũng tiện thể đồng ý luôn. Cô không phải người có chủ nghĩa độc thân, trước đây không yêu đương chỉ là vì chưa gặp được người thích hợp. Sau đó lại độc thân lâu quá, trở nên yêu thích cuộc sống một mình tự do, không có ràng buộc.

Chỉ là trải qua lần này, cô mới phát hiện con gái độc thân sống một mình rất nguy hiểm, hiện tại nhớ lại những kí ức dưới tầng hầm kia, trong lòng cô vẫn rất sợ hãi. Vì thế khi Lâm Lang xuất hiện, đối với cô mà nói là vô cùng đúng lúc, không sớm không muộn, đúng lúc cô muốn tìm cho mình một chỗ dựa.

Duyên phận giữa người với người kì diệu như vậy đấy, vào đúng thời điểm gặp được người thích hợp, chỉ sớm hơn một chút hay muộn hơn một chút đều không phải là người ấy.

Sơ Ngũ chân thành vui mừng thay cho bọn họ, tuy nói thời gian bọn họ biết nhau còn ít nhưng ánh mắt không lừa được người, ánh mắt bọn họ nhìn đối phương có thể rót mật được rồi. Bọn họ cứ như thế một lúc, Sơ Ngũ thật sự không chịu nổi, rốt cuộc cô cũng hiểu được cảm nhận của những con mèo độc thân kia là như thế nào.

Ghe răng, đau mắt thật sự.

Những ngày qua Sơ Ngũ đang bận rộn làm một việc, đó là tìm nhà cho lũ thú cưng lang thang kia.

Cô luôn suy nghĩ mình có thể làm gì cho bọn chúng, làm gì mới có thể thực sự giúp đỡ chúng nó. Thu nhập kinh tế của cô cũng chỉ thường thường bậc trung mà thôi, không có quá nhiều tiền để có thể xây nhà cứu trợ gì đó, hơn nữa sức mạnh của bản thân cô có hạn, không thể nhận nuôi toàn bộ những động vật lang thang được. Vì thế sau khi cân nhắc rất lâu cũng không nghĩ ra biện pháp nào tốt.

Tuy nhiên bây giờ cô đã có năng lực đặc biệt, định đi làm thử một chuyện.

Cô định tìm người nhận nuôi những chú chó mèo lang thang này. Không phải tất cả động vật lang thang đều bị vứt bỏ, cũng không phải tất cả bọn chúng có tâm lí đề phòng con người. Chúng cũng hi vọng bản thân có một mái nhà ấm áp, có thể sinh hoạt ổn định, không cần lang thang đầu đường xó chợ. Chỉ là rất ít người quan tâm đến động vật lang thang như chúng nó, thậm chí còn sợ hãi, tránh chúng nó còn không kịp.

Đương nhiên, cũng có rất nhiều người muốn nuôi thú cưng, nhưng khoản tiền kèch xù phải bỏ ra ở cửa hàng thú cưng khiến người ta chùn bước, hoặc là không có cách nào tìm được thú cưng cho mình, mà lại cảm thấy chó mèo hoang ven đường sẽ mang trong mình bệnh truyền nhiễm gì đó. Hơn nữa phần lớn người muốn nuôi thú cưng chỉ vì muốn tìm kiếm một người bạn, còn đâu là loài gì thì họ không quan tâm lắm.

Một bên muốn nuôi nhưng lại không biết tìm ở đâu, bên còn lại muốn được nhận nuôi. Nếu như Sơ Ngữ có thể làm cầu nối ở giữa hẳn là sẽ khả thi hơn.

Sơ Ngữ đề đám Đại Miêu đi loan tin, sau đó quả nhiên có chò mèo hoang đến hỏi thăm.

“Thật sự sẽ có người đồng ý nhận nuôi em sao?” Nó đã hỏi như vậy đủ thấy đã động lòng.

Không chờ Sơ Ngữ trả lời, một con mèo khác đã phản bác, “Đừng có nằm mơ, bản thân là loại mèo gì còn không biết sao?”

“Ai mà không được có giấc mơ chứ? Nhỡ đâu thành hiện thực thì sao?”

“Ước mơ cũng phải phù hợp với thực tế, như cậu được gọi là không biết tự lượng sức mình!”

.....

Trước khi Sơ Ngữ thực hiện kế hoạch thì một đám chó mèo đã lần lượt phát biểu về tính khả thi của kế hoạch này rồi.

Sơ Ngữ nghe khá say sưa, cô rất thích nghe lũ thú cưng tán gẫu. Chúng nó có kiến thức rộng rãi, tin đồn nhảm cũng biết kha khá, có lúc nói mấy lời đầy triết lý, có thể nói lên được quy tắc sinh tồn cơ bản nhất trong thế giới động vật. Những thứ này rất có tác dụng trong việc cô nghiên cứu về tâm lý động vật. Dù sao người có thể đối thoại trực tiếp với động vật như cô hầu như không có.

Chờ chúng nó thảo luận xong, Sơ Ngữ mới nói, “Không sao đâu, chúng ta chỉ thử một lần, kết quả xấu nhất cũng lắm chỉ là trở lại nơi này. Yên tâm đi, chị sẽ chịu trách nhiệm với các em tới cùng, mặc dù đã được nhận nuôi, chị cũng sẽ hỏi thăm định kỳ xem các em sống có tốt không.”

Đã có người yêu quý động vật thì cũng sẽ có người căm ghét động vật, có người thậm chí còn ngược đãi thú cưng để phát tiết áp lực của bản thân, hoặc để cho hả giận, hay đơn thuần chỉ thấy như thế rất thú vị. Vậy thì Sơ Ngữ cần phải cảnh giác cao độ, lựa chọn những người thật sự có lòng muốn nhận nuôi chúng nó mới được.

Nhóm đầu tiên là thử nghiệm, những thú cưng đăng ký không nhiều, phần lớn còn lại đang quan sát. Sơ Ngữ chăm chú viết hồ sơ, hỏi rõ yêu cầu với chủ nhân tương lai của chúng nó, sau đó viết thành hồ sơ thích hợp và đăng lên Weibo.

Weibo của cô mới mở, không có người ghét cũng không có người thích. Nên cô gửi bài cho mấy blogger yêu động vật nổi tiếng, chỉ cần họ chia sẻ là có thể quảng bá rộng rãi được rồi. Nếu như vẫn không được thì cô có thể nhờ Quý Phi Yên giúp. Từ sau lần trước, hai người cũng không gặp mặt nhưng vẫn liên lạc qua WeChat. Kiểu quảng cáo này không phải vì lợi ích, mong rằng cô

ấy sẽ đồng ý giúp cô.

Lúc Giang Thanh Nguyệt lướt Weibo thì thấy một người gửi tin nhắn cho cô. Weibo Tâm Ngữ của cô ở trên mạng cũng có chút danh tiếng, thường đăng một số chuyện cảm động về thú cưng và chủ nhân của chúng. Câu chuyện cảm động kết hợp với lời văn duyên dáng của cô cũng được không ít người quan tâm. Hồi trước cũng có cư dân mạng cảm động về câu chuyện của cô mà theo dõi cô, nhưng lần này hình như không giống.

#Phòng tư vấn tâm lý thú cưng# Đây là một thông báo tìm người, những thú nuôi lang thang ở khắp phố lớn ngõ nhỏ đang tìm kiếm chủ nhân định mệnh của chúng nó, người đó sẽ là bạn sao?

Ở dưới là chín bài đăng, phía trên là ảnh của thú cưng, phía dưới là hồ sơ của chúng nó.

Bánh Quai Chèo: Là một con mèo quý tộc lưu lạc dân gian, tự xưng là công chúa hoàng thất Ba Tư. Nguyên quán ở Thiên Tân, nay ở tại Giang Thành, thế nên cô nàng có thể nói được hai loại ngôn ngữ: tiếng Thiên Tân và tiếng phổ thông. Thân thể khỏe mạnh không có bệnh tật. Hy vọng tìm được một chủ nhân yêu thích ẩm thực và vận động để đôi bên cùng nhau hưởng thụ mỹ thực rồi đốc thúc nhau vận động rèn luyện. Cô nàng yêu cầu nghiêm khắc với dáng mèo của mình, tuyệt đối không thể để mình trở thành Quả Cầu ở cách vách.

Quả Cầu: Là một con mèo cam. Dùng một câu nói để khái quát về nó: Cơ thể khỏe mạnh, không tàn tật, hy vọng tìm được một chị gái nhỏ nhắn xinh đẹp đáng yêu, tốt nhất còn biết nấu cơm, dễ mềm lòng. Cái cuối cùng mới là quan trọng nhất.

Kiều Sinh: Nghe tên đại diện cho xuất thân, nó được sinh ra dưới chân cầu lớn ở Giang Thành. Cái gọi là anh hùng không hỏi xuất xứ, tuy Kiều Sinh xuất thân bần hàn nhưng lại là một con mèo có lý tưởng, có khát vọng theo đuổi. Nó từng theo học âm nhạc trong Học viện Nghệ thuật ở Giang Thành, trước mắt đã tốt nghiệp thành công. Thế nên nó hy vọng tìm được một chị gái nhỏ hiểu âm nhạc và biết đánh đàn piano.

Chương 30: Mạng lưới thú cưng [1]

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Giang Thanh Nguyệt đọc rất vui vẻ, không ngờ thông báo tìm người nhận nuôi của thú cưng có thể hài hước như vậy. Sau khi cô xem xong thì chia sẻ ngay, đồng thời còn gửi cho mấy người bạn yêu thích thú cưng của mình. Giang Thanh Nguyệt nhìn ra được, người viết bài Weibo này rất có tâm, là thật lòng muốn giúp đỡ những thú cưng này tìm kiếm chủ nhân.

Sau khi cô chia sẻ, không ít người đều thấy được, rất nhiều người bị hấp dẫn bởi bài viết nhận nuôi này, cũng tìm đến Weibo của Sơ Ngữ.

“Hahaha, nhìn thật thích mắt, đây là mèo sao? Không phải nắm tay tròn chứ?”

“Tôi khóc đây, muốn nhận nuôi Kiều Sinh, nhưng không biết đánh đàn piano thì phải làm sao bây giờ?”

“Ui ui ui ui ui, thật đáng yêu, con nào cũng muốn hết, ôm hết mấy cục cưng này về.”

“Đáng yêu chết mất, tôi muốn nhận nuôi một con, nhưng không biết làm cơm, không hiểu âm nhạc lại không yêu vận động, có phải tôi không có cơ hội rồi không? Huhuhu.”

“Xấu hổ xấu hổ quá, còn không bằng nuôi một con mèo, thời đại này chủ nhân không có tài nghệ đều không lọt vào mắt chúng nó.”

“Haha, con tên Bông Bông kia muốn tìm một người rất mập mạp, lại còn phải có cái bụng thật mềm, có phải nó đang tìm một cái ổ không?”

“2333 (1), xem xong cảm giác nó đang tìm bạn đời, thế mà có con mèo

muốn con sen chỉ được có một mình nó, haha, sống lâu rồi mới thấy chuyện hay như vậy!”

(1) 2333: Một thuật ngữ mạng của Trung Quốc chỉ tiếng cười.

*“Nhìn đi nhìn lại, tôi chỉ đủ yêu cầu của Bông Bông thôi. *hút thuốc*”*

“Bé mập? Là em sao bé mập? Mỗi ngày em đều nằm úp sấp trên bệ cửa sổ Học viện Nghệ thuật Giang Thành, chị đứt cho em ăn cá cả một học kỳ, kết quả em không nói gì đã bỏ đi, còn dám chạy lên mạng tìm chủ nhân, em không thấy có lỗi với chị sao? Ôi, chị đánh đàn không êm tai à? Đáng dập chị không đẹp à? Em đúng là...”

“Ha ha, lâu trên hắc là nói đến Kiều Sinh? Giọng điệu của bạn như thể bị bạn trai đá vậy!”

“Tại sao đều tìm chị gái? Anh trai cũng muốn nhận nuôi một con! Sinh năm 95, cao 1m83, biết đánh đàn piano biết làm cơm, có con mèo nào đồng ý để anh nhận nuôi không?”

“Ôi, muốn đồng thời ôm cả anh trai lâu trên và Kiều Sinh về nhà!”

“Bánh Quai Chèo?! Là Bánh Quai Chèo nhà tôi sao? Trời ơi, năm ngoái em gái tôi mang theo nó ra ngoài chơi, kết quả để nó đi lạc mất, tôi tìm đã lâu nhưng vẫn chưa tìm được, thế mà lại thấy ở đây! Từ Thiên Tân đến Giang Thanh, trời ạ, Bánh Quai Chèo, sao em chạy được xa đến thế?”

.....

Thế giới rất lớn, có rất nhiều người có thể cả đời cũng không gặp được. Thế giới cũng rất nhỏ, internet kết nối mọi người khắp mọi miền với nhau, mặc dù xa tựa chân trời, thực ra gần ngay trước mắt.

Sơ Ngữ không ngờ thế giới này nhỏ như vậy, không chỉ gặp người cho Kiều Sinh ăn ở Học viện Nghệ thuật mà còn gặp chủ nhân cũ của Bánh Quai Chèo.

Duyên phận thật sự kì diệu!

Chuyện này trùng hợp đến mức Sơ Ngữ không dám tin tưởng, cô nhắn lại với chủ nhân cũ của Bánh Quai Chèo một câu: *“Bạn có thể cung cấp một chút thông tin về Bánh Quai Chèo được không? Nó bao nhiêu tuổi, đặc điểm như nào? Tôi cần xác nhận lại.”*

Đối phương trả lời rất nhanh, *“Cảm ơn bạn đã có trách nhiệm với nó như thế. Nó thực sự là Bánh Quai Chèo nhà tôi, tôi không nhận nhầm được. Nó sinh ngày 14/5, đến nay vừa vặn 3 tuổi lẻ 7 tháng. Thích đồ ăn Thiên Tân, Bánh Quai Chèo không dính người, hơi kiêu ngạo một chút. Đúng rồi, đằng sau lỗ tai phải của nó có một vết bỏng, là vì hồi tháng sáu nghịch ngợm nhảy lên bệ bếp, mẹ tôi không nhìn thấy, lúc xào rau bị mỡ bắn vào...”*

Sau đó lại nói một số chuyện khác liên quan đến Bánh Quai Chèo, còn đề lại tên và số điện thoại của cô ấy, muốn Sơ Ngữ nhất định phải liên lạc với cô ấy. Sơ Ngữ nói lại với Bánh Quai Chèo những gì cô ấy kể để đối chiếu rồi cho nó nhìn ảnh đại diện của cô ấy trên Weibo, nó cũng nhận ra đây là chủ nhân mình ngày xưa.

Bánh Quai Chèo rất kích động, *“Đúng là chị ấy, đúng là chị ấy rồi! Thì ra chị ấy vẫn luôn tìm em, đều tại em quá ngốc, lên sai xe rồi bị đưa tới nơi này.”*

Thì ra lúc Bánh Quai Chèo ra ngoài chơi với em gái chủ nhân, ở trạm xăng không cẩn thận lên nhầm xe, sau đó bị đưa đến Giang Thành, trở thành một con mèo hoang.

Sơ Ngữ không ngờ mọi chuyện lại trùng hợp như vậy, thế mà lại tìm được chủ nhân của nó. Thật ra cô cũng có thể nhìn ra chủ nhân Bánh Quai Chèo vô cùng lo lắng cho nó, cô ấy quan tâm những người yêu động vật này là mong muốn tìm được tin tức của Bánh Quai Chèo. Dù cơ hội rất xa vời nhưng cũng là một sự kỳ thác tinh thần, không nghĩ đến trời không phụ lòng người có tâm, rốt cuộc cô ấy cũng chờ được tin tức mình cần.

Lúc đấy Sơ Ngữ lập tức gọi điện thoại cho cô ấy, điện thoại vừa được kết nối thì một giọng nữ đầy lo lắng vang lên, *“Là cô sao? Cô là người đăng tin*

tức của Bánh Quai Chèo?”

Chỉ nghe ngữ khí cũng có thể nhận ra cô ấy chờ cuộc điện thoại này lâu lắm rồi.

Sơ Ngữ dịu dàng nói, “Là tôi, chúc mừng cô, Bánh Quai Chèo vẫn nhớ cô, lúc tôi cho nó nhìn ảnh cô thì nó nhận ra cô.”

Cô gái kia bật khóc, “Cảm ơn cô, thật sự cảm ơn cô, cuối cùng tôi cũng tìm được Bánh Quai Chèo của tôi. Có thể cô không biết nhưng đối với tôi mà nói nó không chỉ là một con mèo, nó giống con tôi hơn, tôi dành cho nó quá nhiều tình cảm. Sau khi em gái tôi để lạc mất nó thì luôn tự trách bản thân, nói rằng sẽ bù lại cho tôi con khác, nhưng những con mèo khác dù tốt đến mấy cũng không phải nó, tôi chỉ muốn tìm được Bánh Quai Chèo của tôi thôi..”

Sơ Ngữ có thể hiểu được cảm giác của cô ấy, người không nuôi thú cưng không thể hiểu được tình cảm khó lý giải này, dưới cái nhìn của bọn họ, con chó con mèo thì cũng chỉ là con vật thôi mà? Nhưng đối với người nuôi chúng nó mà nói, nuôi lớn chúng từ khi còn bé xíu, mua đồ ăn cho chúng, bày biện ổ nhỏ cho chúng, chơi đùa với chúng, cùng chúng lớn lên... Tình cảm bỏ ra không hề ít hơn nuôi một đứa bé, nếu con trai bạn mất rồi, đền cho bạn một đứa khác, bạn sẽ đồng ý sao? Đương nhiên là không. Giống như trên đời này không có hai người hoàn toàn giống nhau, cũng sẽ không có hai con mèo hoàn toàn giống nhau, nếu đánh mất thì những con khác dù giống thế nào cũng không phải con mà bản thân muốn...

Hẹn cẩn thận thời gian đón Bánh Quai Chèo xong, Sơ Ngữ cúp điện thoại, Bánh Quai Chèo thấp thỏm chờ đợi nghe cô nói, “Được rồi, em có thể yên tâm, bây giờ cô ấy chuẩn bị xuất phát đến đón em đây.”

“Meo meo meo, thật ạ?”

Bánh Quai Chèo mừng rỡ như điên, lại còn không thể tin được, luôn cảm thấy mình đang nằm mơ, tỉnh mộng sẽ lại là cuộc sống lưu lạc.

Sơ Ngữ để nó vui vẻ một mình rồi quay sang hỏi con khác, “Kiều Sinh, có một cô gái ở Học viện nghệ thuật nói rằng đã đứt cho em ăn cá suốt cả một

học kỳ, kết quả em không nói tiếng nào đã bỏ đi, có việc này không?”

Kiều Sinh sững sờ, hình như nhớ tới gì đó, hơi rầu rĩ không vui vâng một tiếng.

Sơ Ngữ vừa nhìn liền biết có chuyện, cô bình tĩnh hỏi, “Cô ấy còn gọi em là bé mập?”

Kiều Sinh buồn bực, “Vớ vẩn, em không mập tí nào, người làm nghệ thuật sao có thể không quản lý được dáng vóc chứ?”

Sơ Ngữ cười, “Vì thế cô ấy gọi em là bé mập nên em mới bỏ đi?”

“Đương nhiên không phải, em nông cạn thế sao? Chủ yếu là em đợi chị ấy suốt một năm, chị ấy cũng không nói sẽ nhận nuôi em, quan hệ không ổn định như vậy khiến em không có cảm giác an toàn. Là mèo thì không có sổ diện chắc? Trong lúc rảnh rỗi chị ấy trêu em mấy lần, lúc có việc thì quên em, chị ấy để mặt mũi của em ở chỗ nào?”

Đã hiểu, thì ra là ghét người ta không nhận nuôi mình, Sơ Ngữ nhắn cho nữ sinh Học viện Nghệ thuật kia, *“Lòng tự ái của Kiều Sinh rất mạnh, nếu bạn không có quyết tâm muốn nhận nuôi nó, chỉ muốn đùa với nó trong lúc rảnh rỗi, vậy có lẽ không thể nào làm nó cảm động được đâu.”*

Nữ sinh kia đang chờ tin của Sơ Ngữ, vừa nhận được liền trả lời ngay, *“Oan quá, khi đó tôi còn đang đi học, kí túc xá học viện không cho nuôi thú cưng nên tôi không dám dẫn nó về. Sau khi tốt nghiệp, tôi thuê nhà rồi, chuyện đầu tiên là muốn nhận nuôi nó, nhưng tôi tìm khắp trường rất lâu cũng không thấy nó, còn tưởng nó đã xảy ra chuyện gì, tôi lo lắng lắm đấy.”*

“Bé mập, à không bây giờ Kiều Sinh đang ở đâu? Tôi có thể gặp nó không? Nếu như nó thật sự không đồng ý để tôi nhận nuôi thì tôi sẽ không miễn cưỡng nó. Chỉ là tôi rất thích nó, nếu như chưa nỗ lực đã từ bỏ, có thể tôi sẽ tiếc nuối cả đời.”

Được rồi, chỉ là hiểu lầm, Sơ Ngữ đồng ý với cô ấy, đồng thời cẩn thận hẹn

thời gian và địa điểm gặp mặt.

Lúc này, nhờ mấy người yêu động vật khác chia sẻ, càng ngày càng nhiều người nhìn thấy bài đăng tìm người nhận nuôi này. Không có gì khó hiểu về việc rất nhiều người bị bài giới thiệu của Kiều Sinh hấp dẫn.

Cư dân mạng yêu quý động vật thường đều là người dễ gần thân thiện, không dễ nổi nóng nên những bình luận cũng rất dễ nghe.

Có rất nhiều người tự nhận mình đủ điều kiện rồi nhắn tin tới, Sơ Ngữ chọn lọc từng cái một. Ví dụ như học sinh cấp 2 nhất thời yêu thích vẻ ngoài của con mèo, kích động muốn nhận nuôi, những người như thế này Sơ Ngữ đều loại đi. Nói thật, những đứa trẻ này có tâm là điều tốt, nhưng bọn chúng vẫn chưa đủ khả năng gánh vác một sinh mệnh trên vai, đến bản thân còn phải dựa vào bố mẹ nuôi lớn, không có năng lực kinh tế mà còn muốn nhận nuôi. Sơ Ngữ sợ đưa thú cưng qua đó sẽ bị bố mẹ bọn chúng ném đi mất, vì vậy đối với những người nhỏ tuổi cô không cân nhắc quá nhiều.

Cô đề ý nhiều hơn đến những người độc thân có kinh tế độc lập, có khả năng gánh vác khoản tiền chi tiêu cho thú cưng. Đương nhiên cũng không chỉ có thế, ngoại trừ điều kiện kinh tế bên ngoài còn phải sàng lọc từ nhiều khía cạnh khác, đặc biệt là chú ý đến ý kiến của đám mèo nữa.

Bánh Quai Chèo thì không nói, nó đã tìm được chủ nhân rồi, Kiều Sinh cũng thế, ngoài ra còn có Quả Cầu thích ăn, muốn tìm một chị gái biết làm cơm có thể thỏa mãn nó. Và cả Bông Bông muốn tìm người mập mập, Tròn Tròn thích tìm người sạch sẽ... Ai cũng bảo chỉ có người mới lựa chọn thú cưng, nhưng thú cưng cũng có thể có yêu cầu với chủ nhân mà! Nếu ở cùng nhau mà không vui thì chẳng phải hành hạ lẫn nhau sao?

Sơ Ngữ bỏ ra thời gian một ngày, bước đầu sàng lọc những ứng viên hợp lệ, sau đó nói chuyện với bọn họ, xác định xem họ có thích hợp không. Cuối cùng tìm được rồi cô lại gặp phải một vấn đề lớn, làm thế nào để đưa thú cưng đến đó?

Dù Sơ Ngữ đưa đi hay đối phương đến đây nhận nuôi thì đều là một chuyện rất phiền phức. Nếu như chỉ có vài con như này, Sơ Ngữ đưa đến hết

trời nam biển bắc cũng tốn mất nửa tháng, huống chi sau này sẽ càng có nhiều thú cưng chờ được nhận nuôi.

Thế nhưng nếu để người nhận nuôi đến đây thì cũng không hợp lí lắm, người ta có công việc của mình, muốn để họ chạy đến đây xa như vậy không bằng ra cửa hàng thú cưng trực tiếp mua một con là xong. Ngoại trừ chủ nhân Bánh Quai Chèo rất có tình cảm với nó, không thể đợi được nữa mới cất công đến tận đây đón nó về.

Cho nên, liệu có dịch vụ chuyên phát nhanh thú cưng không nhỉ?

Chương 31: Mạng lưới thú cưng [2]

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Sơ Ngữ lên mạng tìm kiếm một lúc, quả thật là có công ty chuyên phát nhanh thú cưng, có điều thu phí khá đắt, tùy theo nơi nhận mà giá dao động từ 200 - 800 tệ.

Sơ Ngữ cảm thấy có thể chấp nhận được, số tiền này phần lớn mọi người đều có thể chi trả. Lại nói, nếu ngay cả chút tiền này cũng không trả được thì sao Sơ Ngữ yên tâm giao thú cưng cho bọn họ nuôi nấng chứ.

Lí do Sơ Ngữ để người nhận trả tiền chuyên phát nhanh là bởi... Một là nhiều thú cưng như vậy, để cô tự bỏ tiền là điều không tưởng. Thứ hai là sau khi trả một cái giá mới lấy được đồ vật, mọi người sẽ càng thêm quý trọng nó. Nếu chuyên phát thú cưng đến nhà họ mà không tốn xu nào, chẳng phải quá dễ dàng đối với họ sao, có thể họ sẽ không quý trọng.

Sau khi Sơ Ngữ liên lạc với công ty chuyên phát nhanh xong thì bàn bạc lại với những người nhận nuôi trên mạng. Trước đó Sơ Ngữ đã giao hẹn cẩn thận với họ, cô sẽ thăm hỏi chúng nó định kỳ qua video. Nếu phát hiện bất cứ hành vi ngược đãi hoặc thương tổn thú cưng, cô có quyền lấy chúng về.

Còn nếu như bọn họ xảy ra biến cố bất ngờ không thể tiếp tục nuôi chúng thì cũng phải báo cho cô, không được tùy tiện vứt bỏ hoặc giao cho người khác.

Rất nhiều chó, mèo hoang đã bị chủ nhân vứt bỏ một lần, lại bị lần nữa sẽ tổn thương chúng nó hai lần, Sơ Ngữ không hi vọng chuyện như vậy xảy ra, vì thế phải nói trước với những người nhận nuôi.

Cũng may những người này thật lòng muốn nhận nuôi nên đối với những yêu cầu nghiêm khắc của Sơ Ngữ cũng không chùn bước. Huống hồ tuy cô

yêu cầu nghiêm khắc như vậy nhưng chỉ cần thật lòng muốn bảo vệ động vật thì thực ra cũng chẳng có gì khó.

Sơ Ngữ ôm Bánh Quai Chèo ở nhà ga chờ Miêu Lê từ Thiên Tân tới, chỗ cô hẹn với đối phương là ở đây.

Sở dĩ không để đối phương trực tiếp đến cửa hàng của cô là vì cô sợ nhiều thị phi, không muốn Internet và đời thực liên quan đến nhau. Weibo của cô trong một đêm tăng vọt lên 10 ngàn người theo dõi, cũng chẳng ai biết được người ngồi sau màn hình là người như thế nào. Sơ Ngữ không muốn nghĩ xấu về người khác nhưng nên có tâm lý đề phòng, lúc cần cẩn thận thì nên cẩn thận.

Nếu như Miêu Lê không phải là chủ nhân của Bánh Quai Chèo, Sơ Ngữ thậm chí còn không muốn tự đi chuyến này. Còn với nữ sinh ở Học viện Nghệ thuật kia, cô cũng chỉ đưa Kiều Sinh trở lại học viện, sau đó nhắn tin với nữ sinh kia, nói cho cô ấy biết Kiều Sinh đã trở về.

Bởi vì Kiều Sinh vẫn rất có thiện cảm với cô ấy, vì thế sau khi gặp hai người nói gì đó, Kiều Sinh đã đồng ý theo cô ấy về nhà rồi.

Miêu Lê lái xe tới, vừa xuống xe cô ấy đã lo lắng nhìn đông nhìn tây, Sơ Ngữ trón vào một bên hỏi Bánh Quai Chèo, “Là cô ấy sao?”

Bánh Quai Chèo đã kích động lắm rồi, hưng phấn meo một tiếng, “Là chị ấy, là chị ấy!”

“Tốt lắm, vậy em tự mình đi ra đó đi, đừng quay đầu lại, theo cô ấy về đi, chị sẽ hỏi thăm em định kỳ qua video.” Sau đó Sơ Ngữ đặt nó xuống đất, nhìn nó chạy nhanh ra xa, vui mừng gặp lại chủ nhân.

Miêu Lê nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, nước mắt liền rơi xuống, “Bánh Quai Chèo, em đã chạy đi đâu thế, em có biết chị lo cho em như thế nào không...”

Giống như bố mẹ tìm thấy con cái thường kích động tức giận mắng một

trận đầu tiên. Tuy rằng Miêu Lê nói như vậy nhưng vẫn ôm chặt Bánh Quai Chèo không chịu buông tay.

Kích động một lúc lâu, Miêu Lê mới nhớ tới gì đó, “Ồi chao, người đưa em tới đâu rồi? Chị muốn cảm ơn cô ấy, nếu không nhờ cô ấy, có lẽ cả đời này chị sẽ không gặp lại được em!”

Bánh Quai Chèo đang hết sức kích động, nghe vậy dĩ nhiên quên mất điều Sơ Ngữ vừa dặn dò, quay đầu nhìn lại chỗ cô mới đứng. Chỉ là nơi đó đã sớm không còn bóng người của Sơ Ngữ nữa rồi...

Sơ Ngữ vừa trở lại cửa hàng thì lập tức đăng một bài lên Weibo.

#Phòng tư vấn tâm lý thú cưng# Bánh Quai Chèo đã được chủ nhân của nó đón đi, Kiều Sinh kêu ngạo ngút trời cũng đã tìm được chị gái biết đánh đàn piano. Quả Cầu, Bông Bông cũng sắp xuất phát đến với chủ nhân của chúng nó... Thú cưng tìm chủ nhân đợt một đã kết thúc mỹ mãn. Ngày mai sẽ cập nhật đợt hai, lần này sẽ có thêm các chú chó gia nhập.

Bài viết này vừa được đăng lên, bên dưới đã có rất nhiều bình luận.

“Thật đau lòng, Kiều Sinh không lựa chọn tôi. Tuy nhiên vẫn chúc nó tìm được chủ nhân tốt, hai người sống vui vẻ.”

“Hay quá! Vẫn còn đợt hai nữa, vốn là cho rằng mình không có duyên với mấy động vật dễ thương này rồi.”

“Đợt hai sẽ nhiều hơn một chút chứ? Chín con làm sao đủ?”

“Chó thì được, yêu cầu của chó sẽ thấp... một chút chứ nhỉ? Từ kẻ hèn bị mèo con ghét bỏ.”

“Chờ mong đợt hai quá, hi vọng sẽ có một chú chó có đôi mắt đẹp, ừm, không được cắn xé đồ trong nhà, những việc khác đều có thể.”

“Hahaha, lâu trên hắc đã hiểu rõ mức độ tàn phá của loài chó.”

.....

Người theo dõi rất mong chờ khiến Sơ Ngữ càng muốn làm tốt hồ sơ cho đợt hai. Bởi vì quá bận rộn nên thời gian trôi qua rất nhanh, những ngày qua Sơ Ngữ đều bận rộn trên Weibo, sàng lọc tư liệu, viết hồ sơ cho chó mèo, đã sớm quên mất việc đội phó Giang muốn thưởng cho cô. Mấy lần Giản Diệc Thừa hẹn gặp cô đều không đến được. Anh bị cô lạnh nhạt, không thể làm gì khác đành vịn cớ cảm tiền thưởng cho cô để đến chỗ Sơ Ngữ.

“Tiền thưởng hả? Thật ra không cần lắm, tớ cũng có giúp được gì đâu.”

Sơ Ngữ vừa nói vừa cúi đầu ghi chép hồ sơ cho thú cưng.

Giản Diệc Thừa thấy cô thực sự rất bận, hầu như nói chuyện với anh cũng chẳng để ý lắm, môi cô khô lại, thời gian để uống nước cũng không có. Giản Diệc Thừa thấy thế vô cùng đau lòng, muốn giúp cô làm gì đó.

Thật ra không phải ngày nào Sơ Ngữ cũng bận như vậy, chỉ là lần này thu thập thông tin cho đợt hai, cô không phân chia thời gian ra được nên mới bận như vậy. Sau này cô có thể khống chế thời gian, một tháng chỉ đăng thông tin tìm chủ nhân một lần thôi, như vậy sẽ không quá bận rộn vì phải làm liên tục nữa.

Tuy nhiên Giản Diệc Thừa chủ động hỗ trợ, Sơ Ngữ cầu còn không được, “Được đây, cậu giúp tớ sàng lọc trong đây những người phù hợp với điều kiện đi, có mấy người chỉ nhất thời kích động muốn nhận nuôi, chưa chắc đã chịu được gánh nặng tài chính nên cậu phải lựa chọn cẩn thận, xem ai thật lòng nhận nuôi, ai nhất thời kích động.”

Giản Diệc Thừa miễn cưỡng cũng được coi là người chuyên nghiệp, anh làm cảnh sát hình sự, nhìn người cũng rất chuẩn, vì thế làm việc này không khó lắm. Có anh giúp đỡ, lượng công việc của Sơ Ngữ giảm đi rất nhiều, hai người phối hợp vô cùng ăn ý, nhanh chóng xử lý xong mấy vấn đề.

Cùng lúc đó, nhóm thú cưng đầu tiên chuyển phát nhanh đi cũng lần lượt đến tay từng chủ nhân một. Sở dĩ chậm như vậy là vì hãng chuyển phát nhanh thú cưng này chỉ đi đường bộ, không đi đường hàng không, tuy rằng đến chậm nhưng chất lượng vận chuyển thú cưng thì khá tốt.

Đồng Thư Nhã là một bạch cốt tinh (1) điển hình ở Thượng Hải, công việc vẻ vang, năng lực nghiệp vụ rất mạnh, mỗi ngày tuyến đường chỉ quanh quẩn hai nơi là nhà và công ty. Đương nhiên, lương của cô ấy cũng đủ để khinh thường tất cả những người đồng trang lứa với mình.

(1) Bạch cốt tinh: chỉ những người phụ nữ cuồng công việc, không còn trẻ nhưng vẫn độc thân.

Tuy nhiên một mình ở thành phố xa lạ khó tránh khỏi cảm thấy cô đơn, nhưng cô ấy không muốn tìm bạn trai, chỉ tập trung vào sự nghiệp của mình, lại yêu thích cuộc sống tự do nên không muốn tìm nửa kia. Nuôi mèo làm bạn là chuyện cô ấy đã nghĩ đến từ lâu, chỉ là thời gian vừa rồi vẫn chưa kịp đi tìm chú mèo thuộc về mình.

Cô ấy quan tâm đến blog thú cưng cũng vì muốn tìm hiểu thêm một chút chuyện của chúng, chuẩn bị cho việc đón thêm thành viên vào nhà trong tương lai. Nhưng lại không nghĩ rằng vì thế mà tìm được một con mèo rất có duyên với mình.

Vì sao lại thích mèo là một điều rất khó giải thích, có thể người này không thích, nhưng đối với người kia lại là báu vật trân quý. Khi Đồng Thư Nhã thích Nhuyễn Nhuyễn cũng là như thế. Trong chín con vật đợt một, ở bức ảnh cuối cùng chính là nó, màu lông không phải đẹp nhất, thậm chí còn bị tàn tật và què một chân. Người chủ cũng không e ngại điều đấy mà rất chân thành nói với mọi người, Nhuyễn Nhuyễn do người khác gây tổn thương nên mới què một chân, vì thế người nó cần là một người có 120% tình yêu và 100% kiên trì.

Cũng vì thế nên tuy rằng nhiều người đồng tình với nó nhưng người muốn nhận nuôi lại rất ít, dù sao cũng không nhiều người muốn nhận nuôi một con mèo tàn tật.

Nhưng mà Đồng Thư Nhã vừa liếc mắt đã thích nó ngay lập tức. Nhuyễn Nhuyễn có một đôi mắt màu trà, dáng vẻ yên lặng nhìn vào ống kính, ngoan ngoãn lại hiểu chuyện, rất hợp ý Đồng Thư Nhã nên cô ấy không do dự mà muốn nhận nuôi chú mèo này.

Cũng bởi vì Nhuyễn Nhuyễn bị què một chân nên Sơ Ngữ rất sợ người nhận nuôi rồi lại ghét nó, thế nên nói rất kỹ với Đồng Thư Nhã về điều này, hi vọng cô ấy không phải nhất thời thương hại mới muốn nhận nuôi nó, sau đó lại đổi ý khiến nó càng thêm tổn thương.

Cuối cùng cũng vì Đồng Thư Nhã đảm bảo rất chắc chắn, Sơ Ngữ mới yên tâm chọn cô ấy.

Hôm nay là ngày Nhuyễn Nhuyễn được giao tới nơi, Đồng Thư Nhã cố ý xin nghỉ một ngày ở nhà chờ nó.

“Kính coong.”

Tiếng chuông cửa vang lên, Đồng Thư Nhã bật dậy từ trên ghế sofa, thông qua mắt mèo nhìn thấy nhân viên chuyển phát nhanh đang ôm hộp, sau đó cô ấy mới mở cửa ra.

Bởi vì là vật còn sống nên lúc vận chuyển từ đầu tới cuối đều sẽ duy trì hộp trong tình trạng thoáng khí, để phòng động vật bên trong bị nghẹt thở, hoặc là xuất hiện triệu chứng bất thường. Đây chính là cải cách đầy tình người của công ty chuyển phát nhanh, Sơ Ngữ cũng nhìn vào điểm đây mới yên tâm giao thú cưng cho bọn họ.

Đồng Thư Nhã vừa mở cửa liền nhìn thấy Nhuyễn Nhuyễn của mình nằm yên trong hộp, dáng vẻ cực kỳ ngoan ngoãn, Đồng Thư Nhã lập tức cảm thấy lòng mềm đi.

Sau khi thanh toán phí vận chuyển rồi ký nhận, Đồng Thư Nhã ôm Nhuyễn Nhuyễn đi vào phòng khách, bế nó từ trong hộp ra, “Nhuyễn Nhuyễn, em có sao không? Có chỗ nào không thoải mái không?”

Từ lúc Nhuyễn Nhuyễn nhìn thấy Đồng Thư Nhã đã bắt đầu dùng ánh mắt dè dặt nhìn cô, cẩn thận từng li từng tí, thấy từ đầu đến cuối trong mắt cô không để lộ vẻ ghét bỏ thì cuối cùng mới yên lòng. Giống như chị chủ đã nói, chủ nhân mới không ghét nó, vì thế nó quyết định đáp lại cô ấy.

Đồng Thư Nhã hỏi xong cũng không hi vọng nghe thấy tiếng trả lời, Nhuyễn Nhuyễn vừa mới tới đây, còn chưa kịp thích ứng, cũng không thân thiết với cô, nó hơi sợ hãi và rụt rè cũng là điều dễ hiểu.

Nhưng mà cô vừa mới nghĩ vậy thì nghe thấy một tiếng kêu, “Meo...”

Âm thanh rất mềm và nhỏ, như một cô bé xấu hổ lấy hết dũng khí trả lời vậy.

Đồng Thư Nhã hết sức vui mừng, “Nhuyễn Nhuyễn, em vừa mới kêu kìa! Em cũng quý chị phải không? Chị rất vui, hai chúng ta quả nhiên có duyên mà...”

Đồng Thư Nhã sống chung với Nhuyễn Nhuyễn vô cùng hài hòa, tình hình của mấy người nhận nuôi khác cũng như vậy. Vừa nhận được thú cưng thì không thể nhịn được lập tức lên mạng khoe khoang.

“Ha ha, hoàng thượng Bông Bông giá lâm! Không có gì bất ngờ, quả nhiên nó chỉ thích cái bụng mập của tôi, vừa đến đã nằm lì trên đấy!”

“Quá lắm đấy! Phải ra sưởi nắng đi, chúng tôi trách mắng nó thay bạn!”

“Quả Cầu nhà tôi thật đáng yêu, không hề sợ người lạ chút nào. Trước khi nó đến, mẹ tôi còn làm cá để chờ nó tới, kết quả nó vừa thấy cá đã không cần tôi nữa, vây quanh mẹ tôi làm nũng!”

“Xin chào cô chủ cẩn thận, Quả Cầu được giao đến còn kèm theo cả ghi chép sức khỏe của nó, vắc xin phòng bệnh đều tiêm hết rồi. Quả nhiên bạn rất muốn tìm cho nó một mái nhà ấm áp!”

“Cô chủ là người tốt, rất có tâm.”

Chương 32: Động vật trong thành phố nổi điên [1]

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Nhóm thú cưng đầu tiên gửi đi đã đến tay chủ nhân của chúng, hơn nữa có thể thấy được, bọn họ sống với nhau vô cùng hòa hợp, lúc này rốt cuộc Sơ Ngữ mới thở phào nhẹ nhõm.

Thật ra sau khi gửi thú cưng đi cô rất lo lắng, lo trên đường vận chuyển có xảy ra điều gì ngoài ý muốn không, lo chủ nhân chúng nó không thích, trả chúng nó về luôn, lo chúng nó ở nhà mới không thích ứng được, dị ứng khí hậu... Cũng may bây giờ truyền về đều là tin tức tốt, cuối cùng cô cũng có thể yên tâm. Có điều nửa tháng sau phải gọi điện hỏi thăm mới thật sự có thể xác định chúng nó sống tốt hay không.

Ngay sau đó, cô liền đăng tư liệu đợt hai lên Weibo.

#Phòng tư vấn tâm lý thú cưng# Đợt thứ hai có rồi đây, các bạn hãy nhanh tay chọn lựa nào!

Lần này cũng là chín bài viết nhưng dài hơn một chút, mỗi bức ảnh có tư liệu của ba thú cưng.

Quả Quýt: Là giống chó bản địa Trung Hoa, xuất thân bình thường, nhưng dựa vào thân thủ mạnh mẽ, can đảm nghĩa hiệp mà có được một đám tùy tùng đi theo lăn lộn trong giang hồ, trên giang hồ được gọi là lão đại. Tuy hiện giờ đã rửa tay gác kiếm nhưng trong giang hồ vẫn còn lưu truyền những truyền thuyết về nó. Cơ thể khỏe mạnh không có tàn tật. Nó hy vọng tìm được một chủ nhân có tính cách chính trực, tấm lòng nhiệt tình như vàng thái dương.

Tiểu Hắc: Tuy rằng dân gian đều nói mèo đen không may mắn, nhưng Tiểu Hắc thật sự là một con mèo thông minh quả cảm, đã từng giúp đỡ cảnh sát phá một vụ án bắt cóc (không thể tiết lộ chi tiết). Tính cách cao ngạo, khinh

thường giao tiếp với loài người ngu xuẩn, cho nên chủ nhân của nó nhất định phải có IQ cực cao, có thể thuyết phục được nó. Cơ thể khoẻ mạnh không có tàn tật.

Đại Thúc: Đại Thúc là một chú chó có chuyện xưa. Tuổi khá lớn, năm nay đã tám tuổi. Thân thể khoẻ mạnh nhưng mù một con mắt. Con mắt của nó bị mù bởi vì năm xưa nó đã dùng cảm lao xuống cứu sống một đứa bé bị rơi xuống nước, nó bị dây thép dưới sông đâm vào, lại không được chữa trị kịp thời. Sau khi Đại Thúc cứu đứa bé ấy thì sai bước rời đi, che giấu công lao của mình, thế nên mới rơi vào kết cục bị mù một mắt. Nó không muốn tìm chủ nhân bởi vì cảm thấy mình lớn tuổi sợ liên lụy đến người khác. Nhưng tôi lại mong nó có chỗ có thể an dưỡng lúc tuổi già nên mới đăng tư liệu của nó lên. Hy vọng sớm tìm được chỗ nhận nuôi tốt cho Đại Thúc.

.....

Vừa đăng bài lên thì bên dưới đã có rất nhiều bình luận.

“Bóc tem! Chưa kịp xem nội dung nhưng cứ chiếm chỗ cái đã!”

“Rất thích Đại Thúc! Vừa khen ngợi nó vừa đau lòng vì nó!”

“Tiểu Hắc thật lợi hại, tuy rằng người viết nói sẽ không tiết lộ chi tiết nhưng tôi vẫn rất tò mò, làm sao bây giờ?”

“Đại Thúc thật giỏi, muốn nhận nuôi nó, chú chó tốt như vậy xứng đáng được hưởng hạnh phúc!”

“Tôi thích Quả Quýt, chó tham gia giang hồ thì khẳng định không bình thường.”

“Thích Đại Thúc nhất! Thích cả Tiểu Hắc với Quả Quýt, nên chọn con nào bây giờ?”

“Bình luận trên không cần bôi rối như vậy, có thể bạn còn không lọt vào mắt chúng nó ý chứ. *mỉm cười*”

“Đại Thúc! Đừng ai cướp với tôi! Ba năm trước con trai tôi không cẩn thận ngã xuống sông, cũng do được một chú chó cứu. Chú chó ấy đã có chủ rồi, sau khi nhà tôi đến cảm tạ gia đình ấy thì họ cũng chuyển đi. Bây giờ nhìn thấy Đại Thúc, tuy rằng tôi biết nó không phải chú chó đã cứu con trai tôi nhưng tất cả những chú chó anh dũng đều nên được cảm ơn.”

.....

Phong cách đột này không nhẹ nhàng đáng yêu như đột trước, lần này càng thêm hiện thực hơn, nhưng bất ngờ là vẫn được hoan nghênh nhiệt liệt. Đương nhiên cũng bởi vì bây giờ cô đã có nhiều người theo dõi hơn.

Mà trong 27 con thú cưng có hồ sơ lần này, bất ngờ là Đại Thúc lại được nhiều người nhận nuôi nhất. Nói thật Đại Thúc đã rất già rồi, một mắt bị mù, sức khỏe cũng không còn quá tốt. Nó chỉ do được các động vật nhỏ khác kéo tới tham gia trò vui, không có dự định tìm chủ nhân. Vì Sơ Ngũ muốn nên vẫn đăng tư liệu của nó lên, mong có người nhận nuôi để nó có chỗ an dưỡng tuổi già.

Cô không hề nghĩ tới Đại Thúc lại được nhiều người yêu thích như vậy.

Sơ Ngũ đọc những bình luận này cho nó nghe, muốn dựa vào cách này cổ vũ nó, để nó yên tâm đi tìm chủ nhân. Đại Thúc nghe xong vẫn thấy không nên, lắc đầu liên tục, “Hay là thôi đi, em vừa già vừa xấu, đến nhà người khác chỉ thêm phiền phức.”

“Không phiền phức, không phiền phức, rất nhiều người yêu quý em đây. Em xem người mẹ được chú chó cứu con này, một phút trước vừa nhắn tin cho chị, nói phải có được quyền nuôi em bằng được. Còn có người đàn ông này, chó của anh ấy trước đây cũng vì cứu người mà chôn thân nơi biển lửa, không trở về nữa. Bây giờ nhìn thấy em như nhìn thấy chú chó đã mất kia, muốn nhận em về nuôi, chăm sóc em, bù đắp những tiếc nuối với chú chó kia...”

“Chú chó cứu con gái cô ấy không phải em, chú chó chết vì cứu người cũng không phải em, bây giờ em đi đến đây không phải là cướp công lao của những chú chó kia sao?” Đại Thúc vẫn lắc đầu.

Nhưng Sơ Ngữ có thể nhìn ra nó đã hơi động lòng, nếu như có thể sinh hoạt ổn định, ai lại bằng lòng lang thang nay đây mai đó chứ?

Bởi vậy cô nói, “Nhưng mà có thể ở nơi em không biết cũng có một chút chỗ dừng cảm như em vậy, được chăm sóc ở nhà đứa trẻ mà em đã cứu. Ở hiền gặp lành, em xứng đáng được mọi người đối xử dịu dàng.”

Cuối cùng Đại Thúc cũng bị cô thuyết phục, chấp nhận được nhận nuôi. Sơ Ngữ rất vui vẻ, cô hi vọng Đại Thúc có một kết cục tốt. Chỉ là lúc lựa chọn chủ nhân thì hơi khó, người mẹ có con được cứu kia rất phù hợp với điều kiện, đồng thời Sơ Ngữ cũng tin rằng nếu như Đại Thúc đến nhà bọn họ sẽ được đối xử như ân nhân vậy. Còn người có con chó chôn thân nơi biển lửa kia cũng rất thích Đại Thúc, nó tới đó cũng sẽ được chăm sóc cẩn thận.

Hơn nữa hai người này đều rất muốn nhận nuôi Đại Thúc, Sơ Ngữ thật sự không biết nên chọn người nào.

“Tiểu Hắc, cậu tìm được chủ nhân rồi à?”

Trên đầu tường có vài con mèo nằm nhào lăm nằng đang lười biếng nói chuyện, trong đó có một con Sơ Ngữ biết rõ, đó là Tiểu Hắc.

Tiểu Hắc hí mắt ừ một tiếng.

Tiểu Hoa lập tức không vui, “Con người có gì tốt, bọn họ chỉ coi cậu như đồ chơi tiêu khiển thôi, vui vẻ thì trêu đùa, không vui thì sẽ bỏ mặc cậu.”

“Đúng vậy, căn bản bọn họ sẽ không đối xử với cậu như một sinh mệnh đâu, lúc bỏ rơi cậu sẽ không bao giờ suy nghĩ đến cảm xúc của cậu.” Một con mèo bị vứt bỏ khác phụ họa.

Tiểu Hắc hí mắt, biểu hiện đầy kiêu ngạo, “Các cậu sai rồi, không phải tớ tìm chủ nhân, tớ đang tìm con sen. Tớ mới là chủ nhân, nếu con sen hầu hạ tớ

thoải mái thì tớ sẽ ở lại, còn không được thì tớ đổi người khác! Các cậu đúng là làm mất mặt loài mèo, bị con sen vút bỏ! Hừ, tớ nhất định sẽ không để bọn họ có cơ hội vút bỏ tớ, chỉ tớ mới có thể vút bỏ bọn họ!”

Đám Tiểu Hoa để lộ vẻ mặt đầy sùng bái, “Tiểu Hắc, cậu thật là lợi hại!”

“Đó là điều đương nhiên, tớ có công cứu người, cả cục cảnh sát đều biết.”

“Anh Hắc thật oai phong!”

.....

Tiểu Hắc đang được sùng bái cũng không cảm thấy phờ phới, nó đang híp mắt nhìn cửa siêu thị đối diện, một người đàn ông đội mũ lưỡi trai thỉnh thoảng lăm lét nhìn trái nhìn phải, bộ dạng lén la lén lút. Đột nhiên hắn ôm lấy một đứa trẻ đang chơi đùa ở cửa, dùng tay bịt miệng đứa bé rồi nhanh chóng chạy đi.

Tiểu Hắc nhìn thấy hắn vòng qua một bức tường, đi sang đầu bên kia. Mà vào lúc này, một cô gái bước ra từ trong siêu thị, “Chíp Bông, con đâu rồi? Mau tới đây nào, chúng ta phải về thôi.”

Không có ai trả lời, mà bên ngoài siêu thị cũng chẳng có ai hết, cô gái lập tức hoảng hốt, “Chíp Bông, Chíp Bông, con chạy đâu rồi?” Cô chạy vào siêu thị, “Có ai nhìn thấy con tôi không? Bé trai ba tuổi, mặc áo đỏ, đội mũ trắng, cao chừng này...”

Lúc này, đám Tiểu Hoa cũng chú ý đến tình huống đó, chúng ồn ào nghị luận:

“Thật đáng thương, con cô ấy bị bắt đi rồi.”

“Người mẹ này cũng quá sơ ý, dẫn con ra ngoài sao lại không để ý đến nó chứ?”

“Nhất định không được để đứa con rời khỏi tầm mắt của mình như thế.”

.....

Đám Tiểu Hoa mồm nấp miệng mười thảo luận, Tiểu Hắc không nói chen vào, nó nhìn người đàn ông bên kia tường đang ôm đứa trẻ, mắt thấy hắn sẽ nhanh chóng rời đi, Tiểu Hắc quyết định thật nhanh, nói với đám Tiểu Hoa, “Các cậu mau đi tìm cô chủ, nói ở đây có một tên bắt cóc trẻ con! Bảo chị ấy mau đến đây!”

Những người khác không hiểu chúng nó nói gì, chỉ có thể nói với cô chủ để chị ấy nói lại với mẹ đứa bé.

Đám Tiểu Hoa đều từng đến cửa hàng thú cưng của Sơ Ngữ, bởi thế nên chúng nó biết địa chỉ. Chúng nó không có sự phán đoán nhạy cảm như Tiểu Hắc, cũng không liên tưởng đến người đàn ông ôm đứa bé có liên quan gì đến người mẹ bị lạc con kia, nhưng chúng nó rất tin tưởng Tiểu Hắc. Thế nên khi Tiểu Hắc nói xong, chúng nó liền đi tìm Sơ Ngữ để chuyển lời.

Mà ở đây, Tiểu Hắc lặng lẽ đuôi theo người đàn ông ôm đứa bé kia.

Bước chân của mèo nhẹ vô cùng, vì thế người đàn ông kia cũng không phát hiện. Mà dù có biết được thì hắn cũng không thể nào nghĩ đến con mèo này đang theo dõi hắn.

Người đàn ông mặc áo đen ôm đứa bé, vội vã đi tới cuối con ngõ nhỏ, nơi đó có một chiếc xe ô tô đỗ sẵn, người đàn ông còn chưa đến gần, bên trong đã có người mở cửa cho hắn ta.

Tiểu Hắc tinh mắt phát hiện, bên trong ngoại trừ tài xế lái xe và người đàn ông mặc áo xám mở cửa thì còn có hai đứa bé nữa, đang ngồi ngủ ở ghế sau.

Người đàn ông mặc áo đen nhanh chóng lên xe, cửa xe lập tức đóng lại. Tiểu Hắc còn nghe được giọng nói của người đàn ông mặc áo đen vang lên, “Mau lái xe đi, chỗ kia đã phát hiện đứa bé bị bắt cóc rồi.”

Xe nhanh chóng khởi động, Tiểu Hắc nhảy xuống từ trên tường, đánh thức một con mèo ở đầu ngõ, “Mau đi tìm cô chủ, nói cho chị ấy kẻ bắt cóc đã bắt được ba đứa trẻ, chúng lái xe về phía Nam!”

Nói xong lập tức đuổi theo hướng xe kia rời đi.

Con mèo hoang bị Tiểu Hắc đánh thức còn hơi mơ hồ, tuy nhiên nó vẫn ngoan ngoãn đi tìm Sơ Ngữ chuyên lời. Bởi vì tất cả động vật lang thang đều biết, tìm cô chủ sẽ có thịt ăn. Huống chi đây là Tiểu Hắc bảo nó đi.

Tiểu Hắc cũng là lão đại của giới mèo đây.

Sơ Ngữ đang ở trong cửa hàng sàng lọc người đủ tiêu chuẩn để bắt đầu liên hệ. Sau khi nói chuyện xong, cuối cùng cô cũng quyết định giao Đại Thúc cho người có chó chết trong đám cháy. Vì nhà bọn họ không có thú cưng khác, chỉ có mỗi Đại Thúc. Mà người mẹ có con rơi xuống nước bởi vì quá cảm kích lũ chó nên đã nuôi ba chú chó trong nhà rồi.

Giống như gia đình nhiều con vậy, bố mẹ không thể nào đối xử công bằng hết được. Thú cưng càng nhiều càng không thể chăm sóc tốt cho tất cả chúng nó được. Tính cách Đại Thúc lại yên tĩnh không nhiều lời, người ta nói là phải biết nín mới được ăn nên tính Đại Thúc không thích hợp để tranh giành với những con chó khác. Vì thế so sánh một hồi, vẫn nên để nó đến nhà kia thì thích hợp hơn.

Sơ Ngữ đã nói chuyện này với người mẹ kia, tuy rằng cô ấy tiếc nuôi nhưng vẫn thông cảm được. Bất kể là ai nhận nuôi, chỉ cần Đại Thúc được chăm sóc tốt là được rồi.

Ngay vào lúc này, đám Tiểu Hoa chạy tới, “Cô chủ cô chủ, có chuyện lớn rồi! Có người bắt cóc trẻ con!”

Chương 33: Động vật trong thành phố nổi điên [2]

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Sơ Ngữ kinh ngạc, vội hỏi, “Chuyện khi nào?”

“Vừa nãy ạ, Tiểu Hắc đã đuổi theo rồi, nó bảo bọn em đến báo cho chị biết.”

Không kịp nghĩ nhiều, Sơ Ngữ biết động vật nhỏ sẽ không lừa cô chuyện này nên nhanh chóng hỏi, “Các em phát hiện ở đâu? Tiểu Hắc đuổi theo hướng nào?”

“Ồ... ở siêu thị tiện lợi đối diện, Tiểu Hắc đuổi theo hướng trái rồi ạ.” Tiểu Hoa nhớ lại, nó vừa mới nói xong, một con mèo khác phản bác, “Không đúng, Tiểu Hắc đuổi theo hướng phải mà.”

Nó vừa nói như thế, Tiểu Hoa khá nghi ngờ, “Là bên phải hả? Tớ nhớ là vuột bên trái mà nhỉ?”

“Nhưng tớ nhớ là vuột bên phải...” Nó còn giơ móng vuột bên phải hỏi Sơ Ngữ, “Cô chủ, cái này không phải vuột phải sao?”

Động vật không giống người, hơi thông minh lập tức khiến người khác nghĩ nó thành tinh, ví dụ như Tiểu Hắc vậy. Nhưng đây chỉ là số ít thôi, đa phần mấy con thú nhỏ góc nghé này không phân biệt được Đông Tây Nam Bắc, chỉ có thể chia phương hướng ra làm bên trái và bên phải. Đối với vấn đề trái phải mà hai con mèo này đang bối rối, Sơ Ngữ nghĩ là vì có thể chúng nó nhìn từ hai hướng nên mới thế.

Quả nhiên, sau khi Sơ Ngữ hỏi chúng nó thì tìm ra được vấn đề là do bọn nó đứng đối diện nhau nên một con chỉ bên phải, một con chỉ bên trái.

Bởi vì chúng nó không phân biệt được Đông Tây Nam Bắc nên bây giờ không có cách nào nói cho cô hướng Tiểu Hắc rời đi là hướng nào. Sơ Ngữ không thể làm gì khác đành hỏi chúng nó phát hiện ra việc này ở siêu thị tiện lợi nào, dù sao mỗi tiểu khu đều có một siêu thị tiện lợi riêng, nói siêu thị tiện lợi chung chung thì cô cũng không biết đường nào mà lần.

Về mặt đám Tiểu Hoa rất mờ mịt, “Siêu thị tiện lợi ở tiểu khu của chúng em.”

“Tiểu khu của các em là tiểu khu nào?”

“Chính là tiểu khu của bọn em chứ tiểu khu nào.”

Sơ Ngữ muốn bật khóc trước sự ngốc nghếch của chúng, chỉ đành giải thích, “Chị đang hỏi tên tiểu khu cơ.”

“À à.” Tiểu Hoa hơi ngượng ngùng cúi đầu, “Xin lỗi cô chủ, em cũng không biết.”

Sơ Ngữ vô cùng bất đắc dĩ, đành nói, “Vậy các em dẫn chị tới được không? Chắc hẳn vẫn nhớ đường chứ?”

Hai con mèo vội vàng gật gật, “Có nhớ, có nhớ.”

Sau đó, Sơ Ngữ cùng hai con mèo này và ba đứa Đại Miêu, Nhị Lang Thần, A Bô chuẩn bị lái xe đến nơi cuối cùng mà Tiểu Hắc rời đi.

Vừa đi ra cửa, lại có một con mèo thờ hồng học chạy tới, “Cô chủ! Cô chủ! Tiểu Hắc nói bọn bắt cóc đã bắt được ba đứa bé, chạy về phía Nam rồi.”

Sơ Ngữ giật mình, “Ba đứa bé cơ á?”

Vậy thì không phải bắt cóc trẻ con bình thường rồi, rất có thể là bọn buôn người.

Sơ Ngữ hỏi nó, “Lúc em thấy Tiểu Hắc là ở đâu?”

“Ở đầu phố tiểu khu của em.”

“Tiểu khu nào?”

“...”

Được rồi, con mèo này cũng không biết, Sơ Ngữ vội vàng mở cửa xe, “Mau lên đây, dẫn chị qua đó.”

Con mèo nhanh chóng lên xe, “Đi hướng này đi.”

Sơ Ngữ khởi động xe, vừa lái xe vừa gọi cho Giản Diệc Thừa. Nếu như là bọn buôn người thì chỉ dựa vào một mình cô đương nhiên không được. Huống chi trên xe đó còn có ba đứa trẻ, tuyệt đối không thể xem thường.

“Alo?” Lúc Sơ Ngữ bấm điện thoại, nghe được bên Giản Diệc Thừa có tiếng phụ nữ gào khóc, thỉnh thoảng nghe được vài từ “Con tôi”, “bị bắt cóc”.

Sơ Ngữ hỏi, “Có phải người nhà đứa bé đang báo án không?”

Giản Diệc Thừa hơi bất ngờ, “Cậu biết à?”

Sơ Ngữ gật đầu một cái, lại nhận ra anh không nhìn thấy, vội vàng nói, “Có thể tớ biết một chút, tuy nhiên bây giờ vẫn chưa chắc chắn. Vừa rồi.... nói cho tớ biết, có người bắt cóc trẻ con, hơn nữa trên xe có tận ba đứa trẻ, đang chạy trốn về phía Nam.”

Sơ Ngữ không nói là ai nói cho cô biết, nhưng Giản Diệc Thừa hiểu được là lũ thú cưng, cũng chỉ có chúng nó mới tìm Sơ Ngữ báo án mà không trực tiếp đến cục cảnh sát.

Đã từng chứng kiến cảnh Sơ Ngữ nói chuyện với đám động vật kia, Giản Diệc Thừa không nghi ngờ tính chân thực trong lời báo án của chúng nó. Dù

sao ở đây cũng có người nhà nạn nhân đang báo án.

Anh lập tức hỏi, “Người chứng kiến nhìn thấy ở đâu? Bọn buôn người trông như nào? Bọn chúng có mấy người, đi xe gì, rời đi chỗ nào?”

Sơ Ngữ bắt đầu nói, “Những thứ này tớ không rõ, trí tuệ người báo án cũng chỉ ngang trẻ con tiểu học, rất nhiều thứ chúng nó không nói rõ ràng được, bây giờ tớ đang chạy xe đến hiện trường.”

“Đừng mạo hiểm một mình, cậu nói địa chỉ cho tớ, tớ lập tức đi tìm cậu.”

Sơ Ngữ cũng không từ chối, “Hiện tại tớ đang đi về hướng phố Phúc Hi, cậu tới đi, nhớ giữ liên lạc bất cứ lúc nào, bởi vì tớ cũng không biết địa điểm cuối cùng là ở đâu.”

“Được, cậu chú ý bảo vệ bản thân, tớ tới ngay.”

Cúp điện thoại, Giản Diệc Thừa lập tức nói với đội phó Giang, “Tôi nhận được báo án, có một bọn buôn người đã bắt cóc ba đứa trẻ đang bỏ chạy.”

Sắc mặt Giang Liên Thành nghiêm nghị, “Tin tức này là thật sao?”

“Là thật.”

“Địa điểm?”

“Tạm thời vẫn chưa rõ ràng lắm, tôi muốn đến chỗ người báo án, cô ấy có manh mối. Có tin tức gì tôi sẽ lập tức thông báo về đội, mọi người hãy chuẩn bị sẵn sàng.”

“Được, nhớ chú ý an toàn.”

Giản Diệc Thừa nhanh chóng rời đi, lúc này người nhà nạn nhân đến báo án xong tới, mẹ chồng nàng dâu nhà họ Tôn hai mắt đầm lệ, “Đồng chí cảnh sát, có phải có tin tức của nhà chúng tôi không?”

Giang Liên Thành biết hai người làm lạc mất đứa bé nên vô cùng đau khổ, bởi vậy kiên trì khuyên nhủ, “Đã có chút manh mối, hai người đừng gấp gáp.”

Bà cụ Tôn khóc nức lên, “Bảo Bảo đáng thương của bà, huhu...”

Người nhà lại luống cuống tay chân đỡ bà, “Mẹ à, đừng nóng vội, Bảo Bảo sẽ không sao, nhất định sẽ không sao đâu...”

Sơ Ngũ chạy xe tới tiểu khu đám Tiểu Hoa nói, Tiểu Hoa chỉ về hướng Nam, “Chính là chỗ này, Tiểu Hắc đuổi theo tên kia ở hướng này.”

Sơ Ngũ vừa lái xe đuổi theo vừa gọi điện cho Giản Diệc Thừa, “Từ đường Trúc Viên đi về phía Nam, tớ đi trước, cậu đuổi theo phương hướng này nhé.”

“Được!”

Không nói quá nhiều, hai người giành giật từng giây từng phút đuổi theo.

Sơ Ngũ đi về phía Nam đường Trúc Viên, nhưng tới đường giao lại không biết nên đi đường nào. Lúc này ven đường có một con mèo bản thủ chạy ra nói với cô, “Cô chủ, hướng này, hướng này, Tiểu Hắc đi về hướng này rồi, bảo chị mau đi theo nó!”

Sơ Ngũ mừng rỡ, vừa lái xe về hướng nó chỉ vừa lớn tiếng nói, “Cảm ơn em! Ngày mai đến cửa hàng của chị ăn tiệc lớn nhé!”

“Được, em biết rồi!”

Sơ Ngũ nhanh chóng đi về phía trước, lúc đến đường giao khác, quả nhiên đã có một con mèo đứng chờ ở đó: “Cô chủ, hướng này!”

Sơ Ngũ vui vẻ đến nỗi không từ ngữ nào miêu tả được, cảm xúc kích động,

tim đập nhanh hơn, cảm thấy máu toàn thân sôi trào.

Sau khi cô nhận được tin tức liền nói cho Giả Diệc Thừa, “Rẽ phải ở đường Văn Hóa.”

“Đã biết.”

Tới đường giao tiếp theo, lại có một con mèo đang đợi, khoe miệng Sở Ngữ cong lên, rõ ràng là thời điểm căng thẳng như thế nhưng cô không nhận được mà mỉm cười.

“Đường Nhân Dân, rẽ trái.”

“Đã biết.”

“Đi thẳng đường Giang Hải.”

“Đã biết.”

...

Bên trong xe tải màu đen, giờ khắc này cũng rất căng thẳng, “Cường Tử, đi nhanh lên một chút, tao hơi lo.”

“Anh Trương, đây là tốc độ tối đa rồi, nhanh hơn nữa sẽ bị cảnh sát giao thông bắt đấy.”

“Lão Trương, cậu lo lắng quá rồi, phía sau không có người, sắp đến nơi giao hàng cho bọn họ rồi, chúng ta sẽ không sao đâu.” Người đàn ông đội mũ lưỡi trai tên là Lưu Bằng nói.

Trương Vĩ vẫn cau mày, “Cẩn thận vẫn hơn, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.”

“Được được được, nghe lời cậu, Cường Tử, nhanh lên tí nữa đi, trên đường

vành đai sẽ không có cảnh sát, hơn nữa xe của chúng ta đã được nguy trang, có chụp được cũng chẳng sao.”

“Không được, anh Lưu, phía trước nhiều xe lắm, lái quá nhanh sẽ xảy ra chuyện.” Cường Tử bất đắc dĩ nói.

“Mẹ nó! Giang Thành chết tiệt, đường hẹp nhiều xe, hơi tí là tắc đường. Cậu xem, nhiều xe còn không nói, đằng sau còn có một đồng mèo với chó chạy theo, chẳng biết cảnh sát giao thông làm ăn kiểu gì nữa. Mẹ kiếp!” Lưu Bằng hùng hùng hổ hổ nói.

“Anh Lưu, anh đùa sao? Súc sinh mà thôi, anh còn hi vọng chúng nó hiểu luật giao thông à? Bây giờ còn tốt hơn mấy ông bà già không biết phân biệt đèn xanh đèn đỏ ấy!”

“Mẹ nó! Đây là giả vờ không hiểu cố ý va chạm để ăn vạ thôi!”

...

Không ai nghi ngờ một đám mèo hoang chạy trên đường có gì kỳ quái. Dù sao chó mèo cũng không hiểu pháp luật, thường xuyên có mấy con băng qua đường bị đâm chết, ai sẽ để ý những động vật này làm gì chứ?

Tiểu Hắc đã thở hồng hộc nhưng vẫn nhanh chân chạy không ngừng, mèo hoang bên cạnh nó càng ngày càng nhiều. Vừa bắt đầu lũ mèo chạy theo nó là để bắt chuyện, dù sao ở mỗi đường giao đều cần có con ở lại chỉ đường cho cô chủ. Nhưng lượng con vật tò mò chạy theo nó càng ngày càng nhiều. Một đám chó mèo hoang tạo thành đội quân truy kích, trình diễn một màn truy đuổi áp đảo trên đường vành đai.

Quy mô của chúng nó càng ngày càng khổng lồ, số lượng lên đến hàng trăm con tụ tập lại với nhau, mênh mông cuộn cuộn chạy theo. Chúng nó không xếp thành hàng chỉnh tề nhưng cũng không hề lộn xộn. Thỉnh thoảng lại có con yên lặng gia nhập, như một giọt nước chảy vào dòng sông, không hù dọa những con khác.

Cảnh tượng như vậy khiến người ta nhiệt huyết sôi trào.

Đã có người chú ý đến cảnh này, hết sức ngạc nhiên lấy điện thoại ra quay lại.

“Chúng nó đang làm gì vậy?”

“Không biết, nhưng nhìn hay thật đấy!”

“Đang quay phim sao?”

“Như phim Hollywood ý nhỉ!”

Sơ Ngữ ngày càng tiếp cận gần hơn xe bọn buôn người, từ xa đã có thể nhìn thấy đội quân động vật menh mông cuồn cuộn.

“Tớ thấy chúng nó rồi, ở đường vành đai phía Nam, đang đi về hướng Đông!” Sơ Ngữ nói cho Giản Diệc Thừa qua điện thoại, cô không cúp máy, tai nghe Bluetooth vẫn trên tai, không hề ngắt liên lạc với Giản Diệc Thừa.

“Được, tớ đến ngay.”

Sơ Ngữ vượt đèn vàng hai lần, rốt cuộc cũng đuổi kịp bước chân Tiểu Hắc. Lúc này rất nhiều động vật đã dừng lại ven đường nghỉ giải lao. Sơ Ngữ nhìn thấy Tiểu Hắc qua cửa sổ xe, nó đang thở hồng hộc mệt mỏi nằm trên đất, bộ lông nhể nhại mồ hôi, đường dưới chân nó đã ướt nhẹp, hiển nhiên nó đã đến giới hạn. Cô vội vã xuống xe, “Tiểu Hắc, Tiểu Hắc, em thế nào rồi?”

Tiểu Hắc gắng sức mở mắt ra, thấy cô thì hai mắt nó sáng lên nhưng vẫn thở hổn hển không nói nên lời.

“Đừng vội, từ từ nói thôi.”

Cô vừa dứt lời, một con mèo bên cạnh nói, “Để em nói cho, anh Hắc mệt lắm rồi.”

Sơ Ngữ vội nói, “Được.”

“Xe rời khỏi đường cái rồi đi về hướng kia, ở đây không có thứ gì để ẩn thân, Tiểu Hắc không cho bọn em đuổi theo, chỉ để vài con chạy nhanh lẹ đi theo. Có điều em thấy được, chiếc xe tiến vào khoảng sân rộng kia, mãi vẫn chưa ra.”

Sơ Ngữ nhìn theo phương hướng nó chỉ, thấy một thôn xóm cách đoạn xuống đường lớn không xa, xung quanh nơi đó có mấy sân nhỏ lác đác, hình như là nhà máy chế biến.

Chương 34: Động vật trong thành phố nổi điên [3]

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Giản Diệc Thừa đến rất nhanh, “Thế nào rồi?”

Sơ Ngữ chỉ vào nhà máy chế biến ở đằng xa, “Tiến vào trong kia rồi, vẫn chưa đi ra.”

Giản Diệc Thừa nhìn theo, nhưng bởi vì quá xa nên cũng không thấy được cái gì khác thường. Anh nhìn về phía Sơ Ngữ, “Có thể nghĩ cách biết được tình huống bên trong không?”

Sơ Ngữ gật gù, “Có thể, còn có mấy con vật chạy theo xe vào đây. Tớ hỏi chúng nó là có thể biết được tình hình bên trong.”

“Không được, như vậy quá nguy hiểm, bây giờ chưa biết bên trong như thế nào, không thể để cậu đi mạo hiểm.” Nếu như là anh, anh sẽ đi vào đó một lần, vì anh là cảnh sát, đây là trách nhiệm của anh. Nhưng Sơ Ngữ chỉ là một người bình thường, cô truy kích bọn buôn người giúp họ đã là quá lắm rồi, không thể để cô đi vào đầm rừng hang hỏ được.

Sơ Ngữ biết anh lo lắng cho mình, trong lòng ấm áp, cô cười nói, “Đừng lo, tớ có biện pháp không quấy rầy đến bọn chúng.”

Một nhà máy chế biến đơn sơ, gạch xanh ngói đen, trên tường tróc từng mảng sơn, ngoài sân lát đá đen, trong khe đá thỉnh thoảng mọc lên vài cây cỏ dại đong đưa trong gió thu.

Trong phòng có sáu nam một nữ đứng trong tư thế giằng co. Trên giường lớn có bảy đứa trẻ đang ngủ xếp hàng ngang, lớn nhất là năm tuổi, ít nhất mới

được mấy tháng.

Mấy người Cường Tử đang xảy ra tranh chấp với ba nam một nữ trong phòng.

“Nói cho cẩn thận, một đứa bé giá 15 vạn, chúng tôi mang đến ba đứa bé, dựa vào đâu chỉ trả 38 vạn?”

“Một đứa con trai mới 15 vạn, con gái chỉ 8 vạn thôi, anh em chúng tôi dựa vào tình hình thực tế mới cho các cậu cái giá này. Đã sớm nói với các cậu rồi, đừng mang con gái đến, con gái không bán được, nếu không bán được thì chỉ ở lại trong tay tôi, tôi còn lỗ cho các cậu 8 vạn đấy.”

Trương Vĩ nhíu mày nói, “38 vạn thì ba người chúng tôi không tiện chia, anh Vương, anh cho tôi thêm 1 vạn đi, chúng ta cũng không phải chỉ mới trao đổi lần này, có qua có lại mới có thể lâu dài phải không?”

Anh Vương suy nghĩ một chút, cắn răng nói, “Được, người anh em cậu cũng nói như vậy rồi, tôi cũng không tiện từ chối, 39 vạn thì 39 vạn, chỉ là sau này các cậu phải tuân thủ luật một chút, đừng mang con gái đến đây nữa, không dễ bán...”

Nói thêm vài câu, anh Vương đếm tiền đưa cho ba người Trương Vĩ, bọn họ lại đếm lại lần nữa, xác định không có gì sai sót thì dự định rời đi.

Lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng động cơ ô tô, sắc mặt mọi người thay đổi. Anh Vương hạ thấp giọng nói với mấy người Cường Tử, “Mẹ kiếp, các cậu bị theo dõi hả?”

Lưu Bằng vội vàng nói, “Không có không có, anh Vương, dọc đường đi chúng tôi đều nhìn lại, không có ai theo sau mà.”

Ngay lúc này, bên ngoài vang lên một giọng nữ trẻ tuổi, “Chị ơi, thôn này tên là gì thế ạ?”

Sau đó là giọng nói của thím Hoa canh cửa, “Thôn Vương Gia, các cô cậu

làm gì ở đây vậy?”

“Ra là thôn Vương Gia, chúng tôi đi Long Loan chơi nhưng nhầm địa chỉ.” Sau đó cô gái lại nói, “Em đã bảo anh đi nhầm anh còn không tin, trước lối ra cầu Từ Gia chính là Long Loan, chúng ta đi qua mất rồi!”

Một giọng nam vang lên, “Anh đi theo hướng dẫn mà, ai biết hướng dẫn lại chỉ sai chứ?”

“Tín hiệu không tốt, hướng dẫn bảo lùi lại, em nhìn thấy rồi mà, anh lại còn không tin...”

Hình như là một đôi tình nhân đi chơi, sau khi tranh chấp một lúc, cô gái lại hỏi thím Hoa, “Chị à, ở đây có đường đi đến Long Loan luôn không, nếu phải quay lại thì phiền phức lắm.”

“Có đấy, hai người đi theo hướng Tây từ nơi này, qua thôn thì rẽ phải lên đường lớn, đi thẳng là đến cầu Từ Gia rồi.”

“Quá tốt rồi, không cần quay về nữa, cảm ơn chị nhé.”

“Không có gì không có gì.” Thím Hoa hớn hở cười nói.

Tiếng động cơ xe vang lên, sau đó ô tô đi về hướng Tây. Thím Hoa nhìn bên ngoài đã yên tĩnh thì đẩy cửa tiến vào sân, nói với mọi người đang căng thẳng bên trong, “Một đôi tình nhân đi Long Loan thôi, đã ra ngã ba rồi.”

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, anh Vương nói với ba người Trương Vĩ, “Các cậu mau rời đi nhanh lên, chúng tôi cũng phải rút đây!”

“Được.”

“Đôi tình nhân” đi về hướng cầu Từ Gia, chàng trai lái xe, cô gái hỏi một

con mèo trên ghế sau, “A Hồ, em nhìn thấy gì bên trong?”

“Rất nhiều trẻ con, chúng đều đang ngủ, còn có nhiều người lớn đứng nhìn chúng nó. Bọn em đi theo ba người kia, sau khi bọn chúng giao ba đứa trẻ xong thì cãi nhau với người bên trong một lúc, sau đó người bên trong cho ba người kia một chồng tiền, lúc em đi bọn họ còn đang đếm tiền...”

“Bọn họ có mấy người lớn? Mấy đứa trẻ?”

“Em đếm không hết, em mới biết đếm đến năm thôi.”

“Vậy em tách ra, đếm đến năm rồi lại đếm lại đi.”

Đây là một biện pháp tốt, A Hồ nỗ lực nhớ lại cảnh tượng nó thấy, “Người lớn có 1, 2, 3, 4, 5, 1, 2, 3 người, trẻ con có 1, 2, 3, 4, 5, 1, 2 đứa.”

Sơ Ngũ vội vàng thuật lại cho Giản Diệc Thừa, “Có 8 người lớn, 7 đứa trẻ, ba người chúng ta đuổi theo thì mang trẻ con đến cho bọn trong nhà máy, lúc A Hồ rời đi bọn chúng đang đếm tiền.”

“Nhiều trẻ con như vậy, khẳng định sau lưng không chỉ có mấy người như này.” Giản Diệc Thừa nhanh chóng phán đoán, sau đó báo lại về cục cảnh sát tình huống ở đây.

Người trong cục cảnh sát vẫn đang ở trạng thái chờ lệnh, sau khi Giản Diệc Thừa truyền tin tức về, bọn họ lập tức bắt đầu hành động.

Giản Diệc Thừa lái xe đi vòng một vòng, từ đường giao cầu Từ Gia về đường cái, sau đó tụ họp với người trong đội bắt đầu tham gia hành động, để Sơ Ngũ về trước.

Sơ Ngũ gật đầu đồng ý, hiện tại những gì có thể làm cô đều làm rồi, còn lại là phần của cảnh sát thôi. Bọn họ chưa từng để cô thất vọng, lần này cũng sẽ không ngoại lệ.

Sơ Ngũ một mình lái xe về chỗ đám Tiểu Hắc, cô đưa mấy đứa Tiểu Hắc bị thiếu nước nghiêm trọng về cửa hàng thú cưng, những con còn lại thì ngồi xe cảnh sát về.

Một đám động vật nhỏ vô cùng hung phẫn, xưa nay chúng nó chưa từng nghĩ có một ngày sẽ oai phong lẫm liệt ngồi trên xe cảnh sát trở về đâu. Ôi chao, mẹ ơi, sau này có thể đi khoe khoang được rồi!

Bởi vì nhận được tin tức đúng lúc, hành động lần này của cục cảnh sát Giang Thành rất thuận lợi, nửa đường liền chặn ba người đám Cường Tử chuẩn bị xuống xe lại, sau đó bất ngờ bao vây nơi ẩn trốn của bọn buôn người, nhanh chóng bắt hết bọn chúng, giải cứu đám trẻ.

Tất cả mọi người hết sức kích động, vụ án lớn như vậy thế mà có thể giải quyết xong trong chưa đầy nửa ngày. Đám trẻ được giải cứu thành công, mà đám buôn người nằm mơ cũng chẳng thể ngờ vì sao mình lại bị bại lộ.

Trên đường trở về, lúc qua cửa khẩu đường vành đai, nhìn thấy đám chó mèo kia, mỗi vị cảnh sát đều nảy sinh sự kính nể với chúng nó. Thời khắc này, chúng nó không phải là động vật lang thang không hề có cảm giác tồn tại ở ven đường nữa, mà là...

Anh hùng!

Sơ Ngũ nói với Giản Diệc Thừa hãy đưa những thú cưng này về nơi của chúng, sau khi Giản Diệc Thừa xin chỉ thị thì đội phó Giang rất thoải mái đồng ý, “Đương nhiên phải đưa về rồi, đây chính là anh hùng lập công lớn đây!”

Chỉ là lúc thực hiện hơi khó khăn, hàng trăm con động vật nhỏ này ở lì trên xe không chịu xuống...

Lục Tiểu Minh mới trở về từ nơi khác, lái xe qua đường vành đai phía Nam. Đường vành đai phía Nam dù là đường cao tốc nhưng giờ cao điểm vẫn hơi tắc. Lục Tiểu Minh vui mừng là mình về đúng lúc, bây giờ đã là 2 giờ rưỡi chiều, qua giờ cao điểm rồi, sẽ không tắc đường nữa. Nhưng mà lúc anh ta đi đến mới phát hiện tốc độ xe đi trên đường vành đai phía Nam hôm nay có vẻ

chậm chạp?

Do có cảnh sát giao thông sao? Phía trước hình như có thể nghe tiếng còi xe cảnh sát, xe cộ đều chạy với tốc độ trung bình, không ai vượt lên cũng không ai tăng tốc, hài hòa đến kỳ lạ!

Anh ta không nhìn được đôi làn xe, tiến lên phía trước, sau đó lập tức thấy cảnh tượng khiến anh ta vô cùng chấn động.

Mấy chục chiếc xe cảnh sát bề ngoài giống nhau như đúc đang đi hai hàng song song, một hàng chạy ngoài cùng bên phải, một hàng chạy ngoài cùng bên trái, đèn hiệu cảnh sát lập lòe, còi cảnh sát vang lên, chỉnh tề chạy cùng tốc độ.

Mà đường ở giữa bọn họ mở ra có cả trăm con chó mèo to nhỏ. Lông trên người chúng nó hơi bần, nhưng con nào con nấy ngẩng đầu uõn ngực, nhanh chân bước đi. Lục Tiểu Minh thậm chí còn có thể thấy trên người chúng nó tỏa ra tư thái của người anh hùng....

Gặp quý u?!

Không chỉ anh ta, tất cả chủ xe đều nhìn tình huống thần kỳ này, thậm chí không ít người lấy điện thoại di động ra quay chụp lại.

Rất nhiều người không biết vì sao các đồng chí cảnh sát lại có lòng tốt hỗ trợ đưa đám thú hoang ra khỏi đường cái. Nếu không chúng nó mà chạy loạn trên đường, một là không an toàn, hai là ảnh hưởng đến giao thông, lượng động vật đặc biệt lớn như vậy, quả thật phải để xe cảnh sát điều động.

Bởi vì chủ xe quay chụp rất nhiều nên cảnh tượng này nhanh chóng được phát tán trên mạng. Thậm chí có trang web hành động mau lẹ đã biên tập tin tức, tuy nhiên tiêu đề đều là:

Thật ấm lòng! Xe cảnh sát mở đường, hộ tống động vật lang thang rời khỏi đường cái.

Không ít người bình luận khen ngợi mấy đồng chí cảnh sát có tâm.

Cảnh sát Giang Thành dở khóc dở cười, nhưng bây giờ cũng không phải lúc làm sáng tỏ mọi chuyện, bởi vì bọn họ mới thực hiện được bước đầu truy bắt, đằng sau lưng anh Vương còn có những người khác. Đây là băng đảng buôn bán trẻ em quy mô lớn trên toàn tỉnh. Bọn họ đang điều tra tận gốc để một lưới bắt hết, nếu như lúc này làm rõ việc động vật hỗ trợ bọn họ bắt được bọn buôn người, sợ là sẽ rút dây động rừng, bởi vậy chỉ có thể tạm thời che giấu, thậm chí tin tức trên mạng cũng phải đè xuống.

Sau khi Sơ Ngữ giải thích với đám động vật nhỏ, chúng nó tỏ ra đã hiểu, ngược lại danh tiếng của chúng nó cũng không hề kém, lúc sống có thể khiến xe cảnh sát mở đường cho mình, quả thực còn oai phong hơn được ngồi xe cảnh sát! Ngồi bên trong xe nhưng người ta không nhìn thấy, nào có thể oai phong như được cảnh sát mở đường cho chứ!

Tất cả những động vật tham gia hành động vừa hưởng thụ bữa tiệc thịnh soạn của Sơ Ngữ vừa chia sẻ kinh nghiệm lâm liệt của chúng, những con được Sơ Ngữ đưa về trước hối hận không ngừng, chỉ hận mình không thể kiên trì thêm một chút, để cảnh sát hộ tống chúng nó về.

Địa vị Sơ Ngữ bị giảm xuống: “...”

Tốc độ của cảnh sát rất nhanh, qua nửa tháng điều tra đã bắt hết băng đảng buôn người.

“Lực lượng cảnh sát Giang Thành phá được vụ án băng đảng buôn người lớn nhất toàn tỉnh! 73 người bị bắt, giải cứu được 20 đứa trẻ!”

Đây là vụ án lớn nhất được phá về việc buôn bán trẻ em, vụ này lập tức thu hút sự chú ý của đại chúng, cư dân mạng dồn dập khen ngợi.

“Khá lắm! Nhiệt liệt khen ngợi các đồng chí cảnh sát!”

“Đáng khen! Nên trực tiếp bắn chết bọn buôn người luôn! Sống cũng chỉ tổ làm việc xấu!”

“Cảnh sát thật lợi hại, vỗ tay cho các anh! Các anh là siêu anh hùng!”

...

Đồng thời với việc cư dân mạng khen ngợi, lực lượng cảnh sát Gianh Thành đăng một bài viết công khai lên trên Weibo.

#Chúng nó mới thật sự là anh hùng#

Bên dưới là video Tiểu Hắc dẫn dắt những động vật điên cuồng truy kích, cùng với đoạn video xe cảnh sát mở đường cho chúng trở về.

Video được cắt nối biên tập hoàn hảo từ hộp đen (1) của xe buýt người, cho thấy toàn bộ quá trình đám động vật đuổi theo truy kích chúng. Cũng có phụ đề giải thích những chuyện đã xảy ra.

(1) Hộp đen là tên gọi của một loại thiết bị lưu trữ thông tin thường được gắn trên các phương tiện giao thông và được thiết kế đặc biệt phù hợp riêng với từng loại phương tiện khác nhau. Có hai loại hộp đen phổ biến là hộp đen cho máy bay và trên các phương tiện xe cơ giới.

Chương 35: Động vật trong thành phố nổi điên [4]

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Theo yêu cầu của Sơ Ngữ, tin tức này không nói đến năng lực của cô, chỉ nói Tiểu Hắc phát hiện bọn buôn người bắt cóc trẻ con thì truy kích ngay lập tức, cũng dẫn rất nhiều động vật lang thang đuổi theo, bởi vậy mới giúp cảnh sát tìm được manh mối, nhờ đó bắt được toàn bộ băng đảng buôn trẻ con.

Nếu như không có chúng nó liều mạng đuổi theo, cảnh sát không thể kịp thời thậm chí thuận lợi phá án.

Những cư dân mạng đang tán thưởng cảnh sát cũng sợ ngây người.

“Trời ơi, còn có việc này sao?”

“Lợi hại, truy kích bọn buôn người đến tận vành đai, động vật trong thành phố nổi điên là đây chứ đâu!”

“Có cảm giác vừa xem phim Hollywood vậy! Tôi vừa nhìn vừa sôi trào nhiệt huyết, lại không nhìn được đồ mồ hôi hột thay chúng nó!”

“Bảo sao lần trước cảnh sát lại hộ tống chúng nó về thành phố, thì ra là đưa anh hùng trở về! Bảo vệ chúng nó đây!”

“Cảm ơn lũ thú nhỏ đáng yêu này, con trai tôi là một trong những đứa trẻ được cứu về, cảm ơn mấy nhóc nhé, thật sự cảm ơn.”

“Thật hay giả vậy? Con mèo có thể thông minh như vậy sao? Còn có thể đuổi theo bọn buôn người ư?”

“Để tôi kể chuyện từng chứng kiến cho mọi người tin, mèo thật sự rất

thông minh, trước đây trong thôn chúng tôi có một đứa trẻ bị rơi xuống giếng, cũng chính là con mèo của đứa bé ấy đi gọi người đến mới kịp cứu nó. Thật đấy, lúc đấy tiếng con mèo đó kêu thật sự rất thảm thiết, mọi người đều nghĩ không biết có chuyện gì nên đi theo nó, sau đó mới thấy đứa bé bị rơi xuống giếng.”

“Chưa gặp trường hợp của mèo nhưng đã gặp chó cứu người, gia đình ba người trúng độc khí gas, là con chó phát hiện ra rồi thông báo cho hàng xóm nên mới cứu được.”

“Thú cưng thật ra rất thông minh, như chú chó nhà ông bà ngoại tôi ấy, trước đây mỗi ngày nó đều đi cùng bà ngoại ra chợ mua thức ăn. Sau đó bà ngoại già rồi, không đi đứng nổi nữa, lại không ở cùng con cái nên mỗi ngày đều do chú chó đó ngậm cái làn ra chợ mua thức ăn. Bên trong ông ngoại đã viết danh sách đồ cần mua và tiền rồi, người ta nhìn thấy sẽ bỏ đồ ăn vào trong đấy cho nó. Người bán thức ăn ở chợ đều biết nó, hầu như đều bán cho nó với giá ưu đãi.”

...

Nhờ hành động của Tiểu Hắc, mọi người đều lấy chuyện bản thân gặp phải để thuyết phục mọi người, giải thích cho những con thú cưng đã làm việc thiện. Xem ra có vẻ trên đời này động vật thông minh cũng không ít, đều giỏi giống như Tiểu Hắc vậy. Từ đó suy ra, hành động truy kích bọn buôn người của chúng nó cũng không có gì quá gây kinh hãi, tuy rằng quy mô hơi lớn, nhưng bởi vì có Tiểu Hắc dẫn đầu nên cũng không có gì khó lí giải.

Động vật lang thang cũng sống thành bầy đàn, thậm chí có người lãnh đạo, mà Tiểu Hắc chính là người dẫn đầu kia. Sau khi nó ra lệnh có thể khiến những động vật kia đi theo cũng không có gì kỳ quái.

“Thì ra chúng nó cũng cảm như vậy, trước kia thấy chúng nó bản thủ nên tôi không thích lắm, sau này phải đối xử tốt với chúng nó mới được.”

“Video này thật sự đã thay đổi quan niệm của tôi về động vật, bởi vì đã từng bị chó cắn nên về sau tôi rất sợ chúng nó. Nhưng cũng như con người có thiện có ác, động vật cũng có một mặt đáng yêu thế này, quả thật không nên

vơ đũa cả nắm, chúng nó rất đáng khen.”

Người yêu thích động vật thì càng điên cuồng khen ngợi đám Tiểu Hắc, hoặc cũng có những người vốn không yêu thích động vật hoặc người bị động vật gây tổn thương cũng vì chuyện này mà có cái nhìn khác về động vật, thậm chí có rất nhiều người kêu gọi phải đối xử tử tế với động vật lang thang, xây dựng trạm nuôi dưỡng cho chúng nó.

Kết quả như thế Sơ Ngữ cũng không nghĩ đến, nếu quả thật chính phủ sẽ đứng ra thành lập trạm nuôi dưỡng động vật, đồng thời giúp đỡ những con vật lang thang này thì có thể kiểm soát hành động của chúng nó, thông qua việc quản lý thống nhất thì có thể giảm thiểu những vụ con người ngược đãi động vật xảy ra, như vậy là có thể bảo vệ cả hai bên rồi.

Cư dân mạng bình luận rất nhiệt tình về chuyện xây dựng trạm nuôi dưỡng động vật, xem ra mọi người đều rất chờ mong việc này. Cũng không lâu sau lại có một loạt các bình luận mới xuất hiện:

“Mọi người có để ý không... Con mèo dẫn đầu hình như là Tiểu Hắc? @Phòng tư vấn tâm lý thú cưng.”

“Lâu trên ơi không phải mỗi bạn đâu, tôi cũng cảm thấy đây là Tiểu Hắc! Không phải blogger đã nói Tiểu Hắc từng trợ giúp cảnh sát phá một vụ án bắt cóc sao? Bây giờ lại đuổi theo bọn buôn người, hình như Tiểu Hắc có năng lực trời cho thì phải! Sẽ không phải sĩ quan cảnh sát Hắc Miêu trong truyền thuyết chứ?”

“Đúng là Tiểu Hắc rồi! Tuy rằng ảnh không nét lắm nhưng bóng lưng cao ngạo ngông cuồng này, tôi không thể nhìn nhầm được!”

“Tài khoản @Phòng tư vấn tâm lý thú cưng dù không để địa chỉ nhưng trước đây có người nhận nuôi từng tiết lộ nơi gửi đi chính là Giang Thành. Cư dân mạng ở Giang Thành cũng xác nhận là từng thấy lũ thú cưng này ở Giang Thành. Mà vụ án băng đảng buôn người lần này cũng xảy ra tại Giang Thành, nhiều đó đã đủ chứng minh con mèo trong video chính là Tiểu Hắc, chính là con mèo cực kỳ thông minh mà blogger nói tới!”

“Oa! Anh Hắc thật lợi hại, thì ra đây không phải lần đầu tiên giúp đỡ cảnh sát phá án, bảo sao nó lại bạo gan như vậy!”

“Điên cuồng vì anh Hắc!”

“Anh Hắc đã có con sen chưa? Đúng lúc tôi đang thiếu công cụ làm ẩm giường!”

“Anh Hắc, nhìn tôi này! Tôi biết ca hát, biết đánh đàn lại còn có thể làm cơm, món cá tôi làm còn cực kỳ ngon nữa, em có muốn đến nếm thử không?”

...

Rất nhiều cư dân mạng tìm ra được Weibo của Sơ Ngữ rồi đòi nuôi Tiểu Hắc. Tuy rằng Sơ Ngữ cũng không thừa nhận Tiểu Hắc chính là chú mèo trong video kia nhưng không ngăn cản được sự nghi ngờ của cư dân mạng. Kết quả là danh tiếng của Tiểu Hắc lặn át hết tất cả những thú cưng muốn được nhận nuôi khác. Những người trước đây đang nghĩ xem có nên nhận nuôi không đều thò một chân vào.

Nhưng mà Sơ Ngữ đã nói ngay từ đầu rồi, Tiểu Hắc khá kiêu ngạo, người bình thường sẽ không lọt vào mắt nó, muốn được nhận nuôi Tiểu Hắc thì phải để nó đồng ý mới được. Nhưng nhiều người muốn nhận nuôi như vậy thế mà Tiểu Hắc không vừa mắt một người nào cả.

Nguyên văn lời của nó chính là: Ở chung với đám người tầm thường ngu xuẩn sẽ hạ thấp chỉ số thông minh của nó.

Sơ Ngữ: “...”

Lực lượng cảnh sát Giang Thành phát hiện ra Weibo của Sơ Ngữ, cũng biết chuyện cô muốn tìm chủ nhân cho Tiểu Hắc. Sau đó đội phó Giang tự đến gặp người, à không, đến gặp một con mèo.

Giang Liên Thành vô cùng đau đớn nói, “Lúc trước Nhị Lang Thần nói cô là chủ nhân của nó, tôi cũng không tiện yêu cầu quá đáng. Nhưng bây giờ lại

xuất hiện thêm một Tiểu Hắc, cô lại muốn tìm chủ nhân cho nó, sao cô có thể không có chút trách nhiệm với thành phố như vậy? Đây là anh hùng của Giang Thành chúng ta, một con mèo thông minh như vậy, cô đưa nó đến nơi khác, Giang Thành phải làm sao đây?”

Lời nói này khiến Sơ Ngữ xấu hổ không thôi, cô chỉ muốn tìm một chủ nhân thích hợp với nó, thật sự không nghĩ nhiều như vậy.

Giang Liên Thành còn nói, “Mà đây cũng không phải chỉ là mèo thôi đâu, là một con mèo anh hùng cao thượng dám truy kích bọn buôn người đấy! Nó không chỉ tận tâm phục vụ người dân mà còn có thực lực siêu phàm, sức phán đoán nhạy cảm, hành động quả quyết.... Vì thế tôi quyết định thuê nó làm mèo nghiệp vụ, hỗ trợ công tác của cảnh sát!”

Lời nói của anh ta rất hợp lí, cảm xúc dâng trào mãnh liệt, giống như đang nói một chuyện vô cùng bình thường, nhưng Sơ Ngữ lại trợn mắt há mồm, “Anh nói thật sao?”

“Đương nhiên là thật.” Giang Liên Thành không chút do dự nói. Trước đây chỉ biết là chó thông minh có thể huấn luyện thành chó nghiệp vụ, giúp đỡ công tác của cảnh sát. Nhưng hiện tại xem ra mèo cũng không hề kém cạnh. Hơn nữa thân hình con mèo nhỏ nhắn, bước chân nhẹ nhàng, làm điều tra viên lặng lẽ xâm nhập vào hang ổ tội phạm thì không thể thích hợp hơn được.

Vì thế sau khi anh ta xin chỉ thị của cấp trên xong thì chuẩn bị đưa Tiểu Hắc vào cục cảnh sát làm việc. Chắc hẳn một con mèo thích công tác hình sự sẽ không từ chối yêu cầu này của bọn họ.

Sơ Ngữ vừa vui mừng thay cho Tiểu Hắc, lại không biết nó cảm thấy như nào. Tiểu Hắc vô cùng kiêu ngạo, cô không thể quyết định thay nó được. Bởi vậy chỉ có thể nói với Giang Liên Thành, “Để tôi hỏi nó xem đã, việc này tôi không làm chủ được.”

Giang Liên Thành thoải mái đồng ý, “Đương nhiên, phải hỏi ý kiến nó chứ.” Tuy nhiên Giang Liên Thành có linh cảm, Tiểu Hắc nhất định sẽ đồng ý.

Đúng như dự đoán, sau khi Sơ Ngũ hỏi Tiểu Hắc, nó không chút suy nghĩ đã đồng ý.

Đối với Tiểu Hắc mà nói, trước khi gặp Sơ Ngũ, nó là một lãng tử lang thang bốn phương, nhưng mà nó không giống những con mèo hoang khác. Bởi vì có câu châm ngôn “Mèo đen không may mắn” nên màu lông của nó không khiến cho người khác yêu thích. Mặc dù những người yêu động vật hay thương hại mèo hoang cũng vậy, nhìn thấy nó sẽ khá do dự. Tiểu Hắc đã trải qua quá nhiều sự căm ghét của con người, dần dần nó cũng trở nên lạnh lùng hơn, không còn chờ mong được người khác ôm ấp nữa.

Thật ra động vật cũng giống như con người vậy, sau khi bị tổn thương quá nhiều sẽ lặng lẽ thu mình lại, dùng sự lạnh lùng để bảo vệ bản thân, xây lên một bức tường thành không thể phá vỡ, nhưng thật ra trong lòng vẫn rất mềm mại. Tiểu Hắc là một con mèo thông minh, mà cũng bởi vì thông minh nên nó hiểu được tâm trạng phức tạp của con người đối với nó, khiến nó chịu những tổn thương sâu sắc. Bởi vậy dáng vẻ lạnh lùng kiêu ngạo chỉ là lớp vỏ nguy trang của nó mà thôi.

Mà càng là thứ không dễ dàng chiếm được thì sẽ càng nhớ mãi không quên. Đối với Tiểu Hắc đã phải chịu quá nhiều ánh mắt miệt thị, sâu trong lòng nó vẫn mong chờ nhận được ánh mắt thiện chí từ người khác. Bởi vậy sau lần trợ giúp cảnh sát tìm được người bị bắt cóc trước đó, được Sơ Ngũ khen thưởng, cảnh sát coi trọng cũng làm nó cảm thấy vô cùng vui vẻ, là loại cảm giác ấm áp chưa từng có trong cuộc đời nó.

Nó yêu thích loại cảm giác này nên lần này gặp phải bọn buôn người nó lại ra tay hỗ trợ lần nữa.

Mà gia nhập cục cảnh sát, đối với nó chính là được công nhận, một loại cổ vũ, được đối xử bình đẳng, vì thế nó mới không chút do dự đã đồng ý.

Nếu có thể nhận được ánh mắt đầy thiện cảm, ai lại muốn sống dưới sự ghét bỏ chứ?

Giản Diệc Thừa nói với Sơ Ngũ, sau khi Tiểu Hắc tới cục cảnh sát thì không có biểu hiện không thích ứng được, mà ngược lại còn vui vẻ hoạt bát

hơn. Nó cũng không bài xích với sự huấn luyện bài bản nghiêm khắc.

Từ đáy lòng Sơ Ngữ cảm thấy vui cho Tiểu Hắc, định nghĩa hạnh phúc của mỗi người khác nhau, đối với mèo cũng không ngoại lệ. Giống như đám Quả Quýt, có thể trải qua cuộc sống yên ổn chính là hạnh phúc thì đối với Tiểu Hắc, cuộc sống bây giờ mới là thứ nó mong muốn.

Sau khi Sơ Ngữ gửi 26 con thú cưng khác đi thì lập tức lên mạng đăng bài về Tiểu Hắc. Lực lượng cảnh sát Giang Thành cũng chính thức xác nhận Tiểu Hắc trở thành một thành viên trong đội hình sự, khiến cho cư dân mạng lại dậy sóng.

“Haha, cảnh sát nhỏ thật là nghịch ngợm, đang muốn khoe khoang với chúng tôi sao?”

“Huhuhu, Tiểu Hắc của tôi, thật sự không còn hi vọng sao?”

*“Như vậy cũng tốt, tôi không có được Tiểu Hắc nhưng những người khác cũng không có được! *khóc lớn*”*

“Quả nhiên nhân tài đều phải sung công, cả con mèo cũng không ngoại lệ! Tiểu Hắc cố lên!”

...

Chương 36: Động vật trong thành phố nổi điên [5]

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Vụ án băng đảng buôn bán trẻ con vì đám Tiểu Hắc mà được bàn tán sôi nổi ở trên mạng hơn nửa tháng, cuối cùng cũng hạ màn. Danh tiếng của Tiểu Hắc vô cùng nổi bật, đa phần cư dân mạng đều biết rõ. Đến bộ phim hoạt hình “Sĩ quan cảnh sát Hắc Miêu” liên quan đã từng nổi tiếng một thời cũng được họ lôi ra nói lại. Tiểu Hắc được cư dân mạng xưng tụng là sĩ quan cảnh sát Hắc Miêu.

Cục cảnh sát Giang Thành, vụ án lại có biến hóa mới.

“Theo lời khai của Trương Vĩ, đây là lần đầu tiên ba người bọn họ giao dịch với anh Vương. Vốn chỉ định bắt cóc hai đứa trẻ kiếm 30 vạn, sau đó ba người chia đều, không ngờ bất ngờ nhất được một cô bé. Theo lời của bọn họ, bé gái bị người khác cố tình vứt bỏ.”

“Cái gì?”

“Lúc bọn họ đang nằm vùng thì nhìn thấy một người phụ nữ trung niên lén la lút lút đặt đứa bé đang ngủ ở chỗ không xa cô nhi viện lắm, ba người Trương Vĩ cho rằng bà ta bỏ rơi đứa bé nên không bỏ phí cơ hội, lập tức bắt đứa bé kia giao cho anh Vương.”

“Bé gái kia là con nhà ai?”

“Tôn Chí Dũng.”

Gia đình có con bị bắt cóc đã đến cục cảnh sát nhận con, vì thế nên vừa nói đến Tôn Chí Dũng, Giang Liên Thành lập tức nhớ ra đó là ai. Người nhà họ Tôn là gia đình báo án sớm nhất, trước cả đám Tiểu Hắc, vì thế Giang Liên Thành có ấn tượng sâu sắc.

Hai vợ chồng Tôn Chí Dũng đều là bác sĩ, bình thường công việc quá bận rộn nên giao con gái cho mẹ chồng chăm sóc. Ngày hôm đấy mẹ chồng đưa cháu gái ra ngoài đi dạo, chỉ chớp mắt liền không thấy bé gái đâu nữa nên vội gọi điện cho vợ chồng Tôn Chí Dũng, sau đó mấy người lập tức đến cục cảnh sát báo án, chỉ sợ làm lỡ thời gian, cháu gái sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng theo lời khai của mấy người Trương Vĩ thì mọi chuyện có lẽ không đơn giản như vậy. Từ khi bà nội Tôn lạc mất đứa bé cho đến khi Trương Vĩ bắt cóc đứa bé còn qua tay một người thứ ba nữa. Người này bắt bé gái đi nhưng lại bỏ lại ở gần cô nhi viện...

“Có phải có quan hệ với nhà họ Tôn không? Là hành động trả thù sao?” Lâm Lang hỏi.

“Dù vậy cũng sẽ không ra tay với đứa trẻ chứ? Có thể vứt bỏ con gái người khác như này, tám phần là có quan hệ với đứa bé.”

“Không loại trừ khả năng này, điều tra camera giám sát đi, còn nữa hãy đi hỏi thăm nhà họ Tôn xem họ có gây thù chuốc oán với ai không.” Giang Liên Thành nói.

Lúc cảnh sát đến nhà họ Tôn, gia đình họ đang vây quanh đứa bé mà vui đùa không ngớt. Nhìn thấy cảnh sát tới, lập tức vui mừng mời bọn họ vào.

“Cảm ơn đồng chí cảnh sát, cảm ơn các anh đã cứu Bảo Bảo nhà tôi, bằng không gia đình chúng tôi cũng chả biết sống tiếp như thế nào...”

“Không có gì, đây là trách nhiệm của chúng tôi.” Cảnh sát lên tiếng, “Lần này chúng tôi tới là muốn hỏi một chuyện, nhà chúng ta có gây thù chuốc oán với ai không?”

“Gây thù chuốc oán?”

“Đúng, bởi vì chúng tôi điều tra ra, con gái các vị không phải bị bọn buôn người bắt cóc mà trước đó đã bị người khác vứt bỏ tại cô nhi viện, sau đó mới ma xui quỷ khiến để bọn buôn người bắt đi.”

Người nhà họ Tôn giật mình, “Còn có việc này sao? Nhà chúng tôi không gây thù chuốc oán với ai cả, người nào lại nhẫn tâm muốn hại Bảo Bảo nhà chúng tôi như vậy?”

Bắt cóc xong rồi lại vứt bỏ, sao lại độc ác đến vậy chứ?

“Mọi người cố gắng nhớ lại xem, bởi vì nếu không bắt được kẻ tình nghi thì rất khó đảm bảo cô ta có tiếp tục gây án hay không, con gái của các vị có thể đối mặt với nguy hiểm bất cứ lúc nào.”

Không cần cảnh sát nhắc nhở thì người nhà họ Tôn cũng hiểu chuyện này có tính chất rất nghiêm trọng. Vợ chồng Tôn Chí Dũng gấp gấp đến nỗi chảy nước mắt, “Bảo Bảo nhà tôi mới ba tuổi, con bé còn nhỏ như vậy, rốt cuộc là ai muốn hại nó? Thật sự có thù oán gì thì nhắm vào chúng tôi là được rồi, sao phải làm vậy với một đứa bé?”

Suy nghĩ hồi lâu nhưng vẫn không có manh mối gì, bà nội Tôn đột nhiên nghĩ ra gì đó, “Có phải là bà lão Triệu sống một mình nhà bên không? Mấy ngày trước cháu gái của bà ta chơi với cháu gái tôi, đứa bé ấy đòi lấy đồ chơi của Bảo Bảo, Bảo Bảo không cho, còn đẩy nó ngã nữa, lúc đấy bà lão Triệu liền tức giận mắng Bảo Bảo...”

Hai vợ chồng Tôn không dám tin, “Chỉ vì trẻ con cướp đồ chơi? Không đến nỗi chứ?”

Cảnh sát cũng không thể khẳng định chắc chắn, lòng người rất khó đoán, ai có thể biết được đối phương có phải người có thù tất báo không. Bọn họ nói với người nhà họ Tôn, “Chúng tôi còn phải quay về điều tra rõ ràng, khoảng thời gian này các vị hãy chú ý chăm sóc đứa bé, lúc nào cũng phải ở cạnh nó, đừng để xảy ra sự cố gì.”

“Được được, cảm ơn đồng chí cảnh sát.” Không cần cảnh sát nhắc nhở,

người nhà họ Tôn đã lạc mất đứa bé một lần, cũng không dám sơ ý nữa.

Sau khi cảnh sát rời đi, người nhà họ Tôn vẫn chưa tiêu hóa được tin tức bọn họ mang tới, ngoại trừ bọn buôn người vẫn có người khác muốn hại cháu gái của bọn họ!

Bà nội Tôn nói với con dâu, “Thật đáng sợ, nhớ không tìm Bảo Bảo về được thì sao đây? Lần này có cảnh sát giúp đỡ, không thì nửa đời sau các con sống thế nào?”

Con dâu Lý Trân Trân gật đầu nói, “Mẹ nói đúng.”

...

Vụ án Tôn Bảo Bảo đã điều tra mấy ngày nhưng không có tiến triển, một là vì thời gian đã lâu, cảnh sát điều tra vụ án băng đảng buôn trẻ con cũng mất nửa tháng, sau đó lấy lời khai của đám Trương Vĩ để kết án mới biết được việc này. Mặc dù trước đó kẻ tình nghi có để lại dấu vết nhưng thời gian qua lâu như vậy, mọi thứ có thể đã biến mất. Hai là cảnh vớt đứa trẻ đúng lúc rơi vào góc chết của camera giám sát, nơi vớt đứa trẻ lại trùng hợp không có camera giám sát.

Lúc Giản Diệc Thừa ăn cơm với Sơ Ngũ có nhắc đến vụ án này.

“Hoài nghi là người quen gây án, nhưng mà những hàng xóm nhà họ Tôn quen biết đều có người làm chứng xác nhận rồi, đều không phải.”

Sơ Ngũ hỏi, “Có cần tớ giúp không? Tớ có thể tìm động vật ở nơi đó hỏi thăm một chút.”

Giản Diệc Thừa lắc đầu, “Đã xem qua rồi, xung quanh chỗ đó không có chó mèo hoang.”

Sơ Ngũ cười một tiếng, “Không có chó mèo, vậy động vật khác cũng được, bay trên trời chạy dưới đất, chỉ cần là vật sống thì đều có thể.”

Giản Diệc Thừa sững sốt, anh vẫn đinh ninh cô chỉ nói chuyện được với chó mèo thôi, thì ra là tất cả các loài động vật đều được.

Giản Diệc Thừa suy nghĩ một chút mới nói, “Đã qua nửa tháng rồi, đến người còn không chú ý được chi tiết nhỏ đã xảy ra nửa tháng trước huống chi là động vật. Có lẽ sẽ không hỏi được manh mối gì có ích đâu.”

Quan trọng nhất là anh không muốn chuyện gì cũng phải làm phiền cô, năng lực của cô rất đặc biệt, nhưng dù sao cũng chỉ là một người bình thường, nếu bị cuốn vào quá nhiều vụ án hình sự, anh sợ người có tâm phát hiện sẽ làm tổn thương cô.

Sơ Ngữ không phát hiện ra lời nói của anh có ẩn ý, chỉ hơi lúng túng, hình như cô đã đánh giá quá cao năng lực của mình rồi. Tuy nhiên cô cũng không nghĩ nhiều, dù sao anh nói đúng, đã qua nửa tháng, có lẽ rất khó hỏi được manh mối gì có ích. Bởi vậy cô gật đầu, “Đành vậy.”

Có điều, đã có người chứng kiến, lại còn là người quen gây án, làm sao lại không tìm được kẻ tình nghi?

Sơ Ngữ suy nghĩ một chút mới hỏi, “Cậu bảo đã xác nhận hết những người nhà họ Tôn quen rồi hả? Không sót một ai chứ?”

“Ừ, gần như vậy.” Giản Diệc Thừa nói xong, bỗng nhiên nghĩ đến gì đó, “Không, có để sót!”

“Ai?”

Giản Diệc Thừa hơi do dự, không quá chắc chắn với suy nghĩ của mình, “Mẹ và bà nội của Tôn Bảo Bảo, hai người thân cận nhất với con bé.” Chỉ nghĩ cũng biết là không thể nên không xét hai người vào diện tình nghi.

Có ánh sáng lóe lên, Sơ Ngữ bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, cô đang định nói, chỉ thấy Giản Diệc Thừa đứng bật dậy. Hai người liếc nhìn nhau, giống như có cùng một suy nghĩ.

Giản Diệc Thừa xin lỗi Sơ Ngũ, “Xin lỗi, tớ có một suy nghĩ nên phải quay về kiểm chứng suy nghĩ này.”

Sơ Ngũ hiểu được, “Không sao, không sao, cậu mau về đi.”

Nhà hàng khá gần nhà cô, cơm nước xong thì tự cô về cũng được. Sơ Ngũ nhìn Giản Diệc Thừa rời đi, trong lòng hơi buồn rầu, chỉ mong mọi chuyện không phải như cô nghĩ.

Giản Diệc Thừa trở về cục cảnh sát rồi lập tức thẩm vấn ba người Trương Vĩ, anh cầm một tấm hình hỏi, “Là người này sao?”

Trương Vĩ nhìn kĩ rồi lập tức nói, “Đúng đúng, là người này.”

Giản Diệc Thừa lại thay đổi vài bức ảnh, Trương Vĩ vẫn nhận ra được người phụ nữ kia. Giản Diệc Thừa dùng cùng một phương pháp với hai người Cường Tử và Lưu Bằng, hai người này cũng nhận ra người phụ nữ kia.

Giản Diệc Thừa bình tĩnh trở lại văn phòng, nói với mọi người, “Có kết quả rồi.”

Tại nhà họ Tôn, hai người mẹ chồng nàng dâu đang chơi đùa với Tôn Bảo Bảo. Từ khi cảnh sát tới thông báo người hại đứa bé còn có một kẻ khác, vẫn chưa bắt được, hai người rất lo lắng, thời thời khắc khắc đều bảo vệ Tôn Bảo Bảo, không dám để con bé rời khỏi tầm mắt mình nửa bước.

Lúc cảnh sát tới, Lý Trân Trân vui vẻ hỏi, “Thế nào rồi? Có phải tìm được người hại Bảo Bảo rồi không?”

Lâm Lang gật gù, “Tìm được rồi.”

“Là người nào? Tại sao lại hại Bảo Bảo nhà tôi?” Lúc này cô rất muốn biết người đó là ai, bởi vậy không chú ý tới sắc mặt mẹ chồng mình đã tái nhợt.

Lâm Lang hơi không đành lòng, tuy nhiên vẫn mở miệng nói, “Tôn Cúc Hương, xin mời bà theo chúng tôi một chuyến.”

Lý Trân Trân còn chưa phản ứng kịp, “Hả? Anh nói tôi biết là được, mẹ chồng tôi lớn tuổi, dọa bà ấy thì sao bây giờ?”

Lâm Lang không nói, chỉ nhìn Tôn Cúc Hương.

Một lúc lâu, cuối cùng Lý Trân Trân cũng nhận ra, cô cứng nhắc quay người lại, không dám tin nhìn mẹ chồng của mình, “Mẹ? Là mẹ sao?”

Tôn Cúc Hương né tránh, không dám nhìn cô.

Không nghe thấy tiếng phản bác của bà, chút hi vọng cuối cùng của Lý Trân Trân cũng tan vỡ, điên cuồng lao tới lắc người Tôn Cúc Hương, “Tại sao? Tại sao? Bảo Bảo là cháu gái nội của mẹ, sao mẹ có thể nhẫn tâm vứt bỏ nó như thế?”

Lý Trân Trân có năm mơ cũng không chẳng ngờ người đó lại là mẹ chồng mình! Cô tự cảm thấy quan hệ giữa mình và mẹ chồng không tệ, mấy năm nay cô gả cho Tôn Chí Dũng, mẹ chồng nàng dâu chưa từng cãi nhau. Thậm chí vì bà giúp cô chăm sóc Bảo Bảo, cô còn hiếu thuận với bà hơn cả mẹ ruột...

Lúc này Tôn Cúc Hương cũng sợ hãi, bà khóc lóc kể lể, “Mẹ không muốn hại Bảo Bảo, nó do một tay mẹ nuôi nấng, mẹ yêu nó như vậy làm sao hại nó được! Mẹ chỉ nhất thời hồ đồ thôi, muốn dọa con một chút. Mẹ chỉ có một đứa con trai Tôn Chí Dũng này, nhưng con lại không định sinh con trai cho nó... Mẹ nhất thời hồ đồ, hu hu...”

Lý Trân Trân sững sờ, thì ra chỉ vì như vậy. Mẹ chồng mấy lần thúc giục cô sinh em bé nhưng cô đều từ chối, tuy rằng chính sách sinh con đã thoải mái hơn nhưng công việc của cô và Tôn Chí Dũng đều bận bịu. Hơn nữa chi phí nuôi dưỡng đứa bé quá nhiều, chỉ có một đứa con gái thì có thể cung cấp cho

nó điều kiện sống và sự giáo dục tốt nhất, cẩn thận chăm sóc nó... Xưa nay cô chưa bao giờ nghĩ tới, con gái kém con trai điếm gì, lại không ngờ rằng mẹ chồng mình trọng nam khinh nữ như vậy, một lòng muốn cô sinh con trai!

Lúc trước mẹ chồng khuyên cô sinh thêm một đứa, nói cho hai đứa trẻ chúng nó có bạn, không nhất thiết chỉ có một đứa, cho nên cô cũng không nghĩ nhiều về việc này. Sau khi tìm được Bảo Bảo, mẹ chồng còn khuyên cô lỡ như không tìm thấy Bảo Bảo, nửa đời sau vợ chồng cô còn ai để nhớ nhung? Lúc đó thậm chí cô đã hơi động lòng, chuẩn bị nghe lời mẹ chồng sinh thêm một đứa bé.

Nhưng không ngờ rằng, tất cả những thứ này là mưu kế của mẹ chồng. Vì để cô đồng ý sinh con mà không tiếc dùng con gái dọa cô...

Chương 37: Con vệt [1]

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Theo lời khai của Tôn Cúc Hương, bà ta cũng không có suy nghĩ vứt bỏ cháu gái, chỉ muốn đứa bé bị “thất lạc” một lần thôi, lấy đó để Lý Trân Trân biết được hậu quả của việc có một con, lỡ như mất rồi thì không còn gì nữa. Nếu có hai đứa bé, một đứa xảy ra chuyện, tốt xấu gì cũng còn một đứa để trông cậy. Đây mới là mục đích chính của bà ta.

Còn việc đứa bé tiếp theo là nam hay nữ, bà ta thấy đã có một đứa cháu gái, không cần bà ta nói, con dâu cũng muốn có con trai, như vậy sẽ đạt được mục đích nối dõi cho nhà họ Tôn.

Bà ta tự thấy kế hoạch của mình rất tốt, tuy rằng Bảo Bảo suýt nữa bị bọn buôn người bắt đi nhưng cuối cùng vẫn được cứu về. Hơn nữa con dâu cũng đã đồng ý sinh đứa thứ hai.... Chút hổ thẹn trong lòng bà ta vì suýt nữa khiến cháu gái bị bắt đi cũng dần tiêu tan, mọi thứ đều phát triển theo hướng tốt nhưng không ngờ rằng cảnh sát lại tìm tới.

Linh cảm của Sơ Ngữ thành sự thật, cô chỉ có thể thổn thức không thôi, trọng nam khinh nữ vẫn là hiện tượng phổ biến trong xã hội này. Kể cả trong hoàn cảnh lớn cũng vậy, bọn buôn người cũng chỉ muốn bắt bé trai, không thể không nói, đây là một sự thật rất trào phúng.

Sơ Ngữ nhàn rồi không có chuyện gì, quay về hỏi thăm những thú cưng được nhận nuôi, có điều đến giữa trưa cũng mới hỏi thăm được 7 - 8 con, hiệu suất hơi thấp.

Đại Miêu nhìn cô để điện thoại xuống, lập tức nhảy lên đùi cô, “Ngôn Ngôn, em đói bụng rồi, chúng ta ra ngoài ăn đi?”

Sơ Ngữ liếc mắt nhìn thời gian, cũng sắp 12 giờ nên gật đầu nói, “Được, em muốn ăn gì?”

“Cá khô, cá khô...” Vừa nhắc tới cá khô là hai mắt Đại Miêu lại tỏa sáng. Sơ Ngữ bật cười, “Được, cho em cá khô nhé.” Nói xong lại quay đầu hỏi Nhị Lang Thần và A Bố, “Hai đứa thì sao?”

Hai con này chưa bao giờ khiến Sơ Ngữ bận tâm, chúng nó ăn gì cũng được. Nhị Lang Thần trước đây là chó hoang, chịu khổ quen rồi nên rất quý trọng đồ ăn, không kiêng gì cả. Còn A Bố, trước đây nó được chăm sóc cẩn thận nhưng tới chỗ cô lại rất kiềm chế, ít khi yêu cầu cái gì như sợ làm phiền cô vậy.

Đúng như dự đoán, Sơ Ngữ hỏi xong, hai đứa đều trăm miệng một lời, “Gì cũng được ạ.”

Tuy nói như vậy nhưng Sơ Ngữ vẫn hiểu được chúng nó thích gì, liền gọi đùi gà và thịt gà chúng nó muốn ăn, quả nhiên ánh mắt chúng sáng rực lên.

Đặt đồ xong, cứ mấy phút Đại Miêu lại đi ra cửa một chuyến, mong chờ anh chàng giao thức ăn đến.

Còn Sơ Ngữ thì tiếp tục lướt Weibo, Weibo của cô hiện tại đã có 40 vạn người theo dõi, cũng coi như có chút danh tiếng. Ngoại trừ những người nhận nuôi thú cưng, có người thấy tên Weibo của cô là Phòng tư vấn tâm lý thú cưng nên đã hỏi cô một chút về khía cạnh tâm lý động vật. Trước khi biết tiếng động vật, chuyên ngành của Sơ Ngữ là tâm lý thú cưng học, sau khi biết tiếng động vật, cô đã nghiên cứu thêm về lĩnh vực này, cho nên với vài thắc mắc của người theo dõi, cô vẫn có thể trả lời được.

Nếu như không giải quyết được, có thể bảo đôi phương gửi vài đoạn video về thú cưng đó, sau đấy tiến hành phân tích. Cũng không trực tiếp gọi video. Khi hỏi thăm những động vật được nhận nuôi xong, cô đều tắt camera, chỉ nhìn đối phương thôi. Là con gái độc thân sống một mình thì cần phải có ý thức về sự an toàn của bản thân.

Sau khi Đại Miêu ra ngoài lần nữa vẫn chưa thấy anh chàng giao đồ ăn, nó vô cùng mất hứng nói, “Ngày hôm nay có vẻ chậm nhỉ, Ngôn Ngôn, chị phải đánh giá anh ấy 1 sao!”

Sơ Ngữ phì cười, “Em còn biết đánh giá 1 sao cơ đấy?”

Đại Miêu lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực, “Đương nhiên rồi, hiện tại em cũng là một con mèo biết tiết chế, có thể hiểu rộng biết nhiều!”

“Vậy đồng chí Đại Miêu biết tiết chế, em có thể bao dung một chút được không, nhớ đâu trên đường người ta bị kẹt xe nên giao chậm thì sao?” 12 giờ rưỡi, tất cả quán cơm đều đang hoạt động, là giờ cao điểm nên chậm một chút cũng có thể hiểu được.

Đại Miêu muốn nhanh được ăn cá khô nhưng cũng thấy Sơ Ngữ nói rất đúng, một chú mèo biết tiết chế cũng phải có tấm lòng bao dung, nó bối rối một lát, cuối cùng cố hết sức nói, “Vậy cũng được, em sẽ tha thứ cho việc anh ấy đến muộn.”

“Đại Miêu ngoan lắm!” Sơ Ngữ không hề keo kiệt lời khen ngợi, Đại Miêu rất hưởng thụ việc cô vuốt đầu mình.

Một người một mèo đang chơi đùa vui vẻ thì ở ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, một chàng trai mặc đồng phục giao thức ăn đứng trước cửa hàng, vẻ mặt bất an và đỏ ửng, ngay cả màu vàng của da cũng không thể che đi được.

Sơ Ngữ vội hỏi, “Làm sao vậy?”

Chàng trai này không lớn tuổi lắm, bởi vì thường hay đến đây giao thức ăn nên Sơ Ngữ cũng coi như có quen biết. Tình cờ còn có thể tán gẫu vài câu, Sơ Ngữ biết cậu mới 17 tuổi, bởi vì trên chứng minh thư phải nhiều hơn một tuổi mới có thể tìm được công việc hiện tại. Sơ Ngữ hỏi cậu vì sao đang tuổi ăn tuổi học mà lại không đi học, cậu chỉ cười để lộ hàm răng trắng tinh, không nói gì.

Sơ Ngữ rất có thiện cảm với cậu bé có nụ cười như ánh mặt trời này, đừng

thấy cậu nhỏ tuổi nhưng làm việc rất nghiêm túc, chăm chỉ chịu khó, đối xử chân thành với người ngoài, cũng gọi Sơ Ngữ một tiếng chị khiến cô rất vui vẻ. Bây giờ thấy bộ dạng này của cậu thì cô có cảm giác cậu đã xảy ra chuyện gì đó.

Thiệu Bảo Toàn đỏ mặt, bất an nói, “Xin lỗi chị, lúc em đi đường không cẩn thận làm đổ...”

Bởi vì trên đường nhiều xe qua lại, cậu không chú ý va phải người khác và ngã xuống đường, hộp thức ăn cũng bị đổ, rơi vãi khắp nơi không thể ăn được nữa.

Lúc này Sơ Ngữ mới để ý cậu không thể đứng yên một tư thế, trên người có dấu vết xước da. Nhanh chóng hiểu là cậu đạp xe bị ngã, cô vội vàng đi tới kiểm tra, “Ngã thế nào rồi? Không bị thương đến xương chứ?”

Thiệu Bảo Toàn nhanh chóng né người, “Chị à, em không sao, ai ui...”

Sơ Ngữ cách một lớp quần áo chạm vào vết thương của cậu, cậu lập tức nhăn răng trợn mắt kêu đau.

Cô vén tay áo cậu lên thì thấy ở khuỷu tay bị xước, máu thịt be bét, nhìn rất đáng sợ. Sơ Ngữ hơi đau lòng, lại tức giận nói, “Như này gọi là không có chuyện gì à? Ngã đến nỗi này mà còn giao thức ăn cái gì, mau đi bệnh viện đi! Em gọi điện thoại thông báo thì khách hàng cũng có thể thông cảm mà, sao lại chà đạp thân thể của mình như vậy? Người nhà em biết mà không lo lắng sao?”

Sơ Ngữ thật sự coi cậu là em trai mình, nhìn thấy cậu như vậy ngoại trừ đau lòng còn muốn mắng cậu, sao lại không biết bảo vệ bản thân.

Thiệu Bảo Toàn vừa cảm động vừa xấu hổ, “Không sao đâu, chị à, nhìn đáng sợ thế thôi chứ thật ra không nghiêm trọng...”

Sơ Ngữ lên tiếng, “Còn đi được không? Chị đưa em đi bệnh viện trước, lỡ như tổn thương đến xương thì sẽ thành bệnh nặng đấy, đừng nói tiền thưởng,

tiền lương cả tháng này của em cũng không đủ để trả viện phí đâu!”

Thiệu Bảo Toàn bị cô dọa, không thể làm gì khác đành để cô đưa đến bệnh viện. Cũng may sau khi kiểm tra xong thì bác sĩ nói trừ cổ chân bị trật khớp thì xương không bị tổn thương. Tiêm một mũi uốn ván xong rồi bôi thuốc, lúc này Sơ Ngữ mới dẫn cậu về.

“Không có chuyện gì là tốt rồi, nhớ thay thuốc đúng giờ, đừng để vết thương bị nhiễm trùng. Nếu như em không tiện thì đến cửa hàng, chị giúp em thay cũng được...” Tuy rằng cô là bác sĩ thú y nhưng thay thuốc đơn giản cho người khác thì cô vẫn làm được.

Thiệu Bảo Toàn áy náy nói, “Không sao đâu chị, em làm được mà.” Cậu đỏ mặt nói xin lỗi, “Hôm nay thực sự quá làm phiền chị rồi, em làm đồ thức ăn của chị, chị lại còn đưa em đến bệnh viện...”

Sơ Ngữ ngắt lời cậu, “Em cũng gọi chị một tiếng chị rồi, nhìn em trai bị thương, chị không giúp đỡ mà coi được sao? Em không cần suy nghĩ nhiều, quay về nghỉ ngơi thật tốt, nghỉ làm hai ngày cũng không sao đâu, sức khỏe là tiền vốn cách mạng, không có tiền vốn làm sao làm việc được?”

Thiệu Bảo Toàn gật đầu liên tục, “Em nghe lời chị.”

Cậu nhếch miệng nở nụ cười để lộ hàm răng trắng. Bây giờ cậu đã trắng hơn hồi mới gặp Sơ Ngữ, cười lên còn có mấy phần đáng yêu.

Vì sự việc bất ngờ nên đến tận bây giờ Sơ Ngữ và đám Đại Miêu vẫn chưa ăn cơm, nhìn thấy ánh mắt ai oán của Đại Miêu, cô hơi chột dạ nói, “Đi nào, chị mời các em bữa tiệc lớn, địa điểm ở đâu cũng được!”

Lúc này tâm trạng Đại Miêu mới tốt hơn chút, “Phải cho em ăn thật nhiều thật nhiều cá khô đấy nhé!”

“Được được, nghe em hết!”

Trong một căn phòng sạch sẽ và gọn gàng, ngoài ban công đặt kệ chim, một con vẹt sắc sảo đang đậu trên thanh gỗ nằm ngang.

Giản Diệc Thừa đứng trên ban công, bình tĩnh nhìn nó.

Con vẹt cũng không sợ người, hai móng vuốt bám chặt vào thanh gỗ, thỉnh thoảng lại đập cánh hai lần.

“Xin chào! Tạm biệt!”

“Ăn cơm!”

“Đại Bảo trở lại rồi!”

“Anh Tử trở lại rồi!”

.....

Con vẹt nói chuyện kiểu khá quái dị, đọc từng chữ rõ ràng, lượng từ ngữ phong phú, có thể thấy chủ nhân nó rất hay dạy nó.

Lâm Lang chẳng biết tới từ lúc nào, anh ta cười nói, “Con chim này thông minh thật.” Rồi quay đầu nói với con vẹt, “Này này, mày nói anh đẹp trai đi xem nào.”

“Đại Bảo trở lại rồi!”

“Không phải Đại Bảo, là anh đẹp trai.”

“Đại Bảo trở lại rồi, Anh Tử trở lại rồi!”

.....

Dạy một lát nhưng con vẹt chỉ lặp lại hai câu này, Lâm Lang nản lòng, nói

thầm một tiếng, “Con chim đàn độn này không dạy được!”

“Anh mới đàn!” Con vẹt trừng mắt nhìn Lâm Lang.

Giang Liên Thành vừa bước ra thì nghe thấy, không nhịn được bật cười, “Lâm Lang, đến con vẹt mà cậu cũng không nói lại được!”

Lâm Lang sờ mũi một lúc, “Thì ra không đàn độn chút nào!”

Giang Liên Thành đến bên cạnh Giản Diệc Thừa, khẽ hỏi, “Thế nào, có phát hiện gì không?”

Sở dĩ bọn họ xuất hiện ở đây là vì trong phòng phát hiện một thi thể. Người chết là chủ nhân căn nhà này, ông lão Triệu Văn Đức 68 tuổi sống một mình. Vợ đã mất sớm, con cái cũng có gia đình và cuộc sống riêng, ông lão sau khi về hưu thì nuôi một con vẹt bầu bạn, ngày thường hay ra ngoài chơi cò và nói chuyện với những ông bạn già cũng đã đến tuổi về hưu. Sáng sớm hôm nay thì phát hiện là đã chết trong nhà mình.

Hiện trường không có dấu vết đánh nhau, cũng không có tài sản bị mất, trên tủ đầu giường của ông lão có một lọ thuốc ngủ, chỉ còn mấy viên.. Từ các dấu hiệu cho thấy, đây là một vụ án tự sát.

Giản Diệc Thừa im lặng một lúc mới đột nhiên hỏi, “Đại Bảo và Anh Tử là ai?”

Giang Liên Thành nói, “Theo lời hàng xóm, con trai ông lão là Triệu Bảo Lai, con gái là Triệu Anh, Đại Bảo và Anh Tử chắc là chỉ bọn họ.”

Ông già cô đơn chỉ có thể làm bạn với con vẹt, ông dạy nó nói, “Đại Bảo trở lại rồi”, “Anh Tử trở lại rồi”, không khó để nhìn ra ông rất chờ mong con cái đến đây.

“Vậy bây giờ bọn họ ở đâu?”

“Sau khi hàng xóm báo án thì đã thông báo cho bọn họ, hiện tại đang trên đường tới.”

Đang nói thì ngoài cửa có hai người vội vã chạy tới, một nam một nữ, vẻ mặt đầy lo lắng, “Bố tôi làm sao vậy?”

Chương 38: Con vệt [2]

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Người tới là con trai, con gái của Triệu Văn Đức, chị em Triệu Anh và Triệu Bảo Lai. Triệu Bảo Lai vẫn mặc đồng phục công nhân nhà máy, có thể thấy là sau khi nhận được tin thì lập tức chạy đến đây, quần áo cũng không kịp thay.

Giang Liên Thành thấp giọng nói, “Xin hãy nén bi thương.”

Một câu nói cũng đủ nói lên tất cả, trong phút chốc nước mắt của Triệu Anh rơi xuống, cô ta che miệng, luôn mồm nói, “Không thể, không thể nào, sức khỏe bố tôi tốt như vậy...” Nói xong đã lao vào trong phòng, không tận mắt chứng kiến thì cô ta tuyệt đối không tin bố mình cứ như vậy mà qua đời.

Nhưng khi nhìn thấy ông lão nằm im lặng trên giường không nhúc nhích, vẻ mặt bình thản trong phòng, rốt cuộc cô ta cũng bật khóc nức nở, “Bố ơi, con gái tới rồi, con xin lỗi, xin lỗi, con gái bất hiếu, ngày hôm qua đã nói sẽ đi ăn cơm với bố nhưng lại không tới. Con xin lỗi, bố ơi, bố mở mắt nhìn con đi...”

Triệu Bảo Lai bình tĩnh hơn một chút, hai mắt đỏ rực, có thể thấy anh ta đang cố gắng nén bi thương, anh ta hỏi, “Bố tôi chết như thế nào?”

Giang Liên Thành nói, “Nghĩ ngờ là uống thuốc ngủ tự sát.”

Triệu Bảo Lai gật đầu, bước vào căn phòng với Giang Liên Thành, quỳ gối bên giường Triệu Văn Đức, người đàn ông hơn 40 tuổi mà bây giờ lại khóc như một đứa trẻ.

Sinh ly tử biệt khiến người ta nhìn mà lòng đau xót không ngớt. Chờ hai người ổn định lại tâm trạng, cảnh sát mới tiến hành lấy lời khai.

Cùng lúc đó, Giản Diệc Thừa và Lâm Lang đang đi hỏi thăm hàng xóm của Triệu Văn Đức.

“Cậu nói con vệt kia sao? Nó là do lão Triệu nuôi, tên gì nhỉ, à, là Thúy Thúy. Vợ của lão Triệu mất sớm, con cái trưởng thành cũng ra ở riêng, không ở cùng ông lão, một mình ông ấy cô đơn nuôi Thúy Thúy, tốt xấu gì cũng có một người làm bạn. Cậu không biết chứ, Thúy Thúy rất thông minh, dạy cái gì sẽ biết nói ngay...”

“Dạy một lúc lâu mà có nói anh đẹp trai đâu...” Lâm Lang nói thəm.

“Cậu bảo gì cơ?”

“À, không có gì, bà nói tiếp đi.”

“Mọi người đều thích Thúy Thúy, nhìn thấy nó đều sẽ trêu một chút. Nhưng Thúy Thúy chỉ thân thiết với mỗi lão Triệu thôi, người khác trêu đùa thể nào cũng không đi theo, nó biết hết đấy. Mỗi lần Đại Bảo và Anh Tử nhà lão Triệu về, từ xa đã có thể nghe tiếng Thúy Thúy gọi, “Đại Bảo trở lại!” “Anh Tử trở lại!”, thông minh lắm!”

“Thế ngày hôm qua nó có gọi không?” Giản Diệc Thừa thuận miệng hỏi.

“Có, lúc 7 giờ khi nhà chúng tôi chuẩn bị ăn cơm, tôi còn nói với ông nhà tôi là hai đứa con lão Triệu thật hiếu thuận, thường xuyên về thăm bố. Lúc buổi sáng lão Triệu đi mua thức ăn còn nói, buổi tối con trai và con gái sẽ về ăn cơm. Chúng tôi đều không ở cạnh con cái, chúng nó đến ăn bữa cơm cũng như ăn Tết vậy. Cả ngày hôm qua lão Triệu đều vui vẻ hơn hờ, ai biết qua một đêm, người đã mất rồi...”

Bác gái khá hăng hái nói chuyện với hai người, bà rất thích những chàng trai trắng trẻo tuấn tú, nói tất cả những gì mình biết cho họ, bao gồm cả những tin đồn vô căn cứ nữa.

Sau khi đi ra, Giản Diệc Thừa nói với Lâm Lang, “Cậu đi thăm nhà dì

Tăng một chuyến đi.”

Lâm Lang khó hiểu, “Sao cậu lại tin vậy, rõ ràng là nói huyền thuyên thôi, cậu còn nghĩ là thật...”

Bác gái vừa rồi nói Triệu Văn Đức có một mối tình tuổi xé chiều trong lúc nhảy ở quảng trường, đối tượng là dì Tăng.

Giản Diệc Thừa không nói mình tin hay không, chỉ bảo, “Đi xem đi.”

Lâm Lang bắt đắ dĩ, đành phải chạy đi một chuyến. Sau khi anh ta đi thì Giản Diệc Thừa gọi Sơ Ngũ đến đây.

Buổi chiều, đội hình sự mở cuộc họp thảo luận về vụ án này.

“Theo lời khai của chị em Triệu Anh, Triệu Bảo Lai thì ngày hôm qua bọn họ vốn hẹn đến nhà ăn cơm với ông lão, nhưng bất ngờ có việc nên không tới được. Hai chị em đều cho rằng người còn lại sẽ đi, vì thế cũng không giải thích thêm với ông lão, gọi điện chỉ nói một tiếng không tới được.”

“Triệu Văn Đức mắc bệnh mất ngủ, vẫn dùng thuốc ngủ để dễ ngủ hơn, thuốc cũng do ông tự mua. Kết quả khám nghiệm bước đầu của pháp y là Triệu Văn Đức sử dụng thuốc ngủ quá liều dẫn đến tử vong.”

“Mà căn cứ vào tình trạng hiện trường, không có dấu hiệu tranh chấp, không có đồ vật bị mất, cửa sổ đóng chặt không bị cạy mở.”

Thảo luận đến đây, chân tướng đã rất rõ ràng, rất có khả năng là bởi vì con cái không đến đúng hẹn nên Triệu Văn Đức mới nhất thời nghĩ quẩn rồi tự sát. Chuyện như vậy không phải chưa từng có tiền lệ, ông lão sống một mình rất dễ dàng vì cảm giác cô độc mà đánh mất ý chí muốn sống.

“Tôi cảm thấy không phải ông ấy tự sát.” Trước khi đội phó Giang đưa ra kết luận, Giản Diệc Thừa liền mở miệng.

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn anh, “Tại sao, cậu phát hiện ra gì à?”

Giản Diệc Thừa gật đầu, bình tĩnh phân tích, “Bác gái hàng xóm nói buổi sáng ngày hôm qua Triệu Văn Đức mua rất nhiều đồ ăn, chuẩn bị làm bữa tối cho các con trở về. Từ giữa trưa đã nghe thấy tiếng ông lục đục nấu cơm, đến tận 6 giờ tối mới dừng lại. Triệu Bảo Lai và Triệu Anh không đến, nhiều đồ ăn như vậy chắc chắn Triệu Văn Đức không ăn hết. Như vậy đồ ăn còn thừa đâu?”

Anh đã tìm trong nhà Triệu Văn Đức rồi, không có đồ ăn thừa, từ bàn ăn đến nhà bếp đều sạch sẽ, trong tủ lạnh chỉ có nguyên liệu nấu ăn còn lại thôi.

“Có phải ông ấy vứt đi hết rồi không?”

Giản Diệc Thừa lắc đầu, “Lúc sáng sớm chúng ta tới, thùng rác xung quanh đang được thu gom, tôi đã xem qua rồi, không có lượng thức ăn thừa lớn như vậy, đồng thời, một người trong lòng có ý định muốn chết thì sao còn có thể đi ra ngoài đổ rác rồi mới về nhà tự sát?”

“Chuyện này không phải chuyện chính mà quan trọng nhất là, tối hôm qua Triệu Anh và Triệu Bảo Lai đã tới, không phải là có việc nên không đến như bọn họ đã nói.” Giản Diệc Thừa lại nói.

“Làm sao cậu biết?”

“Con vẹt Triệu Văn Đức nuôi nói thế.”

Mọi người: “...”

“Tôi và Lâm Lang hỏi được, con vẹt Thúy Thúy này rất thông minh, mỗi lần Triệu Anh và Triệu Bảo Lai đến thì từ xa cũng có thể nghe tiếng nó gọi “Đại Bảo trở lại” “Anh Tử trở lại”, tối ngày hôm qua hàng xóm nghe được.”

“Có thể tin được con vẹt này không? Nhỡ đâu nó nghe Triệu Văn Đức nói, sau đó lặp lại thì sao? Không có người chứng kiến, cũng không có camera giám sát, chỉ bằng vài tiếng kêu của con vẹt, sao có thể làm bằng chứng chứ?”

Giản Diệc Thừa gật đầu, “Vì thế tôi cũng chỉ mới nghi ngờ thôi.” Sau đó anh tìm Sơ Ngũ để chứng thực, quả nhiên không ngoài dự đoán của anh.

Chỉ là lúc này không thích hợp liên lụy đến Sơ Ngũ, bởi vì thông tin cô có được từ Thúy Thúy cũng không thể làm chứng. Vào lúc này chỉ có thể dựa vào kiến thức chuyên nghiệp và phân tích để tìm kiếm chứng cứ.

“Hơn nữa, sáng sớm hôm nay hàng xóm báo án rồi lập tức thông báo cho hai người này, từ nơi làm việc của bọn họ đến nhà Triệu Văn Đức thậm chí còn gần hơn chúng ta, mặc dù là báo cho chúng ta trước nhưng hai người họ cũng không thể nào đến chậm hơn chúng ta tận nửa tiếng được. Với lại, chị em bọn họ không làm việc cùng một chỗ, nhưng lúc đến lại đi cùng nhau, hình như quá trùng hợp rồi.”

“Ngoài ra chúng ta còn biết một chuyện, Triệu Văn Đức đang có quan hệ với một người là dì Tăng, đôi phương cũng ở góa, con cái đều đã có gia đình và công việc cả rồi. Bọn họ quen nhau được một khoảng thời gian, đang thương lượng để thẳng thắn nói với con cái. Dì Tăng nói, bốn ngày trước Triệu Văn Đức đã thử thăm dò ý tứ của các con mình, nhưng bọn họ đều phản đối. Bà ấy còn nói, lúc đó bà khuyên Triệu Văn Đức, nếu không được thì thôi bỏ đi. Ông ấy lại nói muốn thử lại, nhất định sẽ thuyết phục được con mình.”

“Ngày hôm qua Triệu Văn Đức gọi Triệu Anh và Triệu Bảo Lai đến chắc cũng vì chuyện này, vì thế nếu hai đứa con không đến, ông ấy cũng sẽ không lựa chọn tự sát trong tình huống như này. Đồng thời dì Tăng cũng tiết lộ, Triệu Văn Đức đã không cần dùng thuốc ngủ một thời gian dài rồi.”

Giang Liên Thành nghe xong thì suy nghĩ một lát, “Như vậy xem ra, cái chết của Triệu Văn Đức quả thật có nhiều điểm đáng ngờ.”

Giản Diệc Thừa lại nói, “Tôi đề nghị nên trực tiếp thẩm vấn hai người Triệu Anh và Triệu Bảo Lai, nếu như có liên quan đến bọn họ, trong lúc vội vàng không chuẩn bị đầy đủ chắc chắn sẽ để lộ sơ hở.”

Giang Liên Thành đồng ý, “Được, lập tức sắp xếp rồi thẩm vấn hai người Triệu Anh và Triệu Bảo Lai!”

Bị cảnh sát phát hiện manh mối rồi thẩm vấn nghiêm ngặt, quả nhiên Triệu Bảo Lai hoảng sợ, khai sạch sành sanh.

Chân tướng của sự việc không khác Giản Diệc Thừa phân tích chút nào. Triệu Văn Đức nói chuyện với các con về chuyện của dì Tăng xong, Triệu Anh không phản ứng gì nhưng Triệu Bảo Lai phản đối rất mãnh liệt, cho rằng ông đã già rồi, lại tái giá với một bà lão khác sẽ khiến mọi người chế giễu, làm bọn họ mất mặt.

Mà trên thực tế, chẳng qua Triệu Bảo Lai cảm thấy nếu nhiều thêm một người sẽ khiến bố mình tiêu nhiều tiền hơn cho bà ta. Mà bây giờ thuốc người già uống đều rất đắt, vô duyên vô cớ nuôi thêm một người xa lạ, nhà ai sẽ đồng ý chứ?

Tuy nói Triệu Văn Đức đã về hưu nhưng căn nhà đứng tên ông, còn có lương hưu và tiền anh ta đều đặn gửi vào tài khoản ngân hàng cho ông nữa. Triệu Bảo Lai vẫn cho rằng những tài sản này khi mất đi ông sẽ để lại cho anh ta, ngay cả việc phải chia phần cho chị gái cũng đã khiến anh ta khó chịu rồi. Nếu bây giờ bố cưới mẹ kế, chẳng phải lại có một người nữa để phân chia tài sản sao? Vì thế anh ta mới kịch liệt phản đối việc bố đi thêm bước nữa.

Lần gặp mặt đó kết thúc không vui, nhưng mấy ngày sau Triệu Văn Đức lại gọi điện cho bọn họ, nói có việc cần thương lượng. Triệu Bảo Lai biết rõ bố mình cố chấp, nếu là chuyện ông đã muốn thì nhất định phải làm được, bởi vậy anh ta đã có suy nghĩ lấy hết sổ tiết kiệm, chứng từ bất động sản gì đó để dù bố có tái hôn cũng không thể chia tài sản cho người khác.

Vì thế sau khi anh ta đến đã lặng lẽ bỏ thuốc ngủ vào trong đồ ăn và nước uống bố mình thích, chuẩn bị chờ ông ngất đi thì sẽ tìm đóng sổ tiết kiệm kia.

Giống như suy tính của anh ta, ông lão quả nhiên ngủ thiếp đi. Có điều vào lúc anh ta đang lục tung đồ đạc lên thì Triệu Anh đến, cô ta bảo trên đường có việc nên tới chậm, nhìn thấy em trai đang lục lọi, lập tức hỏi anh ta đang làm gì. Triệu Bảo Lai đành phải kể lại kế hoạch của mình cho chị gái nghe. Tuy rằng Triệu Anh cảm thấy bỏ thuốc bố là chuyện không đúng, nhưng vẫn thấy cách làm của em trai hợp lý, bọn họ tạm thời bảo quản những tài sản này,

không để bố hồ đồ mà đưa hết cho người ngoài.

Lúc này bọn họ không hề nghĩ tới, liều lượng thuốc ngủ ông lão dùng quá lớn, trực tiếp khiến bố mình ngủ một giấc rồi không tỉnh lại nữa.

Sau khi phát hiện ông lão không còn thở nữa, hai chị em hoảng sợ, thương lượng một lúc lâu, cảm thấy không thể báo cảnh sát, nếu vậy thì hai người đều toi đời, bọn họ đều có gia đình và con cái, kể cả hai người đều đền mạng thì bố cũng chẳng tỉnh dậy nữa.

Vì thế bọn họ dọn dẹp đồ đạc, thậm chí mang hết đồ ăn đã bị hạ thuốc, xóa sạch dấu vết bọn họ từng tới đây, sau đó ngụy trang thành bố mình tự sát.

Thấp thỏm bất an suốt một đêm, sáng sớm hôm nay lúc nhận được thông báo của hàng xóm, còn tập lại lời khai một lượt nữa rồi mới chạy tới.

.....

Nếu không phải Giản Diệc Thừa cẩn thận phát hiện con vẹt có gì đó kỳ lạ thì đã để bọn họ trót lọt thoát tội rồi. Nhưng dù cẩn thận mấy cũng có sơ sót, làm chuyện xấu chung quy sẽ phải chịu trừng phạt.

Lúc Sơ Ngữ nói chuyện với con vẹt này cũng đã biết được chân tướng sự việc rồi, vừa cảm thấy đáng thương cho ông lão sống một mình chết vô tội này, vừa thương hại hai người con chỉ vì tư lợi kia. Nửa ngày trôi qua, cô cũng nhớ đã một khoảng thời gian mình không về thăm bố mẹ, bỗng nhiên chợt dạ, sau đó liền thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà ở hai ngày.

Vu Thu Nguyệt nhìn thấy cô trở về còn kinh ngạc một lúc lâu, “Sao lại về thế? Hết tiền tiêu rồi à?”

Sơ Ngữ: “...” Đây là mẹ ruột!

Vẫn là bố thương cô, ông hỏi, “Ăn cơm chưa con?”

“Con vẫn chưa.” Sơ Ngữ cảm thán, chỉ có bố tốt với cô thôi.

Sơ Hương Đông gật đầu, “Trong tủ lạnh có cơm thừa, con hâm nóng lại rồi ăn đi, bố với mẹ con ra quảng trường nhảy đây.”

Sau đó hai vợ chồng thân mật nắm tay nhau rời đi, vừa đi vừa nói, “Bà nó à, hôm nay em mặc bộ váy này đẹp lắm, khí sắc rất tốt.”

“Em cũng thấy thế, màu đỏ rất tôn da em.”

Sơ Ngữ: “...” Thật sự là bố mẹ ruột!

Chương 39: Ăn Tết [1]

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Vừa mới bước vào tháng 12, Giang Thành đón trận tuyết đầu tiên, mùa đông trời giá rét, những động vật lang thang ngày càng cực khổ. Tuy nhiên có một tin tốt là chuyện lập trạm cứu trợ động vật lang thang đã được chính quyền Giang Thành phê chuẩn. Có mấy doanh nghiệp lớn trong thành phố tài trợ dưới danh nghĩa chính phủ, coi như là nửa công nửa tư.

Những doanh nghiệp tài trợ nhiều nhất là công ty Trần thị mà Sơ Ngữ đã từng giúp đỡ và doanh nghiệp Cố thị nóng lòng muốn làm từ thiện, hai nhà này đều có chút liên quan đến Sơ Ngữ. Nhưng cô cũng không tự luyến đến mức cho rằng bọn họ chịu bỏ vốn là vì mình.

Bất kể nói như nào, những động vật lang thang có thể nhận được sự cứu trợ chính là một chuyện cực tốt. Khoảng thời gian này động vật đồng ý đến tìm cô đăng ký để tìm người nhận nuôi ngày càng ít, bởi vì những con muốn gần gũi với con người hay muốn được nhận nuôi đều đã đăng ký cả rồi. Còn thừa lại phần lớn là những động vật đã bị con người tổn thương quá sâu nên không muốn thân thiết với họ nữa, không dám ôm ảo tưởng được con người yêu quý ôm ấp. Hoặc là những con vật kiêu căng tự mãn, tình nguyện lang thang tự do chứ cũng không muốn về làm thú cưng trong nhà. Chúng nó tin tưởng quy tắc sinh tồn khôn sống mong chết trong tự nhiên, muốn ở lại đấu tranh chứ không hạ thấp bản thân đi nghe lời người khác.

Mỗi con đều có cá tính rõ ràng và suy nghĩ độc lập của chính mình, Sơ Ngữ tôn trọng nguyện vọng của chúng nó, không bắt ép thêm nữa.

Trước đây cô còn lo đến mùa đông chúng sẽ không thể chịu được, nhưng bây giờ đã có trạm cứu trợ động vật rồi, cũng coi như sẽ cung cấp cho chúng nó một nơi cư trú, không bị những cơn gió lạnh hành hạ. Tuy rằng không thể bảo đảm tất cả động vật đều tình nguyện đến đó nhưng đại đa số sẽ chấp nhận sự che chở mang tính chất công ích này. Còn những con không muốn tới thì

chính bản thân chúng nó đã có khả năng sinh tồn rồi, không cần phải lo lắng lắm.

Lúc Sơ Ngữ không có chuyện gì làm sẽ đi hoạt động từ thiện, tiến hành khám sức khỏe cho những động vật lang thang hoặc xử lý vết thương cho chúng nó. Tay nghề của cô cũng rất có ích đấy nhé, mỗi khi cô đến, những nhân viên ở đây đều rất vui vẻ, bởi vì cô có thể giúp khối lượng công việc của họ giảm đáng kể, lũ thú cưng cũng ngoan ngoãn nghe lời hơn, dù con nào hung hãn dữ tợn đến mấy trước mặt cô đều sẽ thành bé ngoan hết, quả thực vô cùng thần kỳ.

Lúc Sơ Ngữ rời khỏi trạm cứu trợ đã quá trưa, điện thoại di động có một cuộc gọi nhớ của Giản Diệc Thừa. Lúc này cô bận quá không nghe thấy.

Sơ Ngữ đưa hai tay lên hà hơi, chà xát những ngón tay đông cứng rồi gọi lại cho anh.

Đầu bên kia nhanh chóng nghe máy, giọng nói lạnh lùng của Giản Diệc Thừa truyền ra từ trong điện thoại, “Xong việc rồi à?”

Khóe miệng Sơ Ngữ cong lên, “Vừa hết bận rồi, lúc này ở đó hơi ồn, tớ không nghe thấy chuông điện thoại. Cậu gọi cho tớ có chuyện gì sao?”

“Ừ, cũng không có gì, chỉ là... Cậu đang ở bên ngoài à?” Anh nghe được tiếng hít thở run lập cập của cô, lập tức hỏi.

“Đúng vậy, vừa ra khỏi trạm cứu hộ, tớ đang chờ xe ở bên ngoài.” Sáng sớm hôm nay lúc Sơ Ngữ ra ngoài băng vãn chưa tan, không muốn tự lái xe nên đi taxi tới.

Giản Diệc Thừa nhanh chóng nói, “Vậy cậu vào bên trong cho ấm đi, bây giờ tớ tới đón cậu.”

“Không cần đâu, phiền cậu quá, tớ tự bắt xe về là được rồi.”

“Cậu đợi ở ngoài một lúc rồi phải không?” Run đến như vậy chắc chắn là

đã đứng ngoài trời một lúc rồi, “Ở chỗ trạm cứu trợ không dễ bắt xe, lâu như vậy vẫn chưa có xe còn gì, cậu cứ vào trong chờ đi, tớ cũng đang ở gần đây, sẽ qua ngay.”

Bị anh nói trúng tim đen, Sơ Ngữ cũng không kiên trì nữa, “Thôi được, tớ vào trong chờ cậu, đi đường cẩn thận, không cần đến nhanh quá đâu.”

“Ừ.”

Sơ Ngữ để hai tay vào trong túi rồi về trạm cứu trợ đứng. Người bên trong thấy cô quay lại, không khỏi hỏi, “Ồ? Không phải cô đi rồi sao? Quên đồ à?”

Sơ Ngữ cười, “Không phải, hôm nay không lái xe tới, bạn sẽ tới đón tôi, nhưng mà bên ngoài lạnh quá, tôi vào đây đợi một lát.”

“Ồ, sao cô không nói sớm, nếu biết hôm nay cô không lái xe, vừa nãy tôi sẽ chở cô về! Những lần trước cô đều lái xe đến nên tôi cũng không hỏi. Hôm nay lạnh như thế, đông cứng rồi này, uống chút nước nóng đi.”

Đối phương đưa cho cô một cốc nước ấm để cô cầm trong tay. Sơ Ngữ cũng không từ chối, vừa sưởi ấm tay vừa chờ Giản Diệc Thừa đến.

Lòng bàn tay vừa mới có chút ấm áp thì anh đã tới rồi. Sơ Ngữ nhìn thấy anh đang đi đến cửa lớn qua khung cửa sổ, lập tức thả cốc nước xuống, cầm túi lên nói với người đồng nghiệp, “Bạn tới rồi, tôi đi trước nhé.”

Người đồng nghiệp tò mò nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài có một anh đẹp trai chân dài vai rộng, khí thế không hề tầm thường, dáng vẻ hết như minh tinh màn bạc vậy.

Vẻ mặt đồng nghiệp rất nhiều chuyện, “Bạn trai hả?”

Sơ Ngữ cười, “Không phải.”

Cô nói xong thì rời đi ngay, để lại đồng nghiệp với vẻ mặt khó hiểu, nhìn

hai người bước đi ngoài cửa sổ, một nam một nữ đứng sóng vai, hợp nhau như thế, nói không phải bạn trai thì ai tin chứ?

Ôi, không biết bao nhiêu chàng trai ở trạm cứu trợ lại đau lòng rồi!

Sơ Ngữ vừa thắt dây an toàn thì mẹ cô gọi điện thoại đến.

“Ngôn Ngôn, 3 giờ anh họ con sẽ xuống máy bay, con đi đón nó đi, buổi tối đến nhà chúng ta ăn cơm.”

“Anh họ về rồi ă? Sao mẹ không nói sớm, con không lái xe, bây giờ đang ở bên ngoài.” Hiện tại cũng gần 2 giờ rồi, nếu không kẹt xe thì đến sân bay cũng phải mất 1 tiếng đi đường!

“Con bắt xe đi, nhanh một chút nhé, đừng để anh họ con đợi.” Mẫu thân đại nhân nói xong thì trực tiếp cúp điện thoại.

Sơ Ngữ không còn gì để nói, mẹ của cô đúng là muốn bán cô đi rồi.

“Làm sao thế?” Giản Diệc Thừa hỏi.

“Anh họ tớ từ Mỹ về, 3 giờ xuống máy bay, mẹ bắt tớ đến đón anh ấy.”

“Tớ đưa cậu đi.” Giản Diệc Thừa không chút nghĩ ngợi nói.

Sơ Ngữ thật sự cảm động trước ý tốt của anh, “Làm phiền cậu quá rồi.” Không những đến đón cô, bây giờ còn đi đón anh họ cô. Cô tự thấy bản thân quá phiền phức.

Giản Diệc Thừa vừa khởi động xe vừa nói, “Không sao đâu, cậu không cần khách sáo với tớ như vậy!”

Vẻ mặt Sơ Ngữ hơi cứng lại rồi lập tức khôi phục bình thường, cô nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tại sao lại không khách sáo? Bọn họ có phải là quan hệ đặc biệt gì đâu, chỉ là bạn bè bình thường thôi mà.

Ôi, chỉ là bạn bè bình thường thôi à...

Sơ Ngữ hơi thất vọng, quan hệ của cô với Giản Diệc Thừa hơi tế nhị, nói là bạn bè bình thường nhưng lại nhiều lần đi ăn cơm với nhau, không có việc gì cũng sẽ nhắn tin hoặc gọi điện cho đối phương, anh còn rất lo lắng cho sự an toàn của cô... Có lúc Sơ Ngữ cảm thấy anh có thiện cảm với mình, nhưng đối phương lại chậm chạp không có hành động tiếp theo khiến cô nghĩ mình hiểu nhầm, chỉ là tưởng bở mà thôi...

Chuyện tự mình đa tình như vậy, một lần là đủ rồi, tuyệt đối không thể có lần hai, nhất là với cùng một người!

Giản Diệc Thừa là kiểu người trầm mặc ít nói, nhưng khi ở cạnh Sơ Ngữ, anh đều rất muốn tìm chủ đề nói chuyện với cô. Tuy rằng sau đó sẽ cảm thấy chủ đề mình chọn vô cùng ngốc nghếch, nhưng lúc ở cùng nhau anh không thể nào nhịn được.

Bình thường bọn họ nói chuyện đều sẽ như thế này...

“Quan hệ của cậu với anh họ tốt lắm à?”

“Đúng vậy, anh ấy lớn hơn tớ 1 tuổi, hai bọn tớ đều là con một, vì thế khi còn bé anh ấy hay dẫn tớ đi chơi. Tuy rằng lúc còn nhỏ anh ấy cũng hay bắt nạt tớ, chê tớ là con gái yếu ớt, không muốn dẫn tớ đi chơi cùng nên mỗi lần anh ấy đều bị cậu mợ mắng mới chịu đưa tớ đi. Nhưng mà lúc đấy tớ cũng rất dễ dãi, nếu anh ấy bắt nạt khiến tớ khóc nhưng chỉ cần dẫn tớ đi chơi là tớ lại nín ngay... Những điều này đều là bà ngoại và mợ kể với tớ, khi đó tớ vẫn nhỏ quá, chưa nhớ được. Sau khi tớ nhớ được rồi thì anh ấy đối xử với tớ rất tốt, đồ ăn vặt hay đồ chơi đều giữ lại cho tớ, không cho bất cứ ai bắt nạt tớ cả, vừa vào nghỉ đông hoặc nghỉ hè đều sẽ đưa tớ đi chơi... Sau đó anh ấy đi Mỹ du học, liên lạc dần ít đi, bài tập của anh ấy nhiều hơn, với cả lệch múi giờ nữa...”

“Anh ấy là một anh trai tốt.”

“Đúng vậy, tớ cũng cảm thấy anh ấy rất tốt, thế hệ của chúng ta nhiều con một, tớ may mắn lắm mới có một ông anh trai thương mình như vậy.”

.....

Bình thường sẽ là Giản Diệc Thừa nói một câu, Sơ Ngữ nói tiếp một đoạn dài, cũng vì một là anh vốn không thích nói nhiều, hai là anh muốn nghe cô nói chuyện, nhìn cô hơn hờ nói đến những chuyện thú vị kia, trên môi là nụ cười vô cùng sinh động, khiến người ta nhìn thấy thì tâm trạng cũng tự giác tốt hơn.

Giản Diệc Thừa thích nhất những giây phút như vậy, chỉ hi vọng thời gian ở chung được nhiều hơn, nhiều hơn nữa...

“Đến nơi rồi, 2 giờ 50 phút, may là hôm nay không tắc đường.” Sơ Ngữ thở phào nhẹ nhõm, sợ rằng nếu không đến kịp, Vu Liên Chi phải đợi nhất định sẽ mắng cô.

Nhưng mà chờ đến lúc Sơ Ngữ vội vàng cầm điện thoại chạy đến nơi đã thấy một người đàn ông mặc áo gió đeo kính râm đứng đợi cạnh vali, anh ta cười như không cười, trong lòng cô nhất thời hồi hộp.

“Anh trai thân mến, hoan nghênh anh về nước, trên đường đi có mệt không? Mặc ít như thế không lạnh hả? Mẹ em đã làm thức ăn ngon rồi, đang chờ anh, chúng ta về thôi!” Sơ Ngữ ân cần đến giúp anh ta kéo hành lý, có ý đồ chối tội.

“Đến đón anh mà cũng dám tới muộn, em can đảm nhỉ?” Vu Liên Chi cố ý lạnh mặt, định dọa cô một chút. Tuy nhiên lúc ngẩng đầu lên nhìn thấy người đàn ông đứng sau Sơ Ngữ, anh ta lập tức khôi phục vẻ mặt bình thường, hết sức thân mật ôm lấy vai Sơ Ngữ, “Ngôn Ngôn, người này là?”

Nếu như chỉ có hai người bọn họ thì đùa cợt một chút cũng không sao, nhưng có người ngoài thì phải giữ thể diện cho em gái chút chứ!

“À, đây là bạn học cấp ba của em, Giản Diệc Thừa.” Sơ Ngữ giới thiệu rồi nói với anh, “Đây là anh họ tở, Vu Liên Chi.”

“Xin chào.”

“Xin chào.”

Hai người đàn ông bắt tay nhau, dù Vu Liên Chi không ưa cậu bạn trai hư hư thực thực của em gái mình, nhưng anh ta cũng không cố ý làm khó người ta, sẽ khiến em gái khó xử. Tuy nhiên về mặt Giản Diệc Thừa cũng hơi phức tạp, vừa kích động vừa thấp thỏm, ánh mắt lóe sáng, giống như người lần đầu ra mắt gia đình vợ vậy. Nhưng dù sao trước giờ anh luôn chín chắn, trong nháy mắt đã khôi phục tâm trạng, bình tĩnh đánh giá Vu Liên Chi.

Đối với sóng ngầm mãnh liệt đang bùng lên giữa hai người đàn ông, Sơ Ngữ mơ hồ phát hiện ra nhưng cô không vạch trần mà bắt chuyện với hai người, “Mau lên xe thôi, anh mặc ít như thế dễ bị cảm lắm.” Giữa mùa đông lạnh giá mà mặc áo gió về, đúng là thời trang phang thời tiết mà, cô không tin đều là Bắc bán cầu mà ở Mĩ bây giờ không lạnh.

“Đừng bận tâm, anh vẫn rất khỏe!”

“Vậy anh đừng run cầm cập nữa đi?”

“Đâu có, chỉ là anh nhìn thấy em gái thân yêu nên kích động run rẩy thôi, không được à?”

Hai anh em đấu võ mồm không ngừng, không hề giống như đã lâu không gặp lại, Giản Diệc Thừa ngồi đằng trước lái xe, thỉnh thoảng nhìn hai người qua gương chiếu hậu, khóe môi không tự chủ khẽ cong lên.

Chương 40: Ăn Tết [2]

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Giản Diệc Thừa chỉ đưa hai người đến dưới nhà, không đi theo lên, chủ yếu là tình huống hôm nay không thích hợp lắm. Gia đình người ta đoàn tụ, anh lại tới thì sẽ rất lúng túng. Hơn nữa lần đầu đến nhà người khác mà hai tay lại trống không thì không hay cho lắm.

Sơ Ngữ cũng không giữ anh lại nữa, để mặc anh về.

“Thế nào? Bạn trai hả?” Sau khi vào thang máy, Vu Liên Chi hỏi cô.

Sơ Ngữ thề thốt phủ nhận, “Không phải, chỉ là bạn bè bình thường thôi.”

“Dừng! Em lừa được ông anh này hả? Ánh mắt cậu ta nhìn em rõ ràng như thế, không phải thích em thì ai tin?”

“Cậu ấy thích em cũng không có nghĩa là em thích cậu ấy nhé!” Trong lòng lại nghĩ, rõ ràng như vậy sao? Cả anh cô lần đầu gặp cũng nhìn ra rồi, vậy tại sao Giản Diệc Thừa vẫn không bày tỏ?

“Em không thích cậu ta thì tốt, bây giờ em mới mấy tuổi mà đã yêu đương? Yêu sớm không tốt, kinh nghiệm từng trải không đủ, rất dễ bị đàn ông lừa. Nghe anh đi, vài năm nữa nói chuyện này cũng không muộn, nhà ta có mỗi em là con gái, ở nhà thêm mấy năm nữa mới tốt...”

Với sự dằn dò của Vu Liên Chi, Sơ Ngữ không còn gì để nói, cô cũng tốt nghiệp đại học rồi, sớm sửa gì nữa, cô lỡ mất cơ hội yêu sớm rồi.

“Thế anh cũng trưởng thành rồi, sao không tìm chị dâu cho em đi? Không phải anh bảo thích con gái tóc vàng, vóc dáng nóng bỏng sao? Mấy năm qua ở nước ngoài chắc là như cá gặp nước nhỉ.”

Đang nói thì cửa thang máy mở ra, vừa đúng lúc mẹ đang ở người cửa ngóng xem bọn họ về chưa, nghe vậy lập tức tiếp lời, “Ai thích con gái tóc vàng? Vu Liên Chi, con có bạn gái ở nước ngoài à?”

Sau đó mẹ Sơ Ngữ cũng ló đầu ra từ sau cánh cửa, bình tĩnh mở miệng, “Con gái tóc vàng cũng được đấy, sau này sinh một em bé lai Tây xinh xắn.”

“Chị cũng thích con lai, chỉ cần Vu Liên Chi tốt nghiệp xong không định cư bên đấy mà dắt bạn gái về đây, chị sẽ không ý kiến gì hết.”

“Đúng vậy, chỉ cần con cái mình thích là được.”

.....

Sơ Ngữ và Vu Liên Chi: “...” Sao các bà mẹ tính xa vậy?

Cô dùng cùi chỏ huých anh ta một cái, “Anh à, em cũng thích cháu gái lai Tây.”

Vu Liên Chi đáp: “Anh thật sự chưa có bạn gái mà.”

Mẹ đang bàn luận xem đặt tên em bé lai là gì, nghe vậy liền phóng ánh mắt giết người tới, “Chưa có bạn gái thế con về làm gì?”

Sơ Ngữ ở bên cạnh cười trên nỗi đau khổ của người khác, cô vô cùng vui vẻ. Vu Liên Chi kéo em gái xuống nước chết chung, “Mẹ ơi cô ơi, hai người rảnh rồi quan tâm bạn gái chưa có của con, không bằng bận tâm đến Ngôn Ngôn đi này, vừa nãy bạn trai nó đưa chúng con về đấy.”

Giọng anh ta nhấn mạnh vào chữ “bạn trai”, quả nhiên đã chuyển được chủ đề của hai bà mẹ...

“Bạn trai? Quen nhau bao lâu rồi?”

“Làm việc gì? Trong nhà có những ai?”

“Hôm nào gọi cậu ấy đến nhà ăn cơm đi, trước hết để chúng ta xem có qua cửa được không thì nói tiếp.”

.....

Sơ Ngữ bó tay toàn tập, không có cách nào, “Mẹ à, hai người nói gì thế, thật sự chỉ là bạn bình thường thôi.”

Thấy cô nói rất chắc chắn, mẹ lại bảo...

“Bạn bè bình thường cũng có thể từ từ phát triển mà!”

“Nếu như hợp nhau thì cũng xem xét được.”

“Cũng không phải bảo con trực tiếp kết hôn, trước tiên cứ yêu đương bồi dưỡng tình cảm đã!”

.....

Sơ Ngữ trợn mắt há mồm, thế nên rốt cuộc là hai người muốn cô có bạn trai hay là không? Tâm tư của người lớn thật khó đoán!

Bữa cơm này vô cùng náo nhiệt, chờ cơm nước xong, tiền gia đình cậu đi thì đã 9 giờ tối, nếu không phải nghĩ đến việc Vu Liên Chi vừa xuống máy bay sẽ mệt mỏi thì có khi cả nhà còn hát karaoke suốt đêm nữa đây!

Sơ Ngữ uống một chút rượu nên hơi say, sau khi rửa mặt liền đi ngủ luôn, vì thế không nhìn thấy tin nhắn Giản Diệc Thừa gửi cho cô.

Hôm nay Giản Diệc Thừa vừa nhìn thấy Vu Liên Chi đã nhận ra anh ta là ai.

Chuyện Giản Diệc Thừa thầm thích Sơ Ngữ đã bắt đầu từ hồi cấp hai, tuy

nhien khi ấy bọn họ đều chăm chỉ học tập nên anh chưa nói rõ.

Sau khi thi đại học, điểm của anh và cô gần bằng nhau nên muốn điền nguyện vọng giống như Sơ Ngữ, vì anh muốn học cùng trường đại học với cô.

Nhưng khi người nhà biết được dự định của anh thì không tán thành, bố anh phản đối rất kịch liệt. Bởi bọn họ vẫn cho rằng Giản Diệc Thừa sẽ thừa kế tổ nghiệp, làm cảnh sát hoặc nghề có liên quan, không nghĩ đến anh lại muốn chọn học ngành bác sĩ thú y.

Không sai, không phải bác sĩ, mà là bác sĩ thú y. Xưa nay anh chưa từng tiết lộ dự định này, cũng không nhìn ra anh yêu thích động vật gì cả, bây giờ dùng một cái Giản Diệc Thừa thông báo anh sẽ học chuyên ngành này, người nhà anh không phản đối mới là lạ, quy cho tội cố ý làm trái lời bố mẹ, còn đánh anh một trận, ép anh phải sửa nguyện vọng, sau đó ném Giản Diệc Thừa vào trong quân đội cải tạo suốt kỳ nghỉ hè.

Người nhà anh không phải cảnh sát thì cũng là quân nhân, tác phong đều rất mạnh mẽ, gặp chuyện gì đều giải quyết bằng nắm đấm, vì thế cứ như vậy mà xử lý sự “phản bội” của anh bằng bạo lực.

Nói đến đây thì thời cấp hai Giản Diệc Thừa cũng đã từng nổi loạn một lần, bởi vì sau khi mẹ anh qua đời, bố anh đi bước nữa, thế nên anh rất khó chịu, nhiều lần làm những việc ngu ngốc suốt quãng đời cấp hai, ví dụ như đua đòi theo mấy người hư hỏng, cực kỳ trẻ con muốn thu hút sự chú ý của người lớn. Tuy nhiên chuyện nổi loạn như thế cũng trong một khoảng thời gian thôi, anh đã nhanh chóng cải tà quy chính rồi.

Bởi vì sau khi bố anh phát hiện anh nổi loạn, sau đó ông bị điều đến Giang Thành công tác đã cố ý dẫn anh theo, đây cũng là lí do vì sao anh học cấp ba ở Giang Thành. Hai bố con sống chung một thời gian ngắn, anh cũng dần tháo gỡ được khúc mắc. Quan trọng nhất là khi ấy anh đã gặp Sơ Ngữ, đồng thời thầm thích cô. Nhưng cô là một học sinh ưu tú có phẩm chất tốt, vì thế để có thể xứng với cô, anh bắt đầu chăm chỉ học tập, phấn đấu làm học sinh chăm ngoan, đã không còn bất kỳ bóng dáng nào của con người trong quá khứ.

Anh vốn đã có thiên phú sẵn nên sau một thời gian nỗ lực học hành thì

được xưng tụng là nam thần Nhất Trung.

Một người là nam thần, một người là hoa hậu giảng đường, hai người đều là học sinh ưu tú, rất nhiều người nói bọn họ xứng đôi, khi ấy Giản Diệc Thừa vô cùng vui vẻ. Nhưng mà vì cấp ba học hành căng thẳng, anh sợ ảnh hưởng đến việc học của Sơ Ngữ nên không bày tỏ, lặng lẽ chôn tình cảm này xuống đáy lòng.

Anh muốn học cùng trường đại học với cô, dự định sẽ tỏ tình trong lúc nghỉ hè... Tuy nhiên những thứ này đều bị người trong nhà cho rằng anh vẫn chưa kết thúc thời kỳ nổi loạn mà bóp chết rồi.

Sau này Giản Diệc Thừa cũng hiểu ra, anh chọn việc điền nguyện vọng giống Sơ Ngữ đúng là một chuyện không có trách nhiệm với bản thân. Anh không thích ngành thú y này, nhưng lại điền nguyện vọng vì Sơ Ngữ. Chuyên ngành anh thực sự yêu thích là hình sự trinh sát. Dù không học cùng trường nhưng cũng không ảnh hưởng đến tình cảm của anh và cô, sau đó anh đã nghe theo người nhà chọn học trường cảnh sát.

Sau đó vào chủ nhật đầu tiên sau khi anh kết thúc đợt tập huấn quân sự, không thể chờ đợi thêm nữa, anh lập tức chạy đến trường Sơ Ngữ học, anh phải hoàn thành lời tỏ tình đã không thể nói ra suốt kỳ nghỉ hè.

Chuyện tỏ tình nói qua điện thoại không đủ nghiêm túc, nhất định phải gặp mặt mới nói được.

Nhưng khi anh hứng thú bừng bừng chạy đến trường Sơ Ngữ thì thấy cô đang ở cạnh một anh chàng đẹp trai cao lớn. Cô thân mật kéo tay nam sinh ấy, cười đùa hết sức vui vẻ. Chàng trai ấy nói gì đó khiến cô bật cười rất to, còn lao vào lòng ngực anh ta...

Lúc đó anh rất bối rối, trong lòng có một âm thanh nói đây không phải là sự thật, không phải sự thật đâu. Nhưng mãi đến tận khi chàng trai kia nâng mặt cô, đặt lên trán cô một nụ hôn...

Giản Diệc Thừa không biết mình trở về như thế nào, anh chỉ biết cơn mưa

hôm đó lạnh lẽo thấu xương, xối xuống người anh như trút nước, chẳng biết là nước mưa hay nước mắt.

Từ đó về sau, mỗi tình đầu dang dở này bị anh chôn chặt dưới đáy lòng. Bốn năm đại học, anh vui đầu vào sách vở, không để ý chuyện xung quanh, kết quả học tập ưu tú đến nỗi người khác chỉ có thể ngược nhìn mà hâm mộ.

Anh cho rằng mình có thể buông xuôi được rồi, nhưng sự thật nói cho anh biết rằng không thể. Không biết nghe ai nói cô vẫn độc thân, lập tức giày vò người nhà để chuyển anh đến Giang Thành làm việc.

Anh cảm thấy nếu mình chưa nỗ lực một lần mà đã từ bỏ thì nhất định sẽ hối hận cả đời.

Tuy nhiên sau khi gặp mặt thì khí thế trước đây của anh vơi đi một nửa. Anh càng quan tâm lại càng thấp thỏm, sợ sệt đánh mất lại không dám bày tỏ. Anh sợ sau khi mình tỏ tình rồi Sơ Ngữ lại không thích anh, vậy thì hai người ngay cả làm bạn bè bình thường cũng không được nữa. Có rất nhiều lúc anh cảm thấy cứ làm bạn như vậy cũng tốt, chí ít sẽ không đánh mất cô.

Mãi cho đến hôm nay, anh gặp lại chàng trai Sơ Ngữ vô cùng thân mật năm ấy... Thì ra chỉ là anh họ cô.

Lúc đó trong lòng Giản Diệc Thừa rất chán nản, muốn chết đi cho xong!

Anh cảm thấy bản thân quá ngu ngốc, không thèm hỏi rõ mà cứ thế hiểu lầm cô, thậm chí trực tiếp bỏ cuộc, thật sự quá ngu mà!

Từ lúc đưa hai người Sơ Ngữ về, anh vẫn đứng ngồi không yên, điện thoại cứ cầm lên lại đặt xuống, soạn tin rồi lại xóa đi, cuối cùng chỉ nói một câu: *“Ngày mai chúng ta gặp nhau được không?”*

Bất kể là xin lỗi hay tỏ tình, nhất định phải gặp mặt mới nói được.

Nhưng mà anh chờ suốt đêm cũng không thấy cô nhắn lại. Cứ ôm điện thoại tha thiết mong chờ, đợi cả đêm dài.

Buổi sáng hơn 9 giờ Sơ Ngữ mới rời giường, vừa ngủ dậy liền nhìn thấy tin nhắn của Giản Diệc Thừa. Cô cảm thấy tin nhắn này của anh hơi kỳ lạ, trước đây đều nói chuyện trực tiếp qua điện thoại, nhưng lần nay đem lại cho cô cảm giác như thể anh cẩn thận từng li từng tí một vậy.

Tuy nhiên cô cũng không nghĩ nhiều, trả lời ngay: *“Được, tối nay cùng nhau ăn cơm đi.”*

Nhận được câu trả lời, Giản Diệc Thừa lập tức thở phào nhẹ nhõm, giống như bông được tảng đá đè nặng nề trong lòng vậy. Nhưng chỉ chốc lát sau anh lại hết sức khẩn trương, buổi tối gặp mặt nên nói như nào mới được đây? Trực tiếp tỏ tình? Hay giải thích chuyện trước kia trước?

Sơ Ngữ ăn cơm trưa ở nhà xong mới ra ngoài, đầu tiên là đến cửa hàng một chuyến. Bởi vì hôm qua đi đến trạm cứu trợ nên không dẫn theo đám Đại Miêu. Sau đó cũng không có cơ hội đến đón chúng nó, thế nên cô gọi điện thoại cho cửa hàng báo một tiếng.

À ừ thì ba con vật nhà cô đều biết nhận điện thoại.

Lúc cô tới thì Đại Miêu không có trong cửa hàng, A Bố nói nó đi ra ngoài chơi, Sơ Ngữ cũng không hỏi nhiều. Đại Miêu hiểu động thành thói, nếu có thể ngồi yên một chỗ mới là kỳ lạ đấy.

Trong cửa hàng không có chuyện gì, tuy đã mở lâu như vậy nhưng lượng khách tới đây ít đến đáng thương. Vì thế Sơ Ngữ nhàn rồi ngồi lướt Weibo, chờ đến buổi tối đi ăn cơm với Giản Diệc Thừa.

Lúc này cô vẫn chưa biết buổi tối anh muốn tỏ tình với cô. Vì hai người cũng hay ăn cơm với nhau nên cô chẳng cảm thấy bữa cơm này có gì đặc biệt, chỉ cho rằng như ngày thường mà thôi, không hề thấp thỏm lo lắng như Giản Diệc Thừa.

Chương 41: Ăn Tết [3]

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Sơ Ngữ nghe thấy tiếng gõ cửa còn tưởng Giản Diệc Thừa tới sớm, ngẩng đầu nhìn hóa ra là chàng trai giao thức ăn Thiệu Bảo Toàn.

Hôm nay cậu không mặc đồng phục giao hàng, hiển nhiên là không đi làm, Sơ Ngữ gọi cậu, “Mau vào đây ngồi đi em.” Sau đó lại rót cho cậu một cốc nước nóng, “Hôm nay em nghỉ à?”

Thiệu Bảo Toàn cầm cốc nước ngồi trên ghế sofa, khá thận trọng, nụ cười vô cùng ngại ngùng, “Không đi ạ, à không, thật ra em xin nghỉ việc rồi.”

“Ồ sao vậy? Xảy ra chuyện gì rắc rối à?” Sơ Ngữ quan tâm hỏi.

“Không phải không phải.” Thiệu Bảo Toàn vội vàng lắc đầu, “Không có chuyện gì rắc rối, là vì em muốn về nhà học lại.”

Thiệu Bảo Toàn nói là bởi vì gia đình khó khăn nên cậu mới thôi học giữa chừng, ra ngoài làm việc. Nghỉ hè năm lớp 11 cậu đã đến Giang Thành giao thức ăn, tích góp được 1 vạn, đủ để cậu đóng tiền sinh hoạt một năm, cho nên mới quyết định nghỉ việc vì học.

“Thế thì tốt quá, trước đây chị đã nói em còn nhỏ như thế, phải chăm chỉ học hành, đi ra ngoài làm việc dù sao cũng không phải kế hoạch lâu dài.” Tuy trễ mất một thời gian nhưng vẫn chưa quá muộn, Sơ Ngữ thật lòng vui vẻ cho cậu.

Thiệu Bảo Toàn cũng cười, để lộ hàm răng trắng, “Ban ngày em đi giao thức ăn, tối về vẫn tự học, cũng không mất gốc nhiều lắm, chờ sang năm em thi lên đại học rồi sẽ quay lại đây làm việc kiếm học phí. Hôm nay em tới vì muốn tạm biệt chị, cảm ơn chị trong khoảng thời gian này đã quan tâm em, có

thể quen biết chị em rất vui.”

Sơ Ngữ cười, “Đâu có, chị cũng có giúp em được gì đâu, đều là em tự nỗ lực mà. À đúng rồi, lưu số điện thoại của chị vào đi, có việc gì thì gọi cho chị. Nếu như cuộc sống có khó khăn gì thì cứ tìm chị, em còn là học sinh, tập trung học hành là được rồi, nếu thiếu tiền chị cho em vay, sau này đi làm rồi trả chị dần là được. Đừng để lí do không đáng này mà chậm trễ chuyện học tập.”

Sơ Ngữ biết đứa trẻ này có chí tự lập, có thể nhìn thấy qua việc cậu tự mình đi làm thêm kiếm tiền sinh hoạt. Thế nên cô cũng không nói sẽ cho tiền mà chỉ nói là cho cậu vay thôi.

Thiệu Bảo Toàn ngại ngừng cười, gật đầu đáp lại, “Được ạ, có việc gì em nhất định sẽ gọi cho chị.”

Sau khi tiễn Thiệu Bảo Toàn đi rồi, Sơ Ngữ không khỏi cảm thán, “Đứa trẻ này không tệ.” Chịu đựng cực khổ từ nhỏ mà vẫn hiếu học, lại có thể tự lập từ sớm. Người biết cố gắng thì vận may sau này sẽ không kém, hi vọng cậu ấy sẽ có một tương lai tốt đẹp.

Đúng 6 giờ Giản Diệc Thừa đến trước cửa hàng của Sơ Ngữ. Anh xuống xe, do dự một lúc, nhưng Sơ Ngữ đã thấy anh, cô khẽ gọi, “Chờ tởm một phút, tởm khóa cửa đã.”

Giản Diệc Thừa để mắt cơ hội nên hơi chán nản, mím môi suy nghĩ xem lát nữa nên nói gì.

Sơ Ngữ lên xe, cô ngửi thấy hương thơm thoang thoảng, “Thơm quá, cậu đòi tởm thơm trong xe hả?”

Giản Diệc Thừa chưa bao giờ dùng nước hoa nên Sơ Ngữ nghĩ anh đã đòi tởm thơm trong xe.

Anh vẫn chưa trả lời, Đại Miêu ngồi phía sau khoe với cô phát hiện của mình, “Ngôn Ngôn, cốp xe anh ấy có một bó hoa hồng lớn, không phải hôm nay định tỏ tình với chị chứ!?”

“Em nói anh ấy thích chị mà chị còn không tin.”

“Em cũng cảm thấy anh ấy thích Ngôn Ngôn.” Nhị Lang Thần nói.

“Anh ấy thích thì có ích gì, quan trọng Ngôn Ngôn cũng phải thích anh ấy mới được!” Đây là tiếng của A Bô.

“Nếu Ngôn Ngôn không thích anh ấy thì còn đi gặp anh ấy mỗi ngày sao? Cậu xem chị ấy có bao giờ đối xử với người đàn ông khác thế chưa?”

....

Sơ Ngữ hơi khựng lại, ánh mắt lóe sáng, không phải chứ? Khúc gỗ vụn năm cuối cùng cũng thông suốt rồi sao? Một lát nữa cô nên đồng ý hay lật mềm buộc chặt từ chối trước nhỉ?

Cô ho khan một cái, nghĩ xa quá rồi, sắc mặt Sơ Ngữ hơi ửng đỏ, cô đôi chỗ, “Hôm nay đi đâu ăn vậy?”

“Cậu muốn ăn gì?” Về mặt này xưa nay Giản Diệc Thừa đều chiều theo khẩu vị của cô.

Bình thường Sơ Ngữ đều chọn đồ Trung, nhưng hôm nay cô lại bất giác thốt lên, “Đi ăn bò bít tết được không?”

Nhà hàng kiểu Tây có không khí rất tốt.

Cô che mặt, ôi, mình đang nghĩ gì thế không biết!

Ánh mắt Giản Diệc Thừa sáng lên, anh cũng cảm thấy nhà hàng Tây rất thích hợp đi với người yêu.

Sau đó hai người liền đến nhà hàng kiểu Tây gần đó.

Nhà hàng này trang hoàng rất đẹp, Sơ Ngữ khá thích phong cách đơn giản này. Cô cực kỳ vui vẻ, càng thêm mong đợi những chuyện sẽ xảy ra tiếp theo.

Bọn họ tới sớm nên cũng không đông khách lắm, Sơ Ngữ chọn một góc yên tĩnh, sau lưng là tường, bên phải là cửa sổ sát đất, phía trước là một khu vườn xanh biếc, biến góc này thành một góc kín rất tự nhiên.

Ừ, rất thích hợp để tỏ tình.

Sơ Ngữ nghĩ như vậy, lại cảm thấy bản thân quá bạo gan, nhưng mà hoa hồng trong cốc xe khiến cô nảy sinh những ý nghĩ kỳ quái. Hiện tại ngoài cô, Giản Diệc Thừa cũng không có người bạn là con gái nào khác, hoa này không phải tặng cô thì còn tặng ai đây? Tuy nhiên biểu hiện của Giản Diệc Thừa lại hết sức bình tĩnh, làm cô không tìm được phải nghi ngờ, có khi nào mình lại ảo tưởng rồi không?

Giản Diệc Thừa rất nỗ lực duy trì sự thản nhiên nhưng trong lòng thấp thỏm bất an, cuối cùng cũng phải tỏ tình, sống hay chết đều phụ thuộc vào đêm nay. Nhưng nhờ Sơ Ngữ không thích anh thì làm sao bây giờ? Nếu Sơ Ngữ chỉ coi anh là bạn, còn anh lại có ý đồ với cô, có khi nào cô sẽ tức giận không? Sau đó không làm bạn bè được nữa...

Mỗi người một tâm trạng, tinh thần đã sớm không đặt vào bữa cơm này, đến tận lúc hai người cầm nhâm đồ ăn cũng chẳng phát hiện ra.

Đợi đến tận khi ăn uống xong, Giản Diệc Thừa vẫn chưa thổ lộ khiến Sơ Ngữ rất thất vọng, ôi! Cô còn tưởng khúc gỗ vạn năm cuối cùng cũng thông suốt rồi đây! Sơ Ngữ cảm thấy nếu Giản Diệc Thừa còn không có hành động thì sự kiên trì của cô sẽ mất hết. Sau đó... Cô chủ động mạnh bạo cũng được, nếu như Giản Diệc Thừa thích cô, hai người vừa vặn có thể bắt đầu mối quan hệ, còn nếu không thích cũng không sao cả, dù sao cũng chưa ngủ với nhau mà...

Cô ho khan, dừng, mau dừng lại, Sơ Ngữ bị suy nghĩ táo bạo của mình dọa, mặt cô không ngừng đỏ lên, cô không muốn thừa nhận mình lại bạo dạn như vậy.

Giản Diệc Thừa không phát hiện ra sự khác thường của Sơ Ngữ, anh đi ra sau xe, hít một hơi thật sâu, mở nắp, lấy một bó hoa từ trong đó ra.

Hoa hồng đỏ kiêu diễm đầy khát vọng, bó hoa to tròn đầy đủ đúng 99 bông, Giản Diệc Thừa trình trọng ôm nó, nhìn Sơ Ngữ, đầu ra đẩy nói, “Tặng em.”

Một cảm giác không tên bắt đầu nảy sinh.

Mong muốn đã được toại nguyện nhưng tâm trạng Sơ Ngữ rất phức tạp, cô không đưa tay nhận bó hoa, biểu hiện đầy thản nhiên, cười như không cười, “Tặng tớ? Vì sao?”

Trái tim Giản Diệc Thừa lập tức nhảy lên, những lời giải thích đã tập sẵn trong đầu chợt quên sạch không còn dấu vết, im lặng một lúc, rốt cuộc anh mới tìm lại được giọng nói của mình, “Anh thích em.”

Anh nghe được giọng nói của bản thân. Giọng nói vô cùng kiên định ấy theo gió truyền vào tai Sơ Ngữ cực kỳ rõ ràng.

Thấp tha thấp thỏm nói câu kia ra khỏi miệng, Giản Diệc Thừa cũng không do dự nữa, đè nén sự lo lắng trong lòng, nghiêm túc nói, “Anh thích em, thật sự, thật sự rất thích.”

Từ lần đầu tiên gặp cô vào 8 năm trước đã thích, đến tận bây giờ tình cảm này ngày càng sâu nặng, sâu đến mức anh không thể nào giữ nó trong lòng nữa.

Anh muốn nói cho cô biết anh thích cô từ khi nào, muốn nói lúc anh thầm thích cô thì trong lòng đã chua xót xen lẫn ngọt ngào biết bao nhiêu, muốn nói cho cô biết khoảng thời gian anh nghĩ cô thích người đàn ông khác thì khổ sở đến mức nào... Nhưng mà anh phát hiện bản thân không thể nói ra được, hơn nữa anh cũng không muốn dùng những điều này khiến cô cảm động. Anh hi vọng cô sẽ đáp lại mình bởi vì đơn thuần là cô thích anh, chứ không phải là cảm kích hay đồng tình với 8 năm anh thầm thích cô kia, anh không muốn sự thương hại mà cần sự đáp lại thật lòng từ cô.

Sơ Ngữ đợi một lúc lâu nhưng phát hiện đối phương không nói tiếp, kinh ngạc hỏi, “Không còn gì nữa à? Chỉ thế thôi?”

Giản Diệc Thừa sững sờ, “Gì cơ?”

“Nói thích em là xong rồi à? Không hỏi em có muốn làm bạn gái anh không? Vậy anh muốn em trả lời như nào, chẳng lẽ nói ừ, em biết rồi?” Sơ Ngữ rất tức giận, muốn để khúc gỗ ngàn năm thông suốt khó đến vậy sao?

Ánh mắt Giản Diệc Thừa sáng lên, trong lòng hơi khó tin, nhưng khóe miệng vẫn không nhịn được cong lên, đứng thẳng người, lớn tiếng nói với cô, “Sơ Ngữ, anh thích em, em hãy làm bạn gái anh đi!”

Lúc này trên đường không có nhiều người, sao anh lại lớn tiếng như vậy, mọi người nhìn hết sang đây rồi kìa?

Sơ Ngữ không nói được cũng không nói không được, khóe miệng khẽ cong lên, nhẹ nhàng nói, “Đi thôi.” Sau đó mở cửa xe ngồi vào.

Giản Diệc Thừa lại bắt đầu thấp thỏm, không biết cô đồng ý hay chưa.

Đương nhiên Sơ Ngữ không muốn để anh toại nguyện sớm như vậy, dù sao anh để cô đợi lâu như thế, cô cũng phải khiến anh đứng ngồi không yên một lúc mới phải đạo chứ.

Giản Diệc Thừa lên xe, do dự muốn hỏi mà lại không dám, Sơ Ngữ nhìn thấy dáng vẻ này của anh thì hơi mềm lòng. Cô nghĩ một chút rồi hỏi, “Anh thích em từ lúc nào?”

Giản Diệc Thừa trả lời không chút nghĩ ngợi, “Ngày 17 tháng 11 năm 2009.” Ngày đầu tiên gặp cô.

“Ồ? Sớm vậy sao?” Sơ Ngữ kinh ngạc, khi đó bọn họ còn chưa lên cấp ba mà? Sao cô nhớ lần đầu tiên mình thấy Giản Diệc Thừa là hôm khai giảng lớp 10 nhỉ?

“Thế nên, anh thích em lâu như vậy rồi sao không nói ra?” Cô đợi từ cấp ba đến đại học, từ đại học đến tận bây giờ, rốt cuộc mới đợi được một câu “Anh thích em” này. Hại cô từng nghĩ bản thân tưởng bỏ.

Giản Diệc Thừa mím môi, một lúc sau mới nói, “Anh sợ em không thích anh, sau đó chúng ta không làm bạn được nữa.”

Tâm tình Sơ Ngữ bỗng nhiên vui mừng nhảy nhót như chim sẻ.

Tốt rồi, không phải lí do quái quỷ gì đấy. Cô không kìm được nhếch miệng, nhẹ nhàng nói, “Được rồi, em chấp nhận lời tỏ tình của anh.”

Giản Diệc Thừa bị niềm vui to lớn đập trúng người, mãi vẫn chưa kịp phản ứng, lại nghe cô nói, “Có điều việc bạn trai này em còn phải xem xét đã. Bây giờ anh đang trong giai đoạn làm bạn trai dự bị, xin hãy cố gắng lên chính thức nhé!”

Giản Diệc Thừa vội vã gật đầu, “Được, anh nhất định sẽ cố gắng, chắc chắn không để em thất vọng đâu!” Anh vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, tuy rằng Sơ Ngữ nói chỉ làm bạn trai dự bị nhưng như thế đã đủ rồi. Cô cho anh cơ hội, còn lại anh phải cố gắng tranh thủ thôi.

Sơ Ngữ chỉ hơi lạt mềm buộc chặt như vậy, ai ngờ Giản Diệc Thừa lại tin lời cô, còn bảo đảm sẽ nỗ lực phấn đấu lên bạn trai chính thức, khiến cô không biết nên nói gì cho phải. Quên đi, những người EQ thấp thường không nghĩ đến mấy chuyện như vậy, yêu đương nghiêm túc cũng rất tốt.

“Giản Diệc Thừa?”

“Ơi?”

Trong nháy mắt anh quay đầu, Sơ Ngữ nhanh chóng hôn lên má anh, sau đó quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ra vẻ tự nhiên nói, “Trước tiên đánh dấu cái đã, xác nhận anh là của em.”

Đại Miêu ngồi sau bày ra vẻ mặt đầy ghét bỏ, “Mùi gì đây?”

A Bố trả lời nó, “Mùi yêu đương chua loét đây!”

Chương 42: Chó Corgi [1]

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

“Đếm ngược ba ngày nữa thôi là được nghỉ rồi, cầu xin đừng vụ án nào xảy ra nữa cả, để chúng ta ăn Tết thanh thản đi!” Lâm Lang ở trong phòng làm việc kêu rên cầu xin trời phật phù hộ.

Tôn Toàn vừa rửa mấy quả táo bước ra, giơ tay ném cho anh ta một quả, “Nghỉ Tết cái là nào thì trộm cắp, rồi say rượu gây chuyện... Muốn ăn Tết yên ổn có vẻ hơi khó đây.”

“Đừng có gở mồm, những vụ án này không đến lượt chúng ta xử lý đâu, tôi chỉ mong đừng có người chết là được.”

“Vụ án gì đều có khả năng xuất hiện chuyện ngoài ý muốn mà, không phải hôm trước bên Hoa Khê còn xảy ra vụ lưu manh cướp của xong đâm chết người bị hại sao? Tin tức vừa đăng lên còn khiến dư luận xôn xao đấy. Bởi vì bố mẹ của một trong số mấy người bị tình nghi bảo rằng hấn chưa đủ 16 tuổi, một người thì gia đình nói có tiền sử bệnh thần kinh. Ôi, nực cười không? Thời đại này ai mà phạm tội lập tức chối mình bị thần kinh, bệnh tâm thần dễ truyền nhiễm quá nhỉ?”

“Lại chả thế. Theo tôi thấy, những người thần kinh thật sự còn đáng yêu hơn mấy tên tội phạm này nhiều, ít nhất bọn họ còn ở trong bệnh viện tâm thần, không gây phiền phức cho chúng ta.”

“Ai nói cứ mắc bệnh tâm thần sẽ giết người chứ? Không thể vợ đưa cả năm được.”

.....

Lúc Giản Diệc Thừa đi vào, đám người trong phòng làm việc còn đang nói

chuyện trên trời dưới biển. Tôn Toàn thấy anh đến thì đưa đĩa táo hỏi anh, “Ăn không? Đội phó Giang mời đây.”

Giản Diệc Thừa tiện tay cầm một quả, “Cảm ơn.”

Giọng nói của anh rất nhẹ nhàng, thậm chí bên môi còn thấp thoáng nụ cười, dù người nào nhìn vào đều có thể thấy lúc này tâm trạng anh đang khá vui vẻ. Lâm Lang và Tôn Toàn nhìn một lượt, trực giác phán đoán có chuyện gì đó xảy ra. Lâm Lang kéo ghế, ngồi cạnh bàn làm việc của Giản Diệc Thừa, hỏi, “Lão Giản, cậu yêu đương rồi hả?”

Giản Diệc Thừa sờ mặt, “Rõ ràng như thế sao?”

Không phủ nhận tức là đúng rồi, Lâm Lang lập tức hứng thú nói, “Rõ chứ, rất rõ là đằng khác! Mấy ngày nay cậu như tắm gió xuân ấy, cả người từ trên xuống dưới đều tỏa ra bong bóng màu hồng, ai lại không nhìn ra chứ?” Anh ta cắn mấy miếng đã hết quả táo, vứt hạt vào thùng rác, lau miệng, “Ồ mà cậu chia tay với Sơ Ngũ rồi à?”

Lúc trước cứu Loan Loan nhà mình, cả cục đều biết Giản Diệc Thừa là bạn trai Sơ Ngũ, bây giờ bất thành linh phát xuân lần hai, khó trách Lâm Lang nghĩ nhiều.

Giản Diệc Thừa không biết anh ta lại nghĩ xa như vậy, khẽ lắc đầu, “Lúc trước quan hệ chưa rõ ràng, bây giờ xác định rồi.”

Rốt cuộc có thể quang minh chính đại nói cho người khác biết quan hệ của bọn họ, Giản Diệc Thừa không kìm lòng được nở nụ cười.

Nhìn bộ dạng xuân tình nhộn nhạo này, Lâm Lang bĩu môi, “Lâu thế rồi mà bây giờ mới xác định? Cứ tưởng các cậu đã sớm ở bên nhau rồi!”

“Có điều, thoát kiếp cô đơn không mời một châu thì không được đâu đây.”

“Ai thoát kiếp cô đơn cơ?” Tôn Toàn hỏi lúc đi ngang qua.

“Lão Giản.”

“Chuyện tốt, chuyện tốt, nhất định phải mời!”

Hai người vừa hô hào đều khiến cho cả phòng làm việc nghe được, lập tức ồn ào cả lên, muốn Giản Diệc Thừa mời khách.

Từ trước đến giờ anh chưa từng tham gia liên hoan với đồng nghiệp nhưng lần này lại hào phóng đồng ý.

Lâm Lang cười, “Vừa yêu vào cái quả nhiên khiến cậu thay đổi hẳn, tặng băng lạnh lẽo cuối cùng cũng có chút ấm áp rồi.”

Buổi sáng Sơ Ngữ đang ở cửa hàng đón tiếp một cô gái khóc sụt sùi, cô ấy ôm mèo của mình khóc rất khổ sở, nói là mẹ mình mang thai em bé, đột nhiên dị ứng lông mèo, vì thế trong nhà không nuôi mèo được nữa, muốn Sơ Ngữ tìm cho nó một nơi ở mới.

Trước đây cô ấy đã từng đến cửa hàng của Sơ Ngữ, thế nên biết chuyện cô tìm chủ nhân giúp những động vật lang thang, vì vậy mới nghĩ đến việc nhờ cô giúp.

Sơ Ngữ đã hỏi chú mèo, xác nhận chuyện cô ấy nói là thật nên đồng ý. Cô gái rất thích chú mèo này, nhưng bởi vì nguyên nhân bất khả kháng, cuối cùng không còn cách nào tiếp tục nuôi nó.

Sơ Ngữ cảm thấy cô ấy tuy không lớn tuổi lắm nhưng rất có trách nhiệm, sau khi biết mình không thể nuôi dưỡng nữa thì cũng không tùy tiện vứt bỏ mà muốn tìm cho nó một nơi ở mới thích hợp. Nếu như mọi người đều có thể như vậy thì trên đường cũng sẽ không có nhiều động vật lang thang đến thế.

Lí do lớn nhất dẫn đến việc chúng nó phải lang thang chính là mất đi người nuôi dưỡng.

Đây là một chú mèo mướp (1) tên Noãn Noãn, Sơ Ngữ không vội đăng thông tin nhận nuôi lên, cô cảm thấy cô gái kia thật sự rất thích nó, nhìn lúc đi cô ấy khóc đỏ cả hai mắt là biết rồi. Cô nghĩ không nên để chú mèo này tìm người nhận nuôi nhanh như vậy được, nói không chừng mấy ngày nữa cô gái kia tìm được giải pháp, sự việc có thể biến đổi theo chiều hướng tốt hơn thì sao, nên cô tạm nuôi Noãn Noãn mấy ngày.

(1) Mèo vằn hay còn gọi là mèo mướp hay mèo lông sọc là các giống mèo nhà có đặc trưng bởi bộ lông sọc vằn và có dấu chữ M đặc trưng trên trán dễ nhận biết.

Vào lúc Sơ Ngữ đang khuyên bảo Noãn Noãn hãy mở lòng, đừng đau buồn nữa thì có khách hàng đến cửa hàng.

Là một chú chó Corgi (2) lông vừa trắng vừa vàng, đôi chân ngắn cùn cựa, khắp người bần thủ đứng trong cửa hàng, trên cổ đeo một chiếc chuông nhỏ, nó vừa khẽ động đậy thì lập tức nghe thấy âm thanh lanh lảnh dễ nghe, hiển nhiên đã có chủ.

(2) Chó Corgi xứ Wales cổ là loại chó có xuất xứ từ Anh quốc ở xứ Wales, chúng thuộc giống chó chăn gia súc và chó săn đuổi, chúng đặc biệt thích chặn các con chuột xâm nhập lãnh địa để chơi trò đuổi bắt chuột.

Nó nhìn Sơ Ngữ, không đi vào.

“Làm sao thế? Tìm chị có chuyện gì à?”

Corgi cúi đầu, ghen ngào đáp, “Vâng.”

“Vậy em vào đi.”

Sơ Ngữ nghiêng người để nó vào, Corgi do dự một lúc mới chậm rì rì bước vào.

Cô rót nước cho nó, sau đó kiên nhẫn chờ nó mở miệng.

Corgi cũng không để cô chờ lâu, nhanh chóng nói với cô mục đích nó đến đây.

Nó nói hơi lộn xộn, thậm chí còn đứt quãng, sau khi Sơ Ngũ nhiều lần hỏi lại mới móc nối được toàn bộ sự việc.

Chú cho Corgi này tên Coco, chủ nhân Đường Đường của nó là một cô gái xinh đẹp. Ba ngày trước Đường Đường đi tụ tập với bạn bè nhưng sau đó không quay về nữa. Bởi vì trên đường về cô ấy đã bị bọn cướp giết chết rồi.

Sơ Ngũ vừa nghe xong chuyện này liền nhớ lại vụ án được đưa tin ba hôm trước, cũng là ba tên lưu manh cướp của rồi giết người bị hại. Bởi vì trong vụ án đó có một tên nói là bản thân chưa đủ 16 tuổi, một tên nhận mình bị bệnh tâm thần nên gây xôn xao rất lớn, để lại ấn tượng khá sâu sắc cho Sơ Ngũ. Tuy nhiên trên tin tức sử dụng tên viết tắt nên khi Coco nhắc tới tên Đường Đường cô vẫn chưa kịp phản ứng.

“... Đã muộn rồi mà Đường Đường vẫn chưa về nên em đi đón chị ấy, đúng lúc nhìn thấy ba tên kia đang rời đi sau khi cướp của chị ấy. Lúc em chạy tới nơi thì thấy trên ngực Đường Đường cắm một con dao, chị ấy chảy rất nhiều máu, em vô cùng sợ hãi.”

“Thế nhưng khi ấy Đường Đường vẫn còn sống, chị ấy bảo em đi tìm người cứu chị ấy, em liền nghe lời chạy đi. Nhưng không ai phản ứng cả, căn bản chẳng ai hiểu em nói gì, có người còn đá em một cái để em lăn ra xa. Lúc em trở về thì thấy một người đàn ông rút dao từ ngực Đường Đường ra rồi lại đâm vào lần nữa, sau đó chị ấy không động đậy nữa.”

Sơ Ngũ giật mình, không nghĩ tới vụ án này còn có ẩn tình như vậy.

“Em nhìn rõ mặt người kia không?”

“Ừm... Hôm đấy trời rất tối.... Ở chỗ đấy lại quá mù mịt, em không thấy rõ.”

Coco vô cùng tự trách, Sơ Ngũ sờ đầu an ủi nó, “Không sao, em làm tốt

lắm rồi, chuyện còn lại để cảnh sát điều tra đi.”

Coco lại nghẹn ngào, tâm trạng rất tệ. Sơ Ngũ chỉ cho rằng nó đang đau lòng vì chủ nhân đã mất, cũng không suy nghĩ nhiều.

Cô lại hỏi một chút chi tiết nhỏ, xác định không để sót gì nữa, sau đó gọi điện thoại cho Giản Diệc Thừa.

Trong phòng làm việc, đám người đang thương lượng xem tiệc lớn tối nay nên ăn ở đâu, Lâm Lang cố tình gợi ý, “Nhất định phải ăn thịt, hiếm thấy có dịp lão Giản chịu mở hầu bao.”

“Hay là ăn gì đấy bình thường thôi, có bạn gái thì cũng sắp bàn chuyện cưới xin luôn rồi, để chút vốn cho Tiểu Giản cưới vợ.”

Giản Diệc Thừa bình tĩnh nhìn bọn họ, “Bữa tiệc lớn dành để sau thôi, có vụ án.”

Lâm Lang kêu khổ một tiếng, “Tôn Toàn, đồ miệng quạ đen! Đã 26 tháng chạp rồi, không ăn Tết yên ổn được nữa mất!”

Giang Liên Thành đập một cái vào lưng anh ta, “Đừng ầm ĩ, làm việc đi.”

Bởi vì nhận được báo án nên vụ án cô gái Đường Đường bị bọn cướp giết hại được lật lại, điều tra một lần nữa.

Có điều trước đó vì kẻ tình nghi của vụ án này tìm trăm phương nghìn kế thoát tội để truyền thông chú ý, thế nên bây giờ có tin sẽ điều tra lại càng khiến mọi người quan tâm, truyền ra một số tin tức như thật như giả. Mặc dù trong tin tức không nói rõ nhưng ý tứ là lai lịch kẻ tình nghi không nhỏ, sau khi dùng cơ bệnh tâm thần không có tác dụng nên tạo áp lực để cảnh sát điều tra lại, thậm chí đã chọn sẵn kẻ thế thân rồi.

Tin tức này cũng đã thuyết phục được không ít người dân, lúc Giang Liên Thành nhìn thấy tin này thì tức gần chết, “Những bài báo vớ vẩn này toàn xuyên tạc mà, bây giờ thì hay rồi, người nhà nạn nhân cũng cảm thấy chúng ta

bao che cho hung thủ nên không đồng ý để pháp y khám nghiệm tử thi.”

“Cũng chưa chắc, vụ án hình sự không phải vì bọn họ không đồng ý là có thể không giải phẫu. Quan trọng là nếu như chúng ta tìm ra được hung thủ thứ tư, chẳng phải tạo cơ hội cho truyền thông được đà nói rằng quả thật chúng ta đã tìm một kẻ thể mạng sao?”

“Bọn họ mặc kệ chân tướng như thế nào, chỉ cần lượng người đọc cao mà thôi.”

“Bây giờ người dân cũng quá thiếu khả năng phân biệt rồi, bảo sao nghe vậy, dễ dàng bị người khác dắt mũi.”

....

“Được rồi, đừng nói lung tung nữa, chúng ta nghiêm túc làm việc, không thẹn với lương tâm, quản nhiều như thế làm gì?” Giang Liên Thành nói.

“Đội phó Giang, tuy nói như thế nhưng không thể không coi trọng dư luận được, đây chính là bôi nhọ chúng ta còn gì, khổ sở phá án, cuối cùng lại còn bị mắng là bao che cho tội phạm, người thiệt thòi chẳng phải chúng ta thì là ai?”

“Cậu chỉ cần tập trung phá án, những người bịa đặt sinh sự sẽ có người khác xử lý, đừng tốn tâm tư nghĩ ngợi làm gì.”

....

Đang nói thì Giản Diệc Thừa cầm báo cáo khám nghiệm tử thi bước vào, “Đội phó Giang, kết quả giám định của pháp y đã có rồi. Trên người nạn nhân Đường Đường có ba vết thương, trong đó vết thương trí mạng ở trái tim là do cùng một con dao đâm vào hai lần. Pháp y căn cứ vào vết thương hai bên sườn để suy đoán, khi người hành hung đâm dao lần một, con dao cắm ở hai xương sườn nên không tạo nên vết thương trí mạng. Sau khi hung thủ rút dao ra, đâm vào lần thứ hai mới xuyên qua xương sườn đâm thẳng vào tim, gây ra cái chết cho nạn nhân.”

Giang Liên Thành nghiêm túc, “Nói cách khác, sau khi ba tên lưu manh cướp của xong, đúng là có tồn tại người thứ tư, mà người này mới là hung thủ thực sự giết chết nạn nhân Đường Đường.”

Giản Diệc Thừa gật đầu, “Hơn nữa hung thủ hẳn là người quen của nạn nhân, thậm chí còn có mối hận thù gì đó với người chết.”

Lúc đó Đường Đường đã bị cướp tài sản, lại còn thương nặng, chỉ có người hận cô ấy mới có thể ra tay lần hai hại chết cô ấy.

“Trước tiên điều tra từ những người bên cạnh nạn nhân, tra xem cô ấy có gây thù chuốc oán với ai không.”

“Vâng.”

“Đúng rồi Giản Diệc Thừa, cậu bảo người chứng kiến đến đây đi, xem có thể xác nhận hung thủ không.”

Giản Diệc Thừa lắc đầu, “Sợ là không thể.”

“Tại sao?”

“Người chứng kiến là một chú chó.”

Chương 43: Chó Corgi [2]

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

“Từ 11 giờ đêm ngày 7 tháng 2 đến 1 giờ rạng sáng ngày hôm sau, trong khoảng thời gian này, cô ở đâu? Đang làm gì? Ở cùng ai?”

Lâm Lang và Giản Diệc Thừa đang lần lượt hỏi cung từng người tham gia buổi tụ họp hôm đấy với nạn nhân Đường Đường.

Người đang bị hỏi là bạn cùng bàn thời trung học của Đường Đường, Quách Nhã Nam. Cô ta để tóc ngắn, trang điểm rất tinh tế, cách ăn mặc trưởng thành, là dáng vẻ một bạch cốt tinh điển hình. Chỉ là cô ta trang điểm tinh tế đến đâu cũng không che được sự mệt mỏi trong mắt.

Cô ta mở miệng, giọng nói hơi khàn khàn, “Hôm đó là ngày họp lớp cấp ba của chúng tôi, ừm... Cũng không tính là họp lớp, chỉ là mấy người bạn có quan hệ tốt từ cấp ba tụ tập một buổi thôi. Tổng cộng có tám người, ngoại trừ tôi và Đường Đường và Cảnh Dung thì tất cả đều là con trai. Ăn uống từ 7 giờ đến hơn 9 giờ, sau đó lại đi hát, vốn định thâu đêm, thế nhưng nhiều người uống say quá nên cuối cùng đành về nhà.”

“Cảnh Dung say đến nỗi bất tỉnh nhân sự, tôi tiện đường với cô ấy nên đưa cô ấy về. Còn ba người đàn ông uống say khác thì được hai người khác còn tỉnh táo đưa về. Đường Đường không uống nhiều, hơn nữa cô ấy ở gần đó nên tự về.”

Nói tới đây, vành mắt Quách Nhã Nam đỏ ửng, “Sớm biết vậy tôi sẽ đưa cô ấy về trước, cô ấy cũng sẽ không xảy ra chuyện...”

“Các cô rời khỏi quán karaoke lúc mấy giờ?”

“11 giờ 50, lúc đấy Đường Đường nói sắp 12 giờ rồi, sau đấy tôi cũng nhìn

điện thoại di động nên nhớ khá rõ ràng.”

“Cô hãy nói lại trình tự những người rời đi lúc ấy một chút.”

“Bởi vì tôi và Đường Đường tỉnh táo nhất nên chúng tôi đi gọi xe. Tổng Bác tiện đường với Lưu Suồng, hai người bọn họ cũng ở xa nhất nên đi trước. Sau đó là Ngụy Thanh Thần, cậu ấy không tiện đường với tất cả mọi người, cũng không say đến nỗi bất tỉnh nhân sự như Lưu Suồng với Vương Siêu, vì thế cậu ấy tự đi về, bọn tôi đã nói với tài xế rồi, nhất định phải đưa cậu ấy về tận nhà. Tiếp theo là Chu Nhất và Vương Siêu. Sau đây là Đường Đường, cô ấy nói nhà mình ở gần đây, vài bước là về đến rồi nên có thể tự đi được, giục tôi mau đưa Cảnh Dung về. Thế nên tôi liền lái xe đi. Nếu như tôi kiên trì thêm chút nữa, đưa cô ấy về trước thì sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy, Đường Đường còn trẻ như thế...”

Cô ta lại khóc thút thít, nữ cảnh sát Lục đưa cho cô ta một tờ khăn giấy rồi an ủi vài câu. Chờ tâm trạng cô ta ổn định, Lâm Lang lại hỏi, “Vậy cô có biết Đường Đường có quan hệ với người nào không? Hay là gây thù chuốc oán với người con trai nào đó?”

“Quan hệ...” Quách Nhã Nam nhớ lại một lúc mới nói, “Đường Đường tương đối thẳng thắn thoải mái, nhanh mồm nhanh miệng, từng cãi vã với người khác thì cũng có nhưng không đến nỗi vì thế mà bị giết hại.”

“Làm sao cô biết là cô ấy bị giết?” Lâm Lang chăm chú nhìn chằm chằm cô ta, không bỏ qua bất cứ biểu lộ gì trên mặt cô ta.

Lực lượng cảnh sát vẫn không công bố chuyện có người thứ tư hành hung, người bình thường lẽ ra không nên biết chuyện Đường Đường bị giết chứ.

Biểu hiện của Quách Nhã Nam hơi hoang mang, “Tôi đoán thế, trên mạng đều nói cảnh sát điều tra lại vụ án của Đường Đường là vì muốn tìm kẻ thế mạng, bao che ba tên tội phạm cướp giết.”

Tâm trạng cô ta bỗng nhiên kích động, “Các anh muốn hỏi Đường Đường có kẻ thù hay có bạn trai không là bởi vì muốn quy vụ án của cô ấy về giết người vì tình hoặc là báo thù! Lấy điều này bao che cho ba người mang tội

giết người kia! Sao các người có thể làm như vậy, đó là một mạng sống đây, khi cô ấy sống các người đã không thể bảo vệ cô ấy, bây giờ cô ấy chết rồi các người cũng không điều tra chân tướng cho cô ấy, tại sao các người có thể như thế...”

Giản Diệc Thừa và Lâm Lang nhìn nhau, không biết nên nói gì cho phải. Bởi vì tâm trạng Quách Nhã Nam quá kích động nên đành tạm thời ngừng lấy lời khai.

Ra khỏi phòng thẩm vấn, Lâm Lang nói với Giản Diệc Thừa, “Tớ cảm thấy Quách Nhã Nam này có vấn đề, lúc tớ hỏi cô ta tại sao biết Đường Đường bị sát hại, cô ta có vẻ vô cùng hoang mang, sau đó lại lớn tiếng trách móc chúng ta, rõ ràng là có tật giật mình.”

Giản Diệc Thừa chẳng nói đúng sai, “Cũng có thể cô ta thật sự cảm thấy chúng ta bao che cho tội phạm nên bất bình thay bạn bè.”

“Tại sao tất cả mọi người đều cảm thấy chúng ta bao che cho tội phạm? Tớ đã dùng tài khoản ảo để giải thích rồi, mặc kệ có người thứ tư hay không, ba người phạm tội cướp của kia không thể nào chạy thoát, thậm chí vì họ đâm nạn nhân một dao khiến cô ấy mất năng lực phản kháng nên còn có thể kết thêm tội cố ý gây thương tích, chuyện này thì có liên quan gì đến người thứ tư đâu?”

“Vì thế cậu không thấy kỳ lạ à?” Giản Diệc Thừa dừng bước, nhìn Lâm Lang.

Anh ta sững sờ, “Cái gì?”

“Trên mạng, những vụ thảo luận như thế này đều theo phong cách gió chiều nào theo chiều ấy. Kể cả giới truyền thông có muốn thu hút mọi người nhưng cảnh sát làm việc dựa trên pháp luật, bọn họ cũng chẳng cần phải đổ thêm dầu vào lửa như vậy. Nhưng nhìn tình huống hiện tại, vẫn có lời bàn tán về việc lực lượng cảnh sát đang bao che cho tội phạm...”

“Cậu đang nói có người đứng sau cố ý thao túng?” Giản Diệc Thừa vừa nói

như thế, Lâm Lang cũng phản ứng kịp thời, “Chẳng trách bài viết của những người chuyên nghiệp đứng về phía cảnh sát rồi phân tích đều nhanh chóng bị đè xuống, con bà nó, là thằng nào ăn no rừng mỡ làm việc này thế?”

Giản Diệc Thừa khẽ cười, “Không phải ăn no rừng mỡ mà bởi vì chuyện này ắt sẽ xảy ra, ra tay mạnh mẽ như vậy chỉ có hấn thôi.”

Anh vừa dứt lời liền tiếp tục đi về phía trước, Lâm Lang nghĩ hai giây, rốt cuộc cũng kịp phản ứng, “Là hung thủ! Chỉ có hung thủ mới vắt óc tìm kế như thế để ngăn cản lực lượng cảnh sát điều tra, hấn dùng cách thức như vậy để tạo áp lực cho cảnh sát, nếu như chúng ta bị ép đến nỗi phải dừng điều tra thì quá đúng ý hấn!”

“Không sai, vì thế chúng ta phải điều tra xem người thao túng đằng sau mạng xã hội này là ai.”

“Bố mẹ em đồng ý cho em tiếp tục nuôi Noãn Noãn rồi, mẹ nói trước tiên cứ đưa nó sang nhà bà nội nuôi, chờ mẹ sinh em bé xong, điều dưỡng thân thể tốt rồi sẽ đón Noãn Noãn về!”

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Sơ Ngữ, không tới hai ngày, chủ nhân của Noãn Noãn lại tới đón nó về.

“Cảm ơn chị đã chăm sóc Noãn Noãn, may mà chị vẫn chưa tìm chủ nhân cho nó, nếu không em chẳng biết phải làm như thế nào nữa.”

Sơ Ngữ sờ đầu cô bé, dịu dàng cười, “Bởi vì chị nhìn ra em rất yêu quý nó, nhất định sẽ đón nó về. Về sau nhớ chăm sóc Noãn Noãn thật tốt, vì em đã suýt đánh mất nó nên sẽ càng yêu thương nó gấp bội.”

“Vâng, em quý Noãn Noãn nhất, sau này em sẽ chăm sóc nó thật tốt, không bỏ nó nữa đâu.” Cô bé trịnh trọng gật đầu rồi nở nụ cười thật tươi.

Tiến Noãn Noãn và cô bé ra khỏi cửa, Sơ Ngữ nhìn thấy Coco co người

trong góc, bộ dạng càng lộn xộn bản thủ, đầu chôn thật sâu vào hai chân trước, trông đáng thương cực kỳ.

Sơ Ngũ đi tới, “Đừng đau buồn quá, Đường Đường là cô gái tốt, cô ấy nhìn thấy em như vậy sẽ rất buồn.”

Coco không ngẩng đầu, thân thể run rẩy một lúc, càng co người lại.

“Điều tra mấy ID lên tiếng tích cực nhất, quả nhiên là thủy quân nhận tiền làm việc, tuy nhiên không tra được người đăng sau bọn họ.”

“Thủy quân chẳng phải cũng không có trách nhiệm với lời nói của bản thân, trốn sau màn hình nên cho rằng người khác không biết, có thể nói gì thì nói sao? Đặc biệt là lần này, suýt thì gây trở ngại cho công tác của chúng ta rồi.”

“Những người kia đã biết sai rồi, nói rằng không biết bị người khác lợi dụng. Có điều, hiện tại vẫn nên tạm giam một thời gian.”

“Không nói đến bọn họ, chúng ta cũng phải mau chóng phá án đi, không thì cũng chả khác gì bọn họ phải đón giao thừa trong cục cảnh sát đâu.”

Giang Liên Thành gật đầu, hỏi Giản Diệc Thừa, “Bên các cậu có tiến triển gì không?”

Giản Diệc Thừa nói, “Những người tụ tập hôm đấy còn lại bảy người, đã thẩm vấn hết rồi, lời giải thích rất khó. Có bốn người say đến nỗi bất tỉnh nhân sự, vừa về nhà thì ngủ đến sáng, mặt khác ba người phụ trách đưa bọn họ về nhà thì cũng có chứng cứ ngoại phạm. Hầu như có thể loại bỏ khỏi danh sách tình nghi.”

“Hầu như?”

“Đúng vậy, có một người tên là Chu Nhất, hình như anh ta có quan hệ người yêu với nạn nhân, nhưng lúc chúng tôi hỏi thì anh ta không nói, do người khác tiết lộ. Còn một người nữa là Ngụy Thanh Thần, chỉ có anh ta ngồi xe một mình về, tuy rằng uống say nhưng không loại bỏ khả năng anh ta có thể gây án.”

“Vậy các cậu tiếp tục điều tra Chu Nhất và Ngụy Thanh Thần, còn mấy người Vương Thành điều tra người cố ý thao túng dư luận. Cả hai đội đều đẩy nhanh tốc độ lên, tranh thủ phá vụ án này trước năm mới, đừng làm lỡ kỳ nghỉ phép ăn Tết của các cậu.”

Lâm Lang ai oán, “Còn một ngày rưỡi nữa là nghỉ rồi, kịp không đây?”

Giang Liên Thành vỗ vai anh ta, khích lệ, “Thành sự tại nhân, mau làm việc đi.”

Lâm Lang và Giản Diệc Thừa cùng ra khỏi cục cảnh sát, vừa đi vừa oán trách, “Chuyện này là sao, nghỉ Tết còn không tính, nhưng mai là lễ tình nhân đây! Lễ tình nhân đầu tiên tớ trải qua với Loan Loan, cứ như vậy mà bị dập tắt rồi! Chỗ chết người nhất chính là, đây là lễ tình nhân đầu tiên trong 18 năm cuộc đời tớ, nếu lỡ lại phải đợi năm sau...”

Giản Diệc Thừa đang suy nghĩ về vụ án, chậm nửa nhịp mới phản ứng được, “Mai là lễ tình nhân?”

“Đúng vậy, không phải cậu quên rồi chứ? Sơ Ngũ thật đáng thương, yêu phải người không biết phong tình như cậu, khúc gỗ không hiểu lãng mạn...”

Giản Diệc Thừa liếc mắt nhìn anh ta, “Vậy cậu còn than phiền cái gì? Nếu bởi vì cậu mà làm chậm trễ công việc, ngày mai không được gặp cô ấy thì tớ liều mạng với cậu.”

Ngữ khí của anh khi nói lời này rất bình tĩnh, không lạnh không nhạt, chẳng có tí gay gắt nào nhưng lại khiến da đầu Lâm Lang căng lên, “Không phải chứ, nói đến chuyện bạn gái mà cũng uy hiếp người ta được...” Lâm Lang lẩm bầm.

Giản Diệc Thừa giả vờ không nghe thấy, nhanh chóng nói, “Cậu đi tìm Chu Nhất, tớ đi tìm Ngụy Thanh Thần, phân công hành động, nhớ kỹ, chúng ta chỉ có thời gian nửa ngày, nhất định phải phá vụ án này.”

Anh nói xong cũng lập tức rời đi, giao việc quyết đoán, động tác lưu loát khiến Lâm Lang trợn mắt há mồm, một lúc lâu sau mới thốt lên được câu, “Ồi sức mạnh tình yêu...”

Lâm Lang cũng không chậm trễ, Giản Diệc Thừa đi rồi, anh ta cũng phải nhanh lên, trực tiếp đến nhà Chu Nhất, chuẩn bị điều tra lần thứ hai cậu bạn trai của nạn nhân.

Còn Giản Diệc Thừa đi thẳng đến công ty Ngụy Thanh Thần, anh đã tra được biển số xe của anh ta từ trong camera theo dõi của quán karaoke.

Buổi chiều lúc Sơ Ngũ chuẩn bị đóng cửa lại thấy Coco xuất hiện trước cửa hàng, nó đang co rúc trong góc, vùi đầu vào hai chân trước như lúc trưa, dáng vẻ vừa đáng thương vừa bất lực.

Sơ Ngũ cảm thấy bởi vì chính mắt nó thấy người giết chết Đường Đường nhưng lại không thể làm được gì nên mới tự trách và khổ sở như vậy. Cô lo nó cứ đau lòng quá độ mãi nên bước lên ôm lấy nó, nhẹ giọng an ủi.

“Coco đừng buồn, Đường Đường sẽ không trách em đâu, em đã làm hết sức rồi.”

Coco không lên tiếng nhưng Sơ Ngũ nhận thấy nó đang run rẩy, đồng thời cũng thấy hai hàng nước mắt trong suốt chảy xuống từ mắt nó, thấm ướt cả lông, “Hu hu, Đường Đường nhất định sẽ trách em, chị ấy không tha thứ cho em đâu, em không thể cứu chị ấy, lại còn che giấu cho người đã giết chị ấy...”

Chương 44: Chó Corgi [3]

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

“Đúng... đúng là tôi và Đường Đường yêu nhau, nhưng chúng tôi mới bắt đầu chưa được 3 ngày. Chính là hai ngày trước hôm tụ tập chúng tôi mới chính thức là người yêu. Thế nhưng tôi thật sự không giết cô ấy, anh phải tin tôi.”

Chu Nhất chán chường ngồi trên sofa, mặt mũi đầy râu, hốc mắt đen sì, bộ dạng vừa tiêu tụy vừa chán nản.

Lâm Lang ngồi đối diện anh ta, vừa ghi chép vừa hỏi, “Lần trước chúng tôi hỏi anh, tại sao anh lại che giấu quan hệ với cô ấy?”

“Tôi không dám nói.”

“Tại sao không dám nói?”

“Sợ các anh sẽ đổ oan cho tôi, trên mạng đều nói cảnh sát các anh điều tra lại vụ án Đường Đường vì muốn tìm kẻ thế mạng, bao che ba tên cướp.”

Lại là lời giải thích này, Lâm Lang hơi bức bối, “Uổng công anh được tiếp nhận nền giáo dục tốt, cảnh sát sẽ vô duyên vô cớ đổ tội cho người tốt sao? Anh có biết làm thế sẽ mang đến bao nhiêu phiền phức cho chúng tôi không? Mặc kệ là có người thứ tư hay không, tội cướp giết của ba người kia đã được xác định, không thể xóa bỏ được. Chúng tôi điều tra lại vụ án, đến cùng chỉ vì không muốn thủ phạm nhờn nhờ ngoài vòng pháp luật thôi!”

Chu Nhất sững sờ, nửa tin nửa ngờ, “Nhưng Ngụy Thanh Thần nói, giết người và không giết người được định tội khác nhau. Nếu như tìm được chứng cứ người thứ tư giết người, tội của ba tên kia sẽ được xử rất nhẹ...”

“Nhưng nếu người khác giết Đường Đường, vậy thì chẳng phải ba người

kia sẽ bị xử tội sai sao? Đồng thời tình huống anh nói cũng không tồn tại, ba người bọn họ cướp của trước, dẫn đến tình trạng nạn nhân bị mất năng lực phản kháng, bọn họ cũng sẽ bị kết tội cố ý gây thương tích. Dù có người thứ tư hành hung hay không nhưng tội danh của bọn họ sẽ không thay đổi, tình huống cụ thể thì phải xem toà án xét xử như thế nào.”

“Là vậy ư?” Chu Nhất lẩm bẩm, vẻ mặt hơi xấu hổ, giống như hối hận vì hành động đoán bừa của mình.

Lâm Lang gật đầu, lại lên tiếng, “Nhưng mà anh nói rằng Ngụy Thanh Thần nói với anh? Sao vô duyên vô cớ anh ta lại nói chuyện này?”

“À, anh ta nói rằng thấy trên mạng, vì thế nên nói lại với tôi, khuyên tôi tốt nhất đừng nói với cảnh sát chuyện của tôi và Đường Đường. Đúng rồi, còn có chuyện Quách Nhã Nam cãi nhau với Đường Đường nữa, anh ta cũng khuyên cô ấy đừng nói cho cảnh sát.”

“Quách Nhã Nam cãi nhau với Đường Đường?” Lâm Lang lập tức nghĩ ngay đến sự kinh hoàng mất tự nhiên ngày đó của cô ta.

“Cũng không hẳn cãi nhau, chỉ nói qua lại mấy câu thôi, chúng tôi khuyên một lúc thì cũng được rồi.”

“Vậy anh có biết vì sao bọn họ cãi nhau không?”

“Hình như là vì một người đàn ông, Quách Nhã Nam thích anh ta, nhưng anh ta lại thích Đường Đường, Đường Đường nói cô ấy đã yêu tôi rồi, chuyện người khác không liên quan đến cô ấy. Sau đó tôi cũng xác thực chuyện này, Quách Nhã Nam cũng thôi không âm ỉ nữa.”

Lâm Lang nhanh chóng móc nối những chuyện này với nhau, người đàn ông Quách Nhã Nam thích lại đi thích Đường Đường, bởi vậy cô ta mới hận Đường Đường, sau khi thấy cô ấy bị cướp mới đến mượn đao giết người. Cũng vì cô ta tự đi xe, Cảnh Dung lại say bất tỉnh nhân sự nên mới không ai phát hiện chuyện cô ta rời đi.

Vậy thì có thể thông suốt rồi, chẳng trách lúc đấy cô ta lại kích động như vậy, quả nhiên là vì có tật giết mình?

Lão Giản còn nói cái gì mà cô ta bất bình thay bạn bè nên mới thế, chắc chắn, lão Giản cũng có lúc nhìn nhầm cơ đấy.

Đang nghĩ ngợi thì điện thoại di động của anh ta rung lên, là Giản Diệc Thừa gọi đến, Lâm Lang đặc ý nghe điện thoại, “Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo tới ngay, tớ đang nghĩ đến cậu thì cậu gọi điện. Tớ nói này, bây giờ cậu có thể suy nghĩ xem mai đi hẹn hò ở đâu được rồi, vì... tớ đã tìm được hung thủ!”

Giọng nói của Giản Diệc Thừa bình tĩnh truyền đến, “Ai?”

“Quách Nhã Nam, không nghĩ tới trực giác của tớ lại chuẩn đến thế, hung thủ chính là cô ta. Vì người đàn ông cô ta yêu thích nạn nhân nên cô ta mới giết người.”

“Không phải cô ta.”

“Ồ? Sao cậu biết?”

Giản Diệc Thừa không giải thích mà hỏi, “Tớ hỏi cậu, Chu Nhất che giấu chuyện của anh ta với Đường Đường là vì Ngụy Thanh Thần khuyên, đúng không?”

Lâm Lang kinh ngạc, “Cậu đã biết?” Bây giờ anh ta mới lấy được tin tức, còn chưa báo cáo cho cấp trên đâu, “Không riêng gì anh ta, cả Quách Nhã Nam kia nữa, hôm tụ tập cô ta đã cãi nhau với nạn nhân, nhưng cũng vì Ngụy Thanh Thần nhắc nhở nên cô ta không khai với cảnh sát.... Ồ? Nói thế thì ngược lại Ngụy Thanh Thần cũng đáng nghi phết đấy.”

“Không phải đáng nghi, hung thủ chính là hắn. Bây giờ cậu có thể về cục xin lệnh bắt giữ, tớ còn định đi tìm chứng cứ. Phân công hành động, tớ sẽ tìm được chứng cứ xác thực trước khi các cậu tiến hành bắt giữ.”

“Thật sự là...”

Lâm Lang còn chưa dứt lời, Giản Diệc Thừa đã cúp điện thoại, Lâm Lang sờ mũi, “Tên này điên cuồng vì tình rồi!”

Sơ Ngữ ôm Coco an ủi hồi lâu, cuối cùng nó cũng bình tĩnh lại, nói ra chân tướng sự thật.

“Em đã nói dối, hôm đó thật ra em có nhìn thấy mặt hung thủ...”

Chỉ nói một câu này, Coco lại tự trách rơi nước mắt.

Sơ Ngữ đã hiểu ra gì đó, nhẹ giọng hỏi, “Hắn ta là người em biết à? Hay cũng là chủ nhân của em?”

Chó trung thành là một điều không thể nghi ngờ, có thể khiến Coco không nói ra chân tướng, che giấu cho hung thủ sát hại chủ nhân, khiến nó vừa đau khổ giày vò lại vừa phải bao che cho người kia, ngoại trừ chủ nhân còn có thể là ai?

Bộ lông trên mặt Coco ướt sũng, nó khóc thút thít gật đầu, “Đúng, anh ấy cũng là chủ nhân của em, em được anh ấy nuôi lớn rồi tặng lại cho Đường Đường. Em rất quý Đường Đường, nhưng anh ấy cũng đối xử với em cực tốt, em nhìn thấy Đường Đường bị giết thì rất hoảng loạn...”

Nhưng đó cũng là chủ nhân của nó, nuôi lớn nó từ khi nó mới chào đời, nó thật sự không thể nói cho người khác biết người đó chính là hung thủ. Vì thế nó che giấu sự thật mình nhìn thấy, nhưng lại day dứt với Đường Đường. Chị ấy đối xử với nó tốt như vậy, thương nó như thế, nhưng nó lại cố ý bao che cho hung thủ hại chết chị ấy, không thể cho chị ấy một lời giải thích chính xác.

Mấy ngày qua, nó vô cùng tự trách và đau khổ, cả hai đều là người nó yêu nhất, nó không có cách thiên vị bất kỳ bên nào. Vì thế cuối cùng nó lại đến gặp cô chủ, nói cho cô biết thật ra người giết Đường Đường là một người khác. Nhưng đồng thời nó vẫn che giấu một phần sự thật, nó nghĩ dù người đó

có bị bắt thì cũng không phải do mình nói ra. Đây là suy nghĩ riêng cuối cùng của nó.

Nhưng bây giờ nó lựa chọn thẳng thắn nói hết, “Em có lỗi với Đường Đường, cũng có lỗi với anh ấy, nhưng làm sai thì nên nhận sự trừng phạt, em không nên bao che cho anh ấy...”

Sơ Ngữ nhẹ nhàng xoa lưng an ủi nó. Cô có thể cảm nhận được nội tâm nó đang giằng vò khổ sở và cũng tự trách bản thân rất nhiều. Kể cả có là con người, đối mặt với hai người mình yêu nhất cũng khó đưa ra sự lựa chọn, huống chi nó chỉ là một chú chó với tâm tư đơn giản. Tình cảm của nó càng đơn thuần thì tổn thương nó phải gánh chịu càng sâu sắc.

Sau khi an ủi Coco, để nó bình tĩnh lại thì Sơ Ngữ gọi điện thoại cho Giản Diệc Thừa.

“Vụ án có tiến triển gì không?”

“Đã tìm được hung thủ nhưng còn thiếu chứng cứ xác thực.” Tuy rằng anh suy đoán Ngụy Thanh Thần là hung thủ nhưng vẫn chưa tìm được chứng cứ chắc chắn, động cơ của hắn ta là gì cũng chưa nắm được.

Sơ Ngữ kinh ngạc, không ngờ nhanh như vậy bọn họ đã tìm được hung thủ, “Là bạn trai Đường Đường sao?”

“Bạn trai?” Giản Diệc Thừa lắc đầu, “Không phải hắn, Chu Nhất đã được loại khỏi danh sách tình nghi.”

Anh chưa nói tên hung thủ vì chi tiết vụ án hiện giờ vẫn chưa được tiết lộ với người ngoài, mà Sơ Ngữ cũng không phải người có lòng tò mò cao.

“Chu Nhất? Các anh nhầm à? Bạn trai Đường Đường là Ngụy Thanh Thần mà?”

Coco nói một chủ nhân khác của nó chính là Ngụy Thanh Thần, là hắn tặng nó cho Đường Đường, cũng chính là hung thủ giết chết cô ấy. Nó đã nhìn thấy

rõ ràng, thậm chí vì quá khiếp sợ còn hóa đá tại chỗ không thể nhúc nhích, vậy nên Ngụy Thanh Thần mới không phát hiện ra nó.

Giản Diệc Thừa sừng sốt, “Em chắc chứ? Bọn anh đã hỏi những người còn lại, bạn trai Đường Đường là Chu Nhất, tuy rằng thời gian bọn họ yêu nhau rất ngắn nhưng đương sự đã thừa nhận rồi.”

“Đây là Coco nói cho em biết, Ngụy Thanh Thần và Đường Đường đã yêu nhau ít nhất ba năm rồi, Coco là món quà hantaran tặng cho Đường Đường. Ngày cô ấy bị giết hại ấy, nó tận mắt nhìn thấy hắn giết Đường Đường. Thế nhưng bởi vì Ngụy Thanh Thần từng là chủ nhân của nó nên nó mới không nói ra.”

Giản Diệc Thừa gật đầu, chẳng trách hôm ấy lúc nghe Sơ Ngữ thuật lại, anh luôn cảm thấy có gì đó kỳ lạ, Coco nói không nhìn rõ mặt hung thủ, nhưng chó có khứu giác nhạy bén, khoảng cách như vậy nó không thể nào không nhớ mùi của hung thủ. Nếu đã là người giết hại chủ nhân mình thì nó càng nên nhớ rõ mùi của hung thủ chứ.

Không ngờ do nó cố ý che giấu.

“Đúng rồi, Coco còn nói, Ngụy Thanh Thần dùng vạt áo để bọc chuôi dao giết Đường Đường, vì thế nên trên quần áo của hắn sẽ có vết máu. Sau khi giết Đường Đường, hắn hốt hoảng chạy về ngõ nhỏ phía Tây, còn ngã lộn nhào một cái.” Sơ Ngữ nhớ tới lúc này Giản Diệc Thừa nói chưa tìm được chứng cứ, thế nên cô nói hết tin tức mình biết cho anh, “Còn nữa, mấy ngày trước hôm Đường Đường bị giết, Ngụy Thanh Thần và cô ấy từng cãi vã...”

Giản Diệc Thừa chăm chú lắng nghe cô nói xong mới lên tiếng, “Ừ, anh biết rồi, khổ cho em. Hôm nay em đóng cửa sớm rồi về đi, buổi tối anh tặng ca nên không ăn cơm với em được, để Đại Miêu với Nhị Lang Thần chăm sóc em, nhớ chú ý an toàn đây.”

Khóe môi Sơ Ngữ cong lên, “Biết rồi, anh cũng thế nhé, đừng làm việc quá muộn, công việc làm không xong thì ngày mai làm cũng vậy thôi mà...”

Không giống nhau, Giản Diệc Thừa nói tiếp một câu trong lòng.

Chờ cúp điện thoại rồi, theo lời nhắc nhở của Sơ Ngũ, anh đi tới hiện trường phạm tội, đi dọc con đường vào ngõ nhỏ, mô phỏng lại tình huống lúc Ngụy Thanh Thần rời đi hôm ấy, cẩn thận tìm kiếm bất kỳ chỗ nào có khả năng để lại manh mối...

Cục cảnh sát Giang Thành, 8 giờ 30 phút tối.

Trong phòng thẩm vấn, Lâm Lang mặt không cảm xúc nhìn người đối diện, “Anh biết tại sao chúng tôi bắt anh chứ?”

Hai tay Ngụy Thanh Thần nắm chặt rồi đặt ở trên đùi, ngoài mặt giả vờ bình tĩnh, “Là vì vụ án của Đường Đường sao?”

“Nếu đã biết vậy thì thành thật khai báo đi, đừng lãng phí thời gian nữa.”

Ngụy Thanh Thần bất đắc dĩ nói, “Những gì nên nói tôi đều nói rồi, ngày đó tôi uống say, bọn họ gọi xe đưa tôi về, sau đó tôi ngủ đến tận sáng hôm sau, tận tối mới nghe chuyện Đường Đường bị giết hại...”

Lâm Lang cười mỉa, “Vẫn không chịu thành thật? Anh chưa thấy quan tài chưa đổ lệ đúng không? Chúng tôi đã nắm giữ chứng cứ xác thực chứng minh anh là hung thủ giết Đường Đường, hiện tại anh thẳng thắn nhận tội còn có thể xem xét để được hưởng khoan hồng đấy...”

Trúng thối! Sao lão Giản vẫn chưa trở lại? Một mình anh ta sắp không diễn nổi vở kịch này rồi!

Chương 45: Chó Corgi [4]

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

9 giờ 10 phút tối, Giản Diệc Thừa vội vã chạy về cục cảnh sát. Trong phòng thẩm vấn, Lâm Lang đang mắt lớn trừng mắt nhỏ với Ngụy Thanh Thần, thi xem sức chịu đựng của ai mạnh hơn. Nhìn thấy Giản Diệc Thừa đi vào, trong phút chốc Lâm Lang thở phào nhẹ nhõm, tuy nhiên Ngụy Thanh Thần đang ở đây, anh ta cũng không tiện hỏi gì, chỉ nói, “Ồn rồi à?”

Giản Diệc Thừa gật đầu, kéo chiếc ghế bên cạnh ngồi xuống, “Cậu hỏi tiếp đi.”

Lâm Lang lập tức tràn ngập sức mạnh, “Tôi cho anh cơ hội cuối cùng, tự mình nhận tội hay để tôi nói thay anh?”

Mới bắt đầu Ngụy Thanh Thần còn khá căng thẳng, nhưng thời gian trôi qua lâu như vậy, nhìn thấy Lâm Lang chỉ đang phô trương tỏ ra có tài dọa mình thôi nên cũng hiểu, cảnh sát vẫn chưa có chứng cứ xác thực, nếu không còn có thể chịu đựng ngồi đây đấu mắt với hắn sao?

Hắn lại bắt đầu nói một lần nữa, “Thật sự cái gì tôi cũng nói rồi, hôm đấy tôi say bất tỉnh nhân sự, bọn họ gọi xe đưa tôi về, đến nhà thì tôi ngủ một mạch đến bình minh, thật sự chẳng biết gì cả.”

“Anh nói dối.” Ánh mắt bình tĩnh của Giản Diệc Thừa nhìn thẳng vào hắn khiến Ngụy Thanh Thần bất giác hồi hộp.

“Thứ nhất, anh không say đến nỗi bất tỉnh nhân sự, ngược lại anh rất tỉnh táo, chỉ giả vờ say thôi. Thứ hai, tài xế taxi cũng không đưa anh về nhà, anh chỉ đi nửa đường đã xuống xe rồi.”

Hai tay Ngụy Thanh Thần nắm chặt lại, giả vờ bình tĩnh cười, “Sao anh lại

nói như vậy, có chứng cứ gì không?”

Giản Diệc Thừa nhìn hẩn, im lặng một lúc lâu, ngay khi Ngụy Thanh Thần tưởng anh chỉ vu khống thì Giản Diệc Thừa mở miệng, “Đương nhiên có chứng cứ, thông qua camera giám sát của quán karaoke, chúng tôi đã tìm được tài xế taxi kia, cũng đã lấy lời khai của anh ta rồi. Rạng sáng ngày 8 tháng 2 quả thật anh ta đã chở anh, nhưng vừa đi qua được một con đường thì anh đã nói muốn xuống xe để nôn, sau đó cũng không quay lại nữa, nói rằng muốn đi bộ một đoạn cho tỉnh táo. Anh ta thấy bộ dạng của anh quả thật không giống say rượu nên lái xe rời đi.”

“Những ngày cuối năm này, mỗi ngày người ngồi xe nhiều như vậy, có khi nào anh ta nhớ nhầm không?”

Giản Diệc Thừa nhìn hẩn, vẻ mặt bình tĩnh, “Hình như anh không biết, trong xe có camera giám sát.” Anh giờ một tấm hình lên cho Ngụy Thanh Thần xem.

Nếu không phải Ngụy Thanh Thần lên xe rồi lại xuống xe thì anh cũng không nghi ngờ người này. Hơn nữa trong camera giám sát, ánh mắt hẩn tỉnh táo, giọng nói rõ ràng, không hề có bộ dạng khi say rượu. Có thể thấy đúng là hẩn có say nhưng không say đến mức bất tỉnh nhân sự, vậy thì hẩn vẫn có khả năng gây án.

Ngụy Thanh Thần lập tức nhận ra đây là hình ảnh trên xe của mình, đầu hẩn đổ mồ hôi lạnh, nhìn xuống tay, cố gắng chống chế bản thân, “Chuyện này... Thật ra tôi cũng quên rồi, ngày đó tôi uống say nên trí nhớ không tốt lắm. Chỉ nhớ ngủ dậy đã là sáng hôm sau rồi, ngay cả việc bản thân trở về như thế nào cũng không biết.”

Lâm Lang không nhìn nổi nữa, vỗ bàn một cái, “Chứng cứ đều ở đây rồi, sao anh còn dám ngụy biện?”

Vẻ mặt Ngụy Thanh Thần tràn ngập sự vô tội, “Không phải, thì cứ theo lời anh nói đi, giữa đường tôi xuống xe, nhưng điều này nói lên được gì hả? Uống rượu nên muốn xuống xe hít thở không khí cũng không phạm pháp chứ? Điều đấy cũng không chứng minh được tôi mang tội giết người chẳng phải sao?”

“Anh!”

Lâm Lang tức đến nỗi muốn đâm hấn một cái, hiện tại anh ta đã có thể xác định hấn chính là hung thủ giết Đường Đường. Nhưng trong lòng thì biết nhưng không có chứng cứ, hấn lại không nhận tội.

Anh ta hướng ánh mắt hi vọng sang Giản Diệc Thừa, lão Giản nói sẽ tìm được chứng cứ, nên chắc là tìm được rồi... chứ nhỉ?

Lâm Lang không chắc chắn lắm.

“Trước khi cho anh thấy chứng cứ xác thực, chúng ta hãy nói đến ngọn nguồn sự việc một chút.” Giọng nói lạnh lùng của Giản Diệc Thừa vang lên trong phòng thẩm vấn, Ngụy Thanh Thần thấy anh chắc chắn như vậy, trong lòng chùng xuống, hấn miễn cưỡng duy trì vẻ mặt không thêm để ý, ý cười không lan nổi đến đáy mắt, “Đồng chí cảnh sát, anh nói đi, tôi nghe đây.”

Lâm Lang lập tức lườm hấn một cái, “Thành thật chút đi.”

“Anh và nạn nhân là người yêu của nhau được ba năm, đã đến mức độ bàn chuyện cưới xin rồi. Nhưng bởi một số chuyện mà giữa hai người bắt đầu xảy ra cãi vã, thậm chí đã đến mức chia tay.” Giản Diệc Thừa không nhanh không chậm mở miệng.

Khi anh nói đến việc Ngụy Thanh Thần và Đường Đường là một đôi, sắc mặt hấn cũng thay đổi, giống như khiếp sợ vì bí mật của mình bại lộ vậy.

“Nói đến chuyện anh yêu đương ba năm nhưng người khác không hề biết là vì anh rất cố gắng che giấu. Anh không muốn để người khác biết vì anh sợ thanh danh của mình sẽ bị tổn hại. Còn anh cũng dùng lí do giống thế để thuyết phục Đường Đường giấu giếm chuyện hai người yêu nhau và chuẩn bị cưới.”

“Còn nguyên do thật sự thì bởi vì từ nhỏ anh đã có một mối quan hệ đính ước, có một cô vợ chưa cưới danh chính ngôn thuận. Chuyện này bạn bè anh

đều biết, vì thế việc anh yêu Đường Đường chính là đang ngoại tình, hay nói cách khác là bắt cá hai tay.”

“Đối với Đường Đường mà nói thì cô ấy là người thứ ba chen chân vào giữa hai người nên cũng sẽ có xu hướng che giấu chuyện này với bạn bè. Sở dĩ cô ấy yêu anh là vì anh đã hứa rằng mình không hề có tình cảm với người vợ chưa cưới kia, sẽ nói với người nhà từ chối cuộc hôn nhân này. Đường Đường tin, nhưng yêu nhau đến mức độ bàn chuyện cưới xin rồi mà anh vẫn chưa đoạn tuyệt quan hệ với vị hôn thê kia. Vì chuyện này nên giữa hai người xảy ra mâu thuẫn, những cuộc cãi vã ngày càng nhiều hơn. Cuối cùng Đường Đường không muốn chịu đựng cuộc tình suốt ngày cãi nhau và tương lai mù mịt như thế này nữa nên cô ấy nói lời chia tay.”

“Cô ấy không chỉ chia tay với anh mà còn bắt đầu một cuộc tình mới rất nhanh, đồng ý sự theo đuổi của Chu Nhất, thậm chí còn kiêu căng tuyên bố trong lúc bạn bè đang tụ tập. Cô ấy làm như vậy là xuất phát từ mong muốn trả thù anh, hoặc cũng có thể bởi vì muốn đoạn tuyệt tất cả quan hệ với anh. Nhưng anh không thể chịu nổi khi nhìn Đường Đường ở bên người đàn ông khác, càng gai mắt mấy màn ân ái của bọn họ, có thể đúng là anh thích Đường Đường nhưng nhiều hơn chính là ham muốn chiếm hữu, anh cảm thấy bị phản bội. Thế nên trong lúc mọi người đang chơi đùa, anh cố tình giả vờ say, còn chuốc rượu những người khác để mong sớm kết thúc buổi tụ tập này.”

“Sau khi buổi tụ tập kết thúc, anh giả vờ say rượu lên xe rồi lại xuống xe giữa chừng, định đi chất vấn Đường Đường. Nhưng anh lại nhìn thấy cô ấy bị bọn lưu manh cướp của, trên ngực còn cắm một con dao, cả người nằm trong vũng máu, nghĩ đến chuyện cô ấy phản bội mình, men rượu xông lên kích thích anh lựa chọn việc giết người.”

Theo lời nói của Giản Diệc Thừa, đầu Ngụy Thanh Thần ngày càng đỏ nhiều mồ hôi hơn, hô hấp dồn dập, lồng ngực đập phồng kịch liệt, “Tôi không giết người, không phải tôi, đúng là tôi chia tay với cô ta, nhưng việc này không thể chứng minh tôi giết cô ta. Tôi xuống xe để mùi rượu tản đi, đúng, tôi tỉnh rượu rồi mới về nhà, tôi không hề gặp cô ta, cũng không thấy cô ta bị người khác cướp.”

Đến cuối cùng Ngụy Thanh Thần vẫn cố chối cãi, lại bị Lâm Lang vạch

trần, “Ồ, bây giờ thì lại tỉnh rượu? Không phải mới vừa rồi anh nói mình uống say không nhớ gì hết sao? Còn nói ngủ đến tận sáng, ha ha, trở mặt nhanh quá nhỉ.”

Giản Diệc Thừa bình tĩnh nói tiếp, “Anh dùng vạt áo bọc chuôi dao lại, rút ra rồi đâm vào tim người chết. Vì thế trên quần áo của anh có dính vết máu của nạn nhân. Anh phát hiện ra điều này nên sau khi trở về liền đốt sạch quần áo, đổ tro bụi vào đường nước ngầm.”

“Thế nhưng cẩn thận đến mấy cũng có sơ sót, anh chỉ lo xử lý quần áo nhưng quên mất trên giày của anh cũng dính vết máu người bị hại.”

Đang nói thì có người gõ cửa rồi đưa bản báo cáo tới, “Đã đối chiếu xong, vết máu trên giày Ngụy Thanh Thần trùng khớp với ADN của người chết.”

Trong nháy mắt sắc mặt Ngụy Thanh Thần trở nên trắng bệch, tuyệt vọng cúi đầu xuống.

Ra khỏi phòng thẩm vấn, Lâm Lang cảm thán, “Đã thời đại nào rồi mà còn hôn ước từ nhỏ? Nếu không phải vì tập tục phong kiến này hại người thì cũng không khiến hai người kia một mất một còn như bây giờ.”

Giản Diệc Thừa lắc đầu nói, “Thứ hại người không phải tập tục phong kiến mà là lòng người. Chỉ cần lập trường của hấn kiên định hơn thì hoàn toàn có thể bỏ được hôn ước này. Chuyện này chắc cậu không biết, người vợ chưa cưới kia của hấn đã mang thai.” Anh cũng vì tra chuyện này nên vừa nãy mới về muộn như vậy, không về đúng thời gian như đã hẹn.

“Thật hay giả vậy?” Lâm Lang kinh ngạc, “Vì thế hấn là một tên đàn ông cặn bã sao? Đã bắt cả hai tay rồi còn làm người ta mang thai?”

Giản Diệc Thừa gật đầu.

“Còn Quách Nhã Nam thì sao? Chuyện này không liên quan gì đến cô ta

chứ?” Lâm Lang vẫn cảm thấy Quách Nhã Nam kia không bình thường.

“Không liên quan đến cô ta, lúc đó cô ta hoang mang là vì sợ bại lộ chuyện mình từng tranh cãi với Đường Đường, sợ cảnh sát sẽ đề ý đến mình, coi cô ta là kẻ thế mạng. Cô ta thích Ngụy Thanh Thần nên tin tưởng lời hắn nói không nghi ngờ, hiểu lầm lực lượng cảnh sát. Đúng rồi, ngày mai để bên kỹ thuật điều tra máy tính của Ngụy Thanh Thần đi, xem có ghi chép chuyện hắn mua thủy quân trên mạng không.”

“Cái gì mà ngày mai, là hôm nay mới đúng.”

Giản Diệc Thừa hơi sững sốt, liếc mắt nhìn thời gian, quả nhiên đã qua 12 giờ.

Không biết Lâm Lang lấy một túi đồ ăn vặt từ đâu ra, vừa ăn vừa nói, “Bạn bịu đến tận bây giờ còn chưa kịp uống ngụm nước, có điều vụ án này coi như cũng đã kết thúc, ngày mai có thể đi hẹn hò với Loan Loan rồi. Vừa nãy tớ đã gửi bao lì xì cho Loan Loan, ngày mai cô ấy rời giường là sẽ nhận được sự bất ngờ từ người bạn trai này!”

Giản Diệc Thừa suy nghĩ một chút, không gửi tin nhắn nữa, sợ nửa đêm lại quấy rầy giấc ngủ của Sơ Ngữ.

Sau đó anh thông báo tình hình cho đội phó Giang, nói chuyện xin nghỉ ngày mai, thuận tiện bảo Lâm Lang, “Cuối năm bận bịu, sớm nghỉ ngơi thôi.”

Chương 46: Lễ tình nhân

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Buổi sáng Sơ Ngữ tỉnh lại, theo thói quen mở điện thoại di động ra, nhìn thấy các ứng dụng trên điện thoại đều treo biểu tượng ngày Valentine, cô mới ý thức được hôm nay là ngày lễ tình nhân. Độc thân suốt 24 năm, xưa nay ngày Valentine này đều không liên quan đến cô, vì thế cô cũng nhất thời quên mất mình đã có một người bạn trai rồi.

Đang nghĩ ngợi hôm nay mình nên chuẩn bị quà gì cho anh thì cô nhận được bao lì xì đỏ của Giản Diệc Thừa. Hơn nữa còn không phải một cái, mà là một chuỗi dài bao lì xì đỏ, kín cả màn hình luôn.

Không nghĩ tới khúc gỗ ngàn năm cuối cùng đầu óc cũng không còn chậm chạp nữa rồi!

Sơ Ngữ vui vẻ mở từng bao lì xì Giản Diệc Thừa gửi cho mình, mỗi cái đều có 520 tệ, tổng cộng gồm 10 cái. Sơ Ngữ lập tức chuyển khoản cho anh 520520 tệ, có qua có lại mới là tình yêu mà!

Tuy nhiên Giản Diệc Thừa không nhận mà hỏi hôm nay cô muốn đi đâu.

“Hôm nay anh không đi làm sao?”

“Ừ, xin nghỉ rồi.”

Sơ Ngữ không kìm lòng được khẽ nhếch miệng, sự vui sướng trong lòng càng nhiều hơn. Kẻ cuồng công việc này thế mà cũng biết xin nghỉ ngày lễ tình nhân, có thể thấy trong mắt anh địa vị của cô còn cao hơn công việc!

“Em cũng không biết nên đi đâu, anh xem rồi chọn đi.” Những lúc như này đương nhiên cô phải rụt rè một chút, nghe theo sự sắp xếp của bạn trai rồi.

Cũng là một thử thách xem anh có biết làm bạn gái vui lòng không mà!

Sơ Ngữ nhắn tin xong thì vui vẻ lăn lộn trên giường, ôm chăn cuộn tròn, nụ cười trên môi không thể ngừng được. Cô cũng không biết tại sao, chỉ cảm thấy giờ phút này vô cùng tốt đẹp, trong lòng mang theo chút chờ mong mơ hồ như một chú chim nhỏ vui vẻ nhảy nhót.

Lúc này Hà Thu Nguyệt gõ cửa phòng cô, “Ngôn Ngôn, mẹ với bố con ra ngoài đây, hôm nay con ở nhà với đám Nhị Lang Thần nhé.”

Tiếng nói xa dần, Sơ Ngữ còn nghe thấy bà nói một câu, “Đều là chó độc thân, ở nhà cũng đừng ghét nhau nhé.”

Sơ Ngữ: “...”

Cô quay đầu lại nhìn tổ hợp chó mèo đang cười lăn lộn trên đất, trịnh trọng hỏi, “Cười cái gì? Chị đã ra khỏi chiến tuyến của chó độc thân rồi, không giống các em nữa đâu.”

Đại Miêu khinh bỉ, “Cô gái lớn tuổi như chị 24 năm rồi mới thoát kiếp độc thân, có tư cách gì chê em hả? Thời gian độc thân dài nhất của em cũng chỉ mới 3 năm thôi nhé.”

Sơ Ngữ chán nản nói, “Em bây giờ mới 3 tuổi thôi đấy nhé? Đều là chó độc thân từ trong bụng mẹ, có gì phải chê bai lẫn nhau? Hôm nay chị đi hẹn hò đây, thật xin lỗi hí hí, chị sẽ chuẩn bị thức ăn đầy đủ, các em ở nhà làm bạn với nhau nhé.”

Đại Miêu kiêu ngạo hất đầu, “Ai muốn ăn thức ăn cho chó chứ? Em cũng có tiêu chuẩn đấy nhé, chị có biết ở bên ngoài em được hoan nghênh nhiều như thế nào không? Một đồng yêu tinh đều muốn quyến rũ em đấy!”

Sơ Ngữ bật cười trước bộ dạng kiêu ngạo của nó, vừa cười vừa vào phòng vệ sinh rửa mặt, Đại Miêu chưa từ bỏ ý định, theo cô nhảy lên bồn rửa tay, “Ngôn Ngôn, chị cười cái gì? Chị không tin tưởng em hả?”

“Tin tin tin, Đại Miêu nhà chúng ta là lão đại giới mèo mà, ai dám làm mất mặt em chứ?” Sơ Ngữ nói qua loa, tuy nhiên Đại Miêu không nghe ra ý miễn cưỡng trong đó, nhận được câu trả lời chắc chắn, nó hài lòng nhảy xuống khoe khoang với đám Nhị Lang Thần và A Bố.

Sau khi Sơ Ngữ rửa mặt xong thì đắp mặt nạ, rồi trang điểm thật xinh đẹp. Tuy nhiên trang điểm xong cô lại cảm thấy hơi phô trương, bình thường cũng không trang điểm, tự dung hôm nay lại lồng lộn như vậy làm gì. Cô lau hết lớp trang điểm đi, nhưng rửa mặt xong cô lại cảm thấy như vậy có vẻ xuềnh xoàng quá... Bối rối hồi lâu, rốt cuộc cô vẫn trang điểm nhẹ và tô thêm son thôi. Sau đó việc lựa chọn quần áo tiếp tục là một vấn đề nan giải, quần áo của cô đều để ở nhà trọ, ở chỗ bố mẹ không có nhiều đồ, hơn nữa lại phần lớn đồ mùa hè, mặc vào lúc này hơi...

Sơ Ngữ chọn đi chọn lại, chờ lúc cô xuống tầng thì đã là 11 giờ rưỡi rồi. Còn Giản Diệc Thừa thì không biết đã chờ ở dưới bao lâu, anh đang cầm một bó hoa, đứng giữa gió đông, thân thể thẳng tắp.

Sơ Ngữ thấy mặt mình nóng lên, ngượng ngùng hỏi, “Anh đến lúc nào vậy? Sao không gọi điện báo cho em?”

“Anh vừa tới thôi.” Giản Diệc Thừa cười nói.

Sơ Ngữ sờ quần áo lạnh lẽo của anh, tay cầm hoa hồng cũng đông cứng đến nổi trắng bệch, rõ ràng là đã đến lâu rồi, hơn nữa còn luôn đứng ngoài xe chờ cô.

Ngốc quá!

Sơ Ngữ kìm lòng không dặng ôm anh một cái, Giản Diệc Thừa bất động một lúc mới giơ tay ôm cô vào trong lòng, khoe miệng khê cong lên. Anh vẫn nhớ mình còn đang trong đợt khảo sát của Sơ Ngữ, vì thế ngày đó sau khi Sơ Ngữ hôn anh một cái thì giữa bọn họ không có thêm động tác thân mật gì hết, chỉ lo Sơ Ngữ nghĩ anh có ý đồ xấu.

Người đàn ông này quá đứng đắn, đứng đắn đến mức có lúc Sơ Ngữ cảm

thấy anh không hiểu lãng mạn, cô nói đang trong kỳ khảo sát thì anh quả thật không vượt ranh giới nửa bước, cũng không mượn cơ hội mà táy máy tay chân, vô cùng quy củ. Tuy nhiên ở bên anh, Sơ Ngữ hết sức an tâm, nhân phẩm Giản Diệc Thừa rất đáng để tin tưởng, không cần lo lắng bản thân sẽ bị tổn thương

Hai người ôm nhau một lúc mới buông ra, một người mặt hồng hồng, một người lỗ tai đỏ rực, hiển nhiên hai con người mới yêu này vẫn chưa thích ứng được hành động thân mật như vậy.

Vốn kế hoạch của Giản Diệc Thừa là đi ăn cơm trước, sau đó đi xem phim, hoặc là dạo phố với Sơ Ngữ, cô thích gì sẽ mua cho cô.

Thế nhưng cuối cùng tất cả kế hoạch đều không thực hiện được. Đầu tiên là ăn cơm, đi tới mấy nhà hàng thì đều đã chật ních, thậm chí còn không tìm nổi chỗ đỗ xe. Hôm nay Sơ Ngữ còn đi giày cao gót, chỉ tìm chỗ ăn thôi cũng khiến cô mệt chết đi được. Giản Diệc Thừa phát hiện bước chân cô khác thường thì lập tức biết cô đau chân, anh vô cùng đau lòng, liền đề nghị đi về nhà, anh làm cơm cho cô ăn.

Sơ Ngữ vui vẻ đồng ý, so với việc hai người đi ăn bên ngoài, cô càng thích Giản Diệc Thừa làm cơm cho mình hơn. Chỉ nghĩ đến cảnh này thôi cũng đã thấy ấm lòng rồi.

Mà điều khiến Sơ Ngữ càng vui vẻ đó chính là tay nghề của Giản Diệc Thừa rất tốt, không hề kém đầu bếp nổi tiếng chút nào, món ăn làm ra sắc hương đầy đủ, trang trí cũng rất đẹp mắt, Sơ Ngữ vô cùng hài lòng.

“Sao anh lại học nấu ăn? Lại còn nấu ngon như vậy nữa chứ!”

Giản Diệc Thừa nhìn cô ăn rất ngon lành, trong lòng vô cùng thỏa mãn, “Bởi vì ở một mình nên cũng phải học một chút.” Thật ra anh không nói đến nguyên nhân mình học nấu ăn là bởi vì hồi còn học cấp 3, có một lần Sơ Ngữ đã nói cô sẽ không nấu cơm, cho nên sau này nhất định phải tìm một người chồng biết nấu cơm rửa bát cho cô...

Khi ấy anh đã rất thích cô rồi, có ấn tượng sâu sắc về cảnh tượng cô nói đến trong tương lai nên anh bắt đầu học nấu ăn, chính là mong sẽ có một ngày mình có thể trở thành người ấy trong miệng cô, sau đó nấu cơm cho cô ăn. Mà bây giờ, rốt cuộc nguyện vọng này cũng thực hiện được một nửa rồi.

Giản Diệc Thừa nhìn cô, sự dịu dàng trong ánh mắt anh như mời gọi cô chìm đắm vào vậy. Cô né tránh, vội cúi đầu, tập trung hưởng thụ đồ ăn ngon, “Em cũng ở một mình nhưng lại không biết nấu ăn, mẹ nói em là sát thủ phòng bếp, còn bố thì nói rằng em chỉ làm được những đĩa thức ăn đen thui mà thôi.”

Cô oán giận nhưng trong mắt lại mang theo ý cười, khiến tâm trạng Giản Diệc Thừa cũng vui vẻ theo.

Sau khi cơm nước xong, hai người cùng nhau rửa bát. Vốn dĩ Giản Diệc Thừa không muốn để Sơ Ngữ động tay, bảo cô ngồi trong phòng khách ăn hoa quả nhưng Sơ Ngữ nói mình ăn không ngồi rồi thì không được, nhất quyết đòi rửa bát, vì thế kết quả là hai người cùng đứng rửa bát.

Dự định đi xem phim cũng không thực hiện được. Ăn cơm còn không tìm được nhà hàng, rạp chiếu phim càng khỏi nói đi. Không đặt kịp vé qua mạng, Sơ Ngữ cũng không muốn đứng xếp hàng để đợi mua vé. Hai người đành ngồi nhà xem TV, vừa yên tĩnh vừa không bị người khác quấy rối. Dù sao xem phim gì cũng chẳng quan trọng, quan trọng là người bên cạnh mình thôi.

Lễ tình nhân đầu tiên trải qua cùng nhau, tuy rằng lúc mới đầu do chưa có sự chuẩn bị nên hơi vất vả nhưng cũng không tệ lắm, tóm lại vẫn là một kỉ ức tươi đẹp và ấm áp.

Nếu như lúc đi về mà không gặp bố mẹ cô thì càng tốt hơn.

Giản Diệc Thừa đưa cô đến trước cửa tiểu khu, sau đó hai người nắm tay đi vào trong, đây là lần đầu tiên hai người nắm tay nhau đi trước mặt người khác. Sơ Ngữ còn hơi ngại ngùng, nhưng Giản Diệc Thừa cầm tay cô rất chặt, lòng bàn tay anh khá nóng, như một đốm lửa vậy, xua tan mọi giá lạnh ngày đông.

Đến dưới tầng, hai người không cam lòng buông tay ra, Sơ Ngũ muốn nói chuyện với anh thêm một lúc nữa, “Ngày mai anh không đi làm đúng không?” Vừa nói xong lại muốn đấm mình một cái, mới vừa rồi anh còn nói sáng sớm mai sẽ lên máy bay, bây giờ hỏi vậy không phải quá ngốc sao?

Tuy nhiên sau khi yêu đương, chỉ số thông minh đều sẽ giảm xuống không phanh, Giản Diệc Thừa cũng không phát hiện có gì không thích hợp, anh gật đầu ừ một tiếng, “7 giờ sáng mai anh bay, lúc đấy vẫn còn sớm quá, em cứ nghỉ ngơi đi, không cần tiễn anh, anh xuống máy bay sẽ gọi điện thoại cho em.”

Sơ Ngũ đang muốn nói gì đó, vừa ngẩng đầu thì đã gặp bố mẹ cô đang nắm tay đi tới. Trong nháy mắt Sơ Ngũ cảm thấy mình như đứa trẻ phạm lỗi, hoảng loạn không biết như nào mới tốt. Tuy nhiên bố mẹ cô lại rất bình tĩnh.

Hà Thu Nguyệt: “Bạn trai nó hả?”

Sơ Hường Đông: “Đúng vậy, trông khá nhanh nhẹn.”

Hà Thu Nguyệt: “Hôm nào có dịp phải cùng nhau ăn bữa cơm mới được.”

Sơ Hường Đông: “Cũng phải gặp mặt nói chuyện một chút.”

Hà Thu Nguyệt: “Bố mẹ lên trước đây, không quấy rầy các con.”

Sơ Ngũ trợn mắt há mồm nhìn bọn họ đi xa, hoàn toàn không kịp phản ứng, Giản Diệc Thừa càng khởi nói, đầu óc mơ hồ: “Đây là...”

Sơ Ngũ che mặt: “Bố mẹ em.”

Lỗ tai Giản Diệc Thừa đỏ ửng trong nháy mắt, “Xin lỗi em, vừa nãy anh không biết, có khi nào bác trai bác gái sẽ cảm thấy anh không lễ phép không?”

Anh vô cùng chán nản, lần đầu tiên ra mắt người lớn thế mà lại ngơ ngác không tới bắt chuyện.

Sơ Ngũ thấy anh lo lắng thì vội an ủi, “Không sao, không sao đâu, bố mẹ em không giống những người khác.” Nhìn phản ứng bình tĩnh của họ khi thấy bạn trai con mình lúc này là biết, “Với cả em không giới thiệu mọi người với nhau, anh cũng không biết bọn họ, không sao đâu.”

Tuy nói như vậy nhưng Giản Diệc Thừa vẫn rất buồn bực, cảm thấy biểu hiện vừa nãy của mình quá kém, bố mẹ Sơ Ngũ sẽ có ấn tượng không tốt không nhỉ...

Giản Diệc Thừa vô cùng chán chường trở về, Sơ Ngũ về nhà, không có gì bất ngờ khi bố mẹ hỏi thăm Giản Diệc Thừa. Ấn tượng của họ với anh rất tốt, chỉ hơi để ý về công việc của anh, người làm bố mẹ đương nhiên sẽ mong muốn con gái được gả cho người đàn ông có công việc ổn định, nghề cảnh sát hình sự dù sao cũng khá nguy hiểm, nói không may một chút, nhớ như vì nước hy sinh thân mình, vậy con gái họ phải làm sao đây?

Tuy nhiên bọn họ vẫn là những người bố người mẹ tiến bộ, rất tôn trọng nguyện vọng của Sơ Ngũ, chỉ cần cô đồng ý, bọn họ cũng không phản đối.

Chương 47: Tiểu Bạch

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Càng lớn chúng ta càng cảm thấy Tết rất chán, đặc biệt là với gia đình có số người ít ỏi như nhà Sơ Ngữ, những họ hàng bạn bè cần đi chúc Tết cũng không nhiều, giống như thăm hỏi thường niên mà thôi, kết thúc cũng nhanh chóng.

Có nhiều cửa hàng mừng 1 Tết cũng không đóng cửa, chưa tới mừng ba hầu hết đã lục tục mở hàng khai xuân rồi, Giang Thành lại khôi phục sự náo nhiệt vốn có, bắt đầu vận hành hết sức tự nhiên.

Sơ Ngữ vội vã chạy vào trong một hiệu thuốc, “Ông chủ, lấy giúp tôi lọ cồn i-ốt, bông băng, thuốc cầm mau, thuốc kháng sinh, băng gạc và túi cấp cứu với.”

Nhìn qua hình như hiệu thuốc này mới mở, cửa hàng đơn giản sạch sẽ, ông chủ là một người đàn ông trung niên với khuôn mặt hiền lành và nho nhã, ông ấy nở nụ cười thân thiện, “Làm sao thế? Trong nhà có người bị thương à?”

“Không phải, là đám trẻ con trong khu chơi đốt pháo, bọn nhóc đốt rồi ném hết lên người một chú chó, làm nó bị pháo nổ đến nổi tróc hết cả da, tức chết tôi!”

Lúc Sơ Ngữ xuống nhà đổ rác thì nhìn thấy một đám trẻ con đang đốt pháo, cười vui vẻ ném cây pháo vừa đốt vào một con chó hoang. Chú chó đã bị bọn nó trói lại, không chạy đi đâu được, lúc Sơ Ngữ nhìn thấy thì nó đã bị pháo nổ tróc da rồi.

Cô tức muốn chết, rất muốn bắt hết đám trẻ con kia lại mà đánh một trận, tuy nhiên cô vừa mới quát một tiếng, “Dừng tay!”, đám trẻ kia thấy có người lớn đến thì lập tức giải tán, đồng loạt chạy mất hút. Sơ Ngữ vội vã kiểm tra vết

thương của chú chó, cũng không có tâm trạng đuổi theo lũ nhóc kia.

May mà cô phát hiện đúng lúc, Tiểu Bạch không bị nguy hiểm đến tính mạng, chỉ bị thương ngoài da thôi, chăm sóc một thời gian là được rồi.

Nhà cô cách cửa hàng thú cưng một đoạn nên Sơ Ngữ liền chạy đến hiệu thuốc gần đó mua thuốc.

“Trẻ con bây giờ ấy mà, đều nghịch ngợm vô cùng, người nhà chúng nó cũng không chịu quản lý, xảy ra chuyện thì lại nói trẻ con còn nhỏ không hiểu chuyện... Theo tôi thấy, khi còn bé mà không uốn nắn tử tế, sau này sẽ có lúc bọn họ hối hận cho xem!” Ông chủ vừa lấy thuốc cho Sơ Ngữ vừa nói.

Cô rất tán thành với quan điểm của ông ấy, “Đúng vậy, đằng sau mỗi đứa trẻ bướng bỉnh đều có bóng dáng người nhà chiều chuộng, trẻ con không hiểu chuyện, thế người lớn cũng không hiểu chuyện à? Phạm lỗi thì sao không dạy bảo cho tốt đi?” Đánh một trận không được thì đánh hai trận, không chịu đau sẽ không nhớ lâu!

Từ trước đến nay Sơ Ngữ vốn không tán thành kiểu giáo dục hơi bạo lực này, nhưng chuyện ngày hôm nay khiến cô cảm thấy, đám trẻ con kia có bị đánh cũng là đáng đời!

“Bao nhiêu tiền vậy?”

“184 tệ, giảm cho cô số lẻ, tôi lấy 180 tệ thôi.”

“Cảm ơn ông chủ.” Sơ Ngữ vừa nói vừa lấy tiền, chờ cúi đầu xuống không thấy túi tiền cô mới nhớ là mình ra khỏi cửa vội vàng, không mang theo ví, bây giờ mới lúng ta lúng túng.

Lúc này một thanh niên nữa lại vào hiệu thuốc, người này hơn 20 tuổi, mặc một chiếc áo lông cừu nát, quần nhẵn nhúm, tóc đầy dầu, sắc mặt vàng như nghệ, đáy mắt u ám, hoàn toàn không phù hợp với không khí năm mới. Anh ta ngáp rất nhiều, dù đã cách thật xa nhưng vẫn ngửi thấy mùi thuốc lá.

Sơ Ngữ chỉ nhìn liếc qua rồi cup mắt, tiếp tục lục túi quần của mình, sợ xảy ra điều gì bất trắc không lường được.

Người đàn ông vừa vào liền đi thẳng sang bên khác của quầy hàng, “Ông chủ, cho một gói thuốc cảm.”

Đây là một hiệu thuốc nhỏ, cửa hàng không lớn, bên trong cũng chỉ có một người bán hàng. Bởi vậy người mà anh ta gọi chính là ông chủ đang tiếp đón Sơ Ngữ, ông ấy liền qua đó lấy thuốc cho anh ta, để Sơ Ngữ tiếp tục tìm tiền.

Ông chủ rất nhã nhặn, cũng không trông mặt mà bắt hình dong, thái độ đối với thanh niên lười thôi này cũng không khác với Sơ Ngữ, cười vô cùng hiền lành, “Đánh mệt chợp suốt đêm hả? Người trẻ tuổi không nên thức đêm quá nhiều.”

Người thanh niên đó khịt mũi tiếp lời, “Cuối năm không chơi mệt chợp thì làm gì bây giờ?”

Trong lúc nói chuyện ông chủ cũng đã lấy ra một gói thuốc cảm, “Kể cả thức suốt đêm cũng phải để ý sức khỏe chứ, cảm rồi chẳng phải mỗi cậu chịu khổ hả?”

Người thanh niên không đáp lời này, nhận lấy gói thuốc rồi hỏi, “Bao nhiêu tiền thế?”

“Một gói thuốc cảm 3,5 tệ thôi mà, không đáng bao nhiêu, cậu cảm mà uống đi.”

“Phải trả chứ, tôi không mang tiền lẻ, quét mã QR trên WeChat nhé.” Trên quầy có chỗ quét mã QR của WeChat, người đàn ông quét xong thì cầm lấy thuốc rồi đi.

Trong đầu Sơ Ngữ chợt lóe lên, không mang ví nhưng cô mang điện thoại mà! Trong WeChat vẫn còn tiền từ bao lì xì Giản Diệc Thừa gửi cho cô đấy.

“Quên mang tiền phải không? Không sao đâu, cô cảm thuốc đi trước đi,

hôm nào ngang qua đây trả tiền tôi cũng được.” Ông chủ đi tới, hớn hờ nói.

Ông chủ có lòng tốt như vậy quả thật hiếm thấy, Sơ Ngữ ngưng ngưng nói, “Quả thật tôi quên mang ví tiền, tôi thấy người kia trả cho ông qua WeChat, tôi cũng trả ông bằng cách đấy nhé.”

“Cũng được, như vậy thì không mất công cô chạy chuyến nữa.”

Sơ Ngữ quét mã QR trả tiền, tạm biệt ông chủ tốt bụng rồi vội vàng chạy về nhà.

Tiểu Bạch nằm không nhúc nhích trong ổ của A Bố, thỉnh thoảng co giật, da lông trên người có nhiều dấu vết bị cháy rụi, có chỗ còn lộ cả thịt vẫn đang rỉ máu bên trong ra. Sơ Ngữ rất đau lòng, vội vàng khử trùng vết thương cho nó.

Trong quá trình xử lý khó tránh khỏi đụng đến vết thương, Sơ Ngữ đều rất lo lắng nhưng Tiểu Bạch lại không hề nói tiếng nào, im lặng nhắm hai mắt. Sơ Ngữ thử nói chuyện với nó nhưng nó cũng không phản ứng.

Trong lòng cô hiểu được, nó đã bị con người làm tổn thương nên có tâm lý đề phòng với tất cả mọi người, cũng may hôm nay người gặp nó là cô, nếu không người khác dù có ý muốn xử lý vết thương cho nó thì nó cũng sẽ không lại gần.

Chỉ là vết thương ngoài da thì có thể lành lại, nhưng vết thương trong lòng thì phải làm sao bây giờ?

Liên tiếp mấy ngày tâm trạng Tiểu Bạch đều rất sa sút, không nói chuyện, ăn cũng ít, yên tĩnh đến nỗi khiến người khác đau lòng.

Sơ Ngữ không có cách nào khiến nó tháo gỡ tâm lý phòng bị quá nhanh được nên chỉ có thể để nó bên cạnh mình, từ từ chăm sóc, dùng thời gian chữa lành sự đau đớn trong lòng nó.

Còn đám trẻ con kia, dưới sự giúp đỡ của những động vật trong tiểu khu,

Sơ Ngữ tìm được từng nhà một, báo cảnh sát bọn nhóc ngược đãi động vật. Nếu người lớn mặc kệ, vậy hãy để cảnh sát giáo dục con cái họ bọn họ đi.

Tuy rằng làm như vậy cũng không khiến bọn nhóc nhận được sự trừng phạt thật sự, pháp luật chính là như thế, dù sao chúng nó cũng chỉ là một đám trẻ con 7 - 8 tuổi, chúng nó làm tổn thương người khác cũng sẽ không phải chịu sự trừng phạt, càng không nói đến việc Tiểu Bạch chỉ là một con chó hoang. Nếu nó có chủ thì còn có thể đến nhà đòi bồi thường, nhưng nó không có chủ thì chẳng có quyền lợi gì cả.

Mùng 5, Giản Diệc Thừa trở về từ thành phố Bắc Kinh, sau khi thương lượng với Sơ Ngữ thì anh quyết định mùng 6 chính thức đến gặp mặt bố mẹ cô.

Bởi vì lúc trước đã gặp qua một lần, bố mẹ Sơ Ngữ có ấn tượng tốt với anh nên cũng không làm khó anh lắm. Bố cô không giống những ông bố khác, nhìn con rể không hợp mắt vì dám cướp đi con gái rệu của mình.

Sơ Ngữ cảm thấy điểm ấy ở bố mẹ mình rất tốt, bất kể là ai họ cũng không để người nhà phải xấu hổ khó xử. Nếu thật sự có chuyện gì thì cũng là người một nhà đóng cửa thảo luận. Nếu không, sự bối rối thực sự chẳng phải là bị kẹt giữa chính người thân mình sao?

Đã gặp bố mẹ, thân phận bạn trai của Giản Diệc Thừa cũng coi như trở thành chính thức rồi, điều này khiến anh thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

“Anh đã nói chuyện với bố mẹ rồi, bọn họ đều ủng hộ quyết định của anh. Khi nào có dịp sẽ dẫn em về ra mắt người nhà.”

Vừa nghe lời này, Sơ Ngữ đã bắt đầu cảm thấy căng thẳng, “Nhanh vậy sao? Nhưng em vẫn chưa chuẩn bị xong...”

“Vậy thì chờ em chuẩn bị xong thì đi, không vội mà.” Anh hoàn toàn đã quên trước khi xuất phát người nhà đều nói anh nhanh chóng dẫn cháu dâu về ra mắt mọi người.

Sơ Ngữ thờ phào nhẹ nhõm, tuy rằng con dâu xấu sớm muộn gì cũng phải gặp bố mẹ chồng nhưng một thời gian nữa thì hơn, cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lý kĩ. Không phải bởi vì Giản Diệc Thừa không đủ tốt, trên thực tế cô đã xác định nửa đời còn lại sẽ nắm tay anh, tuy nhiên cô chỉ thấy về gặp gia đình anh thì như là đám cưới đến nơi luôn rồi ấy. Cô vẫn chưa hưởng thụ đủ cảm giác yêu đương ngọt ngào, không muốn bước chân vào hôn nhân ngay như vậy.

Hết Tết, người nên đi làm đều đã đi làm, cửa hàng thú cưng của Sơ Ngữ cũng tiếp tục mở cửa, tình cờ sẽ tiếp đón một hai vị khách, hoặc là giải đáp vấn đề của người theo dõi trên Weibo, tiếp tục đăng tin tìm người nhận nuôi cho thú cưng, cuộc sống của cô trôi qua vô cùng phong phú và vui vẻ. Mãi đến tận khi có một con mèo hoang nói cho cô biết, Coco chết rồi, ở ngay trước mộ Đường Đường.

Từ sau khi vụ án của Đường Đường kết thúc, Sơ Ngữ cũng không gặp lại Coco, cô cho rằng nó đã được người nhà Đường Đường tiếp tục nuôi dưỡng, không ngờ nó lại cố chấp như vậy, chết ở cạnh mộ Đường Đường.

Có người nói, từ sau khi vụ án kết thúc nó đã chạy đến mộ cô ấy, không ăn không uống, cuối cùng chết đói.

Coco quả thật rất yêu quý Đường Đường, thế nhưng bởi vì nhất thời không nghĩ thông nên mang lòng hổ thẹn với Đường Đường. Vì thế sau khi chân tướng được phơi bày, nó vô cùng đau khổ và tự trách, cộng thêm nỗi nhớ Đường Đường nên cuối cùng nó lựa chọn ở bên cạnh cô ấy vĩnh viễn.

Tâm trạng Sơ Ngữ rất nặng nề, lại vô cùng đau lòng, chỉ là việc đã qua rồi, cô cũng chỉ có thể giúp Coco hoàn thành nốt nguyện vọng của mình, an táng nó bên cạnh mộ Đường Đường, để nó mãi mãi ở bên cô ấy.

Bước vào tháng ba, thời tiết dần dần ấm lên, vết thương trên người Tiểu Bạch cũng đã khỏi rồi, chỉ là lông vẫn chưa mọc hết, trông không đều với những chỗ khác, nhìn hết sức khó coi. Tuy nhiên nhan sắc Tiểu Bạch cũng tạm ổn, sau khi tắm rửa sạch sẽ thì toàn thân đều là màu trắng tinh không tí vết, bộ lông xù khi ôm rất thoải mái.

Lúc Sơ Ngữ không có việc gì đều thích ôm nó, một mặt là vì cô muốn quan

tâm Tiểu Bạch nhiều hơn chút, mặt khác cũng vì ôm nó quả thật rất mềm mại.

Cho nên Đại Miêu nhà cô kháng nghị, vô cùng không vui, từ khi Tiểu Bạch đến, địa vị trong nhà của nó bị giảm xuống, tuy rằng nó vẫn là con mèo duy nhất của Ngôn Ngôn nhưng địa vị của nó trong lòng cô còn không bằng một con chó!

Càng quá đáng hơn chính là Ngôn Ngôn đối xử với Tiểu Bạch tốt như vậy mà con chó này còn không chịu cảm kích! Thực sự không thể nhẫn được nữa!

Thế nên vào một ngày đẹp trời, ánh nắng chan hòa, sau buổi trưa, thừa dịp Sơ Ngữ ra ngoài làm việc, Đại Miêu dẫn đầu hai con chó khác bao vây Tiểu Bạch.

A Bố: “Làm chó phải có lòng biết ơn, người tổn thương cậu cũng không phải Ngôn Ngôn, chị ấy còn đối xử tốt với cậu như thế, sao cậu lại không cảm kích?”

Nhị Lang Thần: “Ngôn Ngôn nhà tôi tâm địa lương thiện, cảm thấy cậu chịu quá nhiều tổn thương thế nên vẫn nuông chiều cậu, nhưng bây giờ cậu đang chà đạp tâm chân tình của chị ấy đấy!”

Đại Miêu: “Tôi nói cho cậu biết, Ngôn Ngôn chỉ yêu tôi nhất thôi! Chị ấy sẽ có rất nhiều con chó khác nhưng vĩnh viễn chỉ có một con mèo! Cậu đừng hòng tranh sủng với tôi!”

Tiểu Bạch tao nhã liếc chúng nó một cái: “Trẻ con biết khóc mới có kẹo ăn, các cậu không khóc còn trách tôi ư?”

Đại Miêu, Nhị Lang Thần, A Bố đồng thanh: “Mẹ ơi! Tâm cơ đủ sâu!”

Chương 48: Lão Hồ

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Nhà họ Thiệu ở một vùng nông thôn cách Giang Thành một trăm dặm, so với sự náo nhiệt của thành thị phồn hoa, nơi đây như một chốn hoàn toàn tách biệt với thế giới, vô cùng yên tĩnh và bình lặng.

Thiệu Bảo Toàn rời giường rất sớm, cho tất cả gà vịt và heo trong vườn nhà ăn một lần rồi mới đi gọi em trai em gái dậy.

“Niếp Niếp, Tiểu Tường, mau dậy ăn sáng đi các em, không là muộn học bây giờ.”

Niếp Niếp đáp một tiếng nhưng Tiểu Tường thì không phản ứng tí nào, Thiệu Bảo Toàn liếc mắt nhìn thời gian, đã sắp 7 giờ rồi, sợ em trai ngủ quên nên bước vào phòng gọi thẳng bé dậy. Thiệu Tường ngủ rất say, Thiệu Bảo Toàn gọi vài tiếng mới đánh thức được thẳng bé.

Bị cắt ngang mộng đẹp, Thiệu Tường rất tức giận, “Anh gọi hồn à, để em ngủ thêm một tí nữa đi!”

Nói xong cậu ta lại trùm chăn lên đầu, không hề phản ứng nữa.

Thiệu Bảo Toàn biết cậu ta bị bố mẹ chiều hư, tính khí vô cùng trẻ con, bởi vậy đành kiên trì gọi tiếp, “Mau dậy đi, ngủ thêm một chút sẽ muộn học đấy.”

“Phiền chết mất, anh không giục người khác thì sẽ chết hả?” Thiệu Tường bị làm phiền đến nỗi không thể chịu được, rớt cuộc cũng hùng hổ rời giường.

Cậu ta vừa đứng lên, Thiệu Bảo Toàn đã thấy dưới gối lộ ra một chiếc điện thoại di động đẹp đẽ mới tinh. Tuy rằng Thiệu Bảo Toàn chưa từng dùng nhưng cũng nhận ra chiếc điện thoại này, là Iphone X dòng mới nhất, năm

trước vừa tung ra thị trường, rẻ nhất cũng phải hơn 8000 tệ.

Về mặt cậu ngần ra, trong lòng hơi khó chịu, bố mẹ chiều em trai nhất, nó muốn gì được nấy, điện thoại đắt như vậy cũng mua cho nó. Nhưng đối với cậu thì ngay cả một chút học phí cũng không muốn chi ra.

Trong ánh mắt cậu hơi chua xót, nỗ lực ép suy nghĩ tui thân xuống đáy lòng. Cậu hít một hơi thật sâu, giả vờ bình thường đi ra khỏi phòng Thiệu Tường. Vừa ra khỏi cửa thì nhìn thấy bố mẹ làm ruộng về, mỗi người vác một cái cuốc, trên giày và ống quần đều là bùn đất. Hai người đều còng lưng, tóc mai đã sớm bạc hết, trên khuôn mặt ngăm đen hằn từng nếp nhăn thật sâu, người khác vừa nhìn vào đã biết họ làm ruộng vất vả.

Nhìn dáng vẻ mệt mỏi của bọn họ, Thiệu Bảo Toàn chợt thấy hổ thẹn vì suy nghĩ oán giận kia, bố mẹ đã rất cực khổ nuôi anh em họ, trời chưa sáng đã xuống ruộng làm ruộng, bây giờ mới về nhà ăn sáng, cậu còn oán hận cái gì? Cậu là con cả, bố mẹ thương yêu em trai là đúng thôi, em trai không hiểu chuyện tiêu tiền như nước, chẳng lẽ cậu cũng như vậy sao? Vừa nghĩ như thế, cậu càng thêm áy náy vì suy nghĩ vừa rồi của mình.

Thiệu Bảo Toàn nhận lấy nông cụ trong tay bố mẹ, để bọn họ đi lấy nước rửa tay rửa mặt, Niếp Niếp đã xới cơm hết rồi, Thiệu Tường thì không thèm chờ mọi người ngồi xuống đã bắt đầu bung bát ăn.

Bố mẹ Thiệu cũng không giận, trái lại vô cùng dịu dàng nói với Thiệu Tường, “Tiểu Tường ăn nhiều một chút, đi học rất cực khổ, phải chú ý ăn uống...”

Thiệu Bảo Toàn là người cuối cùng ngồi vào bàn ăn, yên lặng cầm bánh bao lên ăn.

Ăn xong bữa sáng đơn giản, Thiệu Bảo Toàn do dự, nói với mẹ, “Mẹ à, chủ nhiệm lớp con nói phải nộp học phí, trong lớp còn mỗi con chưa đóng thôi...”

1 vạn tệ cậu đi làm thêm cực khổ vừa về đến nhà đã phải đưa mẹ giữ hộ, nói sợ cậu còn nhỏ sẽ làm mất. Đương nhiên Thiệu Bảo Toàn nghe lời, đưa hết

cho mẹ tiền kiếm được, không giữ lại một chút nào.

Chỉ là hết Tết thì đến lúc nộp học phí, cậu đã nói với mẹ mấy lần nhưng lần nào mẹ cũng dùng đủ loại lí do hoãn lại. Hiện tại không thể kéo dài thêm nữa, giáo viên chủ nhiệm đã đưa ra tối hậu thư, bảo hôm nay còn không nộp nữa thì cậu cũng đừng đi học làm gì.

Mẹ Thiệu vừa nghe cậu muốn nộp học phí thì ánh mắt trốn tránh, bà nói quanh co, “Nộp hết hả, có thể kéo dài thêm một thời gian không, con nói với giáo viên là kinh tế nhà chúng ta khó khăn, bảo họ thông cảm cho...”

Thiệu Bảo Toàn cũng rất khó xử, “Mẹ à, giáo viên nói hôm nay còn không nộp tiền thì con cũng đừng đi học nữa... Mẹ, không phải con đưa mẹ 1 vạn tệ rồi sao? Học phí chỉ cần 2800 tệ thôi.”

Buổi sáng, lúc Sơ Ngũ đến cửa hàng thì thấy một người không ngờ sẽ xuất hiện ở đây.

Cậu thiếu niên ngồi xổm trước cửa hàng của cô, trong ngực ôm một con chó, cậu vui đùa vào con chó, cả người co lại, bóng lưng nhìn vô cùng sụp sụp và tuyệt vọng.

“Thiệu Bảo Toàn?”

Sơ Ngũ thử thăm dò gọi một tiếng, Thiệu Bảo Toàn nghe được giọng cô, chậm rãi ngẩng đầu lên, vẻ mặt chất phác, hai mắt vô hồn. Mãi đến tận khi nhìn thấy Sơ Ngũ thì hai mắt của cậu rốt cuộc mới có tiêu điểm, tràn ngập khao khát sáng rực. Cậu bật dậy rồi lại vì đứng lên nhanh quá mà chóng mặt một lúc, suýt thì ngã lảo quay.

Sơ Ngũ vội vàng đỡ lấy cậu, Thiệu Bảo Toàn khẩn cầu, “Chị ơi chị cứu nó giúp em với, chị không phải bác sĩ thú y sao ạ? Chị mau cứu nó đi...”

Ngũ khí cậu rất gấp gáp, như thể đang nắm lấy cọng cỏ cứu mạng vậy. Sơ

Ngũ rời mắt về phía con chó cậu ôm kia.

Đây là một chó chú vô cùng già nua, con người vẫn đục, da thịt lỏng lẻo, bộ lông đã mất đi vẻ bóng láng, thậm chí còn hơi loang lổ. Hô hấp của nó nặng nề mà thô ráp, giống như rất cực nhọc mới có thể hoàn thành một vòng hô hấp tuần hoàn vậy.

Sinh lão bệnh tử không chỉ riêng gì con người mà chó cũng như thế, đồng thời sinh mệnh của chúng nó còn ngắn ngủi hơn con người.

Sơ Ngũ chỉ nhìn một lúc đã hiểu ra, chú chó này không sống được lâu nữa.

Cô không lên tiếng, lấy chìa khóa ra mở cửa nói với Thiệu Bảo Toàn, “Vào trong trước đi.”

Chàng thiếu niên vội vàng ôm chú chó đi theo cô vào cửa hàng, “Chị ơi chị có thể cứu nó đúng không? Nó sẽ không có chuyện gì phải không?”

Sơ Ngũ nhìn dáng vẻ khẩn thiết của cậu, thực sự không đành lòng nói sự thật với cậu, cô đưa tay ra, “Đưa nó cho chị trước đi.”

Trong đôi mắt thiếu niên tràn đầy hy vọng mong chờ, cẩn thận từng li từng tí đưa chú chó trong lòng cho cô.

Con Labrador này còn nhẹ hơn so với tưởng tượng của cô, hầu như chẳng có trọng lượng gì mấy. Sơ Ngũ đặt nó lên bàn trị liệu, nó giống như người già đã vào tuổi xế chiều vậy, suy yếu vô lực, đứng cũng không yên, chỉ hơi có động tác gì đấy là đã thở hồng hộc rồi.

Sơ Ngũ vừa dịu dàng kiểm tra cho nó vừa nói chuyện, “Ngoan, đừng sợ nhé, chị sẽ nhẹ nhàng. Chị có thể nghe hiểu em nói chuyện đấy, nên em có điều gì muốn nói với cậu ấy không? Chị sẽ giúp em chuyển lời.”

Trong đôi mắt vẫn đục của Lão Hồ bỗng nhiên lóe sáng, “Chị... nói thật chứ?”

Nó thở vô cùng nặng nhọc, nói một câu ngắn như thế cũng phải dừng lại hai lần.

Sơ Ngũ gật đầu nói, “Ừ, chị không lừa em.”

“VẬY... thì quá... tốt rồi... Em... không sợ chết... em chỉ sợ... mình chết rồi... sẽ mang bí mật này theo. Sợ không có ai... quan tâm bảo vệ... chủ nhân của em.”

Nó nói đứt quãng một đoạn dài, cực kỳ mất công, Sơ Ngũ cũng không giục, chỉ kiên trì nghe nó nói, thỉnh thoảng điều khí giúp nó, để nó thoải mái hơn một chút.

“Em không cần gấp, từ từ mà nói.”

“Không được... Nếu không nói, thì... không còn thời gian nữa.” Nó hơi kích động, thở càng gấp gấp hơn.

Sơ Ngũ không dám ngắt lời nó, chỉ có thể tiếp tục nghe nó nói.

Thiệt Bảo Toàn ở ngoài nhìn tình huống bên trong qua tấm kính, trong lòng vừa lo lắng vừa phẫn nộ, nghĩ tới chuyện mới xảy ra, cậu không nhịn được sự tức giận.

Từ nhỏ bố mẹ đã đối xử bất công với em trai em gái nhưng cậu chưa bao giờ oán giận, cho dù cậu không đóng được học phí cũng không trách bọn họ, thế nên ra ngoài làm thêm, kiếm tiền học phí một kỳ rồi mới trở về đi học tiếp. Tuy thế nhưng cậu không hề cảm thấy oan ức, cậu thông cảm cho bố mẹ mình, không đành lòng để bọn họ quá vất vả. Cậu vẫn tự an ủi mình là con cả nên bố mẹ mới nghiêm khắc với cậu, cậu nhường em trai em gái một chút cũng phải thôi.

Bởi vì cậu là anh trai mà.

Vì thế từ nhỏ đến lớn cậu cũng không có quần áo mới, không mua giày xịn, quần áo đều là họ hàng để lại cho. Nhưng em trai em gái đều có quần áo mới,

thậm chí là đồ chơi mới. Khi em trai em gái ở bên ngoài chơi đùa vui vẻ thì cậu lại ở nhà nấu cơm làm việc, xuống ruộng cày bừa. Có lúc cậu cũng cảm thấy oan ức, nhưng bố mẹ chỉ nói một câu con là anh trai thì cậu lại chẳng thể nổi giận được.

Cậu là anh trai, chỉ vì cậu là anh trai. Nhưng mà anh trai nhà ai sẽ phải tự mình cực khổ kiếm tiền học phí nửa năm lại đưa hết cho em trai đi mua điện thoại đắt tiền chứ? Cậu không hiểu chiếc điện thoại hơn 9000 tệ có gì khác với 900 tệ cậu khổ sở đi giao thức ăn, cũng không hiểu rốt cuộc bố mẹ bắt công đến mức nào mới có thể cầm tiền học phí cậu vất vả kiếm được mua điện thoại cho em trai?

Cả hai đều là con trai họ cơ mà, cậu không mong họ đối xử bình đẳng nhưng cũng không thể công bằng với cậu dù chỉ một chút hay sao?

Dù đã quen với việc bố mẹ thiên vị, nhưng một khắc đó cậu vẫn không kìm được mà cảm thấy đau lòng. Cậu chẳng hề ôm ấp sự kỳ vọng gì vào bố mẹ, cũng không hi vọng bọn họ công bằng với mình. Nhưng khi cậu yêu cầu em trai đi bán điện thoại trả lại học phí cho cậu thì người nhà đều đứng về phía em trai, chỉ trích cậu không hiểu chuyện, không bảo vệ người nhà, chỉ vì lợi ích cá nhân...

Ha ha, rốt cuộc ai mới là người vì lợi ích cá nhân đây? Bắt cậu tự mình đi kiếm tiền học phí rồi để Thiệu Tường đi mua điện thoại di động, nhưng tất cả chỗ tiền đó đều chẳng phải của nó mà. Thậm chí vì yêu cầu này của cậu mà Thiệu Tường nổi trận lôi đình, đẩy cửa đi ra, sau đó còn trút giận, đập lên Lão Hồ đang nằm ở cửa mấy cái...

Lão Hồ vốn đã lớn tuổi, làm sao có thể chịu được thằng nhóc đó hành hạ như thế?

Cậu nuôi Lão Hồ đã 17 năm, từ lúc cậu bắt đầu nhớ được thì đã ở bên cạnh nó rồi, đối với người khác có thể không nhiệt tình nhưng cậu rất thân thiết với Lão Hồ. Lúc nó bị Thiệu Tường đập xong liền hôn mê bất tỉnh. Cậu như nổi điên chạy đến phòng khám trong huyện, tất cả bác sĩ đều nói với cậu không còn cách nào nữa, bí lắm rồi cậu mới nhớ đến Sơ Ngữ... Chị ấy lợi hại như vậy, nhất định có thể cứu Lão Hồ.

Sơ Ngữ ôm Lão Hồ đi ra từ trong phòng trị liệu, đối mặt với ánh mắt tràn đầy hy vọng của Thiệu Bảo Toàn, cô không dám nhìn thẳng, cô đã phụ sự hy vọng của cậu, không thể cứu được Lão Hồ.

Thiệu Bảo Toàn vừa nhìn thấy vẻ mặt của cô thì biết hy vọng cuối cùng cũng tan vỡ rồi.

Sự sụp sụp ngăn ngui qua đi, bỗng nhiên cậu tỉnh táo lại, “Xin lỗi chị, đã làm phiền chị rồi. Em biết Lão Hồ lớn tuổi, dù không bị thương cũng không sống được bao lâu nữa, chỉ là em không muốn chấp nhận sự thật này, vẫn muốn thử một lần, nhờ đâu có thể cứu được nó thì sao? Vừa này là em làm khó chị, chị không cần áy náy đâu.”

Sơ Ngữ gật đầu, ý nói cô không để trong lòng. Cô có thể hiểu được cảm nhận của cậu, Lão Hồ đối với cậu đã không chỉ là một người bạn đơn giản mà nó là người thân nhất của cậu, thậm chí còn hơn cả bố mẹ cậu bây giờ.

Đúng, bố mẹ bây giờ.

Nhớ tới trước đây Thiệu Bảo Toàn có nhắc đến bố mẹ, ánh mắt kia hạnh phúc đến vậy, nếu như không phải Lão Hồ nói, Sơ Ngữ không thể nào nghĩ tới bố mẹ bây giờ của Thiệu Bảo Toàn không phải bố mẹ ruột của cậu.

Chương 49: A Sanh

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

“... Bọn họ vẫn luôn rất bất công, chỉ là em lừa mình dối người không muốn tin tưởng thôi. Nhưng bây giờ em không tiếp tục lừa mình được nữa...”

Vành mắt thiếu niên ửng đỏ, quật cường nhìn hơi nước mờ mịt đang bốc lên. Cậu nhẹ nhàng vuốt ve Lão Hồ, một lần lại một lần như đối xử với búp bê dễ vỡ vậy.

“Kể cả nó đánh em cũng không sao, nhưng Lão Hồ lớn tuổi như vậy rồi, đã làm bạn với em 17 năm, em không hiểu sao nó có thể xuống tay độc ác như vậy! Nhưng kể cả thế bố mẹ vẫn bảo vệ nó.”

Cậu vừa nói vừa phẫn nộ, hay nói đúng hơn là vô cùng khó hiểu, tại sao người nhà chỉ trách móc nặng nề với cậu thôi vậy?

Sơ Ngữ không đành lòng nói cho cậu biết chân tướng mọi việc, người nhà đối xử với cậu như thế nhưng cậu cũng chưa từng nghi ngờ điều gì, chỉ cảm thấy rất oan ức. Điều này nói lên trong lòng cậu vẫn ôm ấp ảo tưởng được người nhà đối xử ấm áp. Nếu như bây giờ nói cho cậu biết tất cả ảo tưởng đều chỉ là của một mình cậu, hẳn cậu sẽ rất đau khổ phải không?

Tuy nhiên cậu có quyền biết chân tướng, thế nên Sơ Ngữ thử thăm dò, “Vậy em... có nghĩ đến khả năng em không phải con ruột của họ không?”

“Không thể nào!” Thiếu niên trả lời như chém đinh chặt sắt, không chút do dự, “Lúc mẹ sinh em bị khó sinh, cơ thể chịu tổn thương rất lớn, vì thế ba năm sau mới có em gái em.” Mẹ nói lúc đó vị trí thai của cậu bị ngược, cho nên bà không thể không lựa chọn đẻ mổ. Sau khi lớn lên cậu còn nhìn thấy vết sẹo kinh khủng trên bụng mẹ mình, vì thế dù phải chịu đựng sự bất công đến đâu của bố mẹ nhưng cậu chưa từng nghi ngờ mình có phải con ruột của họ không.

Có lúc thậm chí cậu còn lấy lí do “Mẹ chịu tổn thương cơ thể lớn như vậy vì cậu nên không thích cậu cũng dễ hiểu” để thuyết phục chính mình.

Sơ Ngữ nhìn cậu phủ nhận không chút do dự thì biết mình đoán không sai, đứa trẻ này có tình cảm rất lớn với bố mẹ nuôi. Cũng chẳng biết bọn họ lừa cậu như thế nào mà rõ ràng đối xử tệ với cậu như thế, nhưng Thiệu Bảo Toàn vẫn toàn tâm toàn ý tin tưởng bọn họ.

Cô thở dài, “Nếu như là con ruột, sao bọn họ lại đối xử với em như vậy chứ?”

Hô hấp Thiệu Bảo Toàn loạn nhịp, nghĩ về các hướng khác nhau nhưng cũng chỉ suy nghĩ như vậy mới lí giải được vì sao thái độ của bọn họ với cậu lại như vậy. Tuy nhiên cậu ép buộc bản thân không được nghĩ đến khía cạnh này.

“Hay là, hay là bọn họ có nỗi khổ tâm gì đấy thôi...” Cậu hoảng loạn giải thích, cũng không biết là đang thuyết phục Sơ Ngữ hay thuyết phục bản thân nữa.

Sơ Ngữ cũng không hi vọng cậu có thể lập tức chấp nhận, đột nhiên nghe thấy người nuôi dưỡng mình 17 năm không phải bố mẹ ruột, dù là ai cũng sẽ khó chấp nhận phải không? Đặc biệt cô lại không có cách nào chứng minh sự thật này, đối phương chỉ cho rằng cô đang suy đoán mà thôi.

“Vậy bây giờ em định như thế nào?”

Tâm trạng Thiệu Bảo Toàn hoảng hốt, tinh thần vẫn chưa phục hồi lại sau đợt chấn động kia, cậu ôm Lão Hồ lẩm bẩm, “Em cũng không biết, có thể sẽ tiếp tục ở lại đây đi giao thức ăn thôi. Học phí em kiếm được đều bị em trai dùng rồi, bố mẹ cũng không cho em tiền để nộp.” Ngoại trừ đi giao thức ăn, cậu còn có thể đi đâu đây?

“Vậy việc học của em làm sao bây giờ? Hiện tại là học kỳ cuối lớp 12 rồi, còn ba tháng nữa sẽ thi tốt nghiệp trung học, em muốn từ bỏ con đường học tập sao?” Bây giờ Sơ Ngữ đã biết sự thật, cô không muốn cậu vô tri vô giác

trở về căn nhà kia nữa, kể cả cô cho cậu vay tiền, nhưng về căn nhà kia thì chắc chắn số tiền ấy cũng bị lừa đi hết. Thậm chí còn phải tiếp tục chịu đựng những đả ngộ bất công nữa, trong điều kiện như vậy làm sao cậu yên tâm học tập được?

“Như này đi, bây giờ em ở Giang Thành tìm trường học tạm, chờ tới gần lúc thi thì lại về đó thi đại học.” Có khi cậu còn không đợi nổi đến lúc đấy mà trực tiếp đi tìm bố mẹ đẻ cũng nên.

Chung quy Thiệu Bảo Toàn vẫn chỉ là một thiếu niên 17 tuổi, hiện tại đang rất mơ hồ, không biết nên làm thế nào. Nghe được đề nghị của Sơ Ngũ, cậu gật đầu đồng ý theo bản năng. Bởi vì bây giờ cậu cũng không muốn trở về căn nhà kia, cậu không thể nào đối mặt bình thường với bọn họ được.

“Ồ? Tiểu Toàn, em có tóc bạc rồi này, chị nhờ giúp em nhé.”

“Thế ạ? Vâng.”

Sơ Ngũ thành công lấy được mẫu tóc của Thiệu Bảo Toàn, lén lút giữ lại. Cô cần giám định ADN của cậu để giúp cậu tìm bố mẹ đẻ.

Năm đó lúc cậu bị bố mẹ nuôi ôm đi mới có 3 tháng tuổi, mà khi ấy Lão Hồ được sáu tháng, trí nhớ tương đương với một đứa trẻ. Bởi vậy việc liên quan đến bố mẹ của Thiệu Bảo Toàn nó chỉ nhớ đứt quãng, lại trải qua nhiều năm như vậy rồi, nhiều thứ đã không còn nhớ rõ.

Nó chỉ nhớ mẹ ruột của Thiệu Bảo Toàn được gọi là “Tiểu Vân”, bố cậu hình như họ Tiểu, bọn họ gọi chủ nhân là A Sinh. Hình như hai người đều làm giáo viên, mẹ cậu dịu dàng lại rất xinh đẹp, hơn nữa nấu ăn cũng ngon. Bố cậu rất yêu hai mẹ con cậu. Nó vui vẻ chạy phía trước, hai vợ chồng đằng sau ôm đứa bé, dắt tay nhau cười... Đó chính là lúc một nhà ba người, à không, một nhà bốn người bọn họ vui vẻ nhất.

Lão Hồ vẫn cho rằng mình là một thành viên trong nhà, bởi vì “Tiểu Vân” đã từng nói, nó là anh trai, phải bảo vệ em trai thật tốt. Từ đó nó liền nhớ kỹ câu nói này, chưa bao giờ để em trai rời khỏi tầm mắt nửa bước.

Vì thế ngày đó khi nó đang tắm nắng với em trai trong sân, mẹ bọn họ về pha sữa, người phụ nữ kia ôm em trai từ trong nôi đi khỏi, nó chạy sát theo sau không dừng, từ phòng cho thuê đến nhà ga, rồi lại đuổi theo xe bus, đổi xe mấy lần thì đến một ngôi làng nhỏ.... Khoảng cách xa như vậy, mấy lần nó suýt mất dấu nhưng vẫn nhớ lời mẹ dặn dò, phải bảo vệ em trai thật tốt.

Nó ở lại cái làng kia, âm thầm bảo vệ em trai, cũng đợi bố mẹ đến đón họ về, nhưng lần đợi này thế mà đã 17 năm trôi qua. Nó đã trở nên già nua mà vẫn không đợi được bố mẹ đến đón anh em chúng nó về nhà...

Sơ Ngữ suy đoán từ lời của Lão Hồ, điều kiện bố mẹ ruột của Thiệu Bảo Toàn khá tốt, hơn nữa hai vợ chồng cũng yêu thương nhau, vì thế khi thấy đứa bé bị mất tích nhất định sẽ báo cảnh sát. Như vậy thì cục cảnh sát sẽ có thông tin người mất tích, trong kho dữ liệu sẽ có dữ liệu ADN của người này. Cô đi xét nghiệm ADN của Thiệu Bảo Toàn rồi đem so sánh với dữ liệu trong kho, chắc sẽ tìm ra được bố mẹ đẻ của cậu.

Kế hoạch của Sơ Ngữ là như thế nên cô tìm người quen trong bệnh viện nhờ họ xét nghiệm ADN cho. Kết quả hai ngày nữa sẽ có, trong thời gian này Sơ Ngữ tranh thủ đi tìm trường học cho Thiệu Bảo Toàn.

Vào thời điểm này mà chuyển trường cho học sinh lớp 12 là chuyện rất khó khăn, căn bản không có trường nào chịu nhận, Sơ Ngữ tìm hiệu trưởng trường Nhất Trung nhờ giúp đỡ mới chuyển được Thiệu Bảo Toàn vào Nhất Trung ở Giang Thành học.

Ý tứ của Sơ Ngữ cũng là muốn Thiệu Bảo Toàn nghỉ việc làm thêm, tập trung học tập, nhưng cậu không muốn để Sơ Ngữ cung cấp cho mình mãi, cho nên ngoài việc học thì cậu tìm thêm việc để làm thêm.

Sơ Ngữ không đồng ý với cậu về chuyện này, dù sao cũng chỉ còn ba tháng nữa, những thí sinh khác đều sẽ bút lên trong thời gian này, cậu còn định phân tâm đi làm thêm, chẳng phải sẽ lãng phí thời gian học tập sao? Huống chi năm ngoái cậu đã bỏ nửa năm bài vở rồi, tuy nói đã tự học nhưng dù sao cũng không thể tốt bằng học tập trên trường cùng thầy cô. Thế nên Sơ Ngữ rất kiên quyết với việc này, không thương lượng gì hết.

“Sau này em sẽ có rất nhiều thời gian kiếm tiền, nhưng thời gian để em phân đầu thi đại học chỉ có ba tháng này thôi, chị cũng chẳng thiếu tiền tiêu, có gì phải vội vã trả? Số tiền em nợ chị sau này trả cũng được, đừng vì chút chuyện này mà ảnh hưởng đến tương lai học hành của em.”

Thiệt Bảo Toàn bị cô thuyết phục, cậu an tâm học tập ở Giang Thành.

Sơ Ngữ đang chuẩn bị đi bệnh viện lấy kết quả ADN thì một vị khách bước vào cửa hàng.

Người phụ nữ đeo một cặp kính mắt màu trà, ăn mặc tao nhã đúng mực, bước đi rất chậm nhưng từng bước đều toát lên vẻ ung dung, khiến người khác không nhận ra bà bị khiếm thị.

Sơ Ngữ lại gần ôm chú chó đang cọ tới cọ lui trên đùi bà ấy lên, “A Sanh, đã lâu không gặp, em lớn thêm rồi.”

“Đợt vừa rồi bận rộn ăn Tết, người lại nhiều nên chủ nhân em không tiện ra ngoài.”

A Sanh và bà Trần là khách quen của Sơ Ngữ, tuy nhiên ngoại trừ lần đầu tiên tới vì tâm trạng A Sanh sa sút thì những lần khác tới đây phần lớn đều để uống trà tán gẫu. Sơ Ngữ rất quý người phụ nữ tao nhã này, thường mời bà ở lại, bà Trần cũng thích cô và khung cảnh nhẹ nhàng ở đây nhưng chỉ sợ bản thân quấy rầy Sơ Ngữ nên không tới nhiều. Còn A Sanh thì bởi vì Sơ Ngữ nghe hiểu nó nói chuyện nên nó rất thích chạy tới nơi này, phần lớn đều là nó dẫn bà Trần đến đây. Dù sao ngoài nơi này thì bà cũng chẳng có nơi nào khác để đi cả.

Sơ Ngữ dẫn bà Trần vào ghế sofa ngồi, sau đó đi pha trà cho bà, “Lần trước bác dạy cháu làm trà nhài, cháu làm được rồi, bác muốn nếm thử không?”

Bà Trần mỉm cười nói, “Được chứ, lúc bác bước vào đã ngửi thấy mùi trà rồi, lập tức đoán ra cháu đã làm thành công.”

“Là nhờ bác chỉ dạy cẩn thận, nếu là người khác dạy, có khi cháu cũng không học được đâu.”

Cô vừa nói vừa bung trà nhài đến rồi đặt vào tay bà Trần. Bà Trần khom lưng nhẹ tay phẩy phẩy, hương trà mát lạnh nhất thời xông vào mũi.

Bà Trần khen, “Rất tốt, cháu có năng khiếu đây, nghe bác nói một lần mà đã làm thành công, khá lắm.” Bà nâng tách trà lên, lại ngửi hương một lúc, động tác có sự tao nhã không nói nên lời. Kính mắt màu trà của bà thấp thoáng hơi nước, tuy nhiên bà cũng không nhận ra.

Sơ Ngữ thầm thở dài trong lòng, một người tốt đẹp như vậy nhưng mắt lại không nhìn thấy, không thể không thừa nhận đây là một khuyết điểm khiến người khác thương tiếc không thôi.

Dường như bà Trần nghe thấy tiếng cô thở dài, hơi mỉm cười nói, “Cháu không cần thương tiếc thay cho bác, bác chưa từng cảm thấy tiếc nuối vì không nhìn thấy. Mắt không nhìn thấy nữa bác mới cảm nhận được những vẻ đẹp trước nay chưa từng nhận ra, nghe được âm thanh người khác không nghe thấy, ngửi được mùi vị người khác không ngửi được... Thật ra bác rất hạnh phúc, chồng cũng yêu thương bác, A Sanh lại hoạt bát, mỗi ngày cắm hoa pha trà, những ngày trước bận bịu chẳng có thời gian, bây giờ lúc nào bác cũng thừa thời gian để làm việc mình thích...”

Lúc bà nói những điều này trong đôi mắt trong suốt cũng lóe lên tia sáng, có thể thấy không phải là lời nói dối. Sơ Ngữ hơi ngại ngùng, cô chỉ thấy được bất hạnh ngoài mặt của người khác nhưng lại không biết được thật ra bà chẳng để ý chút nào, còn rất hạnh phúc. Bà lạc quan như thế, cho dù đã mất con, dù mất mù nhưng vẫn sống với dáng vẻ mà bao người mơ ước còn không được.

Sơ Ngữ cảm thấy nếu cô gặp những chuyện như vậy thì không chắc có thể cởi mở thoải mái như bà.

Chương 50: Đến nhà

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Sơ Ngữ đi đến cửa cục cảnh sát Giang Thành, cô vừa mới dừng xe, Giản Diệc Thừa đã vội vã chạy từ bên trong ra. Sơ Ngữ đang định xuống thì anh phát phát tay, ra hiệu cô cứ ngồi im trên xe.

Giản Diệc Thừa mở cửa ghế lái phụ, chào hỏi đám Đại Miêu ở đằng sau, sau đó đưa một phen tư liệu cho cô.

“Điều em muốn tra anh tra ra rồi, bố cậu ấy là Tiêu Cảnh Bình, một giáo sư kinh tế học ở đại học Giang Thành. Mẹ tên là Trần Yên Vân, trước kia cũng là giáo viên ở đại học Giang Thành, hiện tại đã nghỉ dạy. Tên thật của cậu ấy là Tiêu Vân Sanh, 17 năm trước bị mất tích, vẫn chưa tìm được.”

Tiêu Cảnh Bình, Trần Yên Vân, Tiêu Vân Sanh... Vậy thì tất cả rõ ràng rồi, Lão Hồ nói ông chủ của nó họ “xiao” (1), lúc đó cô lại tưởng là Tiểu, không ngờ lại là Tiêu, còn cả tên mẹ của Thiệu Bảo Toàn là A Sanh, chứ không phải A Sinh.

(1) Tiểu phiên âm là xiào. Tiêu phiên âm là xiāo. Cách đọc gần giống nhau.

A Sanh, A Sanh... Chú chó của bà Trần không phải cũng tên là A Sanh sao? Đúng rồi, bà Trần họ Trần, tên đầy đủ là gì thì cô chưa hỏi. Lúc này Sơ Ngữ chưa suy nghĩ nhiều, chỉ nghĩ là một chuyện trùng hợp thôi, dù sao cô luôn nghĩ con trai của bà Trần đã chết nên không nghĩ đến hướng bà ấy làm thất lạc con trai.

“Cảm ơn anh nhé, lại làm phiền anh rồi.” Sơ Ngữ vừa nhận tập tư liệu kia vừa nói. Giản Diệc Thừa bất đắc dĩ cười, “Em không cần khách sáo với anh như vậy...”

Anh còn chưa dứt lời đã thấy tay cầm tài liệu của Sơ Ngũ khẽ run, liền vội vàng hỏi, “Em sao thế?”

Sơ Ngũ ngẩng đầu nhìn anh, hai mắt mở to, khó mà tin nổi thốt lên, “Thế giới này thật là nhỏ!”

Duyên phận là thứ kì diệu không thể nói thành lời.

Lúc cầm tài liệu Giản Diệc Thừa đưa cho mình, cô đã nghĩ như vậy. Dù thế nào cô cũng không thể ngờ mình đã tìm được bố mẹ ruột của Thiệu Bảo Toàn, hơn nữa còn là người cô quen.

Thế giới thật sự quá nhỏ, một đứa trẻ bị thất lạc từ bé, một người mẹ trung niên mất con, xác suất để cô gặp cả hai người nhỏ như thế nào đây? Mà lại còn đồng thời quen cả hai?

Đáng nhẽ cô phải nghĩ đến rồi chứ, bà Trần cũng họ Trần, chú chó của bà ấy thì tên là A Sanh, làm sao mà có nhiều điều trùng hợp như vậy được? Chỉ là trước kia cô vẫn cho rằng con của bà Trần chết rồi chứ không phải bị mất tích, cho nên mới không nghĩ đến hướng này.

Lúc trước A Sanh nói như thế nào? “Sau khi cậu chủ không còn nữa...” Nó không nói rõ là bị mất tích, đương nhiên Sơ Ngũ sẽ lý giải không còn nữa chính là đã chết rồi, cho nên mới xảy ra sự cố trời xui đất khiến này.

Cũng may cô không làm lỡ gì cả, ngay lúc nhìn thấy ảnh của bố mẹ Thiệu Bảo Toàn, cô lập tức nhận ra Trần Yên Vân chính là bà Trần. Chỉ có thể cảm thán thế giới này quá nhỏ mà thôi.

Sơ Ngũ đứng trước cửa nhà bà Trần, nhấn chuông.

Sở dĩ cô lựa chọn nói cho vợ chồng bà Trần trước mà không phải Thiệu Bảo Toàn vì do dự liệu có ảnh hưởng đến việc học hành của cậu không. Biết

được thân thể của mình là một bước ngoặt không nhỏ, biến cố lớn như vậy, cô không biết cậu có chịu đựng được không. Vì thế muốn thương lượng với bố mẹ cậu trước, người lớn dù sao cũng lý trí hơn, để xem bọn họ quyết định như thế nào đã.

Về phần gia đình bố mẹ nuôi thì thú thực Sơ Ngữ không muốn dính dáng gì đến bọn họ hết. Một là bởi vì thành kiến với bọn buôn người, hai là vì người nhà đó trộm đứa bé về nhưng lại không nuôi dưỡng tử tế, từ sâu trong nội tâm cô hi vọng Thiệu Bảo Toàn có thể thoát khỏi cặp bố mẹ như vậy.

Sơ Ngữ đợi không lâu lắm thì cánh cửa mở ra, người tới là một người đàn ông trung niên đeo kính, bộ dạng nho nhã lịch sự. Vị này là chồng của bà Trần, cũng chính là Tiêu Cảnh Bình. Nhiều lần bà Trần đến cửa hàng của cô uống trà đều được ông đón về nên hai người cũng đã thấy mặt nhau mấy lần.

Tiêu Cảnh Bình thấy người đến là cô còn kinh ngạc một lúc, giống như không nghĩ tới đột nhiên cô sẽ đến nhà chơi. Tuy nhiên vẫn nhiệt tình mời cô vào, “Mau vào đi, Tiểu Vân vốn đã muốn mời cháu đến đây ăn một bữa cơm nhưng chỉ sợ làm phiền công việc của cháu.”

“Hôm nay cháu không hẹn mà đột ngột đến thật là thất lễ, tuy nhiên cháu có chuyện quan trọng nhất định phải nói trước mặt hai bác.”

“Đâu ra? Cháu đến hai bác còn vui vẻ không kịp nữa là, gì mà thất lễ với không thất lễ chứ?”

Hai người vừa nói chuyện vừa bước vào phòng khách, bà Trần nghe thấy tiếng động liền ra tiếp đón, mừng rỡ ra mặt, “Sơ Ngữ à, không ngờ cháu sẽ đến đây.”

Hai người bọn họ tuy cách biệt tuổi tác khá lớn với cô nhưng nói chuyện cũng được xem là hợp, coi như là bạn vong niên đi.

Sơ Ngữ đỡ bà ngồi xuống ghế sofa, Tiêu Cảnh Bình đi chuẩn bị trái cây và pha trà, đặt đồ xuống bàn rồi ông nói, “Hai người nói chuyện đi, bác vào bếp làm cơm, buổi trưa cháu ở lại ăn cơm nhé.”

Ông cho rằng Sơ Ngữ đến là để nói chuyện uống trà với vợ mình, đàn ông như ông ngồi đây sẽ khiến hai người thấy bất tiện cho nên mới tìm cớ tránh đi.

Không chờ ông đứng dậy, Sơ Ngữ đã vội vàng nói, “Giáo sư Tiêu, bác không cần tránh đi đâu, hôm nay chuyện cháu muốn nói có liên quan đến cả hai người, thế nên bác cũng nghe cùng đi ạ.”

Lời này vừa nói ra, hai vợ chồng đều cảm thấy kỳ lạ, rốt cuộc là có chuyện gì mà lại liên quan đến cả hai người bọn họ?

Sơ Ngữ cũng không chần chừ quá lâu, nói ngay vào điểm chính, “Có phải hai người từng có một đứa con bị mất tích không ạ?”

Cô vừa dứt lời, hai vợ chồng đều thay đổi sắc mặt, khuôn mặt bà Trần trắng bệch, dù chuyện đã qua nhiều năm như vậy nhưng chuyện đứa con vẫn chạm tới nỗi đau trong lòng bà.

Tuy Tiêu Cảnh Bình cũng đau lòng nhưng ông càng lo cho sức khỏe vợ mình hơn. Sau khi con trai bị mất tích, vợ ông từng u buồn đến mức muốn tự sát một thời gian, mắt bà cũng bởi vì khóc quá nhiều mà mù vào lúc ấy. Những tháng ngày đó chỉ nghĩ lại cũng thấy kinh hãi, ông đã quên làm sao mà mình vượt qua được quãng thời gian đó. Mãi cho đến bây giờ vết sẹo này vẫn không hề khép lại, chạm đến là sẽ máu me đầm đìa.

Bọn họ mất một thời gian rất lâu mới có thể chấp nhận sự thật là con trai sẽ không về nữa, cũng tốn khá nhiều thời gian mới giúp vợ ông thoát khỏi trạng thái u sầu. Vì thế ông chưa bao giờ dám đề cập đến chuyện con trai trước mặt vợ, sợ bà lại đau khổ.

Thế nên ông vội vàng ngăn Sơ Ngữ lại, “Đừng nhắc tới chuyện con trai trước mặt bà ấy, bà ấy sẽ không chịu nổi đâu.”

Sắc mặt bà Trần hơi tái nhợt nhưng vẫn cố nở nụ cười gượng, “Xin lỗi Sơ Ngữ, chồng bác không phải có ý trách cứ cháu, chỉ là ông ấy quá lo lắng cho bác. Thực ra bác đã vượt qua khỏi kí ức đau khổ này rồi, nhưng nhắc đến A Sanh bác sẽ vẫn hơi buồn.”

Sự lạc quan hồi trước của bà không phải cố tình giả vờ để người khác quan tâm, vì thế lời này Sơ Ngữ nói ra bà vẫn tạm chấp nhận được.

“Không lừa cháu, hai bác quả thật từng có một đứa con, chỉ là duyên phận của chúng ta ngắn, nó chỉ ở bên bác ba tháng đã bị người khác bắt đi, mãi cho đến hôm nay vẫn không tìm được.”

17 năm trước, camera giám sát vẫn chưa phủ kín khắp phố lớn ngõ nhỏ nên khi đó tìm con trai bị mất tích không khác gì mò kim đáy bể, hai vợ chồng bọn họ đã tìm khắp cả nước rồi nhưng vẫn không tìm được bóng dáng của A Sanh. Vô số lần bà đã tự trách và hối hận, vì sao lúc vào nhà lấy bình sữa không ôm theo A Sanh? Nếu không thì nó cũng không bị người khác bắt cóc. Tất cả những việc này đều vì bà sơ ý bất cẩn, cho nên người bà hận nhất không phải người bắt cóc con bà mà là chính bản thân mình.

Chỉ là bà khóc đến mù hai mắt, hối hận đến nổi đứt từng khúc ruột, trời cao cũng không thấu sự hổ thẹn của bà mà trả con trai lại cho hai người.

Sơ Ngữ nhìn hai vợ chồng đang đau khổ, vội vàng nói, “Chờ chút đã ạ, hai người đừng đau lòng, hôm nay cháu đến không phải để khoét vào vết sẹo của hai bác mà là muốn nói với hai người, đã tìm được đứa bé kia rồi.”

Trong phòng khách yên tĩnh một lúc, hai vợ chồng vẫn duy trì tư thế vừa nãy, cứng ngắc xoay đầu nhìn về phía cô, vẻ không dám tin tràn ngập trên mặt, “Cháu, cháu vừa nói cái gì?”

“Cháu nói là đã tìm thấy con trai của hai người rồi!” Nói xong, Sơ Ngữ đưa tài liệu mình mang theo, “Đây là thông tin của cậu ấy cùng với kết quả giám định ADN.” Lời nói nhiều hơn nữa cũng không bằng để hai người nhìn thấy bằng chứng thuyết phục.

Hai vợ chồng vội vàng nhận lấy, tài liệu gì cũng không nhìn, Tiêu Cảnh Bình vừa thấy bức ảnh của Thiệu Bảo Toàn liền kích động nói, “Là A Sanh, là A Sanh của chúng ta, ảnh của nó hiện tại giống tôi hồi trẻ như đúc, chắc chắn không sai được.”

Tuy bà Trần không nhìn thấy nhưng vẫn cảm bức ảnh trong tay khẽ vuốt ve, nước mắt rơi đầy mặt, vô cùng cấp thiết hỏi, “Đúng là A Sanh sao? Là A Sanh của chúng ta ư?”

Chờ nghe được câu trả lời khẳng định của chồng mình rồi, bà Trần kích động không nói nên lời, trực tiếp ngắt xiu.

Trường Nhất Trung, trong phòng làm việc của hiệu trưởng, vợ chồng nhà họ Tiêu rất kích động ngồi trên ghế sofa, hai người nắm tay nhau thật chặt, giống như tiếp thêm sức mạnh cho đối phương vậy. Bà Trần đã không thể chờ đợi được nữa mà đến trường học của Thiệu Bảo Toàn, nếu không phải sợ hù dọa bọn trẻ thì hai người đã trực tiếp xông vào phòng học rồi.

“Reng reng reng...”

Tiếng chuông tan học vang lên, âm thanh này lọt vào trong tai hai vợ chồng như thể âm thanh đẹp dễ nhất thế giới vậy, nhưng đồng thời trái tim họ cũng vô cùng thấp thỏm. Nhỡ con trai không thích bọn họ thì làm sao bây giờ? Nếu con trai không muốn nhận bọn họ thì làm sao bây giờ...

Một bên khác, Sơ Ngữ đứng ở cửa phòng học của Thiệu Bảo Toàn, sau khi tan học cô sẽ lập tức nói chuyện với cậu.

Cô đã thương lượng với hai người bà Trần rồi, trước tiên cô sẽ nói chân tướng cho Thiệu Bảo Toàn để cậu thích ứng dần, nếu không họ sợ cậu không chấp nhận ngay lập tức được.

Sơ Ngữ đã đánh giá thấp khát vọng của cặp bố mẹ đã mất con nhưng lại tìm được này, sau khi tỉnh lại bà Trần cũng không chờ được mà muốn gặp Thiệu Bảo Toàn ngay lập tức. Nửa ngày còn không chờ nổi, nói chi là ba tháng để cậu thi đại học xong.

Vì thế mới xuất hiện tình huống như thế này.

“Chị ơi, sao chị lại tới đây?” Thiệu Bảo Toàn vui mừng chạy tới.

Có lẽ qua một mùa đông Sơ Ngữ mới gặp Thiệu Bảo Toàn nên bây giờ làn da ngăm đen của cậu đã trắng hơn rất nhiều, mặt mày thanh tú, dáng vẻ đẹp trai, quả thật giống hệt Tiêu Cảnh Bình. Cậu mặc đồng phục Nhất Trung, vóc người hơi gầy nhưng rất cao, cười lên như ánh mặt trời tỏa sáng, khiến người khác vô cùng yêu thích. Có thể thấy quan hệ của cậu với bạn học không tệ, đứng ở đây cũng thỉnh thoảng có người đi qua chào hỏi.

Cởi bỏ vẻ giản dị và thận trọng lúc trước, tuổi thanh xuân rực rỡ như vậy mới là dáng vẻ cậu nên có.

Sơ Ngữ mỉm cười, dắt cậu đến tòa nhà văn phòng. Dọc theo đường đi Thiệu Bảo Toàn đều nói với cô những điều hài lòng về trường học mới và chuyện lý thú với các bạn cùng lớp. Chỉ có điều Sơ Ngữ vẫn nhạy cảm phát hiện trong giọng nói vui vẻ của cậu vẫn có chút buồn bã.

Chắc là vì chuyện trong nhà nhỉ? Vì sợ cô lo lắng nên mới kiếm chuyện vui vẻ nói với cô đây mà.

“Nhớ lần trước chị nói với em chuyện có thể em không phải con ruột chứ?” Sơ Ngữ không quanh co lòng vòng, trực tiếp mở miệng nói thẳng.

Thiệu Bảo Toàn nhìn thấy sắc mặt cô khá nghiêm túc, hơi không biết làm như nào, cậu lắp bắp, “Chị...”

“Lần trước chị đã lấy một sợi tóc của em đi làm giám định ADN. Sự thật chứng minh, em không phải con ruột của bọn họ, là bọn họ bắt cóc em từ tay bố mẹ ruột.”

Chương 51: Đoàn tụ

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Tiếng ồn ào trong lớp học nháy mắt biến mất không còn tăm hơi, giống như toàn bộ thế giới đều trở nên yên tĩnh, yên tĩnh đến mức bọn họ chỉ còn nghe thấy tiếng hít thở của nhau.

Về mặt Thiệu Bảo Toàn tràn ngập kinh ngạc, không biết là khiếp sợ hay không dám tin. Mỗi một chữ Sơ Ngữ nói cậu đều nghe được, nhưng sao móc nối lại thì cậu chợt không hiểu đầu đuôi thế nào? Cái gì mà bố mẹ nuôi trộm cậu đi từ bố mẹ ruột?

Cậu hoảng hốt một lúc lâu, cuối cùng cũng tiêu hóa được những lời này, hiểu được ý tứ của Sơ Ngữ. Cậu lúng túng, “Sao lại như thế? Sao lại có thể như vậy...”

Nhưng cậu cũng không nói không thể nào chắc chắn như đinh đóng cột giống hồi trước nữa.

Sơ Ngữ lại lấy tài liệu ra đưa cho cậu, “Đây là kết quả đối chiếu ADN của em và bố mẹ ruột, không nắm chắc 100% thì sao chị dám nói với em như vậy?”

Thiệu Bảo Toàn nhìn tập tài liệu, sửng sò một lúc mới run rẩy nhận lấy. Rõ ràng chỉ là mấy tờ giấy mỏng manh nhưng tựa như mang sức nặng nghìn cân vậy, nặng nề nằm trên tay cậu. Thiệu Bảo Toàn ngó ra, nhìn trang bìa màu trắng, hoàn toàn không có dấu khí mở ra. Đường như nếu mở ra thì tất cả mọi chuyện sẽ không còn như trước nữa.

Sơ Ngữ không thúc giục cậu, cậu phải tự vượt qua cái hồ này.

Do dự hồi lâu, rốt cuộc Thiệu Bảo Toàn lấy dũng khí mở tập tài liệu trong

tay ra. Nếu như đây là sự thật thì sẽ không vì cậu do dự mà thay đổi, bất luận là bây giờ cậu có nhìn hay không thì tương lai cậu cũng sẽ phải đối mặt.

Thiệu Bảo Toàn yên tĩnh lật tài liệu trong tay, đôi vợ chồng trong hình đem lại cho cậu cảm giác rất thân thiết, dường như có một mối ràng buộc không rõ ràng nào đó, cũng chẳng biết có phải do tâm lý ảnh hưởng nên cậu mới cảm thấy vậy không nữa.

Sơ Ngữ thấy cậu xem xong vẫn vô cùng bình tĩnh, không nhìn ra trong lòng cậu đang nghĩ thế nào, cô thử dò hỏi, “Bọn họ muốn gặp em đây, chị khuyên họ ngồi trong văn phòng hiệu trưởng chờ, em muốn gặp bọn họ không?”

Vẻ mặt Thiệu Bảo Toàn vẫn như cũ, cậu không có biểu cảm gì, gật đầu, “Gặp nhau đi ạ.”

Sơ Ngữ cũng không chắc chắn bây giờ cậu đang nghĩ như thế nào, với một thiếu niên 17 tuổi mà nói đây là một biến cố long trời lở đất, dù cậu có phản ứng gì cũng đều dễ hiểu.

Hai người sóng vai nhau về phía văn phòng hiệu trưởng, còn chưa đến nơi, cửa phòng hiệu trưởng đã mở ra từ bên trong, hai vợ chồng nhà họ Tiêu gấp gấp đi tới, bà Trần cầm tay Tiêu Cảnh Bình, lo lắng hỏi, “Con trai tới rồi à? Là nó tới sao?”

Bà vẫn một mực ngồi bên trong lắng nghe, vừa nghe được bên ngoài có tiếng bước chân liền nhanh chóng chạy ra.

Tiêu Cảnh Bình kích động nhìn Thiệu Bảo Toàn, trong mắt thấp thoáng ánh lệ, “Là con trai, Tiểu Vân à đúng là nó rồi, là con chúng ta.”

Trong phút chốc nước mắt của bà Trần tuôn trào như vỡ đê, có lẽ là vì tình mẫu tử thần kỳ nên dù bà không thấy gì nhưng vẫn “nhìn” về phía Thiệu Bảo Toàn, bước nhanh tới, ôm cậu vào lòng rồi bật khóc nức nở, “Con trai của mẹ, mẹ rất nhớ con...”

Tiêu Cảnh Bình cũng bước lên trước ôm lấy hai mẹ con, giờ phút này người đàn ông kiên cường cũng không cầm được nước mắt.

Thiệu Bảo Toàn bị hai người ôm chặt, lúc đầu cậu còn cảm thấy khó hiểu và lúng túng nhưng giờ khắc này đều tan thành mây khói. Cảm nhận được giọt nước mắt nóng bỏng của bọn họ, nhận lấy sự ấm áp thân thiết mà xa lạ, cậu có cảm giác yên tâm khi được trở về bên bố mẹ, đây là cảm giác lạ lẫm cậu chưa từng được nếm trải suốt 17 năm cuộc đời.

Cậu chưa từng được hưởng cảm giác bố mẹ đối xử dịu dàng với mình, những điều bố mẹ nói với cậu nhiều nhất chính là bọn họ khổ cực thế nào, mệt mỏi ra sao, cậu thường xuyên cảm thấy hổ thẹn với bọn họ nhưng không có cảm giác ấm áp giữa bố mẹ và con cái thế này.

Giờ phút này, cậu muốn nhớ lại khuôn mặt bố mẹ đã nuôi mình 17 năm nhưng lại phát hiện trong đầu hoàn toàn trống rỗng. Thứ cậu có thể nhớ lại nhiều nhất chỉ là những ước ao được giống như em trai em gái, và khao khát muốn được bố mẹ đối xử công bằng mà thôi.

Nhưng nếu như hai người trước mặt này mới là bố mẹ ruột của cậu thì tất cả những điều này dường như không còn khó hiểu.

Trong lòng Thiệu Bảo Toàn hơi thất vọng rồi lại có cảm giác giải thoát như trút bỏ gánh nặng. Cậu đã mang lòng hổ thẹn mà sống suốt mười mấy năm, đó là một chuyện rất mệt mỏi.

Nhìn ba người nhà bọn họ đoàn tụ, Sơ Ngữ không nhịn được vui mừng thay bọn họ, lúc này Giản Diệc Thừa gọi điện tới, “Anh đến rồi, em đang ở đâu?”

Sơ Ngữ cầm điện thoại di động, nhìn xuống dưới tầng thì quả nhìn thấy bóng dáng anh.

“Anh nhìn lên đi, tầng bảy ý.”

Giản Diệc Thừa ngẩng đầu, nhìn thấy Sơ Ngữ đang vẫy tay với anh.

“Anh thấy rồi, bây giờ anh lên đây.”

“Vâng, em chờ anh.”

Vừa nãy cô có gọi điện cho Giản Diệc Thừa, để anh đến nhà cô đưa Lão Hồ tới đây. Lão Hồ đáng thương bảo vệ cậu chủ mười mấy năm, bây giờ đã đến lúc nhắm mắt xuôi tay rồi. Vốn là nó sắp không chịu được nữa, nhưng khi nghe Sơ Ngữ có thể tìm được người nhà của cậu chủ thì bỗng nó rất kiên cường, từ đầu đến cuối không hề buông bỏ.

Về nhà với cậu chủ chính là chấp niệm cả đời của nó, giờ đây điều này sắp thực hiện rồi nên nó nhất quyết cắn răng chịu đựng.

Mà bây giờ chính là thời khắc người một nhà bọn họ đoàn tụ, thế nên Sơ Ngữ vội vàng gọi điện để Giản Diệc Thừa đưa Lão Hồ tới.

Hai ngày nay Lão Hồ không nuốt nổi cơm, bây giờ sức lực để mở mắt cũng không có, nếu không phải nhìn thấy lồng ngực nó vẫn phập phồng, có lẽ sẽ thật sự cho rằng nó đã chết.

Sơ Ngữ cẩn thận từng li từng tí bế nó từ tay Giản Diệc Thừa, “Lão Hồ, Lão Hồ, em kiên trì thêm chút nữa, bố mẹ các em đến đón em rồi đây.”

Vừa nói xong câu này, hai mắt Lão Hồ đột nhiên mở ra, ánh mắt tỏa sáng, thậm chí còn hơi chuyển động đầu, tìm kiếm bóng người của chủ nhân.

Đây là giây phút tinh tảo cuối đời của nó.

Lúc này Tiêu Cảnh Bình đang đứng đối diện Sơ Ngữ, bởi vậy ông nhìn thấy cô ôm con chó chạy tới đầu tiên. Thời gian trôi qua, Lão Hồ cũng không giống bộ dạng khi bé nữa, thậm chí còn chẳng thấy nét nào giống trước đây. Nhưng cảm giác quen thuộc này vẫn khiến Tiêu Cảnh Bình nghi ngờ một lúc, “Tiểu Hồ?”

Thiệu Bảo Toàn nhìn sang theo tầm mắt của ông, vui vẻ nói, “Lão Hồ, cậu

cũng tới rồi à?”

Bà Trần không nhìn thấy gì vội nắm tay Tiêu Cảnh Bình, “Ông nói là Tiểu Hồ sao?” Ngày con trai mất tích, Tiểu Hồ cũng không thấy đâu, cảnh sát nói có thể là nó chạy theo bọn buôn người rồi, cũng có thể đã bị giết. Từ đó về sau nhà bọn họ cũng không nuôi chó nữa, ngoại trừ con chó dẫn đường cho người mù mà mấy năm trước một người bạn tặng.

Tiêu Cảnh Bình chần chừ, “Khá giống nó nhưng tôi cũng không chắc chắn.” 17 năm rồi, hiện tại Tiểu Hồ chắc cũng đã 18 tuổi, tuổi thọ của chó rất hiếm khi dài như vậy.

Nhìn thấy ánh mắt do dự của bọn họ, Sơ Ngữ giải thích, “Là nó đấy ạ, không sai đâu, năm đó nó rất khó khăn đuổi theo bọn buôn người, cuối cùng ở lại cùng Tiểu Toàn trong thôn kia. Nó vẫn luôn bảo vệ cậu bé, chờ hai bác đến đón bọn họ. Nó từ Tiểu Hồ đã lớn lên thành Lão Hồ rồi, hiện tại rốt cuộc nó cũng đợi được thời khắc gia đình đoàn tụ.”

Mọi người nghe xong đều thay đổi sắc mặt, bà Trần che miệng, không kìm nổi nước mắt, bà lần mò tìm đến chỗ Lão Hồ, “Tiểu Hồ, cảm ơn con, thật sự cảm ơn con...”

Tiêu Cảnh Bình cũng ghen ngào, “Hoan nghênh con về nhà, A Sanh, Tiểu Hồ, hoan nghênh các con về nhà, chúng ta đến đón các con đây...”

Nghe được câu này, trong đôi mắt vẫn đục của Lão Hồ chậm rãi nổi lên hơi nước.

17 năm, rốt cuộc nó cũng chờ được câu nói này.

Thiệu Bảo Toàn cũng không biết còn có chuyện như thế, cậu sững sờ trong chốc lát mới hỏi, “Vì thế, Lão Hồ thực ra là vì bảo vệ em nên mới xuất hiện ở đó?”

Cậu vẫn cho rằng nó chỉ là một con chó hoang, khi đó mẹ nuôi còn nói Lão Hồ là một con chó hoang không sạch sẽ, không cho cậu nuôi. Tuy nhiên Lão

Hồ vẫn buống bình canh giữ trước cửa nhà họ, đuổi cũng không đi, sau đó lâu dần thành quen, bố mẹ cũng mặc kệ nó ở nhà.

Nhưng lại không ngờ rằng, ban đầu Lão Hồ đi theo cậu đến đó. Thế nên đúng là bản thân từng bị bắt cóc sao? Bị bắt cóc từ trong tay bố mẹ ruột?

Tâm trạng Thiệu Bảo Toàn hết sức phức tạp, không biết trong lòng có cảm giác gì.

“Được rồi, gia đình đoàn tụ thì mau chóng chụp một bức ảnh lưu làm kỷ niệm nào.” Sơ Ngữ vui vẻ thay bọn họ, muốn chụp ảnh vào lúc này vì thời gian của Lão Hồ không còn nhiều, có thể một giây sau nó sẽ rời bọn họ mà đi. Thế nên khi nó còn sống, hãy cùng lưu lại khoảnh khắc gia đình đoàn tụ này đi!

Như vậy Lão Hồ cũng sẽ không còn gì tiếc nuối nữa.

Tiêu Cảnh Bình đưa tay nắm lấy vai con trai và vợ mình, Thiệu Bảo Toàn và bà Trần cùng nhau ôm Lão Hồ, trên mặt mỗi người đều tràn ngập vui vẻ, vĩnh viễn lưu lại khoảnh khắc này.

Vì để cho gia đình bọn họ có không gian riêng, Sơ Ngữ và Giản Diệc Thừa tạm thời rời khỏi đó, hai người sống vai đi dạo trong sân trường.

“Sau khi tốt nghiệp, đây là lần đầu tiên anh về trường học phải không?” Sơ Ngữ hỏi.

Giản Diệc Thừa gật đầu, “Là lần đầu tiên. Bốn năm đại học đều ở nơi khác, nửa năm trước về đây làm việc lại quá bận, không có thời gian đến đây.”

Sơ Ngữ cảm thán, “Bây giờ suy nghĩ lại thì thật ra quãng thời gian cấp ba chính là khoảng thời gian đơn thuần và phong phú nhất, cũng vui vẻ nhất.” Lên đại học, bọn họ đều trở nên yên tĩnh hiểu chuyện hơn, không còn ngây ngô thuần khiết như hồi cấp ba nữa.

Giản Diệc Thừa tán thành, lại nói, “Tuy nhiên là ai thì cũng sẽ phải trưởng thành, tiến về phía trước sẽ gặp được những con người mới, hoàn cảnh mới, sự việc mới. Giống như gia đình Lão Hồ vậy, chẳng lẽ em không vui vẻ thay bọn họ sao?”

Sơ Ngữ nhìn theo hướng anh chỉ thì thấy gia đình họ ở trên tầng, cô cảm khái, “Là cảm thấy vui mừng cho cả nhà bọn họ, người một nhà đoàn tụ, còn khoảnh khắc nào đáng cảm động hơn chứ. Đúng rồi, bà mẹ nuôi bắt cóc Tiểu Toàn thì phải xử lý như thế nào?”

“Tội của bà ta xét vào diện lừa đảo, không phải buôn người nên sẽ phán 5 năm tù giam trở xuống.”

“Không phải chứ, bà ta bắt cóc con nhà người khác, khiến cậu bé chia lìa với bố mẹ mình 17 năm, cũng chỉ xử như thế thôi sao? Lợi cho bà ta quá rồi!” Sơ Ngữ cảm thấy pháp luật thật sự quá nhân từ với con người!

Giản Diệc Thừa gật đầu, “Đúng vậy, đối với những bố mẹ có con bị bắt cóc thì những kẻ buôn người này chết cũng chẳng hết tội. Thế nhưng pháp luật quy định như vậy, anh cũng không có cách nào.”

Nhìn Sơ Ngữ vẫn đang bức bối, Giản Diệc Thừa an ủi cô, “Bọn họ đã may mắn lắm rồi, gặp được em, trời đưa đất đẩy mới giúp bọn họ đoàn tụ. Còn rất nhiều gia đình khác lạc mất con, có thể cả đời cũng không được gặp lại con mình đâu. Còn có những đứa trẻ bị bọn buôn người tàn nhẫn hãm hại, khiến chúng bị gãy tay gãy chân, phải sống trên đường phố ăn xin qua ngày...”

Đúng, bọn buôn người chính là khối u ác tính của xã hội này, khiến bao nhiêu gia đình tan nát, đau khổ không nói nên lời.

Sơ Ngữ cảm thấy rất khó chịu, cô oán hận nhìn Giản Diệc Thừa, “Anh có cảm thấy mình cực kỳ không có năng khiếu an ủi người khác không? Rõ ràng là anh đang an ủi mà sao em càng cảm thấy tức giận vậy?”

Giản Diệc Thừa: “...”

Chương 52: Hiệu thuốc

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

“Bảo Toàn đã rời đi một tuần rồi, nó sẽ không về thật à?”

“Không về càng tốt chứ sao, cũng không phải con ruột của chúng ta, nhà bót một miếng ăn không ngồi rồi, tôi vui còn không kịp đây!”

“Nói vớ vẩn cái gì thế? Để nó ở nhà sau này còn giúp đỡ Tiểu Tường được, nó ăn cũng không tốn bao nhiêu, lại còn có thể kiếm tiền giúp đỡ chúng ta, tốt thế còn gì.”

“Nhưng mà Tiểu Tường không muốn nhìn thấy nó, cũng không thể để một đứa con hoang làm con mình khó chịu chứ?”

“VẬY CŨNG KHÔNG ĐƯỢC, BẢO TOÀN PHẢI Ở NHÀ CHÚNG TA MẤY NĂM NỮA. THẦY BÓI NÓI RỒI, PHẢI CHỜ NIẾP NIẾP VỚI TIỂU TƯỜNG QUA MƯỜI TÁM TUỔI MỚI AN TOÀN. ÔI! Nếu không phải mấy đứa trẻ trước của chúng ta đều không giữ được, tôi cũng không phải lén bắt nó về đây. Thầy bói nói phải đến nhà quý nhân tìm đứa trẻ có mệnh cứng để trấn, nếu không chúng ta sẽ không giữ được con. Ông xem, Bảo Toàn, Bảo Toàn, nó quả nhiên đã bảo toàn cho chúng ta một đôi trai gái.”

...

Người bên trong vẫn còn nói gì đó nhưng Thiệu Bảo Toàn không nghe được nữa, cậu hồn bay phách lạc rời khỏi đó, rõ ràng lòng đã hoàn toàn chết lặng nhưng vẫn hết sức đau đớn.

Hôm nay cậu trở về vốn là muốn ngả bài với bố mẹ nuôi, làm rõ thân thế của mình. Mặc dù người phụ nữ kia bắt cóc cậu từ tay bố mẹ ruột nhưng dù sao cũng đã có ơn nuôi dưỡng cậu 17 năm. Trước khi biết thân thế của mình,

cậu vẫn coi bọn họ là bố mẹ ruột, là những người thân nhất của mình. Muốn cậu lập tức cắt đứt phần tình cảm này, cậu thực sự không làm được.

Một bên là bố mẹ ruột chờ đợi cậu 17 năm, một bên là bố mẹ nuôi bắt cóc cậu nhưng đã nuôi dưỡng cậu 17 năm, bên lý bên tình khiến tâm trạng hiện tại của cậu vừa phức tạp vừa mâu thuẫn, không biết đối mặt với mọi thứ như thế nào.

Tuy nhiên cuối cùng cậu vẫn quyết định đích thân đi hỏi bố mẹ nuôi tại sao trước đây lại bắt cóc mình. Nếu như bọn họ có nỗi khổ tâm trong lòng, cậu có thể sẽ tha thứ, dù sao cũng không phải bà ta muốn bán cậu cho bọn buôn người nên mới bắt cóc, hoặc có lẽ bà ta thật sự có nỗi khổ tâm thì sao? Còn có thể không phải do bà ta bắt cóc mình mà là cứu mình từ tay một người khác nữa thì sao?

Cậu ôm ấp tâm lý cầu may như vậy, để bố mẹ đưa cậu về thôn nhà họ Thiệu. Lúc cậu xuống xe còn bảo bố mẹ chờ mình trong xe một lúc, để cậu nói trước với bố mẹ nuôi đã. Bởi vì cậu sợ bố mẹ để tự nhiên tới chơi sẽ làm bố mẹ nuôi không thích. Nhưng cậu ngàn lần cũng không ngờ mình lại nghe được đoạn đối thoại như vậy.

Thì ra, đây chính là chân tướng, là nguyên nhân bọn họ bắt cóc cậu, là lý do dù không thích cậu nhưng vẫn nuôi cậu suốt 17 năm...

Sự hoảng sợ, luống cuống lẫn buồn bã lấp đầy cõi lòng cậu, hai mắt chua xót nhưng lại không khóc nổi. Cậu nhanh chóng chạy đến cạnh xe, mở cửa ngồi vào.

Bà Trần ngồi phía sau xe hơi kinh ngạc, “A Sanh... Tiểu Toàn, sao nhanh như vậy con đã trở lại rồi?” Bà sợ con trai không kịp thích ứng nên vẫn chưa đổi tên cậu, chờ cậu chấp nhận rồi nói sau.

Thiệu Bảo Toàn bỗng nhiên ôm lấy bà, đầu tựa vào bả vai bà. Bà Trần mừng rỡ khôn xiết, đây là lần đầu tiên con trai thân thiết với bà như thế.

“Bố, mẹ, chúng ta về thôi, sau này con sẽ chỉ là Tiêu Vân Sanh, không phải

cái gì mà Thiệu Bảo Toàn nữa.”

Bà Trần kích động đến nỗi nước mắt lăn dài, ngoại trừ hai chữ bố mẹ đang trước bà cũng không nghe được gì khác nữa, con bà đã nhận bà rồi, gọi bà là mẹ rồi....

Tiêu Cảnh Bình cũng xúc động như vậy, chỉ là ông ngồi đằng trước lái xe nên không tiện ôm hai mẹ con. Đồng thời ông cũng nhận ra chuyện này con trai trở về hình như đã chịu đả kích gì đó, nếu không cũng sẽ không quyết định nhanh đến vậy. Tuy rằng ông cũng hi vọng con trai mau chóng trở lại bên cạnh bọn họ, vạch rõ giới hạn với người nhà kia, nhưng ông cũng không muốn con mình phải chịu tổn thương gì hết.

Cũng chỉ có bố mẹ ruột mới suy nghĩ cho con cái như vậy mà thôi.

Sau khi Thiệu Bảo Toàn đã quyết định thì cũng không do dự nữa. Tiêu Cảnh Bình bảo cậu yên tâm học hành, những chuyện khác cứ để ông lo.

Dựa vào năng lực của nhà họ Tiêu, chỉ cần tìm được con trai thì những chuyện vụn vặt khác đều không thành vấn đề. Cân nhắc đến tâm trạng của Thiệu Bảo Toàn, tuy rằng ông rất căm hận người nhà họ Thiệu nhưng cũng không làm chuyện gì khác mà chỉ nói toàn bộ chân tướng cho cảnh sát.

Tất cả đều giao cho pháp luật xử lý.

Lúc này nhà họ Thiệu mới biết Thiệu Bảo Toàn đã tìm được bố mẹ đẻ, không thể che giấu chuyện 17 năm trước nữa, đồng thời mẹ Thiệu còn phải đối mặt với khả năng vào tù.

Người nhà họ Thiệu cực kỳ hoảng sợ, bọn họ muốn tìm Thiệu Bảo Toàn cầu xin cho mẹ Thiệu. Bọn họ biết nói như thế nào để khiến cậu mềm lòng, trước đây đã vô số lần như vậy rồi, chỉ cần giả vờ đáng thương với cậu, cậu nhất định sẽ áy náy, sau đó bọn họ bảo gì liền làm đấy.

Nhưng làm sao Tiêu Cảnh Bình có thể cho bọn họ cơ hội đến gần đưa con trai mà ông vất vả lắm mới tìm được? Khoảng thời gian đó Tiêu Vân Sanh đi

học hay tan học đều có xe đưa đón, là ông bà nội tự mình ra trận bảo vệ cậu. Vất vả lắm mới tìm được cháu trai đích tôn, hai ông bà còn ngậm trong miệng sợ tan, nâng trong tay sợ vỡ đây này, vậy nên đều chú ý bảo vệ cậu thật tốt.

Người nhà họ Thiệu không đến gần Tiêu Vân Sanh được liền đi tìm bà Trần, ôm lấy bắp đùi bà bắt đầu khóc, “Tôi nuôi nó đã 17 năm, không có công lao thì cũng có khổ lao chứ! Ôn sinh thành không bằng dưỡng dục, tôi...”

Không chờ bà ta nói xong, bà Trần đã tức giận, “Không cho nó ăn no mặc ấm thì nuôi dưỡng cái gì hả? Nhà chúng tôi dù không có cơm ăn cũng sẽ cho nó mặc đủ. Nó vốn nên hưởng thụ tất cả những điều tốt nhất trên đời này, có bố mẹ yêu thương đùm bọc, tiếp nhận nền giáo dục tốt nhất! Nhưng cũng vì tư tâm của bà mới khiến nó chịu nhiều cực khổ như vậy, hầu hạ làm lụng cho cả nhà các người, còn phải tự mình làm thêm kiếm tiền học phí! Tôi mang nặng đẻ đau nó mười tháng không phải để gia đình các người chà đạp như thế!”

Đó là lần đầu tiên Sơ Ngữ nhìn thấy bà Trần tức giận, trong ấn tượng của cô, xưa nay bà đều là người nho nhã điềm tĩnh, không ngờ cũng có khía cạnh thế này. Quát âm lên nhưng lại khiến người khác cảm thấy sau lưng bà là hào quang tỏa sáng.

Người mẹ một lòng bảo vệ con trai là tốt nhất trên đời này!

Sự việc đã chắc như đinh đóng cột, nhà họ Thiệu không thể làm gì được nữa. Ngày mẹ Thiệu bị bắt giam, bà Trần mời Sơ Ngữ đến nhà bọn họ ăn cơm. Cô nhìn thấy Tiêu Vân Sanh rất bình tĩnh, còn ra dáng cậu chủ mà tiếp đãi cô, Sơ Ngữ cũng đoán được cậu đã hoàn toàn buông xuôi rồi, không có phản ứng gì cả.

Sơ Ngữ chỉ hi vọng chuyện này sẽ không tạo thành ảnh hưởng gì với cậu, khổ trước sướng sau, chàng trai trẻ hãy cố lên!

“Con về đến đâu rồi?”

“Con vừa vào thang máy, sắp đến nhà rồi.”

“Đừng về vội, qua hiệu thuốc một chuyến mua thuốc bỏng đi, lúc rán cá mẹ con bị mỡ bắn vào tay.”

“Có nặng không bố? Có cần đi bệnh viện không ạ?”

“Không nghiêm trọng lắm, sưng đỏ một chút thôi.”

Nghe vậy, Sơ Ngũ ra khỏi thang máy, mang theo đại quân một mèo ba chó của cô đi về phía hiệu thuốc.

Bởi vì không vội lắm nên cô đi bộ đến hiệu thuốc ở con ngõ phía sau. Lúc Tết cô cũng đã tới đây một lần, thái độ của ông chủ rất tốt, vẫn để lại ấn tượng khó phai cho cô. Vì thế dù phải đi xa hơn một chút nhưng cô cũng muốn đến chỗ này mua thuốc.

Vẫn là ông chủ lần trước nhưng trong hiệu thuốc còn hai người khác đang mua thuốc. Lúc Sơ Ngũ đi vào một người đang cầm gói thuốc cảm, người còn lại quét mã trả tiền.

Trong phút chốc Sơ Ngũ cảm thấy hơi kỳ lạ nhưng không nghĩ ra chỗ nào kỳ lạ.

Lúc này ông chủ nói với cô, “Mời vào, cứu được con chó lần trước không?”

Thì ra ông chủ vẫn nhớ cô, Sơ Ngũ thấy rất vui vẻ, cười nói, “Cứu được rồi, cũng nhờ thuốc của ông cả. Tiểu Bạch lại đây, chào ông chủ một cái đi.”

Cô ôm lấy Tiểu Bạch, nó nghe lời sủa “gâu” một tiếng với ông chủ, khiến ông bật cười, “Chú chó này thật thông minh.”

“Đúng vậy, bị cả đám trẻ con bắt nạt, không thông minh thì chắc cũng không sống nổi đâu.” Sơ Ngũ cười nói.

Hàn huyền vài câu, Sơ Ngữ mới nhớ mình đến mua thuốc, cô vỗ đầu, “Ông xem tôi này, cứ mãi nói chuyện liên quên chuyện chính. Ông lấy giúp tôi tuýp thuốc bỏng đi.”

“Người trong nhà bị bỏng hả?” Ông chủ vừa quay đầu lấy thuốc vừa hỏi, “Muốn loại 10 tệ hay 15 tệ?”

“15 tệ đi.” Dừng một chút lại nói tiếp, “Mẹ tôi bị bỏng lúc rán cá, chắc là đoán hôm nay tôi về nên làm món ngon, bình thường bọn họ cũng không ăn cá.”

Ông chủ đưa thuốc cho cô, cười nói, “Bố mẹ đều như vậy mà, đều muốn cho con mình ăn ngon. Cô không sống với bố mẹ sao?”

“Không ạ, chỗ tôi làm việc hơi xa nhà nên thuê nhà trọ gần đây ở, chủ nhật mới về đây.” Sơ Ngữ trả tiền, tạm biệt ông chủ, “Tôi về đây, hôm nào lại nói chuyện tiếp nhé.”

“Được, đi thông thả nhé.” Ông chủ phát tay.

Sơ Ngữ ra khỏi hiệu thuốc, đi về nhà, trên đường vẫn không nhìn được quay đầu nhìn hai người trẻ tuổi kia đi về hướng nào. Trong lòng cô có mỗi nghi ngờ không nói rõ được, kỳ lạ, rốt cuộc là không đúng chỗ nào nhỉ?

“Chị nghĩ gì thế Ngôn Ngôn?”

Đại Miêu nằm trên lưng Nhị Lang Thần, hưởng thụ ghế dựa dành riêng cho mình.

Sơ Ngữ nhìn nó một chút, bỗng nhiên nảy ra một ý tưởng, cô cười híp mắt lại gần Đại Miêu, “Đại Miêu ngoan, Đại Miêu giỏi, Đại Miêu thông minh dễ thương nhất thế giới... Giúp chị một chuyện nhé!”

Đại Miêu được cô khen ngợi thì vô cùng vui sướng, nó ngẩng đầu, lằng lằng nói, “Chuyện gì ạ? Chị nói đi!”

“Em đi theo sau hai người kia xem bọn họ làm gì nhé.” Cô luôn cảm thấy hai người kia có gì đấy rất kỳ quái.

Hai mắt Đại Miêu sáng lấp lánh, đồng ý luôn, “Không thành vấn đề!” Là một con mèo có kinh nghiệm trinh sát, chuyện giải cứu con tin bị bắt cóc nó cũng tham gia rồi, việc này quá đơn giản!

“Đợi một chút.”

Đại Miêu đang định đi thì Sơ Ngũ gọi nó lại, chỉ vào đầu tường đối diện, “Đi từ trên này đi, chú ý bí mật, tuyệt đối đừng để người ta phát hiện.”

Nếu không phải chỉ mỗi nó đi được trên tường, cô sẽ để Nhị Lang Thần hoặc A Bô đuổi theo. Mặc kệ hai người kia có vấn đề hay không, cứ kiểm tra một lần cho chắc.

Đại Miêu đáp lại rồi cong lưng nhảy mấy cái, nhanh như tia chớp xuất hiện trên đầu tường. Nó rón rén men theo bức tường, đuổi theo hai người trẻ tuổi kia.

Sơ Ngũ nhìn nó đi xa, sau đó thấp giọng nói với mấy con còn lại, “Đi thôi, chúng ta về trước.”

“Mua tuýp thuốc bỏng mà sao lâu thế? Ồ? Đại Miêu đâu rồi? Con không dẫn nó về à? Mẹ còn làm cá cho nó đấy.”

Sơ Ngũ không biết giải thích việc cô để Đại Miêu đi theo dõi hai người kia như thế nào, chột dạ cười, “Không sao, con ăn thay nó.”

“Không được, mẹ làm riêng cho nó mà, con đóng gói lại mang cho nó đi.”

Sơ Ngũ: “...” Thật sự là mẹ ruột!

Chương 53: Xác nhận

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Sơ Ngữ ăn cơm ở nhà xong, lại đợi hơn hai tiếng nữa mà Đại Miêu vẫn chưa quay lại. Cô hơi sốt ruột, sợ nó xảy ra chuyện gì bất ngờ, đang chuẩn bị đi ra ngoài tìm nó thì Đại Miêu hấp tấp chạy về.

Sơ Ngữ vội vã ôm lấy nó, kiểm tra từ trên xuống dưới một lần, thấy trên người nó không có vết thương mới thở phào nhẹ nhõm, “Không xảy ra chuyện gì chứ? Sao em đi lâu thế?”

“Em làm việc mà chị còn không yên tâm ư?” Đại Miêu kiêu ngạo ngẩng đầu, vẻ mặt đầy tự hào báo cáo thành quả lần này của mình với cô.

“Em nhìn thấy hai người bọn họ bước vào một căn nhà, em nhớ kỹ lời chị dặn không được để cho người khác phát hiện nên không dám đi vào theo bọn họ. Em rất thông minh nhảy lên bức tường bên trên căn nhà rồi bò vào theo đường cửa sổ.” Còn chuyện lúc nó nhảy lên suýt bị ngã thì thôi khỏi nói đi, bảo vệ hình tượng anh dũng của bản thân trong lòng Sơ Ngữ!

“Ai biết đây là cửa sổ nhà vệ sinh, ôi mẹ ơi cái mùi kia, suýt ngạt chết em rồi!”

Đại Miêu khoa trương phẩy phẩy mũi, vẻ mặt đầy ghét bỏ. Sơ Ngữ mặc kệ nó pha trò, cũng không giục nó nói chuyện chính, đây chính là tật xấu của nó, bất cứ chuyện gì vào trong miệng nó đều như có thể biến thành Bình thư (1) vậy. Thêm mắm dặm muối, giọng lên cao xuống thấp, chuyện nhỏ tí xiu cũng kể như kiểu đi đến đầm rồng hang hổ không bằng.

(1) Bình thư: một hình thức văn nghệ dân gian của Trung Quốc, khi kể một câu chuyện dài dùng quạt, khăn làm đạo cụ.

“Căn nhà của bọn họ quá nhỏ, em mà đi ra sẽ bị bọn họ phát hiện ngay. Vì thế em chỉ có thể nhìn cái mùi kinh khủng ấy, ngồi xỏm trên bồn cầu của bọn họ, nhìn ra ngoài qua khe cửa. Hai người đang xiêu vẹo nằm trên giường, một người cầm cái ống kỳ quái vào chiếc lọ, lấy một thứ từ trong túi ra...”

Lúc này Sơ Ngữ ngắt lời nó, cô lấy một gói thuốc cảm ra, “Nhìn như này sao?” Mấy chiếc túi đóng gói màu xanh lục, gần giống với gói mà cô thấy hai người kia mua ở hiệu thuốc.

Đại Miêu lập tức gật đầu, “Đúng, chính là cái này, sao chị cũng có thể Ngôn Ngôn?”

Sơ Ngữ gật đầu, “Trước tiên em cứ nói tiếp đi.”

Đại Miêu liền tiếp tục, “Em nhìn thấy bọn họ xé một cái túi ra, đổ một ít trên cái ống, sau đó cầm bật lửa đốt rồi mỗi người lần lượt thay phiên nhau hút cái đấy. Em thấy bọn họ hút xong thì dáng vẻ rất thoải mái, hai người đều nhắm mắt lại vô cùng hưởng thụ nói “thật sướng khoái”...”

Chỉ nghe đến đây Sơ Ngữ đã rõ ràng, dự cảm không tốt của cô đã đúng rồi, thứ hai người kia mua căn bản không phải là thuốc cảm mà là ma túy. Còn thứ bọn họ dùng để hút kia, mọi người hay gọi đó là “giấy bạc”.

Methamphetamine, tên thường gọi là đá, một loại ma túy.

Chẳng trách cô thấy bộ dạng bọn họ rất uể oải, ngáp lên ngáp xuống, đây là biểu hiện thường thấy của con nghiện.

Đúng rồi, ông chủ hiệu thuốc kia nữa, có thể buôn bán ma túy như vậy sợ rằng cũng chẳng phải hạng người tốt đẹp gì. Sơ Ngữ cảm thấy rất khó tin, một người thân thiện dễ gần như vậy mà lại làm loại việc kia, câu nói “đừng trông mặt mà bắt hình dong” quả nhiên có đạo lý mà. Cô vốn nhìn người rất chuẩn nhưng không ngờ lần này cũng nhầm.

Sơ Ngữ cũng biết về ma túy, con nghiện đều là những người vô cùng nghèo và hung ác, họ có thể làm bất cứ chuyện gì. Nhưng một khi cô đã phát hiện

điều này thì không thể nhắm mắt làm ngơ được. Dưới cái nhìn của cô, ma túy là một thứ rất nguy hại với xã hội, bao nhiêu người đã vì nghiện ma túy mà tan cửa nát nhà? Độ tuổi trung bình nghiện ma túy rất trẻ, nhiều thanh thiếu niên nghe theo lời dụ dỗ rồi hút thử, kết quả nghiện không thể cai nổi, hủy hoại cuộc sống của chính mình.

Vì thế đối với cô, người nghiện ma túy và người cung cấp ma túy đều chẳng có gì khác nhau hết, đều là những thành phần ung nhọt của xã hội, hại vô số gia đình tan vỡ, vợ con ly tán.

“Ngôn Ngôn, Ngôn Ngôn, chị mau khen ngợi em đi, em lợi hại lắm nhé. Em chờ hai người kia ngủ rồi liền trộm một ít “thuốc” của bọn họ, chị xem, có phải em rất giỏi không?”

Nó chìa một móng vuốt ra trước mặt Sơ Ngũ, cô bình tĩnh nhìn lại, trên móng vuốt quả nhiên có dính một ít bột màu trắng nhỏ li ti.

Sơ Ngũ vô cùng mừng rỡ, “Đại Miêu, em thực sự rất lợi hại! Nhưng mà em có chắc không bị bọn họ phát hiện không?”

“Không bị không bị, em chờ bọn họ ngủ thiếp đi mới trộm, chỉ trộm một chút thôi, sẽ không phát hiện được.”

“Đại Miêu giỏi quá! Chị biết em lợi hại nhất mà!”

Đại Miêu được cô khen ngợi thì vô cùng vui vẻ, nó híp mắt, hưởng thụ niềm vui sướng.

Sơ Ngũ cầm một cái túi nhỏ, cẩn thận nhặt những “chứng cứ” kia. Sau đó buộc kín lại rồi để vào trong ví.

“Đại Miêu, đi thôi, chị tắm rửa cho em.” Mèo hay thích liếm móng vuốt, phần móng dính ma túy của nó nếu không được rửa sạch sẽ thì cô cũng không yên tâm cho nó liếm.

Đại Miêu vốn không thích tắm rửa, nhưng lần này nghe Sơ Ngũ nói lý do

xong thì cũng ngoan ngoãn để cô rửa sạch. Nó cũng là một con mèo có chí hướng đấy nhé, vô cùng yêu quý sinh mệnh, nhất quyết tránh xa ma túy!

Bởi vì phát hiện ra chuyện bất ngờ như vậy nên hôm nay Sơ Ngữ sẽ không về nhà trọ mà ở lại đây. Điều này dường như làm bố mẹ cô rất vui vẻ.

“Miêu Miêu ơi, cá khô làm xong rồi, con muốn ăn không? Nếu sữa không đủ thì bà rót thêm cho. Ôi Tiểu Bạch nữa, cháu gái lớn của bà, sao nhìn lại đáng yêu thế chứ, khiến người khác yêu thích chết mất thôi! Cả cháu trai lớn Nhị Lang Thần nữa, mau tới đây, hôm nay bà phần cho cháu hai cái đùi gà đấy! A Bố cũng thế...”

Sơ Ngữ bắt lực nuốt nước bọt, từ sau khi Giản Diệc Thừa về nhà ra mắt thì tính tình của mẹ cô rất không bình thường, mấy ngày quanh đi quẩn lại chỉ toàn cháu gái cháu trai, thương yêu mấy con thú cưng vô bờ bến.

Đặc biệt là trước mặt cô, bốn chữ “cháu trai, cháu gái” bà gọi càng thêm to, cực kỳ nhấn mạnh! Như chỉ sợ cô không nghe thấy vậy.

Sao mà Sơ Ngữ không hiểu dụng ý của mẹ mình, đây là bà đang giục cô sinh cháu chứ còn gì nữa! Nhưng mà cô mới có 23 tuổi thôi mà, có bạn trai còn chưa được nửa năm nữa, thế mà bà đã sốt ruột như thế rồi. Ôi, bây giờ địa vị của cô trong nhà đang tụt dốc không phanh, dần xuống đến chót chuổi thức ăn.

Sau bữa cơm chiều, Sơ Ngữ dẫn bốn con thú cưng đi dạo tiêu cơm, trên đường tản bộ, theo bản năng lại đi đến con đường có hiệu thuốc kia.

Từ rất xa Sơ Ngữ đã nhìn thấy một chiếc xe tải màu đen đỗ trước hiệu thuốc, có một người bước xuống, xách hai cái thùng trên xe đi vào hiệu thuốc. Lý trí nói cho cô biết, lúc này cô nên tránh nơi này càng xa càng tốt nhưng trực giác lại điều khiển cô ngày càng tiến sâu hơn vào bên trong.

Ngay lúc bước vào hiệu thuốc, Sơ Ngữ nhìn thấy ông chủ đang đứng sau quầy nói chuyện với một người đàn ông đội mũ lưỡi trai, chính là người vừa nãy xuống xe. Ở trên tủ kính giữa hai người có hai thùng giấy, một thùng ghi

thuốc cảm, một thùng ghi viên nhộng Amoxicilin.

Sơ Ngữ chỉ nhìn lướt qua liền nhanh chóng thu hồi ánh mắt. Lúc cô tiến vào, người đàn ông mặc áo đen kia đang nói chuyện, giọng nói hơi trầm thấp, Sơ Ngữ thính tai nhưng cũng chỉ nghe được câu: “Thuốc cảm Linh Tam 3 tệ, thuốc con nhộng 1,8 tệ, bây giờ mọi nơi đều tăng giá, ông...”

Chỉ mới nói đến đây, ông chủ hiệu thuốc thấy Sơ Ngữ bước vào, vội vã nháy mắt ngăn hãm lại. Người đàn ông áo đen quay đầu, nhìn thấy là một cô gái xa lạ, bắp thịt toàn thân đột nhiên căng cứng nhưng lại không có biểu hiện gì.

Anh ta nói với ông chủ hiệu thuốc, “Ông Diêu, ông chào hỏi khách hàng trước đi.”

Ông chủ Diêu cười một tiếng, khẽ nói, “Được, anh chờ tôi một lúc.”

Vẻ mặt của bọn họ muốn bao nhiêu tự nhiên thì có bấy nhiêu tự nhiên, không chút nào căng thẳng và đề phòng khi bị người khác bắt gặp.

Sơ Ngữ đi vào, để điện thoại di động bên tai, giả vờ đang gọi điện.

“Alo bố à, lúc này bố bảo con mua thuốc gì ý nhỉ? Vừa này lúc vứt rác cũng lỡ tay vứt luôn tờ giấy bố đưa rồi. Vâng vâng, là do con không cẩn thận... Vâng, thuốc nifedipin...” (2)

(2) Nifedipine, được bán dưới tên thương mại Adalat cùng với một số những tên khác, là một loại thuốc dùng để kiểm soát đau thắt ngực, huyết áp cao, hiện tượng Raynaud và chuyển dạ sớm. Đây là một trong những phương pháp có thể lựa chọn cho điều trị đau thắt ngực Prinzmetal.

Cô nói đến đây thì vội vã nhìn về phía ông chủ hiệu thuốc, ông ta hiểu ý cô, quay người đi lấy những thuốc cô đọc.

“Spironolactone (3), vâng, còn gì nữa không ạ? Isosorbide mononitrate (4), hết chưa ạ? Ồ, viên simvastatin (5), gì nữa không bố? À, con biết rồi.”

(3) Spironolactone, được bán dưới tên thương mại Aldactone cùng một số tên khác, là một loại thuốc được sử dụng chủ yếu để điều trị tích tụ chất lỏng do suy tim, sẹ gan hoặc bệnh thận.

(4) Isosorbide dinitrate là một loại thuốc được sử dụng để điều trị bệnh suy tim, co thắt thực quản, và để điều trị và ngăn ngừa đau ngực do không đủ lưu lượng máu đến tim. Người ta cũng thấy rằng thuốc này là đặc biệt hữu ích trong điều trị suy tim do rối loạn chức năng tâm thu khi sử dụng cùng với hydralazine ở người da...

(5) Simvastatin, được dưới tên thương mại Zocor cùng với một số những tên khác, là một loại thuốc giúp hạ mỡ máu. Chúng được sử dụng kết hợp cùng với tập thể dục, chế độ ăn uống và giảm cân để giảm mức lipid máu cao. Chúng cũng được sử dụng để giảm nguy cơ bệnh tim ở những người có nguy cơ cao mắc bệnh.

Cô đọc tên một loại thuốc, ông chủ liền quay người lấy cho cô, chờ cô cúp điện thoại thì thuốc cũng lấy đủ rồi.

Ánh mắt ông chủ Diêu đầy ý cười nhẹ nhàng, nhìn thấy chữ “Bố” trên màn hình điện thoại di động của cô thì ý cười trong mắt càng sâu hơn, “Bố cô bị huyết áp cao, thất động mạch vành hả?”

Sơ Ngữ gật đầu, dùng vẻ mặt hết sức bất đắc dĩ nói, “Đúng vậy, đã dùng thuốc mấy ngày rồi, nếu không phải tôi phát hiện thì ông ấy cũng không định uống tiếp đâu. Ông ấy cứng đầu lắm, ngày nào huyết áp cao mới uống, ngày nào bình thường thì khỏi uống luôn.”

Ông chủ cười, “Người già đều như vậy, khiến con gái phải để ý hơn.”

Sơ Ngữ gật đầu, “À đúng rồi, lấy cho tôi một hộp thuốc cảm nữa.”

Ông chủ Diêu không hề biến sắc, chỉ cười, “Làm sao vậy? Bị cảm hả?”

“Không phải tôi, là Tiểu Bạch, buổi chiều tôi thấy trời không lạnh lắm nên

tắm rửa sạch sẽ cho chúng nó, hình như Tiểu Bạch bị cảm, cứ khịt mũi mãi không ngừng.” Cô nói xong Tiểu Bạch lập tức phối hợp hắt xì một cái.

“Để chó uống thuốc của người có được không?” Ông ta liếc mắt nhìn bốn con thú cưng, quả nhiên sạch sẽ hơn so với buổi sáng, bộ lông cũng mượt hơn. Trên mặt ông ta giữ nguyên ý cười, lấy một hộp thuốc cảm.

Sơ Ngữ để ý thấy ông ta lấy thuốc trên giá thứ hai ở bên trái, trên đó còn mấy hộp nữa, đều cùng một nhãn hiệu, không có hàng rời (6). Mà lúc trước mấy người trẻ tuổi kia mua thuốc cảm, ông ta đều lấy ở hàng thứ nhất bên phải.

(6) Hàng rời: hàng đã phá kiện để bán lẻ.

Vậy thì có thể xác định một lần nữa, hiệu thuốc này thật sự có vấn đề.

Sơ Ngữ cười tự nhiên, “Không sao đâu, hồi trước A Bô bị cảm tôi cũng cho nó uống thuốc cảm, hai ngày là khỏi rồi. Mấy con thú cưng nhà tôi trước đây đều đi lang thang, thường tìm đồ ăn thừa trong thùng rác, dạ dày tốt lắm, không yếu ớt như vậy đâu. Tổng cộng hết bao nhiêu tiền thế?”

“203 tệ, đưa tôi 200 tệ được rồi.”

“Được rồi ông chủ, 200 đây.”

Ông chủ nhận tiền, không còn việc gì nữa, Sơ Ngữ liền tạm biệt rồi rời đi, “Ông chủ tiếp tục làm việc, tôi đi trước đây.”

“Được, đi thông thả, buổi tối chú ý an toàn.”

Căn dặn chu đáo như vậy, nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì thật sự khiến người khác không tin nổi ông ta lại là một tên buôn ma túy.

Sau khi không nhìn thấy bóng dáng Sơ Ngữ nữa, người đàn ông áo đen thấp giọng hỏi ông chủ Diêu, “Không có vấn đề gì chứ?” Ánh mắt hắn để lộ

vẻ khát máu, giống như chỉ cần ông chủ Diêu gật đầu một cái, hắn có thể lập tức đi giết người kia vậy.

Ông chủ Diêu biết người hắn hỏi chính là cô gái vừa rồi, gật đầu cười, “Điều tra rồi, con gái một hộ gia đình tiểu khu bên cạnh, bối cảnh sạch sẽ, gia đình minh bạch.”

Vẻ tàn nhẫn trong mắt người đàn ông mặc áo đen biến mất trong nháy mắt, hắn gật đầu, “Không có vấn đề là được rồi, cẩn thận một chút...”

Chương 54: Điều tra

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Sơ Ngữ còn không biết cô vừa suýt gặp thần chết, may là hai lần trước cô đều đến với tâm thái là khách hàng thật sự không hề biết chuyện gì, không bị ông chủ chú ý nên buông lỏng cảnh giác với cô. Nếu không tối nay cô xuất hiện trùng hợp như vậy, chắc chắn sẽ khiến ông ta nghi ngờ.

Cô cầm theo một túi thuốc về nhà thì bị bố nhìn thấy, lật qua lật lại hỏi, “Con mua những thuốc này làm gì? Nhà chúng ta làm gì có ai bị huyết áp cao?”

Sơ Ngữ chột dạ cười, ứng phó qua loa một hồi.

Cô vừa về phòng thì đúng lúc chuông điện thoại vang lên, cô nhìn thấy tên người gọi trên điện thoại, cảm thấy bản thân đã tự đào hố chôn mình, người nào đó còn chưa thành chồng mà cô đã cho anh làm “bố” trước rồi!

Sơ Ngữ vội vàng nhận điện thoại, sau đó nhanh chóng đổi lại tên như cũ.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói lo lắng của Giản Diệc Thừa, “Em đang ở đâu? Vừa nãy làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì rồi?”

Lúc này anh nhận điện thoại của cô còn đang vui vẻ lắm, bỗng nhiên bên kia gọi một tiếng “bố” khiến anh hoảng sợ không thôi. Sau đó cô lại tự mình đọc thoại một đồng tên thuốc, ông nói gà bà nói vịt, khiến anh tưởng cô đã xảy ra chuyện gì, đang để lại ám hiệu cho anh. Tâm trạng anh nhanh chóng xấu đi, vội vàng thay quần áo cầm chìa khóa xe xuống nhà, khởi động xe rồi lại ôm tâm lý cầu may gọi điện cho Sơ Ngữ, không ngờ lại gọi được.

“Em không sao, vừa nãy có chuyện bất ngờ, đã giải quyết xong rồi.”

“Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi.” Tuy nói thế nhưng Giản Diệc Thừa vẫn thấy không yên lòng, cô nói đã giải quyết được rồi nhưng lại không nói là có chuyện gì xảy ra, không phải sợ anh lo lắng nên cố tình lừa anh đấy chứ? Thế nên anh nghĩ mình vẫn nên đích thân đến một chuyến xem cô có thật sự an toàn không.

“Em đang ở đâu? Anh đến chỗ em được không?”

“Ồ?” Sơ Ngữ vừa nghe anh nói câu này phản ứng đầu tiên là khúc gỗ ngàn năm đã thông suốt, còn có thể khéo léo hỏi cô ngủ lại rồi. Nhưng nghĩ một lúc cô lại thấy Giản Diệc Thừa căn bản không phải người như thế, chắc là xuất phát từ sự quan tâm dành cho cô, muốn tận mắt xác nhận cô có an toàn không, Sơ Ngữ ngưng ngừng nói, “Anh đừng lo lắng, em đang ở nhà bố mẹ. Còn về chuyện vừa rồi, em định ngày mai gặp sẽ nói cho anh biết, không phải cố ý muốn lừa anh đâu.”

Với tính cách cuồng công việc của anh, nếu bây giờ cô nói cho anh biết chuyện buôn bán ma túy, không phải anh sẽ thức suốt đêm điều tra chứ?

“Cũng được, em nghỉ ngơi sớm đi, mai anh đến đón em.”

“Không cần, anh đến thẳng cửa hàng đi, em lái xe ra đây.” Máu chột là khí chất cảnh sát trên người Giản Diệc Thừa quá rõ ràng, lỡ như để người kia nhìn thấy, rút dây động rừng sẽ không tốt.

Giản Diệc Thừa đồng ý, hai người rảnh rồi lại nói chuyện một lúc mới cúp điện thoại. Sơ Ngữ đi rửa mặt xong liền lên giường đi ngủ. Nhớ lại chuyện ở hiệu thuốc một lần, xác định không có sơ suất gì mới yên tâm nhắm mắt.

Ngủ sâu một đêm, hôm sau Sơ Ngữ ăn sáng rồi mới đến cửa hàng, lúc tới Giản Diệc Thừa đã chờ ở cửa rồi.

“Sao anh không vào?” Sơ Ngữ đã đưa anh chìa khóa nhà và cửa hàng rồi.

“Anh cũng vừa tới thì nhìn thấy em đến rồi.” Giản Diệc Thừa vừa nói vừa nhận lấy túi lớn túi nhỏ trong tay cô. Tất cả đều là đồ ăn mẹ Sơ Ngữ đóng gói,

à thì phần lớn đều là của bốn con thú cưng, chỉ có một bình dưa muối nhỏ nhỏ cho cô thôi.

Sơ Ngữ mở cửa hàng, sau đó cũng không dọn dẹp mà đóng cửa lại, bảo Giản Diệc Thừa ngồi lên ghế sofa, rồi lấy cái túi nhỏ đựng ma túy trong ví ra đưa cho anh, “Anh xem đây là gì?”

Giản Diệc Thừa nhận lấy, quan sát kỹ một lúc, khẽ nhú mày, “Ma túy? Em lấy được ở đâu?”

Sau đó Sơ Ngữ liền kể lại chuyện phát hiện ra ông chủ hiệu thuốc kia như thế nào.

Giản Diệc Thừa nghe xong cũng không hỏi cô chi tiết vụ án, ngược lại nghiêm túc nói, “Gặp phải chuyện như vậy đầu tiên em phải đảm bảo sự an toàn của mình, tránh đi càng xa càng tốt. Chứ không phải đặt mình vào tình huống nguy hiểm như vậy, anh biết em có năng lực đặc thù, nhưng chuyện này là trách nhiệm của cảnh sát, em nói cho bọn anh tình hình trong điều kiện tiên quyết là bản thân phải an toàn thì được. Em có biết tiếp xúc với bọn buôn ma túy này đáng sợ thế nào không hả, mỗi tên đều gánh trên lưng không chỉ một mạng người thôi đâu...”

Anh nói rất nghiêm túc nhưng Sơ Ngữ biết là anh muốn tốt cho cô, vậy nên ngoan ngoãn lắng nghe, chờ anh nói xong mới nhẹ giọng lên tiếng, “Những điều anh nói em đều hiểu rõ, em cũng rất yêu quý cái mạng nhỏ của mình. Anh xem không phải từ trước đến nay em đều làm rất tốt sao, có chuyện thì tìm cảnh sát đầu tiên, không hề phô trương thể hiện gì hết. Chỉ là tình huống lần này hơi đặc biệt, lúc em nhìn thấy chiếc xe kia thì trực giác mách bảo đây là một manh mối rất quan trọng, nếu gọi điện gọi người tới chỉ sợ bóng dáng chiếc xe cũng không còn, vì thế em mới mạo hiểm một lần. Nhưng mà anh yên tâm, em nói dối rất tốt, ông chủ khôn khéo kia cũng không nghi ngờ em.”

Giản Diệc Thừa thấy cô có biết chừng mực, cũng cảm thấy vừa rồi mình hơi nặng lời, bình tĩnh nắm chặt tay cô, “Lần sau mặc kệ có manh mối quan trọng gì cũng đừng mạo hiểm nữa, em phải hiểu rằng đối với anh và bố mẹ em, chuyện quan trọng đến đâu cũng không bằng tính mạng em. Em chỉ là một công dân bình thường, không có nghĩa vụ phải mạo hiểm, chuyện nguy hiểm

như này để cảnh sát làm là được rồi.”

Có thể khiến Giản Diệc Thừa nói ra những lời như vậy, Sơ Ngữ biết lần này quả thật anh sợ rồi, không kìm lòng được hôn nhẹ lên môi anh, cười nói, “Em biết rồi, nhưng mà anh cũng phải chú ý an toàn, mạng của anh... cũng quan trọng hơn vụ án này nhiều lần!”

Giản Diệc Thừa sờ môi theo bản năng, xúc cảm mềm mại này vẫn còn lưu lại trên môi anh, khiến tâm trạng anh vui như nở hoa.

Cục cảnh sát Giang Thành.

Sau khi Giản Diệc Thừa trở về thì không vội vã báo chuyện buôn ma túy, hiệu thuốc kia mở cũng chẳng phải một hai ngày, không thiếu nửa ngày này.

Trước tiên anh điều tra biển số xe của chiếc xe tải Sơ Ngữ cung cấp, tìm kiếm hướng đi cuối cùng của chiếc xe này. Dựa theo lời giải thích của Sơ Ngữ, người đàn ông mặc áo đen trên xe rất có khả năng là người chuyên cung cấp ma túy cho hiệu thuốc. Hiệu thuốc chỉ là nơi tiêu thụ, còn phải tìm theo người đàn ông áo đen này mới lần đến sào huyệt của bọn chúng được.

Đúng như dự đoán, dọc theo camera giám sát dọc đường, Giản Diệc Thừa tìm theo lộ trình của chiếc xe, cuối cùng phát hiện nó lái vào một nhà máy chế thuốc nhỏ: Công ty trách nhiệm hữu hạn thuốc Khang Nguyên.

Giản Diệc Thừa nhíu mày, trước đó anh cẩn thận là đúng, bởi vì công ty này là của em rể cục trưởng Cố.

Cũng không phải anh nghi ngờ cục trưởng Cố, tuy rằng mới đầu ông ta gây khó dễ cho anh nhưng Giản Diệc Thừa cũng sẽ không vì chút chuyện này mà ác ý hoài nghi người khác. Trên thực tế, cục trưởng Cố là ai, trong lòng anh cũng rất rõ ràng, trước khi đến đây bố cũng đã nói với anh, năng lực của cục trưởng Cố có thể có khiếm khuyết nhưng là người liêm khiết, ngay thẳng vô tư, thậm chí còn hơi thẳng thắn quá, chẳng có tí nào hiểu biết về việc đưa đẩy

khéo léo cả.

Thế nên dù Giản Diệc Thừa nhìn thấy xe lái vào công ty Khang Nguyên nhưng anh sẽ không nghi ngờ cục trưởng Cố có liên quan đến chuyện này, cùng lắm là có người muốn dựa vào thế lớn của người khác làm những việc phạm pháp sau lưng họ mà thôi.

Giản Diệc Thừa sửa sang lại tư liệu mình tra được, mang theo kết quả xét nghiệm ma túy đến tìm đội trưởng Lý Trường Phong.

Anh ta vừa trở về sau khi đi học tập trên tỉnh.

Kinh nghiệm nhiều năm làm cảnh sát hình sự khiến Lý Trường Phong lập tức nhận ra đây không phải chỉ là buôn bán ma túy bình thường, mà làm việc có tổ chức, có kế hoạch, phân công rõ ràng, quy trình nguy trang hoàn mỹ như vậy, rất có khả năng sau lưng bọn chúng là một tổ chức khổng lồ.

Lý Trường Phong lập tức nói, “Tập hợp mọi người, mở cuộc họp.”

Sau khi mọi người đến đầy đủ, Giản Diệc Thừa nói lại một lần nữa về tình huống cơ bản của vụ án.

“... Bọn chúng đóng gói ma túy thành viên thuốc con nhộng, bọc bên ngoài là gói thuốc cảm, quang minh chính đại bán ở ngay hiệu thuốc. Tôi đã điều tra tư liệu về hiệu thuốc này rồi, giấy phép kinh doanh, chứng nhận tư cách dược sĩ đều có đầy đủ, những loại thuốc đầu vào cũng hoàn toàn bình thường. Ông chủ hiệu thuốc tên là Diêu Sơn Hà, tâm tư kín đáo, khôn khéo đa nghi, am hiểu về nguy trang, tất cả các hoạt động giao dịch đều sử dụng tiếng lóng. Mặc dù ngay trước mặt khách hàng bình thường cũng không khiến người khác phát hiện ra.”

“Ví dụ như lúc người báo án đến hiệu thuốc lần thứ nhất, đây là đoạn đối thoại của ông chủ với con nghiện. Những lời lẽ rất bình thường, cho dù các anh ở bên cạnh họ cũng có thể phát hiện ra vấn đề sao?”

Anh vừa nói vừa chiếu bản thảo lên trên PowerPoint, trên đó có một đoạn

đối thoại:

Khách: “Ông chủ, cho một gói thuốc cảm.” (chú thích: Tinh thần người khách uể oải, ngáp liên tục.)

Ông chủ: “Đánh mặt chược suốt đêm hả? Người trẻ tuổi không nên thức đêm quá nhiều.”

Khách: “Cuối năm không chơi mặt chược thì làm gì bây giờ?”

Ông chủ: “Kể cả thức suốt đêm cũng phải để ý sức khỏe chứ, cảm rồi chẳng phải mỗi cậu chịu khổ hả?”

Khách: “Bao nhiêu tiền?”

Ông chủ: “Một gói thuốc cảm 3,5 tệ thôi mà, không đáng bao nhiêu, cậu cảm mà uống đi.”

Khách: “Phải trả chứ, tôi không mang tiền lẻ, quét mã QR trên WeChat nhé.”

Đây là lần đầu tiên Sơ Ngữ vào hiệu thuốc, nghe được đoạn đối thoại của ông chủ và một vị khách trẻ tuổi. Sơ Ngữ nói lại cho Giản Diệc Thừa tất cả chuyện ba lần mình đến hiệu thuốc, một câu ông chủ nói cũng không bỏ qua.

Bởi vì Sơ Ngữ biết trong lúc bọn họ nói chuyện với nhau có thể chứa manh mối quan trọng, ví dụ như khi ông chủ nói, “3,5 tệ” hoặc ngày hôm qua cô nghe được người kia nói: “Thuốc cảm 3,1 tệ, viên thuốc con nhộng 1,8 tệ.”

Rất có thể chính là giá cả của những loại ma túy kia. Còn cụ thể là bao nhiêu thì phải đợi cảnh sát phá án.

Cảnh sát phân tích đoạn đối thoại này, nói thẳng là ông chủ kia quá xảo quyệt, dù là ai nghe thấy thì cũng có lí do thoái thác, hơn nữa bộ dạng khách hàng có đặc biệt thì cũng sẽ không có bất kỳ nghi ngờ gì.

“Ảnh đế dân gian là đây chứ đâu, người báo án cũng siêu phết, sao có thể nhìn ra vấn đề được nhỉ?”

Sơ Ngũ cũng không siêu như vậy, lúc đấy cô vẫn chưa nhận ra, chỉ là cùng một nơi tình cờ gặp ba con nghiện, cả ba người lại mua một gói thuốc cảm giống nhau nên cô mới sinh lòng nghi ngờ.

Kỳ lạ là Lâm Lang lại nhận ra, “Ông chủ này nói 3,5 tệ liệu có phải giá của ma túy không? 3,5 tệ? Có phải là 350 tệ không? Giá 1 gram ma túy trên thị trường cũng rơi vào khoảng tầm đấy.”

“Thế nhưng bình thường một gói thuốc cảm không phải chỉ có 1 gram chứ? Tôi nhớ hình như là 10 gram mà, nếu bọn chúng tốn hết tâm tư để ngụy trang hoàn mỹ như thế thì sẽ không thể phạm lỗi nhỏ như thế này.”

“Vậy là tận 3500 tệ ? Một túi 3500 tệ, sẽ có rất nhiều con nghiện không mua nổi đúng không?”

Lúc này Giản Diệc Thừa lại chiếu một bức ảnh, bên trên chính là: Gói thuốc cảm 3,1 tệ, viên thuốc con nhộng 1,8 tệ.

Lần này mọi người đều hiểu rõ, dưới gói thuốc cảm còn có loại rẻ hơn.

“3,1 tệ và 1,8 tệ là giá cả Diêu Sơn Hà nói, khác với giá bán thật. Tối ngày hôm qua có một người đàn ông mặc áo đen đưa cho hiệu thuốc một thùng “thuốc cảm” và một thùng “viên nhộng Amoxicilin”. Đây là manh mối quan trọng người báo án nghe được. Mặt khác, thông qua biển số xe của người đàn ông giao hàng, tôi đã tra được sào huyệt của bọn chúng.”

Chương 55: Mất tích [1]

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Vụ án này chỉ cần nhìn phần nổi nhỏ nhỏ của tảng băng chìm cũng đã đủ khiến người khác giật mình rồi. Lý Trường Phong biết vụ án lớn như thế anh ta không làm chủ được, nhất định phải báo lên cấp trên. Chỉ là trong này có liên quan đến người nhà của cục trưởng Cố nên anh ta hơi do dự.

Anh ta cũng giống Giản Diệc Thừa, không nghi ngờ cục trưởng Cố có liên quan, chỉ là dù sao cũng là người nhà, nhân viên có quan hệ cần phải tránh vụ án này.

“... Bọn chúng nguy trang thật sự hoàn mỹ, từ khâu đóng gói ma túy cho đến đưa đi tiêu thụ, tất cả đều theo một quy trình bình thường, những chi tiết nhỏ cũng hết sức hoàn hảo. Ví dụ như gói thuốc cảm này, bất kể là màu sắc, bao bì hay trọng lượng, thậm chí là cảm giác cầm những viên thuốc cảm nhỏ kia cũng y như thật. Kể cả cậu có tận mắt thấy, tự tay sờ cũng không phát hiện ra điều gì khác thường. Bọn chúng đang làm xiếc dưới mí mắt của chúng ta, trực tiếp giao dịch trước mặt chúng ta mà chúng ta cũng sẽ không nghi ngờ.”

“Nghi ngờ kiểu gì bây giờ? Bọn chúng chỉ là hiệu thuốc bình thường, anh còn không cho người ta buôn bán sao? Kể cả giao hàng bọn chúng cũng làm rất quang minh chính đại, nguồn hàng từ nhà máy chế biến thuốc chính quy mà ra, thậm chí còn là công ty người nhà cục trưởng Cố mở. Hơn nữa thuốc cảm và viên con nhộng Amoxicilin đều là những “loại thuốc thông thường”, nếu không phải cậu mở ra rồi mang đi xét nghiệm thì làm sao biết đây là ma túy? Nhưng mà đang yên đang lành cũng chẳng ai tự nhiên đến phá “chỗ buôn bán thuốc bình thường” của bọn chúng đúng không? Đây chính là chỗ cao siêu của bọn chúng, coi như cậu bắt gặp bọn chúng đang giao dịch nhưng cũng sẽ không nghi ngờ gì.”

“Anh nói xem, nếu như anh đi mua thuốc, trùng hợp nhìn thấy ông chủ nhập hàng, một thùng thuốc cảm và một thùng viên con nhộng Amoxicilin,

người giao hàng còn nói “Thuốc cảm 3,1 tệ, viên con nhộng 1,8 tệ”, anh sẽ nghi ngờ sao? Đây chỉ là giao dịch không thể bình thường hơn của hiệu thuốc, bọn chúng buôn bán ma túy bình thường như vậy đây, càng bình thường thì người ta càng không tra ra.”

Cuối cùng Lý Trường Phong vẫn báo cáo chuyện này với cục trưởng Cố. Ông ta nghe xong báo cáo của Lý Trường Phong thì nhíu mày, “Nói như vậy thì tổ chức sau lưng bọn chúng khẳng định không đơn giản.”

“Đó là điều chắc chắn, nếu không phải người báo án trùng hợp phát hiện thì ai có thể ngờ ngay dưới mắt chúng ta có một con cá lớn như vậy chứ?”

Anh ta vừa nói vừa quan sát sắc mặt cục trưởng Cố, ông ta nhíu mày.

“Như vậy thì trước tiên đừng manh động, điều tra tất cả các điểm bán của bọn chúng rồi một lưới bắt hết. Đại đội của cậu kết hợp với đơn vị bên dốc Thiệu đi, người thông thuộc địa hình đồi núi trong đội cậu nhiều, nhân lực bên dốc Thiệu có khả năng không đủ, chúng ta phải trợ giúp bọn họ.” Ông ta nhanh chóng đưa ra quyết định, một lúc sau mới chột phản ứng lại, “Từ từ... Lúc này cậu nói nhà máy kia do người nhà anh mở?”

Lý Trường Phong gật đầu, cục trưởng Cố nhíu mày chặt hơn, nhà ông ta chỉ có một người mở nhà máy thuốc, đương nhiên ông ta biết là ai. Tuy rằng biết người đó có mượn oai ông ta một chút nhưng không ngờ hấn dám làm chuyện phạm pháp.

Cục trưởng Cố im lặng một lúc lâu mới nói, “Anh hiểu luật mà, anh sẽ báo cáo lên trên đứng ngoài vụ này, để cấp trên xử lý đi. Trước đó các cậu cũng đừng manh động.”

Lý Trường Phong gật đầu đồng ý, trước khi đi, anh ta nói với cục trưởng Cố, “Lão Cố, nhìn thoáng một chút, anh là anh, hấn là hấn, nhà ai chẳng có người không tốt?”

Anh ta biết lúc này trong lòng cục trưởng Cố không dễ chịu, ông ta gật đầu rồi ra hiệu mình không sao.

Mấy người Giản Diệc Thừa đang điều tra camera giám sát những vùng xung quanh nhà máy chế biến thuốc Khang Nguyên, xem ghi chép từ một tháng trước. Từ video theo dõi có thể thấy được, trong vòng một tháng, nhà máy này cung cấp thuốc cho rất nhiều hiệu thuốc trong thành phố, chỉ không biết số hàng này là ma túy hay thuốc bình thường.

“Nhiều hiệu thuốc đều buôn bán ma túy như vậy là chuyện không thể, vì để tránh nhiều người phức tạp rồi tiết lộ tin tức nên chắc chắn bọn chúng chỉ hợp tác với một số ít hiệu thuốc thôi. Ngoài ra tất cả đều do bọn chúng tung hỏa mù để tự vệ. Dù sao bọn chúng cũng là nhà máy chế biến thuốc chính quy, không bán thuốc mới không bình thường ấy. Thật thật giả giả khiến chúng ta khó mà đề phòng được.”

“Như vậy thì làm sao để chúng ta phân biệt đâu là hiệu thuốc bình thường, đâu là ổ buôn ma túy? Cũng không thể lần lượt điều tra từng nơi một được, chẳng phải sẽ đánh rần động cỏ sao?”

“Chúng ta không phân biệt được nhưng những con nghiện chắc chắn biết!” Giản Diệc Thừa nói, “Chúng ta chỉ cần điều tra nơi những con nghiện hay lui tới là được rồi.”

“Đúng vậy, mục đích cuối cùng của người buôn ma túy cũng chỉ là tiêu thụ được hàng thôi mà. Chỉ cần lần theo những con nghiện là biết được nơi nào thật nơi nào giả.”

Tuy nhiên Giản Diệc Thừa không lạc quan như bọn họ. Sau lưng những người buôn ma túy này chắc chắn là tổ chức rất lớn mạnh, những chi tiết nhỏ rồi đến đóng gói đều hoàn mỹ như vậy, hiển nhiên sẽ không để lại nhược điểm chí mạng cho bọn họ phát hiện.

Trên thực tế bên đội phòng chống tội phạm ma túy đều có trong tay tư liệu của một số con nghiện, ai là người thường hút họ đều biết cả. Nhưng chỉ cần không bắt được tại trận bọn chúng đang tiến hành giao dịch mà chỉ là hút thì sẽ không phạt quá nặng, chỉ tạm giam rồi phạt tiền thôi, buôn bán ma túy mới là phạm tội. Vì cũng sẽ có những lúc cảnh sát lần theo con nghiện để tìm sào huyệt của bọn buôn ma túy rồi tóm gọn cả ổ.

Nhưng vấn đề lại xuất hiện, tại sao những hiệu thuốc dám trắng trợn buôn bán ma túy này lại không có chuyện gì? Nhiều con nghiện đi mua “thuốc cảm” như vậy chẳng lẽ cảnh sát không theo dõi sao? Nhưng chỉ cần vừa bị bại lộ một cái, những loại thuốc cảm đã biến mất hoàn toàn trong hiệu thuốc.

Chuyện này chỉ xảy ra trừ phi tất cả con nghiện đều thông nhất cách xử lý, bảo vệ “bố mẹ, cơm áo” của mình, mặc dù xảy ra chuyện nhưng cũng nhất quyết không khai nguồn bán ma túy cho bọn họ. Nhưng chuyện này có thể ư?

Nếu như những con nghiện có ý chí kiên định như vậy thì còn có thể bị dụ dỗ bởi ma túy sao? Chỉ cần nhốt bọn họ lại, cắt đứt nguồn ma túy, muốn bọn chúng ngoan ngoãn thế nào thì sẽ được thế đấy, hỏi gì đáp nấy.

Nếu trường hợp như thế mà nói mãi không thông, vậy chỉ còn sót lại một khả năng: có nội gián trong lực lượng cảnh sát.

Đại đa số thành viên của đội phòng chống ma túy đều không cần nghi ngờ, bọn họ đều là những người trung thành, ghét cay ghét đắng ma túy, nhưng chỉ cần có một người làm phản, mật báo cho những kẻ kia trước khi đội phòng chống ma túy hành động để bọn chúng giấu kỹ cái đuôi của mình, như vậy hiện ra trước mắt cảnh sát chính là một hiệu thuốc chính quy, hợp pháp, sạch sẽ đến nỗi không thể sạch sẽ hơn.

Mà khả năng nội gián này ở trong đội phòng chống ma túy là cao nhất, bởi vì những đội khác không thể biết hành động của nhau được. Có thể thuận lợi ra vào đội phòng chống ma túy cũng chỉ có thể là người ở đây thôi.

Giản Diệc Thừa nói với Lý Trường Phong sự nghi ngờ của mình, Lý Trường Phong khá hoảng sợ, thế nhưng nghĩ kỹ lại thì suy đoán này hoàn toàn hợp lý. Chỉ cần là một phần vạn khả năng, họ cũng không thể lơ là.

Thế nên Lý Trường Phong vội vã nói suy đoán này cho cục trưởng Cố, ông ta lại nhanh chóng báo cáo lên cấp trên.

Kết quả cuối cùng là trong tỉnh bí mật phái ra mấy người, lại điều thêm mấy người từ đội hình sự Giang Thành, tạo thành một nhóm nhỏ hành động bí

mật điều tra vụ án này. Mà Giản Diệc Thừa cũng có mặt trong đó.

Sơ Ngữ chỉ nhận được một cuộc điện thoại tạm biệt ngắn gọn từ anh, sau đó không còn nghe được tin tức gì nữa. Cô biết hành động của anh phải được bảo mật nhưng cũng vì thế nên cô mới càng lo lắng.

Tuy rằng anh không nói nhưng cô cũng biết vụ án lần này chắc chắn có liên quan đến hiệu thuốc bán ma túy mà mình nói lần trước. Truy bắt bọn buôn ma túy là chuyện nguy hiểm như thế, sao cô có thể không lo lắng.

Chỉ là hiện tại ngoài lo lắng ra thì cô không thể làm gì khác để giúp anh. Thậm chí vì sợ rút dây động rừng mà cô cũng không dám đi đến hiệu thuốc kia nữa, Sơ Ngữ biết tự lượng sức mình, một người hành động tùy tiện, khiến bản thân rơi vào nguy hiểm thì không nói, mà chỉ vì thế mà làm hỏng việc ph án của bọn họ mới thực sự là tội đáng muôn chết.

Nhưng mà ngồi yên một chỗ như này thật sự rất khó chịu, khoảng thời gian gần đây cô rất hay gặp ác mộng rồi tỉnh lại giữa đêm. Trong mơ, người Giản Diệc Thừa đầy máu me khiến cô sợ hãi không thôi. Cô vừa an ủi mình là sự thật sẽ ngược lại với giấc mơ, vừa lo lắng ngóng chờ ngày anh trở về.

Bình thường có cách xa cũng chỉ nhiều nhất 3 - 5 ngày thôi, nhưng lần này đã ròng rã 3 tháng không có tin tức của anh. Đây cũng là lần đầu tiên cô cảm nhận được sự đau khổ khi làm người thân của một cảnh sát, ngoại trừ kiêu ngạo và tự hào vì bọn họ, còn lại đa phần chính là lo lắng, bất an, thấp thỏm.

Hiện tại cô không mong mọi gì hơn là anh bình an trở về.

Tiêu Vân Sanh vừa thi đại học xong, mấy ngày nay rảnh rỗi đều đến cửa hàng làm việc vặt giúp cô. Cậu cũng nhìn ra cô có tâm sự nhưng không biết khuyên cô thế nào, đành yên lặng làm việc giúp cô.

Chờ đến lúc Sơ Ngữ nhận ra thì cậu đã lau sàn nhà hai lần, lau dọn tất cả bàn trà, góc gác xong xuôi, một giây cũng không chịu ngồi yên.

Sơ Ngữ dờ khóc dờ cười, “Sao lại chạy đến chỗ chị làm việc thế? Em chịu

khó như vậy, nhất định phải trả lương cho em cao một chút mới được.”

Cô đã giúp cậu tìm được bố mẹ đẻ, để gia đình bọn họ đoàn tụ, hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của Lão Hồ, cậu còn chưa có cơ hội để cảm ơn cô, ai lại đi lấy tiền của cô bao giờ?

Sơ Ngữ cũng không trêu cậu nữa, thuận miệng hỏi, “Nghỉ hè rồi, em không có ý định đi du lịch sau kỳ thi sao?” Cuối cùng cũng đã kết thúc cuộc sống cấp ba nặng nề, đi du lịch là lựa chọn của rất nhiều người.

Tiêu Vân Sanh lắc đầu, bố mẹ cậu cũng nói muốn đưa cậu đi chơi, nhưng cậu không đồng ý, cậu vẫn còn cảm thấy xa lạ với gia đình mới này, không tiện để bọn họ tốn tiền vì mình như thế.

Đúng ra là cậu muốn nhân dịp nghỉ hè ra ngoài làm thêm, nhưng ông bà nội không nỡ để cậu chịu khổ, dù cậu có nói thế nào cũng không đồng ý, sau đó còn đưa cậu một tấm thẻ ngân hàng, nói để cậu làm tiền tiêu vặt, cậu không muốn nhận cũng không được.

Cậu đã xem thử, trong thẻ có 20 vạn, ngoài ra ông bà ngoại và cậu, mẹ... nói chung một đồng họ hàng thân thích đều muốn cho cậu tiền tiêu vặt. Cậu ngại không muốn nhận nhưng vẫn nhìn ra được tấm lòng của bọn họ, mọi người đều thương yêu cậu, bố mẹ cũng vậy, như muốn bù đắp cho cậu tất cả 17 năm khổ sở đã qua vậy.

“Chị ơi, nếu chị muốn đi du lịch thì em đi cùng chị, một mình con gái đi du lịch không an toàn. Hai ngày nay có tin tức về vụ án hai cô gái bị mất tích, một trong số đó là người Giang Thành đây chị.”

Cậu vừa mới nói xong thì một con chó lang thang đẩy cửa kính ra, nói với Sơ Ngữ, “Cô chủ, có vụ án lớn rồi!”

Chương 56: Mất tích [2]

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Đang ở trước mặt Tiêu Vân Sanh nên Sơ Ngữ cũng không trực tiếp hỏi vụ án gì, chỉ ngồi xỏm xuống, dụi dằm nói, “Em làm sao thế?”

Biểu hiện này như thật mà giả, là phản ứng của người bình thường với chó hoang nên cũng sẽ không khiến Tiêu Vân Sanh nghi ngờ.

Chú chó cũng không cảm thấy có gì kỳ lạ, chỉ nghĩ là cô hỏi nó chuyện vụ án.

Nó thở hên hên nói, “Em cũng không biết, em chỉ đến đây truyền tin thôi. Có một chú chó đến từ vùng quê nói nó muốn tìm chị, bảo rằng có người sắp chết.”

Có cả người chết, đây còn không phải là vụ án lớn sao?

Chắc chắn là vụ án lớn, Sơ Ngữ biết những động vật này sẽ không lấy chuyện mạng người ra nói đùa nên cô nhanh chóng đưa ra quyết định, sẽ đi cùng con chó này đến xem tình hình thế nào.

Bởi vì vẫn không biết rõ là có chuyện gì nên khi báo án cũng không thể nói ra nội dung cụ thể được, chỉ có thể để chú chó này dẫn cô đi tìm con chó kia trước.

Quyết định xong, cô nói với Tiêu Vân Sanh, “A Sanh, em trông cửa hàng cho chị nhé, chị có việc phải ra ngoài một chuyến.”

“Chị đi đâu vậy? Có cần em đi cùng chị không?”

“Không cần, mình chị đi là được rồi.” Hai vợ chồng bà Trần khó khăn lắm mới tìm được con trai về, cô cũng không dám kéo cậu vào hoàn cảnh nguy hiểm.

Sơ Ngữ để ba chó một mèo của mình lên xe, lại để chú chó kia ngồi trên ghế lái phụ chỉ đường cho cô rồi xuất phát đến ngoại thành.

Lúc bọn họ tìm được con chó kia cũng đã 11 giờ, nó đã mệt mỏi đến mức gần như hôn mê, nhìn thấy chú chó hoang dẫn theo Sơ Ngữ đến thì lập tức kêu lên, “Nhanh đi cứu chị ấy, nhanh đi cứu chị ấy! Chị ấy sắp chết rồi!”

Sơ Ngữ vội vàng ngồi xổm xuống hỏi, “Cứu ai? Cô ấy ở đâu?”

“Chị ấy ở huyện Hoàng Trạch, trấn, trấn Song Lâm.” Chú chó nói xong thì nghiêng đầu bất tỉnh.

Sơ Ngữ: “...” Sao đoạn này giống phim truyền hình thể nhĩ? Vừa đến thời khắc chuẩn bị nói mạnh mẽ quan trọng thì không phải người trong cuộc bị ngắt lời thì cũng trực tiếp bị gián đoạn.

Sơ Ngữ cũng không có ý trách nó, có thể chạy từ huyện Hoàng Trạch tới đây truyền tin cho cô, hơn 100km, nó cũng đã cố hết sức rồi. Tuy nhiên chỉ có một phạm vi mơ hồ như vậy, muốn cô cứu người như thế nào đây?

Sơ Ngữ lập tức gọi điện thoại cho Tiêu Vân Sanh, nói cho cậu biết địa chỉ để cậu đến đây đón chú chó này đi bệnh viện. Còn cô không chần chừ một giây, nhanh chóng lái xe đến trấn Song Lâm.

Chú chó này đã liều mạng truyền tin, cô không thể phụ lòng nó, nhất định phải cứu cô gái kia kịp thời.

Tiết Yến co rúc người trong góc tường, hai tay hai chân đều bị trói chặt, trên mắt bị một miếng vải đen che lại, miệng nhét miếng vải không nhìn ra màu sắc, chỉ có thể nấc lên từng tiếng nghẹn ngào. Toàn thân cô trần trụi,

không mặc quần áo, khắp thân thể đều là những vết xanh tím, nơi cổ chân bị dây trói mài đến nổi chảy máu.

Trong lòng cô vừa hoảng vừa sợ, không biết một giây sau vận mệnh của mình sẽ như thế nào. Cô nhớ bố mẹ, muốn về nhà, nhưng bây giờ tất cả đối với cô mà nói chỉ là một hi vọng xa vời. Cô vô cùng hối hận, nếu như cô không đi du lịch một mình, không vì đói bụng mà ra ngoài ăn đêm... Có phải cô sẽ tránh được những chuyện khủng khiếp này không?

Nhưng đáng tiếc, trên đời này không có nếu như.

Cô rơi lệ trong im lặng, nước mắt thấm ướt miếng vải đen đang che mắt cô. Bỗng nhiên cô nghe được một tiếng “cách”, cửa bị đẩy ra, tiếng bước chân rất nhỏ vang lên, giống như đang đi đến chỗ cô.

Tiết Yến run rẩy, tiếng bước chân dừng lại trước người cô, một bàn tay thô ráp xoa gò má cô.

“Đừng sợ, hôm nay tôi sẽ không tra tấn cô...”

Giọng nói ấy khàn đặc khô khốc, giống như âm thanh lạnh lẽo từ dưới địa ngục khiến Tiết Yến càng sợ hãi.

Sơ Ngữ đi trên đường cao tốc với vận tốc hơn 100km/h nhưng hơn 1 giờ mới tới nơi. Cô đến huyện Hoàng Trạch nhưng không dừng lại mà tiếp tục đi thẳng đến trấn Song Lâm.

Trấn Song Lâm không lớn, trên trấn có một con phố chữ thập khá náo nhiệt, nhưng hai bên đường đều là các hàng quán nhỏ, xe không tiện di chuyển. Trong lòng Sơ Ngữ rất sốt ruột nhưng cũng không bấm còi thúc giục, cô biết những người trên chợ này, bạn càng muốn gì họ càng không cho bạn.

Sơ Ngữ mở cửa xe, để Đại Miêu và Nhị Lang Thần xuống hỏi thăm tin tức, hai con này đều là loại phổ biến, khá quen thuộc với không khí ở nông thôn, giống như những loại thú cưng mà mọi nhà đều nuôi. Còn hai con A Bố và Tiểu Bạch, một là Labrador, một là chó Pomeranian, lại được cô chăm sóc vô

cùng cẩn thận, muốn thu hút bao nhiêu sự chú ý sẽ có bấy nhiêu nên cô không dám để chúng xuống xe.

Sau khi Đại Miêu và Nhị Lang Thần xuống xe thì liền đi tìm những chú chó mèo trong trấn hỏi thăm tin tức.

Tuy nhiên Sơ Ngữ không biết cô phải tìm ai, không biết cô gái này tên gì, cũng chẳng biết cô ấy trông như nào, thậm chí không biết rốt cuộc cô ấy gặp chuyện gì! Bị người ta giết hay tạt sạt?

Trần Song Lâm tuy không lớn nhưng cũng chẳng phải nhỏ, cứ tìm như vậy chẳng khác gì mò kim đáy biển. Hỏi liên tiếp vài con chúng nó đều bảo không biết, Sơ Ngữ gấp như ruồi không đầu bay loạn, không biết phải đi đâu. Cô nương theo dòng xe cộ đi về phía trước, Đại Miêu và Nhị Lang Thần ở ngoài vẫn đang hỏi thăm.

Dòng người dần thưa thớt, Sơ Ngữ nhận ra bọn họ đã ra khỏi chợ, đúng lúc này tiếng Đại Miêu vui vẻ vang lên, “Tìm được rồi!”

Sơ Ngữ nhanh chóng dừng xe lại ven đường, mở cửa xe đến chỗ chúng nó.

Đại Miêu dẫn một con mèo hoa màu xám tới, nó nhìn thấy Sơ Ngữ thì hơi sợ sệt, kêu “meo” một tiếng rồi trốn ra sau lưng Đại Miêu.

“Tiểu Khôi đừng sợ, đây là Ngôn Ngôn nhà tôi, chị ấy là người rất tốt, có thể hiểu chúng ta đang nói gì, còn làm cá khô cho chúng ta ăn nữa!” Đại Miêu kiên trì dỗ dành nó khiến Sơ Ngữ ngạc nhiên không thôi, bình thường bộ dạng Đại Miêu đều là điệu võ dương oai, đây là lần đầu tiên nó dịu dàng như thế này.

Sơ Ngữ cũng nhẹ nhàng khuyên bảo nó, “Đừng sợ, nói chị nghe những gì em biết là được rồi, chờ cứu được cô gái kia, chị sẽ mua cho em cá khô ăn, có được không?”

Có thể là vì ngữ khí dịu dàng khiến Tiểu Khôi có thiện cảm, hoặc cũng có thể do bị cá khô mê hoặc, rốt cuộc Tiểu Khôi cũng đi ra từ sau lưng Đại Miêu,

ngại ngừng ngược mắt, tò mò đánh giá Sơ Ngũ một chút, sau đó lại nhanh chóng cúi đầu, quả nhiên là một chú mèo hay xấu hổ.

Tuy nhiên nó vẫn mở miệng, “Em, em không biết chị ấy có phải người chị muốn tìm không, em chỉ biết có một cô gái bị trói ở đây, chị ấy, sắp chết rồi...”

Giống như nghĩ đến chuyện gì đáng sợ lắm, Tiểu Khôi run rẩy một lúc, con ngươi biến thành một đường dọc trong nháy mắt, một lúc lâu sau mới khôi phục lại bình thường. Nó run lấy bầy nói, “Mỗi người đều không sống được bao lâu, có thể hôm nay hắn ta muốn giết chị ấy rồi...”

“Mỗi người? Em nói nơi đó không chỉ có một người bị bắt hả? Ai? Là ai muốn giết cô ấy?” Sơ Ngũ ý thức được mức độ quan trọng của sự việc, sắc mặt hơi tái nhợt, vội vàng hỏi.

Tiểu Khôi khiếp sợ nhìn Sơ Ngũ, “Em không biết tên của hắn, nhưng rất nhiều người trong thôn đều gọi hắn là Á Ba.”

Người câm? (1)

(1) Á Ba nghĩa là người câm.

“Không biết thì thôi, Tiểu Khôi, em dẫn chị đến chỗ cô gái ấy được không?”

Tiểu Khôi lắc đầu kịch liệt, vẻ mặt đầy sợ hãi, “Không, không được đâu, em không dám đến đây!”

Sơ Ngũ chỉ nhìn vẻ mặt của nó đã biết nó vô cùng sợ chỗ đấy. Rốt cuộc chỗ đó có gì? Sao có thể khiến nó sợ hãi như thế? Chỉ nhắc đến đã run rẩy rồi?

Sơ Ngũ cũng không muốn ép buộc nó, chỉ có thể khuyên nhủ, “Em dẫn chị đến gần đấy được không? Chỉ cần nhìn chỗ đó từ xa là được rồi.” Sơ Ngũ nhìn thấy nó đã hơi mềm lòng, lại nói thêm, “Em cũng không mong một cô gái vô tội lại chết phải không? Không phải em nói hôm nay có thể hắn ta muốn giết

cô ấy à? Nếu nhưng chúng ta tới kịp có khi sẽ cứu được cô ấy thì sao?”

Cuối cùng Tiểu Khôi quyết định, “Được rồi, để em dẫn chị đi, nhưng cách xa thôi nhé, đến gần em sẽ bị dọa chết mất.”

“Được, nghe em, dừng ở chỗ xa là được.”

Sau đó dưới sự chỉ dẫn của Tiểu Khôi, Sơ Ngữ lái xe rẽ trái rẽ phải, đi đến một thôn tên là Tiểu Phụng Hoàng, Tiểu Khôi được sinh ra trong thôn này, hôm nay là nó đi theo đám mèo đến chợ chơi.

Sơ Ngữ lái xe vào thôn từ phía Bắc, xuyên qua toàn bộ thôn, dừng lại trước đầu ngõ ở phía Nam. Tiểu Khôi ngồi trên tay lái chỉ vào một ngôi nhà ở đằng xa, nói, “Chị nhìn thấy không? Chính là chỗ đấy.”

Sơ Ngữ phóng tầm mắt nhìn theo, bên trong một cánh đồng cách xa thôn có một ngôi nhà gạch xanh ngói đen, nhìn thoáng qua hơi âm u. Không biết có phải do tâm lý không nhưng Sơ Ngữ vừa nhìn liền cảm thấy da đầu tê dại.

Cô tắt máy, không tùy tiện hành động mà gọi điện thoại cho Lâm Lang, hỏi, “Các cậu đi đến đâu rồi?”

Trước khi xuất phát từ Giang Thành, cô đã gọi cho Lâm Lang, nói cho anh ta biết tin có một cô gái bị hại. Giản Diệc Thừa không ở đây, cô cũng không cậy mạnh, mạng người là chuyện quan trọng, không phải lúc để cô đơn độc xông pha.

Đây vốn là một chuyện không đầu không đuôi, cô cũng không hi vọng anh ta có thể tin tưởng, dù sao cô chưa nói cho anh ta biết chuyện mình biết tiếng động vật, cho nên nguyên văn tin tức cô truyền đạt chỉ là có một cô gái sắp chết rồi.

Lâm Lang hỏi cô cô gái ấy là ai? Hiện tại đang ở đâu? Đã xảy ra chuyện gì? Là người khác hãm hại hay cô ấy muốn tự sát? Cô không trả lời được câu nào.

Hiện tại cô có thể tưởng tượng về mặt cạn lời của Lâm Lang ở bên kia điện thoại, nhưng cũng không ngờ cô báo án không đầu không đuôi như vậy mà anh ta vẫn không nói hai lời đã đồng ý sẽ đến.

“Đương nhiên tôi tin cậu rồi, tôi không tin lão Giản thì cũng phải tin cậu! Loan Loan nhà tôi cũng nhờ cậu mà mới kịp thời cứu được, nếu không có cậu thì đến giờ tôi vẫn là người cô đơn đây!”

Sơ Ngữ hơi cảm động, ở trong mắt người khác hành động của cô thật quái lạ, không có bằng chứng, thậm chí không biết chuyện gì xảy ra, chỉ biết một địa chỉ đại khái liền chạy đến cứu người, quả thật giống người điên. Cô biết thật ra Lâm Lang cũng không tin tưởng nhưng anh ta vẫn tới, còn lấy lý do trả ơn để an ủi cô, muốn cô đừng có áy náy.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói tràn đầy sức sống của Lâm Lang, “Chúng tôi đến trấn Song Lâm rồi, nơi này nhiều người qua lại, xe không dễ đi, cậu đang ở đâu? Không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Tôi đi qua trấn rồi, bây giờ đã tìm được vị trí người bị hại.”

“Cái gì? Thật sự có người bị hại?” Lâm Lang không chờ Sơ Ngữ nói xong đã cao giọng, “Vậy cậu đừng manh động, tìm nơi an toàn mà trốn đi! Trời ơi, cậu đừng xảy ra chuyện gì đấy, nếu không lão Giản trở về sẽ lột da tôi mất!”

Sơ Ngữ cười, “Không cần lo cho tôi, các cậu đến đây trước đi, tôi đã gửi vị trí cho các cậu rồi đấy, à, nhớ tuyệt đối đừng bật còi cảnh sát nhé.”

“Được, tôi biết rồi, cậu nhớ chú ý an toàn, chúng tôi đang đến đây.”

Trước khi cúp điện thoại Sơ Ngữ còn loáng thoáng nghe được giọng nói to đến nổ phổi của Lâm Lang, “Lão Giản thật có phúc! Ai ngờ cô ấy thực sự có tiềm chất của Conan (2) đây!”

(2) Thám tử lừng danh Conan (名探偵コナン Meitantei konan, tựa tiếng Anh: “Detective Conan”) là một bộ truyện tranh Nhật Bản (manga) thuộc loại trinh thám được vẽ và minh họa bởi [Aoyama Gosho](#). Bộ truyện này ban đầu là

những chương truyện nhỏ được đăng trên tuần báo Shōnen Sunday của Shogakukan từ 19 tháng 1 năm 1994 sau đó được đóng thành các tập tankōbon. Tại Việt Nam bộ truyện được [Nhà xuất bản Kim Đồng](#) ấn hành dưới tựa Thám tử lừng danh Conan. Tác phẩm xoay quanh câu chuyện về chàng thám tử học sinh Kudo Shinichi trong một lần đang điều tra bị thành viên Tổ chức Áo Đen bắt uống thuốc độc khiến cơ thể teo nhỏ và trở thành Edogawa Conan.

Sơ Ngữ: “...”

Chương 57: Mất tích [3]

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Mấy người Lâm Lang đến rất nhanh, xe của bọn họ là một chiếc xe 16 chỗ vô cùng giản dị, không khiến người khác chú ý.

Lâm Lang bước xuống từ trên xe, mở cửa ngòi vào ghế lái phụ bên cạnh Sơ Ngữ, “Thế nào rồi? Người bị hại ở đâu?”

Sơ Ngữ chỉ tay vào ngôi nhà đằng xa, nói, “Ở đó, tôi sợ kinh động đến người bên trong nên không dám tới gần, bây giờ cũng không biết tình huống ở đây như thế nào rồi. Chỉ biết bên trong có một cô gái bị trói, có khả năng sẽ bị giết vào hôm nay.”

Sắc mặt Lâm Lang nghiêm nghị, “Cậu không tới gần là đúng, nhưng sao cậu biết cô ấy có thể bị giết?”

Sơ Ngữ bình tĩnh nói, “Chuyện này nói ra thì dài lắm, tôi sẽ giải thích với cậu sau.” Còn sau này là bao giờ thì cô cũng không biết.

“Tôi không chỉ biết hôm nay cô ấy có thể bị giết mà còn biết những người bị hại trước đó bị giam giữ với thời gian khác nhau, nhưng mỗi cô gái đều sẽ bị bắt một thời gian sau đó bị giết chết.”

“Không chỉ một người?” Lâm Lang càng thận trọng hơn, “Vậy cậu có biết hung thủ giết người như thế nào không? Hấn xử lý xác chết kiểu gì?”

Sơ Ngữ lắc đầu, “Tôi không biết.”

Đây cũng là vụ án rắc rối nhất cô gặp phải, chú chó báo án cũng không nói rõ ràng mọi chuyện đã bắt đầu rồi, nhưng tình huống lại khá nghiêm trọng nên cô không thể làm gì khác là cứ đến đây trước, nếu không đợi chú chó kia tỉnh

lại nói rõ ràng thì có lẽ mọi chuyện đã muộn rồi.

Cũng may chuyến đi này của cô khá thuận lợi, gặp được Tiểu Khôi, nhanh chóng tìm thấy nơi nạn nhân bị bắt.

Chờ chút, có gì đây không đúng, người mà chú chó báo án nói tới và người Tiểu Khôi bảo là cùng một người sao? Lỡ như có hai vụ án thì làm sao bây giờ?

Sơ Ngữ nghĩ tới đây liền vội vã gọi điện thoại cho Tiêu Vân Sanh, “Alo, A Sanh à, chú chó kia tỉnh chưa?”

“Vẫn chưa đâu chị, bác sĩ đang truyền nước cho nó, nói là nó bị kiệt sức do mất nước.”

“Chị biết rồi, nếu nó tỉnh lại thì em gọi điện cho chị ngay nhé.”

“Vâng.” Dừng một chút Tiêu Vân Sanh lại hỏi, “Chị ơi, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không sao đâu, không cần lo lắng, em chăm sóc tốt cho nó là được.”

“Vâng.”

Cúp điện thoại, Sơ Ngữ nhìn thấy Lâm Lang đang đi về phía chiếc xe 16 chỗ, cô suy nghĩ một lúc rồi cũng vội vàng đi theo.

Trên xe ngoại trừ Lâm Lang thì còn có Vương Thành và Tôn Toàn, ba người đang thảo luận nên cứu người bị hại như thế nào. Tôn Toàn thấy Sơ Ngữ đến thì vội vàng dịch chỗ ngồi cho cô.

“Chúng tôi định đi tìm trưởng thôn hỏi thăm về tình hình ngôi nhà kia đã, sau đó sẽ tính tiếp.” Bọn họ không hề biết gì về tình huống bên trong, hung thủ có mấy người cũng không biết, nếu tùy tiện xông vào cứu người có thể không thành công, mất cả chì lẫn chài.

Sơ Ngũ gật đầu tán thành, “Đúng là nên cẩn thận một chút, nhưng nhất định phải nhanh, tôi sợ hung thủ đã bắt đầu hành động rồi.”

Trong một căn phòng được đóng kín, chính giữa treo một chiếc đèn sáng rực, ánh sáng trắng bệch chiếu xuống khiến cả căn phòng sáng như ban ngày.

Tiết Yến bị trói trên nền xi măng, dưới thân lót một tấm nhựa trong suốt, tay cô ấy bị trói lên đỉnh đầu, hai chân tách ra cố định ở hai bên, tạo thành hình chữ nhân (人).

Hai mắt của cô ấy vẫn bị che lại như cũ, không nhìn thấy bất kỳ đồ vật gì hết, chỉ có thể nghe được tiếng nước “ào ào” bên tai.

Một bàn tay thô ráp cầm chiếc khăn mặt ướt nhẹp, chăm rãi lau sạch mọi góc ngách trên người cô, cảm giác lạnh lẽo khiến cô nhanh chóng nổi da gà.

Giọng nói khàn khàn kia còn lảm bảm bên tai cô, “Ngoan ngoãn một chút, đừng cử động, phải rửa sạch sẽ mới được...”

Cả người Tiết Yến run rẩy, nỗi hoảng sợ trong lòng ngày càng lớn hơn.

Rốt cuộc bàn tay kia cũng ngừng lại, giọng nói khàn đặc mang theo sự thỏa mãn và vui sướng, “Cuối cùng cũng rửa sạch.”

Sau đó Tiết Yến cảm nhận thấy một lưỡi dao lạnh lẽo đang đặt trên mặt cô, giống như chỉ cần cô khẽ cử động là lưỡi dao sắc bén ấy sẽ lập tức cứa vào da thịt.

Cô cảm thấy lưỡi dao đang chậm chậm di chuyển xuống phía dưới, Tiết Yến nơm nớp sợ hãi tột độ trước nay chưa từng xuất hiện trong lòng.

Ai đó hãy cứu tôi với...

“Cậu nói chỗ đó hả? Người ở đấy là Á Ba thôn chúng tôi. Biệt danh của hắn là thế nhưng thật ra hắn không câm, chỉ không thích nói chuyện nên người trong thôn đều gọi hắn là người câm.”

“Tên thật á? Tên thật là gì tôi cũng quên rồi, nhiều năm qua không ai gọi, bây giờ dùng một cái không nhớ ra nổi.”

“Hắn là người thật thà, cực kỳ hiền lành! Đánh ba cây gậy cũng không ra rắm (1), vợ hắn chạy theo người khác hắn cũng chẳng có phản ứng. Bố mẹ chết sớm nên giờ trong nhà chỉ còn lại mình hắn, hắn mở một nhà máy chế biến xúc xích, tuy nhiên chuyện làm ăn không tốt lắm, buôn bán nhỏ mà, không chết đói là được. Ngược lại nhà có một mình hắn nên cũng không sợ không được ăn no.”

(1) Đánh ba cây gậy cũng không ra rắm: Ý chỉ kiểu người trung thực, không thể hiện.

...

Hỏi thăm được tình huống cơ bản từ trưởng thôn xong, trong lòng Lâm Lang đã có suy tính, đang chuẩn bị rời đi thì trưởng thôn tò mò hỏi một câu, “Các cậu tìm hắn có chuyện gì thế?”

Lâm Lang thuận miệng nói, “À không có chuyện gì, định mua xúc xích của hắn nên đi khảo sát một chút thôi.”

Về mặt trưởng thôn hơi cứng lại, do dự mãi mới nhắc nhở Lâm Lang, “Vậy cậu phải khảo sát thật kỹ vào, nghe nói hắn làm ruột xúc xích từ thịt lợn chết đấy, còn bị nhiễm bệnh nữa, không sạch sẽ đâu, người trong thôn chúng tôi đều không ăn xúc xích của hắn.”

Thì ra là một nhà máy tai tiếng, tuy nhiên điều này đã giúp Lâm Lang nảy ra một ý tưởng.

Sơ Ngũ đi theo xe 16 chỗ, trực tiếp đến cửa nhà Á Ba. Ba người Lâm Lang

xuống trước, nói với Sơ Ngũ, “Cậu đừng xuống, nhớ đóng kỹ cửa xe chờ chúng tôi là được.”

Sơ Ngũ gật đầu, nhìn theo bóng dáng ba người họ đi gõ cửa.

“Mở cửa! Mở cửa! Đây là Cục An toàn thực phẩm, có người báo cáo anh dùng thịt lợn chết làm xúc xích, chúng tôi phải kiểm tra.” Một người Lâm Lang khí thế hùng hổ, không giống tới thăm tra mà giống xã hội đen tới đòi nợ hơn.

Bọn họ gõ cửa một lúc lâu cũng không có người ra mở, đang chuẩn bị xông vào thì cửa mở ra, bên trong có một người đàn ông trung niên vóc dáng gầy gò, nhìn chăm chăm vào bọn họ.

Lâm Lang không hề yếu thế trừng mắt lại, “Có người báo cáo anh dùng thịt lợn chết để làm xúc xích, chúng tôi muốn vào kiểm tra một vòng.”

Người đàn ông chặn sau cửa, giọng nói khàn khàn chậm rãi vang lên, “Giấy... phép... đâu?”

Ba người Lâm Lang tự dung nổi hết cả da gà da vịt, người này nói chuyện thật đáng sợ.

Bọn họ đương nhiên không có giấy phép, Lâm Lang liếc Tôn Toàn một cái, Tôn Toàn thò tay vào trong túi, cười nói, “Đương nhiên có giấy phép rồi, anh muốn xem sao?”

Chữ “sao” còn chưa nói xong, Tôn Toàn bỗng nhiên xông lên đè đôi phương xuống dưới người, sau đó móc còng tay trong túi ra, “Ồ, giấy phép, muốn nhìn hả?”

Nhìn thấy Tôn Toàn đã chế ngự được Á Ba, hấn ta với dáng người gầy gò có vẻ cũng không định phản kháng nên hai người Lâm Lang và Vương Thành vội vã đi vào trong tìm người bị hại.

Mà ngay lúc này Á Ba đang bị Tôn Toàn chế trụ bỗng nhiên dùng một sức

mạnh không lồ hất tung Tôn Toàn lên mặt đất, chạy vụt ra bên ngoài.

Hắn vừa ra khỏi cửa liền nhìn thấy xe của Sơ Ngữ, cô bị ánh mắt như rắn độc của hắn dọa, sau đó liền nhìn thấy người kia lao tới hướng này, Sơ Ngữ bị dọa đến nỗi quên cả hít thở.

Tuy nhiên người kia ra sức kéo cửa nhưng không mở được, lúc này Sơ Ngữ mới nhớ là sau khi mấy người Lâm Lang xuống xe cô đã khóa cửa lại cẩn thận rồi.

Người kia thấy không mở được cửa xe, lại dùng ánh mắt lạnh lẽo như rắn độc kia nhìn Sơ Ngữ, sau đó chạy về hướng khác.

Những động tác này được thực hiện chỉ trong nháy mắt, chờ hắn chạy đi rồi, Tôn Toàn đang tức nổ phổi nhanh chóng chạy ra, đuổi theo người kia. Hiển nhiên tốc độ của anh ta không nhanh bằng người kia, đồng thời hắn y vào lợi thế quen thuộc địa hình, trong nháy mắt đã kéo dẫn khoảng cách với Tôn Toàn.

Trong nhà Á Ba, sau khi Lâm Lang và Vương Thành cùng tiến vào thì nhìn thấy hai căn phòng ở chính diện và hướng Tây bị mở ra, bên trong bày các loại dụng cụ, Lâm Lang có thể nhận ra đây là máy xay thịt, những lưỡi dao sắc bén kia khiến người ta nhìn mà da đầu tê dại.

Lâm Lang và Vương Thành chia nhau ra tìm. Phòng trong nhà Á Ba không nhiều, ngoại trừ căn phòng để dụng cụ lúc đầu thì cũng chỉ có một phòng ngủ, một nhà bếp, hai người nhanh chóng lục soát nhưng không tìm thấy bất kỳ bóng người nào.

“Lục soát lại lần nữa, có thể có loại phòng như tầng hầm gì đấy.”

Rốt cuộc, trong sự tìm kiếm nghiêm túc của mình, bọn họ đã phát hiện ra lối vào tầng hầm ở dưới giường trong phòng ngủ.

Hai người cẩn thận bò vào, bên trong là một màu đen kịt, hai người lấy điện thoại di động bật đèn pin lên, trong ánh sáng le lói chỉ nhìn thấy một bóng

người nằm trên mặt đất, ngoài ra không còn người nào khác.

Lâm Lang không cẩn thận đụng phải công tắc điện, ánh sáng đột ngột khiến hai người chói mắt theo bản năng một lúc, chờ thích nghi được rồi thì cuối cùng bọn họ cũng nhìn thấy rõ người nằm trên sàn xi măng.

Là một cô gái trẻ tuổi, cả người trần truồng, tay chân bị trói, mắt bị che kín, miệng cũng bị bịt lại. Nhưng cả người từ trên xuống dưới đều vô cùng sạch sẽ, hơn nữa sự sạch sẽ này còn hơi quái dị. Bởi vì...

Trên đầu cô gái cũng rất sạch sẽ, không còn một sợi tóc nào, còn có một nơi khác cũng được cạo sạch nhưng hai người Lâm Lang không dám nhìn, chỉ lướt qua rồi rời mắt đi.

Tôn Toàn thở hồng hộc dẫn theo Á Ba đã bị còng tay trở về, quần áo đều ướt đầm mồ hôi, “Mẹ nó, tên này chạy quá nhanh, suýt nữa để hấn trốn thoát rồi! Dáng vẻ này hoàn toàn là có tật giết mình, chắc chắn phạm tội, anh Lâm, các anh có tìm được người không?”

Lâm Lang gật đầu, chỉ vào xe, Tôn Toàn quay đầu nhìn, thấy Sơ Ngữ đang an ủi một cô gái. Anh ta nhìn thấy cái đầu nhẵn bóng của cô ấy còn hơi sửng sốt, “Cứu được một ni cô à?”

Lâm Lang vỗ một cái vào đầu anh ta, nhẹ giọng đáp, “Nói chuyện chú ý một chút, đây là bị tên này.... mái tóc khỏe mạnh đẹp đẽ của cô ấy bị hấn cạo sạch rồi.”

“Vậy tên này quá biến thái rồi.” Tôn Toàn gật đầu, “Nhưng mà tại sao hấn lại cạo tóc người ta? Vì đam mê à?”

“Hỏi tôi làm gì? Cậu đi hỏi hấn đi!”

Tôn Toàn quả nhiên đi hỏi Á Ba.

Mặt Á Ba vẫn không hề có tí cảm xúc nào, nghe được câu hỏi của anh ta lại chậm rãi nở một nụ cười, nhưng mà nụ cười này vừa tà ác vừa đáng sợ, giọng

nói khàn khàn của hắn khiến người khác nổi da gà, Vương Thành xoa xoa tay, chỉ nghe hắn nói, “Rửa sạch sẽ rồi...”

“Làm xúc xích thôi...” Ba người vừa nghe hắn nói như thế, trong phút chốc cứng đờ người, sống lưng lạnh toát, một lúc lâu sau không nhin nổi nữa, liên tiếp khom lưng nôn mửa.

Chết tiệt! Những tên tội phạm giết người chặt xác họ cũng gặp rồi, nhưng hôm nay vẫn bị tên này làm cho buồn nôn không thể tả. Lấy thịt người làm xúc xích? Quá biến thái thì không nói, nhưng sao có thể đáng ghét như vậy! Bây giờ bảo sau này bọn họ phải ăn loại thực phẩm này như thế nào đây? Đặc biệt là sáng nay ba người bọn họ đều ăn bánh rán ở cửa sau đơn vị, còn sang môm gọi thêm hai suất trứng hai suất xúc xích, ôi, ai biết được cái xúc xích kia làm từ thịt lợn chết hay thịt người chứ!

Tiếp tục nôn....

Mẹ nó, không thể ăn được nữa, quá biến thái!

Trong nháy mắt trên sân đều là mùi chua của bãi nôn. Ba người nôn hết đồng đồ ăn sáng xong cũng không nói được gì, chỉ dựa tường đứng lên.

Á Ba lại như được khơi gợi sự hứng thú nào đó, một mình tiếp tục độc thoại.

“Bỏ cơ thể trắng nõn tươi mới của các cô ta vào trong máy xay, máu thịt be bét, óc người màu trắng, kể cả lục phủ ngũ tạng... Từng chút từng chút xay nhuyễn, sau đó bỏ gia vị vào, chế thành nhân xúc xích, các anh thích vị gì? Vị cay? Hay ngũ vị hương? Hay vị ngô?” Hắn ta liếm môi, thậm chí Lâm Lang còn nghe được tiếng nuốt nước bọt của hắn, “Đây mới là mỹ vị trần gian...”

“Oe...”

Lần này ba người nôn ra cả mật, yếu ớt dựa vào tường, không đứng lên nổi.

Á Ba có vẻ vô cùng thích thú, trên mặt hắn hiện lên vẻ thỏa mãn quái lạ,

“Mỗi một người tôi đều để lại một ít, các anh muốn nếm thử không? Rán, xào, nướng, luộc đều ngon lắm.”

Oe...

Chương 58: Mất tích [4]

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Sơ Ngữ nhận được điện thoại của Tiêu Vân Sanh, cậu nói là chú chó kia tỉnh rồi, cô vội vã bảo cậu để điện thoại bên tai con chó, sau đó hỏi nó, người nó muốn cứu có phải ở trong nhà Á Ba không. Sau khi nhận được câu trả lời chắc chắn xong, Sơ Ngữ mới thở phào nhẹ nhõm.

Vậy thì tốt rồi, người mà chú chó và Tiểu Khôi nói là một, bọn họ không tìm nhầm người. Nếu không thì sẽ cứu được người này nhưng lại chậm trễ không kịp cứu người kia, tuy rằng không phải trách nhiệm của bọn họ nhưng nếu chuyện đấy xảy ra cũng sẽ cực kỳ áy náy.

Cúp điện thoại, Sơ Ngữ lơ đãng ngẩng đầu, nhìn thấy ba người Lâm Lang ở bên ngoài yếu ớt dựa vào tường, sắc mặt vàng như nghệ, cô sợ hết hồn, còn tưởng rằng bọn họ xảy ra chuyện gì, vội vàng xuống xe kiểm tra.

Còn chưa đến gần cô đã ngửi thấy mùi chua nồng nặc, Sơ Ngữ không khỏi bịt mũi, ngừng thở hỏi, “Mọi người... làm sao vậy?”

Lâm Lang chống tường, yếu ớt xua tay với cô, “Tốt nhất cậu đừng hỏi, nếu không sẽ bị như chúng tôi đây.”

Anh ta vừa nói như thế, trong lòng Sơ Ngữ càng thêm tò mò, nhưng cô cũng không kiên trì hỏi tiếp mà hỏi chuyện người bị hại trước.

Lâm Lang được cô nhắc nhở, lúc này mới chợt nhớ ra, vừa nãy Á Ba có nói một câu, mỗi một người hấn đều để lại một ít...

Ý này của hấn có nghĩa là những người trước đó đều bị hấn làm xúc xích rồi hả?!

Vừa mới nghĩ thế Lâm Lang đã cảm thấy buồn nôn, nhưng hiện tại anh ta cũng không nói được gì, trái lại sống lưng lạnh toát. Cả đời anh ta đến tận bây giờ mới là lần đầu tiên gặp tên giết người biến thái như thế.

Giết người không nói, lại còn đi làm thành xúc xích!

Lúc này Lâm Lang cũng không biết nên tức giận vì hắn ta giết người hay vì lấy thịt người làm xúc xích nữa! Bởi vì chắc qua lần này anh ta cũng không nuốt nổi loại thức ăn này nữa.

Nghĩ đến cuộc sống sau này, ăn mì không có xúc xích, ăn bánh rán không có xúc xích, còn cả pizza xúc xích, hot dog... Sau này tất cả những thứ đó đều không ăn được nữa, đời người đã mất đi bao nhiêu thú vui rồi!

Chỉ nghĩ thôi Lâm Lang cũng đã thấy đau lòng, anh ta tức giận trừng mắt với Á Ba, “Thành thật nhận tội đi, rốt cuộc anh đã hại bao nhiêu người?”

Từ đầu đến cuối nụ cười quái dị ở khóe miệng của Á Ba đều không biến mất, hắn nhìn Tiết Yến đang run rẩy trốn trong xe, dùng chất giọng lạnh băng như đang nói với người yêu, “Đáng tiếc, người thứ 18 đã được cứu...”

Người thứ 18, nói cách khác trước đó đã có 17 người bị hại rồi...

Trong phút chốc tất cả mọi người như bị ném vào hầm băng, toàn thân lạnh toát, lúc này bọn họ mới ý thức được mình đang đối mặt với tên sát nhân điên cuồng đã giết 17 người, 17 mạng người đấy!

Tại sao tội phạm giết người liên hoàn kinh khủng như vậy đến bây giờ mới bị bọn họ phát hiện?!

Đó là 17 mạng người...

Mắt Lâm Lang đỏ sẫm, nhìn rồi nhìn, nhưng cuối cùng thực sự không nhìn được nữa, dậm một phát vào mặt Á Ba, “Khốn kiếp!”

Á Ba bị anh ta đâm ngã sõng soài ra đất, khoe miệng rỉ máu nhưng vẻ mặt hấn vẫn chẳng thay đổi, thậm chí còn vươn lưỡi liếm máu ở khoe miệng, nhìn thẳng vào Lâm Lang.

Mãi đến tận khi ngồi xe về Giang Thành, mấy người Lâm Lang mới hồi phục tinh thần như vừa bị treo trên mây. Lúc đến ai trong bọn họ cũng không coi đây là vụ án lớn, chỉ nghĩ là Sơ Ngữ có lòng nghi ngờ, xuất phát từ sự bảo vệ an toàn cho cô nên họ mới đến thôn Tiểu Phượng Hoàng. Bọn họ nghĩ cho dù là vụ án thật thì cũng chỉ là vụ nhỏ nhỏ thôi, vì thế ba người còn không mang theo súng, cứ thế mà đi.

Kể cả lúc giải cứu được con tin, bọn họ cũng không cảm thấy lo lắng sợ sệt. Mãi đến tận khi hung thủ nói hấn lấy thịt người làm nhân xúc xích, bọn họ mới nhận ra hấn là sát nhân giết người. Tuy nhiên khi đó bọn họ vì chuyện này mà cảm thấy vô cùng buồn nôn, vừa kinh tởm vừa hoảng sợ. Nhưng cuối cùng, rốt cuộc bọn họ mới biết mình đang đối mặt với một tên giết người như thế nào.

17 mạng người, chỉ có thể nói là người không biết nên không sợ thôi, nếu lúc đầu bọn họ biết đây là một tên sát nhân liên hoàn đã giết 17 người, thậm chí là ma quỷ ăn thịt người, bọn họ sẽ không dám dùng tâm trạng bình tĩnh như vậy đến gần Á Ba, thậm chí sẽ coi đối phương là quỷ dữ, vũ trang đầy đủ, tuyệt đối không dám vây bắt dễ dàng như vậy.

Nhưng sự thật lại như một vở kịch, tên sát nhân liên hoàn giết 17 người cuối cùng bị Tôn Toàn bắt được. Tất cả mọi người nghĩ đến đều cảm thấy sợ hãi, sao lúc đầu bọn họ lại có tư tưởng như vậy nhỉ?

“May là người chúng ta gặp phải chỉ là một tên giết người điên cuồng có khả năng vũ trang thấp, nếu không tất cả đều chôn xác nơi đây rồi.” Lâm Lang nói.

Hai người Vương Thành gật đầu, “Tuy nhiên trong cái rủi có cái may, bắt được một tên giết người liên hoàn như vậy, chúng ta lập công lớn rồi phải không?”

“Lần lập công này khiến người ta mơ hồ quá, đến tận bây giờ tôi còn cảm

giác mình nằm mơ đây, sao lại tóm được một tên sát nhân giết người liên hoàn dễ như chơi vậy nhỉ?”

“Ai nói không phải chứ?”

...

Tiết Yến đã được người nhà đón về, cô ấy mất tích hơn 10 ngày, người nhà tìm đến nỗi sắp phát điên rồi. Càng trùng hợp khi Tiết Yến chính là cô gái bị mất tích ở Giang Thành được đưa tin kia. Một phút trước khi đi trấn Song Lâm, Tiêu Vân Sanh còn đang nói chuyện này với Sơ Ngũ. Không ngờ có thể may mắn như vậy, người bọn họ cứu được lại chính là cô ấy.

Bố mẹ cô ấy ôm cô ấy khóc lớn, cô ấy mất tích lâu như vậy, suýt nữa bọn họ đã cho rằng sẽ không tìm được cô ấy về, không ngờ cũng có một ngày cả nhà đoàn tụ như thế này.

Bị cạo trọc đầu thì đợi tóc từ từ mọc lại là được, chỉ cần người trở về an toàn thôi. Còn nỗi ám ảnh lưu lại trong lòng thì chỉ có thể để bản thân cô ấy tự thoát ra, Sơ Ngũ cũng thương mà không giúp được gì.

Cuối cùng Sơ Ngũ cũng biết chuyện 17 nạn nhân trước đó đã bị làm thành nhân xúc xích, nhưng cô không buồn nôn như ba người Lâm Lang mà ngược lại, cô cảm thấy thương tiếc cho 17 sinh mạng ấy. Dù sao cô cũng chưa từng ăn những đồ không nhìn được nguyên liệu bên trong ấy ở ngoài. Như bánh bao, sủi cảo, xúc xích, không tận mắt nhìn cũng sẽ không biết bên trong có gì. Là thịt người thì có lẽ không thể nhưng thịt lợn chết thịt chuột chết thì hoàn toàn có khả năng, thậm chí còn dùng giấy làm nhân bánh bao, đủ khiến người ta buồn nôn. Vì thế những loại đồ ăn như vậy trước nay cô chưa bao giờ ăn ở bên ngoài.

Sau khi trở về thì Sơ Ngũ đến bệnh viện thăm chú chó kia, chờ nó truyền dịch xong, xác định không còn chuyện gì mới đưa nó về cửa hàng thú cưng.

Chú chó chạy hơn 100km để báo án tên là Khiếu Thiên, là giống chó phổ biến như Nhị Lang Thần vậy. Sở dĩ nó báo án không phải vì có quan hệ với

Tiết Yên hay Á Ba, nó vốn là một con chó lang thang, cũng đã lưu lạc ở trấn Song Lâm một khoảng thời gian nên chuyện về Á Ba nó cũng biết chút ít.

Những chú chó mèo xung quanh thôn Tiểu Phượng Hoàng đều sợ Á Ba, không dám tới gần nhà hấn. Nguyên nhân thì giống như lời trưởng thôn nói, Á Ba dựa vào việc làm xúc xích kiếm kế sinh nhai, hấn không chỉ dùng thịt lợn chết mà có khi cũng dùng cả thịt chó chết. Tâm lý của hấn thực sự biến thái, thường xuyên ngược đãi và giết hại những động vật này cho hả giận. Nếu như đến cả việc giết động vật cũng không đủ để làm hấn bình tĩnh thì hấn sẽ ra ngoài tìm người bắt về giết. Đây là nguyên nhân tất cả động vật đều sợ hấn.

Khiếu Thiên cũng sợ, nhưng gan nó lớn, lại chạy trốn nhanh nên không phải không dám tới gần như những động vật khác.

Đây không phải lần đầu tiên nó nhìn thấy Á Ba ra ngoài bắt con gái về giết chết làm xúc xích, thậm chí trước đây nó đã từng thử cứu các cô ấy, trên đùi Á Ba còn có vết cắn của nó đấy. Chỉ là nó không có cách nào chống lại con người, người còn có dao, có gậy và trí tuệ, vì thế Khiếu Thiên không địch lại được cũng là chuyện bình thường.

Nó còn đi gọi người trong thôn, nhưng nó chỉ là một con chó hoang, người ta nhìn thấy đều xua đuổi nó, không ai nghe hiểu tiếng cầu cứu của nó, mãi đến tận khi nó nghe nói ở Giang Thành có người nghe hiểu tiếng động vật nói chuyện. Mà lúc này trùng hợp Á Ba lại bắt một cô gái về, sau mấy ngày hành hạ thì như thói quen trước đây, hấn hấn sắp giết người rồi nên Khiếu Thiên liền chạy như điên đến Giang Thành.

Cuối cùng nhờ đó mà Tiết Yên mới được cứu.

Còn nguyên nhân Á Ba giết người hàng loạt cô cũng biết được một ít qua miệng Khiếu Thiên và Lâm Lang.

Tên thật của Á Ba là Lâm Minh Lý, là một người nông dân trung thực trong thôn Tiểu Phượng Hoàng, tốt nghiệp cấp ba xong thì thôi học, đây là tình trạng chung của đại đa số những người cùng lứa tuổi với hấn trong thôn. Có điều kết quả học tập của hấn rất tốt, cũng chăm chỉ học hành nên tuy trầm mặc ít nói nhưng vẫn được thầy cô bạn bè yêu quý.

Sau khi hấn thôi học xong thì ở nhà làm nông hai năm, sau đó ra ngoài làm công. Nhưng bởi vì nhà nghèo, người lại chất phác nên ở nơi ít nữ nhiều nam này hấn rất khó tìm được đối tượng. Bố mẹ hấn gấp gáp thay hấn, nhưng gấp cũng chẳng làm được gì, sau đó hai ông bà vì để tích góp tiền cưới cho con trai mà nhiều tuổi rồi vẫn phải đi làm công. Cuối cùng qua đời vì lao lực quá độ.

Sau khi bố mẹ Lâm Minh Lý qua đời, có người mối cho hấn một hôn sự, đối phương là người đàn bà từng có một đời chồng. Hấn cũng không tỏ thái độ gì, người trong thôn ai cũng khuyên hấn đừng chọn, hấn như vậy là trèo cao rồi...

Nhưng cuộc hôn nhân này vẫn nhanh chóng được định đoạt.

Mặt ngoài người trong thôn nói chúc mừng nhưng thật ra hấn biết, sau lưng ai cũng nói hấn nhẫn nhịn, không có tương lai, có hai tay làm việc lại đi nuôi con người khác... Nhưng hấn chỉ có thể yếu đuối, giả vờ như không nghe thấy.

Nhưng người trong thôn nói đúng, kể cả người phụ nữ hấn lấy đã có một đời chồng và hai đứa con thì cũng do hấn trèo cao rồi.

Bởi vì sau khi kết hôn hấn mới biết, thế mà hấn lại bất lực!

Trước khi kết hôn con người thành thật này cũng không xem những thứ đời thực nên cũng không biết được mình có điều bất thường ở khía cạnh này. Mãi đến sau khi kết hôn, được vợ dạy mấy ngày nhưng hấn vẫn không cứng lên nổi thì hấn mới biết mình bị bệnh này.

Sau đó vợ hấn phần nộ bỏ đi bởi vì cô ta cảm thấy hấn lừa mình, tiền quà cưới cũng không trả, đồng thời tuyên truyền với mọi người trong thôn về sự bất lực của hấn.

Lần này tất cả ánh mắt nhìn hấn đã thay đổi, đều là cười nhạo và khinh bỉ. Nói chung hấn đã trở thành trò cười của tất cả mọi người. Kể cả trẻ con nhìn thấy hấn cũng không kiêng dè cười nhạo hấn.

Cũng chính từ lúc ấy, hắn càng ngày càng trầm mặc, thậm chí dần dần có biệt danh là người câm.

Nhưng mà khi những người trong thôn Tiểu Phụng Hoàng coi hắn là trò cười thì cũng không biết sự cười nhạo của bọn họ đã đẩy con người trầm mặc ít nói này về phía vực sâu.

Không hề bộc phát trong trầm mặc mà là biến thái ngay trong sự trầm mặc, Lâm Minh Lý quả thật trở nên biến thái.

Từ lúc bắt đầu thì ngược đãi động vật để phát tiết oán hận với những người kia, cuối cùng không nhịn được ra tay với người. Hắn vô dụng, yếu đuối lại tự ti, không dám phản kháng những người làm tổn thương hắn, chỉ dám lựa chọn những cô gái trẻ tuổi kia, hành hạ rồi giết chết các cô ấy trong sự thoả mãn sung sướng...

Chương 59: PUBG [1]

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Khiếu Thiên được nuôi trong cửa hàng Sơ Ngữ nửa tháng, thân thể đã khôi phục lại như cũ. Có điều nuôi lâu như vậy, Sơ Ngữ cũng không nỡ đuổi nó về trấn Song Lâm tiếp tục lang thang. Vì thế nên định tiếp tục nuôi nó, dù sao trong cửa hàng cô cũng đã có ba con chó rồi, nuôi thêm một con cũng không sao.

Chỉ là cô còn chưa kịp nói quyết định này cho Khiếu Thiên thì đã có người muốn nhận nuôi nó. Đó chính là đội phó đội hình sự Giang Liên Thành, người đã từng rất muốn nhận nuôi Tiểu Hắc, bây giờ lại vừa ý Khiếu Thiên.

“Cô nghe thử xem, Khiếu Thiên, cái tên này nghe như người đội cảnh sát chúng tôi vậy, à không, là chó của đội cảnh sát, đừng nói nó còn lập công lớn như vậy, trời sinh là để làm trong ngành chúng tôi.”

Giang Liên Thành cười híp mắt đi quanh Khiếu Thiên hai vòng, tầm tắc lấy làm kì lạ, “Ngoài ra nó còn có thể được huấn luyện, nhưng sự nhạy cảm phát hiện tội phạm như thế không phải con chó nào cũng có đâu.”

Cũng không biết vì sao chó tốt như vậy nhưng lần nào cũng được Sơ Ngữ phát hiện trước vậy. Lần đầu là Tiểu Hắc, lần hai là Khiếu Thiên, nếu lần tới lại có con nữa thì anh ta cũng chẳng dám mặt dày đến đòi nhận nuôi nữa.

Sơ Ngữ dở khóc dở cười, tuy nhiên cô vẫn tôn trọng nguyện vọng của Khiếu Thiên, nếu nó đồng ý thì để nó đi, cô không nuôi nó nữa.

Sau khi Sơ Ngữ nói với Khiếu Thiên những lời này thì nó hơi do dự một chút, cuối cùng vẫn lựa chọn đi theo Giang Liên Thành. Nó rất thích Sơ Ngữ, dù sao cũng chỉ cô mới nói chuyện được với chúng nó. Nhưng chó cũng có tôn nghiêm, đặc biệt nó còn là một con chó đực, sao có thể để một cô gái nuôi

mình được? Vì thế nó lựa chọn tự nuôi sống chính mình, bước vào đội chó nghiệp vụ, vậy cũng xem như kiếm cơm dựa vào bản lĩnh của mình.

Vì thế, Khiếu Thiên mang theo lý tưởng cao thượng đi theo Giang Liên Thành.

Chỉ cần không phải ở bên ngoài lang thang, nó có thể tìm một nơi ở tốt, Sơ Ngữ lập tức mừng thay cho nó.

Nửa tháng qua đi, đã có kết quả thi đại học, Tiêu Vân Sanh thi rất tốt, điểm của cậu có thể vào bất kỳ trường nào trong tỉnh. Nhà họ Tiêu mở tiệc ăn mừng, cũng mời cả Sơ Ngữ.

Nhưng thật sự Sơ Ngữ không có tâm trạng đi, đến nay Giản Diệc Thừa vẫn chưa có tin tức, tâm trạng cô rất hỗn loạn, dịp vui mừng như thế cô lại vác khuôn mặt như đưa đám đến thì chẳng phải sẽ làm người khác mất hứng sao?

Cho nên cô chỉ gửi quà tặng cho Tiêu Vân Sanh thôi, không tới tham dự. Khoảng thời gian này cậu thường xuyên đến cửa hàng của cô, ít nhiều cũng biết một chút nên không miễn cưỡng Sơ Ngữ. Bởi vì cậu biết dù cô không đi nhưng cũng thật lòng vui mừng cho cậu.

Lại một tháng trôi qua, Giản Diệc Thừa vẫn không có tin tức. Bây giờ Sơ Ngữ vô cùng hối hận, tại sao lúc trước anh nói cô đến gặp người nhà anh cô lại không đồng ý. Nếu không lúc này cô có thể tới nhà anh hỏi thăm một chút, rốt cuộc anh đang ở đâu, hoặc là... đã xảy ra chuyện gì rồi.

Sơ Ngữ nằm trên xích đu, đờ đẫn nhìn ra ngoài cửa sổ. Giữa hè nóng bức khiến người khác không có tinh thần nhắc người lên. Huống hồ cô cũng không có tâm trạng làm chuyện gì hết.

Trong cửa hàng bật điều hoà, bầu không khí man mát làm người khác buồn ngủ. Bên ngoài đang là thời điểm nóng nhất, đừng nói người, ngay một bóng ma cũng chẳng có.

Sơ Ngữ nhắm mắt một lúc chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng ô tô, cô

choàng tỉnh nhìn ra ngoài cửa sổ. Không phải do cô nghe được điều gì mà chỉ là thói quen thôi, vừa nghe thấy tiếng xe ô tô là lại đi ra xem có phải Giản Diệc Thừa không.

Đã thất vọng thu hồi ánh mắt vô số lần, nhưng lần này cô lại nhìn thấy bóng người quen thuộc kia.

Vẻ mặt người ấy đầy mệt mỏi, trong mắt chỉ chít tia máu, trên cằm râu mọc lún phún, nhìn qua vô cùng tiều tụy. Nhưng vào giây phút nhìn thấy Sơ Ngữ, anh đã nở nụ cười.

Sơ Ngữ không dám tin nhìn anh chạy tới, trong đầu hoàn toàn trống rỗng, thậm chí quên phải ngồi dậy.

Mãi đến tận khi Giản Diệc Thừa đi vào, mạnh mẽ ôm cô, nhẹ giọng nói bên tai cô, “Anh đã trở về...” Sơ Ngữ mới biết không phải mình nằm mơ.

Cô đã tưởng tượng vô số lần khi anh về, cô nhất định phải mắng anh một trận, mắng anh tại sao khiến cô lo lắng như vậy. Nhưng khi giờ phút này thật sự đến rồi, cô lại không nói nổi lời oán giận nào.

Cô vòng tay ôm lấy anh, nước mắt tràn mi, “Quay về là tốt rồi, quay về là tốt rồi...”

Lần này Giản Diệc Thừa và những đồng nghiệp khác bí mật điều tra hơn 4 tháng, rốt cuộc cũng tóm gọn tổ chức buôn bán ma túy này.

Đây là một tổ chức buôn bán ma túy có quy mô rất lớn. Trên toàn quốc có tổng cộng bốn căn cứ, Giang Thành chỉ là một trong số đó.

Gần đúng với dự đoán của bọn anh, chúng dựa vào danh nghĩa nhà máy chính quy để chế tạo ma túy. Ngoài mặt bọn chúng chế biến đóng gói thuốc cảm nhưng thực chất là bí mật điều chế ma túy.

Bởi vì tất cả các nhà máy sản xuất thuốc đều có những hoạt động theo quy trình như mua nguyên liệu, gia công hàng loạt, bán thuốc ra thị trường... Tất

cả đều bình thường đến không thể bình thường hơn, cho nên mới không có ai phát hiện ra đầu mối.

Kể cả hiệu thuốc phân phối cũng phải trải qua quá trình tuyển chọn nghiêm ngặt, bình thường đều tuyển những hiệu thuốc ở đầu đường cuối ngõ, ông chủ cũng phải được đào tạo chuyên nghiệp, nhất định phải có tính cảnh giác cực cao, khéo léo, có thể thân nhiên giao dịch trước mặt khách hàng bình thường.

Người mua cũng cần phải kiểm tra, không phải con nghiện nào đi mua “thuốc cảm” đều sẽ được bán cho.

Đầu tiên, khách hàng phải được khách hàng cũ giới thiệu trước, không có ai làm mới dẫn thì sẽ không bán cho. Hoặc khách hàng mới sẽ phải được tiến hành điều tra, loại kiểm tra này chủ yếu là để xác định xem đây có phải gián điệp của cảnh sát không.

Làm như vậy có thể giảm thiểu mầm hoạ ngầm tới mức thấp nhất.

Ngoài ra suy đoán ban đầu của Giản Diệc Thừa cũng không sai, trong nội bộ cảnh sát quả nhiên có nội gián, bất cứ lúc nào cũng có thể mật báo cho bọn chúng. Đội phòng chống ma túy vừa hành động, bên kia lập tức thu dọn sạch sẽ, thứ để lại cho cảnh sát chỉ là một nhà máy sản xuất thuốc hết sức bình thường.

Giản Diệc Thừa chỉ nói qua loa cho Sơ Ngữ nghe, không hề nhắc đến quá trình bọn họ đấu với bọn buôn ma túy. Nhưng Sơ Ngữ biết, chiến đấu với bọn liều mạng kia chắc chắn không đơn giản, anh không nói chẳng qua vì không muốn cô lo lắng.

“Đúng rồi, khoảng thời gian này em nhất định phải cẩn thận, tên Diêu Sơn Hà đã chạy thoát, tuy rằng hắn không biết em là người báo án nhưng không có gì bảo đảm hắn không nghi ngờ rồi trở về trả thù em.”

Giản Diệc Thừa nhíu mày dằn dò, tất cả những người khác đều bị tóm gọn, chỉ để lọt mỗi tên Diêu Sơn Hà này. Nếu là người khác anh còn không lo lắng, nhưng tên này lại từng gặp mặt Sơ Ngữ, dù thế nào anh cũng không an tâm

được.

Sơ Ngũ nghĩ cũng thấy hơi sợ, lo lắng hỏi, “Chắc hẳn cũng không dám trở về đâu nhỉ?” Nếu đã chạy thoát thì tại sao còn chui đầu vào rọ? Hơn nữa hẳn cũng không biết ai báo án.

“Vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn, tên Diêu Sơn Hà này rất thông minh, cũng xảo quyết, sản nghiệp to lớn với những cách nguy trang hoàn mỹ này chính là của hắn ta đấy.” Có thể nghĩ ra kế hoạch hoàn hảo như vậy, tên này tuyệt đối là thiên tài. Giản Diệc Thừa chưa bao giờ xem thường hắn, trước đó không biết hắn chính là ông trùm sau màn nên mới lơ là cảnh giác, để cho tên này chạy thoát.

Vì thế bây giờ anh mới lo lắng như vậy, dựa vào sự thông minh của hắn, nếu như hắn phát hiện Sơ Ngũ là người báo án thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

“Nếu không thì anh chuyển đến ở với em đi...” Câu này vừa ra khỏi miệng, Sơ Ngũ mới phản ứng được mình nói cái gì, cô không khỏi xấu hổ, sao bản thân lại không rụt rè như thế chứ.

Giản Diệc Thừa cũng đỏ hết cả tai, nhưng mà anh suy nghĩ một chút, cảm thấy như vậy rất tốt, liền đồng ý luôn, “Thế thì càng tốt, anh có thể ở bên cạnh bảo vệ em.”

Giản Diệc Thừa nhanh chóng quyết định, cùng ngày đó liền chuyển đến nơi ở của Sơ Ngũ. Nhà cô có hai phòng ngủ một phòng khách, có phòng cho anh ở nên tuy rằng hai người ở cùng một chỗ nhưng không phát sinh chuyện gì cả.

“Chào buổi sáng các đồng chí.” Lâm Lang cười nói bước vào văn phòng, chào hỏi mọi người.

“Chào buổi sáng.” Hiếm thấy có khi Giản Diệc Thừa đáp lời anh ta một câu.

Lâm Lang vô cùng ngạc nhiên, “Ồ, lão Giản đến rồi à? Không phải cục trưởng Cố cho cậu nghỉ mấy ngày sao?”

“Tớ nghỉ xong rồi.”

Lâm Lang vỗ đầu một cái, lúc này mới nhớ ra quả thực đã qua mấy ngày rồi, “À ừ nhỉ, tớ hồ đồ rồi.”

“Anh Lâm, mỗi ngày anh đều bắn PUBG, trong bảng xếp hạng bạn bè của tôi lúc nào cũng đứng nhất, cày ngày cày đêm đấy nhỉ?”

Lâm Lang lườm anh ta một cái, “Nói hay lắm, làm như người mỗi ngày đều tổ đội với tôi không phải cậu ấy.”

“Đều là kẻ tám lạng người nửa cân thôi, đừng có nói người khác, lần tới lập đội nhớ gọi tôi nữa nhé. Trò chơi này quả thực có độc, chơi một lần là nghiện luôn.” Vương Thành nói.

Lại là một người nghiện PUBG không thể nào kiềm chế nổi.

“Chúng ta được coi là gì chứ, nhiều lắm là tan làm thì chơi vài ván thôi, anh xem mấy người có tiền chơi như thế nào đi, ông trời ơi, bọn họ mua cả một hòn đảo, trực tiếp chơi game sinh tồn mô phỏng hiện thực trên đó luôn, quá lợi hại.”

Tôn Toàn đưa di động ra, bên trên là hình ảnh của một vòng bạn bè, cũng không biết là bạn của ai nhưng trên đó là một nơi thật ở ngoài đời.

Hãy đăng kí vào PUBG phiên bản đời thực, đã bố trí xong sân bãi, ngày mừng 8 tháng 8 sẽ lên đảo, ai muốn chơi hãy đăng ký!

Dưới đó là ba tấm bản đồ, là bản đồ của một hòn đảo, cách bố trí của nó quả thật có phần giống trong trò chơi PUBG. Trên đảo có những căn nhà nhỏ rải rác, trên đường thỉnh thoảng có những chiếc xe ô tô để lại...

“Ngày 8/8 là hôm qua hả? Thật thú vị, làm tôi cũng ngứa tay muốn chơi thử. Nói về chuyện dùng súng thì còn ai hơn được những chuyên gia như chúng ta chứ?”

“Cũng đúng, nhưng mà tiếc là chúng ta không có điều kiện tham gia.”

“Cậu nói xem, bọn họ chơi như vậy thì xác định khu an toàn kiểu gì? Trong game còn có vòng tròn để nhận biết, trên đảo thì phải làm sao?”

“Cậu bận tâm thay bọn họ làm gì, vẽ vòng tròn như thế nào có liên quan gì đến chúng ta đâu, chỉ cần không có người chết thì bọn họ muốn chơi thế nào chúng ta cũng không cần xen vào!”

Lâm Lang lườm hai người một cái, sau đó lấy cốc đi rót nước. Máy lọc nước trong phòng làm việc đang hỏng, anh ta phải chạy ra ngoài uống. Lúc trở lại thì bầu không khí trong phòng hơi nghiêm nghị, Lâm Lang còn chưa mở miệng hỏi thì Tôn Toàn và Vương Thành đã đề anh ta xuống đánh một trận.

“Cái miệng quạ đen nhà anh, lại bị anh nói trúng rồi.”

Lâm Lang không hiểu ra sao, nhanh chóng né tránh, “Sao thế? Hai người nổi điên cái gì vậy?”

Cuối cùng Giản Diệc Thừa trực tiếp nói cho anh ta biết, “Như cậu mong muốn, cậu muốn đến đảo kia chơi, bây giờ chúng ta có thể đi rồi.”

Bởi vì...

“Có người chết thật.”

Chương 60: PUBG [2]

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Đây là một hòn đảo nhỏ non xanh nước biếc, diện tích không lớn nhưng địa hình lại nhấp nhô, đứng một chỗ không nhìn được toàn cảnh.

Lâm Lang cầm ống nhòm quan sát xung quanh một vòng nhưng cũng không phát hiện chỗ nào khả nghi. Anh ta hỏi Giản Diệc Thừa cũng đang cầm ống nhòm, “Lão Giản, cậu có phát hiện gì không?”

Giản Diệc Thừa để ống nhòm xuống, lắc đầu, sau đó lại đi đến chỗ thi thể.

Nạn nhân là một người hơn 20 tuổi, chân đi giày quân đội, thân dưới mặc quần rằn ri, phía trên mặc áo chống đạn bên ngoài áo sơ mi màu đen, trên đầu đội một chiếc mũ bóng chày chẳng ra hình thù gì. Ba lô rằn ri nằm ở bên cạnh, bên trong có một chút nước và thức ăn, còn có bông băng và một loạt băng đạn gì đấy.

Lúc bị phát hiện, nạn nhân đang nằm sấp trong tư thế hình chữ đại (大), sau đầu bị trúng đạn, trong tay còn cầm một khẩu súng.

Pháp y còn đang lấy mẫu kiểm nghiệm, sau khi Giang Liên Thành nhận được cuộc điện thoại thì vẻ mặt nghiêm trọng nói, “Đây là người thứ mười hai, số người chết được phát hiện trùng khớp với số người đã lên đảo hôm qua.”

Nói cách khác, trong đám người hôm qua tới đây chơi PUBG mô phỏng hiện thực thì không một ai còn sống sót.

Trong thời gian một ngày có mười hai người chết, đây tuyệt đối là một vụ án có ảnh hưởng cực kỳ lớn. Nếu bị lan truyền ra ngoài, nhất định sẽ tạo nên làn sóng hoang mang trong dư luận.

Huống chi, thân phận của mười hai người chết này cũng không đơn giản, đều đến từ những gia đình danh giá ở Giang Thành, người nào cũng có bối cảnh không bình thường sau lưng. Không nói đến số lượng nạn nhân nhiều như vậy đã tạo sức ép cho cảnh sát, mà chỉ một nhà trong số những nạn nhân này thôi cũng đủ khiến họ không chống đỡ được.

“Người khởi xướng hoạt động lần này tên là Cố Minh Đức, là con trai của chủ tịch tập đoàn Cố thị - Cố Thế An.”

Cố Thế An chính là người đã từng giúp đỡ cảnh sát phá vụ án bắt cóc Trần Sơ Dương, ông thường xuyên giúp đỡ người khác, là nhà từ thiện nổi danh ở Giang Thành. Ông có tổng cộng ba người con trai và một cô con gái, con trai cả Cố Minh Lễ, con thứ hai Cố Minh Nghĩa và con gái Cố Minh Tín đã yên bề gia thất, đều đảm nhiệm chức vị quan trọng trong tập đoàn Cố thị.

Gia phong nhà họ Cố đều trong sạch, anh chị em có quan hệ rất tốt, không có hiện tượng đấu đá tranh quyền đoạt lợi. Mấy người con gái lẫn con trai của ông ấy đều là người tài giỏi, đã có sự nghiệp riêng, chỉ có Cố Minh Đức này là con út trong nhà nên được anh chị yêu quý, bố mẹ cưng chiều, anh ta là một công tử bột điển hình, tinh thông đủ kiểu ăn uống chơi bời.

Lần này cũng là anh ta đề nghị kiểu chơi như thế này, sân bãi cũng do tập đoàn Cố thị mua lại, vốn chuẩn bị dùng để làm biệt thự xa hoa cạnh biển nhưng vì không chịu nổi việc Cố Minh Đức những nhẽo đòi hỏi nên Cố Minh Lễ phụ trách hạng mục này liền đồng ý cho anh ta mượn chơi mấy ngày.

Những cảnh bố trí đều do Cố Minh Đức tự mình phụ trách, Cố Minh Lễ không nhúng tay vào, cậu chủ nhỏ hứng thú bưng bưng tái hiện lại cảnh tượng y như trong game, cả súng ống đạn dược cũng cố gắng đạt đến độ chân thực cao nhất, thành phẩm vô cùng hoàn hảo. Sau đó liền kêu gọi bạn bè đến đây chơi, nhưng anh ta chưa từng nghĩ, hòn đảo này chính là nơi bọn họ chôn thây.

“10 giờ sáng ngày 8/8, nhóm người Cố Minh Đức gồm mười hai thành viên ngồi máy bay tư nhân đến đảo. Phi công lúc ấy tên là Lý Minh, theo như lời khai của anh ta, anh ta chỉ đưa họ đến khoảng trời trên đảo, bọn họ tự nhảy dù xuống, sau đó anh ta lái máy bay về.”

“Con đường đi đến cũng được sắp xếp, điểm ấy cũng giống như trong game.”

Nói tới đây thì không thể không giới thiệu qua một chút về game PUBG, Lâm Lang là người chơi thâm niên, hiểu rõ mọi thứ nên đảm nhận nhiệm vụ này.

Điều chắc chắn phải nói đó là đây là một game sinh tồn bằng cách sử dụng các động tác bắn súng, mạo hiểm, tác chiến. Lúc bắt đầu game, tất cả mọi người đều không có gì cả, sau khi lựa chọn địa điểm nhảy dù thì phải nhanh chóng tìm các loại trang bị vũ khí để tiêu diệt kẻ địch, tới cuối cùng chỉ còn một người chiến thắng.

“Căn cứ vào kết quả khám nghiệm tử thi thì tất cả mọi người đều chết trong quá trình đấu súng, người bị trúng đạn ít nhất là Cố Minh Đức, bị một phát súng sau gáy, người trúng đạn nhiều nhất là Nhiếp Dịch Chân, tổng cộng bị bắn bảy phát đạn, mất máu quá nhiều dẫn đến tử vong.”

“Hiện tại vẫn chưa biết những người này dùng súng thật để liều mạng hay bị người khác lên đời đạo cụ. Nhưng khả năng lớn hơn là vế sau.”

“Tra được nguồn gốc của những trang bị súng ống này chưa?”

“Tra được rồi, tất cả súng ống trên đảo đều do một người tên là Vương Thiện cung cấp, người này là ông chủ của câu lạc bộ bắn súng. Cố Minh Đức thường dẫn bạn của anh ta đến câu lạc bộ này chơi nên có quan hệ rất tốt với Vương Thiện. Cố Minh Đức có dự định xây dựng một sân bãi mô phỏng game PUBG cũng không lừa những người xung quanh, bởi vậy sau khi Vương Thiện biết thì liền chủ động tìm Cố Minh Đức để cung cấp một loạt súng ống mô phỏng.”

“Vậy hãy điều tra tên Vương Thiện này đi, xem đến cùng súng của anh ta là giả hay thật.” Như vậy mới có thể xác định được những người này tự giết lẫn nhau hay bị người khác mưu sát.

“Rõ.”

Hai người Giản Diệc Thừa và Lâm Lang phụ trách đi điều tra Vương Thiện. Lúc bọn họ tìm đến câu lạc bộ của anh ta thì nhân viên nói ông chủ không ở đây, buổi sáng tới được 10 phút thì đã về nhà rồi.

Hai người lại tìm đến nhà đối phương, lúc bọn họ đến, Vương Thiện đang kéo vali, vội vã chuẩn bị đi ra ngoài.

“Anh Vương đang định đi đâu vậy?” Lâm Lang ôm cánh tay đứng ở cửa, cười mỉa mai.

Vương Thiện là một thanh niên hơn 30 tuổi, không cao, hơi mập, diện mạo cũng hết sức bình thường, là loại đặt trong đám người thì sẽ không dễ dàng nhận ra. Bộ dạng có tật giật mình này của anh ta muốn người khác không nghi ngờ cũng khó.

Lâm Lang lập tức rút còng tay ra, định bắt trước rồi hỏi sau, nhưng bị Giản Diệc Thừa ngăn lại, “Anh Vương không cần lo lắng, chúng tôi chỉ đến hỏi anh vài câu thôi.”

Vương Thiện lau mồ hôi trên gáy, lùi về sau hai bước, nghiêng người để cho bọn họ vào.

Chờ mọi người đều ngồi trong phòng khách rồi, không chờ Giản Diệc Thừa đặt câu hỏi, Vương Thiện đã lập tức nói, “Sĩ quan cảnh sát, tôi biết các anh đến tìm tôi là có chuyện gì, nhưng tôi có thể thề, những khẩu súng kia không hề có vấn đề gì, lô hàng tôi đưa cho anh ta là súng giả, căn bản không thể bắn chết người! Tôi chỉ là một thương nhân bình thường làm ăn buôn bán nhỏ thôi, tôi đi đâu kiếm được đồng súng thật kia chứ?”

Anh ta vừa nói vừa đổ mồ hôi lạnh, biểu hiện rất căng thẳng.

Lâm Lang cười giễu cợt: “Chúng tôi còn chưa nói gì, sao anh biết chỗ súng kia có vấn đề? Đây không phải là giấu đầu lòi đuôi sao?”

Vương Thiện lại lau mồ hôi, “Sĩ quan cảnh sát, anh không cần dọa tôi,

nhiều người chết như thế, chuyện lớn đến vậy làm sao tôi có thể không nghe nói chứ. Ngược lại chuyện này đã truyền hết trong giới rồi, lúc tôi biết còn tính là muộn đấy.”

“Ai nói cho anh biết tin tức này?” Giản Diệc Thừa bình tĩnh nói.

“Một số người bạn đăng lên vòng bạn bè, tôi nhìn thấy trong đây. Tôi xin thề lô hàng tôi cung cấp không hề có vấn đề. Tôi cũng không biết vì sao bọn họ lại bị như vậy...”

“Thế anh chạy cái gì?” Lâm Lang cười khẩy.

“Tôi sợ, tôi sợ những người kia đổ hết tội lên đầu tôi, bọn họ cũng không để ý nhiều như cảnh sát các anh, lỡ không phân biệt đúng sai mà oan uổng tôi, nói tôi cung cấp súng thật hại chết con trai bọn họ, bắt tôi để hả giận thì làm sao bây giờ?”

Nạn nhân cũng không phải là những người bình thường, có ai mà không có bối cảnh hùng hậu sau lưng chứ, anh ta chỉ là một người bình thường, dựa vào con cá lớn Cố Minh Đức này mới coi như đứng vững chân dưới cây đại thụ. Hiện tại chỗ dựa của anh ta chết rồi, nguyên nhân cái chết có khi còn liên quan đến lô súng anh ta cung cấp, anh ta có chín cái miệng cũng không minh oan nổi! Không chạy thì ngồi đây chờ chết à?

Giản Diệc Thừa và Lâm Lang liếc mắt nhìn nhau, đã tin lời giải thích của anh ta.

“Vậy những khẩu súng này của anh được sản xuất ở đâu?”

“Là từ một người bạn hợp tác với câu lạc bộ của tôi đã rất lâu, những khẩu súng ấy đều do anh ta mua.” Vương Thiện vừa nói vừa tìm số điện thoại đưa cho Lâm Lang.

Giản Diệc Thừa lại hỏi, “Anh chắc chắn lúc những khẩu súng này giao đến tay anh không có vấn đề gì chứ?”

“Chắc chắn, cực kỳ chắc chắn, Cố Minh Đức là miếng cơm của tôi, chuyện anh ta giao cho tôi đương nhiên phải làm thật tốt, những khẩu súng kia tôi đều tự tay kiểm tra từng cái một, kể cả đạn, không có bất cứ vấn đề gì.”

“Vậy anh giao lô súng này cho ai? Tự tay giao cho Cố Minh Đức à?”

“Không phải, anh ta bảo tôi giao súng cho Lâm Nhất Ba.”

“Lâm Nhất Ba?”

“Đúng, anh ta là người làm việc cho Cố Minh Đức, phụ trách tất cả đạo cụ trên đảo lần này, lúc tôi giao cho anh ta, anh ta còn đang kiểm tra xoong nồi đấy. Có người nói tất cả đạo cụ và bố trí trên đảo đều do một tay anh ta sắp xếp.”

Sau khi ra khỏi nhà Vương Thiện đã hơn 4 giờ chiều, hai người Giản Diệc Thừa và Lâm Lang vẫn chưa ăn trưa nên tùy tiện mua hai hộp cơm ở quán ven đường, ngồi trên xe ăn xong thì vội vàng đến nhà Lâm Nhất Ba.

Mãi đến hơn 8 giờ tối bọn họ mới lái xe về cục.

Không chỉ hai người bọn họ, những người khác trong đội cũng như thế, đều bận rộn cả ngày không nghỉ ngơi chút nào. Những người tử vong trong vụ án này có ảnh hưởng lớn chưa từng có từ trước đến nay. Đã điều động tất cả nhân sự của đội hình sự vẫn không đủ. Cục trưởng Cố điều người từ những khu khác về đây hỗ trợ, nói là sáng ngày kia sẽ đến.

“Chúng tôi đã đi hỏi Vương Thiện và Lâm Nhất Ba, hai người đều nói lúc súng ở trong tay bọn họ đều hoàn toàn không có vấn đề gì. Mà ngay từ đầu Cố Minh Đức đã bảo Vương Thiện cung cấp súng giả nên có thể loại trừ khả năng bọn họ tự giết lẫn nhau.”

Ban đầu bọn họ đã biết khả năng này không lớn nên trọng điểm vẫn điều tra theo hướng bị mưu sát.

“Như vậy thì động cơ là gì? Hung thủ là có vấn đề với cả mười hai người

bọn họ hay chỉ có quan hệ với một vài người trong đó, những người khác bị tai bay vạ gió hả?”

“Mấy người này đều là con nhà giàu, sinh hoạt hàng ngày chính là tụ tập đua xe, uống rượu, trêu ghẹo gái nhà lành, chơi game, quan hệ xã hội rất phức tạp, bọn họ cũng tiếp xúc với nhiều loại người, chuyện gây thù chuốc oán cũng hay xảy ra, tuy nhiên đều chỉ là những chuyện vặt vãnh thôi, không đến mức phải giết tất cả bọn họ. Còn khả năng giết người vì tình, bọn họ đều đòi bạn gái khá thường xuyên, nhưng phần lớn đều là ham muốn tiêu tiền của bọn họ, chia tay cũng có phí chia tay theo nhu cầu mỗi bên, không có mâu thuẫn gì quá to lớn.”

“Động cơ giết người rất khó xác định, vì thế chúng ta vẫn chú trọng điều tra theo lô súng kia, rốt cuộc là những khẩu súng này có nguồn gốc như thế nào? Là người nào tráo nó? Có thể chắc chắn người đổi súng không phải hung thủ thì cũng là đồng phạm, chỉ cần tìm được người này thì vụ án sẽ được phá.”

Vấn đề là làm thế nào để tìm được người này?

Chương 61: PUBG [3]

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

“Kết quả khám nghiệm tử thi và bộ phận điều tra dấu vết đã có rồi, thông qua góc độ trúng đạn cùng với những dấu vân tay lưu lại trên súng thì chúng ta đã mô phỏng được trình tự tử vong của mười hai người.”

Bởi vì trên đảo không có camera giám sát nên gây không ít khó khăn cho việc phá án, lực lượng cảnh sát chỉ có thể tiến hành suy đoán từ những tài liệu có trong tay.

“Đầu tiên, người thứ nhất tử vong chính là Khuru Mặc, xem xét quần áo và trang bị thì anh ta vừa mới đáp xuống đất không lâu, còn chưa kịp đi tìm vật tư thì đã bị người phía sau bắn chết. Xương vai bên trái và tim đều trúng đạn, mất mạng tại chỗ, hiện trường tử vong không có dấu vết giầy giụa.”

“Còn người nổ súng với Khuru Mặc là Âu Dương Huân, anh ta nhìn thấy Khuru Mặc không có trang bị gì nhiều nên không tiến lên kiểm tra, vì thế cũng không biết Khuru Mặc thật sự bị anh ta giết chết rồi.”

“Người có tình huống tử vong giống Khuru Mặc chính là Hình An Nam đáp xuống ở một bên khác của đảo, anh ta cũng không có trang bị gì, bị Nhiếp Dịch Chân bắn chết. Cũng tương tự, sau khi anh ta chết, Nhiếp Dịch Chân cũng không tiến lên kiểm tra, chỉ nhìn thấy trên người anh ta không có trang bị gì liền quay đầu chạy về trung tâm đảo.”

“Mà sau khi Âu Dương Huân giết Khuru Mặc thì cũng chạy về trung tâm đảo, đồng thời không ngừng bổ sung trang bị, ở một điểm tiếp viện gần đó, anh ta bị người đối diện bắn vào đầu. Theo kết quả kiểm tra, lúc người nổ súng cách Âu Dương Huân không quá 5 mét, ở cự ly ngắn như vậy, anh ta không thể không phát hiện Âu Dương Huân thật sự bị súng bắn chết.”

“Trong tình huống này người bình thường đều sẽ phát hiện trò chơi này có chỗ không đúng, nói là trò chơi mô phỏng giống thật nhưng đã thật sự có người chết, theo lý thuyết anh ta nên tạm dừng trò chơi lại để thông báo cho mọi người. Thế nhưng không, sau khi Nguyễn Văn Khải giết Âu Dương Huân thì cũng không dừng lại, tiếp tục đi về hướng trung tâm đảo, đến nơi thì liền giết sáu người khác. Trong sáu người này có ba người bị những người khác đào thải, bị trúng đạn nhẹ. Súng thật đạn thật nên họ đang ngồi tại chỗ chờ đợi trò chơi kết thúc. Nguyễn Văn Khải lợi dụng quy tắc trò chơi là bọn họ không được động đậy để bắn chết ba người từ phía sau lưng.”

“Mà vào lúc này, trên đảo chỉ còn lại Cố Minh Đức, Nhiếp Dịch Chân, Nguyễn Văn Khải. Cố Minh Đức và Nhiếp Dịch Chân hình như đã phát hiện chuyện Nguyễn Văn Khải giết người thật nên bắt đầu chạy trốn chống lại. Trong lúc chạy trốn Nhiếp Dịch Chân đã bị bắn chết bởi bảy viên đạn, còn Cố Minh Đức và Nguyễn Văn Khải cùng bắn trúng đối phương, đều bỏ mình. Đến đây, tất cả mọi người trên đảo đã chết hết.”

Thật đáng sợ, toàn bộ mười hai người tử vong trong chưa đầy nửa ngày, mà từ kết quả báo cáo khám nghiệm tử thi thì hung thủ rất có thể là Nguyễn Văn Khải, hấn sát hại chín người xong thì đồng thời nổ súng với Cố Minh Đức, cả hai cùng thiệt mạng, để lại một mớ hỗn độn như thế.

Vụ án này đến đây gần như đã sáng tỏ chân tướng, chỉ còn phải điều tra động cơ gây án của Nguyễn Văn Khải và nguồn vũ khí của anh ta thôi.

Đội trưởng Lý nhanh chóng phân công nhiệm vụ, tất cả mọi người lập tức hành động, đi điều tra những manh mối có liên quan.

Giản Diệc Thừa với Lâm Lang vẫn là một tổ, bọn họ phụ trách điều tra động cơ giết người của Nguyễn Văn Khải. Chủ yếu là đi hỏi thăm bạn bè gia đình anh ta, để từ đó xác định xem lúc còn sống anh ta có gây thù chuốc oán với những người kia không.

“Nói hươu nói vượn! Con trai tôi tôi biết, tuy rằng bình thường nó hơi ngỗ nghịch một chút nhưng tuyệt đối sẽ không giết người! Hơn nữa còn giết nhiều người như thế! Con trai tôi cũng là người bị hại, các anh không đi điều tra hung thủ giết nó mà lại nghi ngờ con trai tôi là hung thủ, cảnh sát các anh phá

án như thế à?”

Sau khi Lâm Lang và Giản Diệc Thừa nói rõ ý đồ đến của hai người với bố mẹ Nguyễn Văn Khải xong thì bố Nguyễn làm thương nhân ngay lập tức nhạy cảm phát hiện bọn họ đang nghi ngờ con trai mình.

Bố Nguyễn là trụ cột trong nhà, con trai mất đi tuy mang đến cho ông một đả kích rất nặng nề nhưng ông vẫn phải duy trì uy nghiêm của tổng giám đốc công ty Nguyễn thị, “Thật sự buồn cười, thì thê con trai tôi còn chưa lạnh mà các anh lại nói nó xấu xa như vậy!”

Lúc này rốt cuộc mẹ Nguyễn cũng hiểu rõ nguyên nhân bố Nguyễn nổi giận lôi đình, bà lau nước mắt, lạnh mặt nói, “Các anh đi ra ngoài ngay, nhà chúng tôi không hoan nghênh các anh!” Không đòi được công bằng cho con trai bà thì thôi, lại còn nghi ngờ nó là hung thủ giết người!

Lâm Lang cười nói, “Ông Nguyễn, bà Nguyễn, hai người đừng nóng giận vội, chúng tôi chỉ điều tra theo thường lệ thôi. Ông cũng muốn nhanh chóng bắt được hung thủ đúng không?”

“Hừ! Tôi muốn các anh bắt được hung thủ hại con trai tôi, chứ không phải để các anh biến con trai tôi thành hung thủ! Tiểu Lý, tiền khách!”

Thái độ của bố Nguyễn vô cùng cứng rắn, không nói nhiều lời liên đuổi người. Hai người Lâm Lang cũng không còn cách nào khác, đành rời đi trước.

Trở lại xe, vẻ mặt Lâm Lang đầy phiền muộn, “Lần này làm sao bây giờ? Người nhà không phối hợp, tiếp theo chúng ta đi đâu?”

Giản Diệc Thừa trầm tư một lúc mới lên tiếng, “Chúng ta tách ra hành động đi, cậu đi điều tra xem dưới danh nghĩa của Nguyễn Văn Khải có bắt được gì không, tớ nghi ngờ Nguyễn Lâm Thụ biết con trai mình tàng trữ vũ khí, súng ống trên đảo rất có thể là của Nguyễn Văn Khải. Lúc này khi cậu hỏi về súng ống, vẻ mặt Nguyễn Lâm Thụ hơi biến đổi.” Tuy rằng rất nhỏ thôi nhưng Giản Diệc Thừa vẫn chú ý tới, “Ông ta biết nơi Nguyễn Văn Khải tàng trữ vũ khí, nhưng không chắc có phải số vũ khí đó được dùng trên đảo không,

vì thế không lâu nữa ông ta nhất định sẽ đi xác nhận lại.”

“Cậu bảo tớ theo dõi ông ta? Bộ ngựa bắt ve chim sẽ chờ đằng sau?”

“Không, Nguyễn Lâm Thụ sẽ không tự mình đi, chúng ta vừa đến cửa ông ta đã đi ra ngoài, quá lộ liễu, vì thế ông ta sẽ để người thân cận nhất của mình đi xác nhận.”

Nguyễn Lâm Thụ còn có một người con lớn là Nguyễn Văn Hạo, anh ta chính là ứng cử viên thích hợp nhất.

Lâm Lang gật đầu, “OK, đã hiểu, tớ biết nên làm thế nào rồi.”

Lâm Lang giơ ngón tay ra dấu đã hiểu với Giản Diệc Thừa, sau đó khởi động xe rời đi. Đi được nửa đường rồi anh ta mới chợt nhớ ra mình quên hỏi Giản Diệc Thừa đi đâu. Nói là phân công hành động nhưng Giản Diệc Thừa chỉ bảo mình đi làm việc, vậy cậu ấy chuẩn bị đi đâu nhỉ?

Lúc này Giản Diệc Thừa bắt xe đến cửa hàng của Sơ Ngữ, hai người chỉ nói mấy câu lại nhanh chóng lái xe rời đi.

Đảo Giang Tâm, hiện nay toàn bộ đảo đều bị cấm vào, cảnh tượng vắng vẻ bao trùm toàn đảo, đằng xa là tiếng quạ kêu, gió biển thổi vào, dù dưới ngày hè nắng rực rỡ nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy một cơn gió lạnh quét qua.

Sơ Ngữ xoa xoa cánh tay đang nổi da gà, Giản Diệc Thừa lập tức phát hiện ra, anh cởi áo sơ mi khoác lên người cô, còn mình chỉ mặc một chiếc áo ba lỗ, để lộ bắp thịt rắn chắc trên cánh tay.

Trên đảo đầy rẫy những tảng đá và cỏ dại, đường không dễ đi, sau khi Sơ Ngữ lao đảo suýt ngã hai lần thì đành bắt lấy tay Giản Diệc Thừa, đi dựa vào anh.

Giản Diệc Thừa vừa ôm chặt cô vừa giới thiệu cho cô về vụ án này. Cũng chính là lời giải thích trong cuộc thảo luận ở cục lúc nãy.

Lúc đầu Sơ Ngữ hơi khiếp sợ, nhưng sau khi tỉnh táo lại thì cô suy nghĩ một chút rồi nói, “Vậy anh tới tìm em là vì nghi ngờ hung thủ không phải Nguyễn Văn Khải?”

Giản Diệc Thừa gật đầu, “Thật ra điểm đáng nghi rất nhiều, nhưng cũng chỉ là trực giác và suy đoán của anh thôi, anh cần chứng cứ để chứng thực suy nghĩ của mình.”

Phương hướng điều tra của đội trưởng Lý không thể nói là không đúng, nhưng Giản Diệc Thừa luôn thấy quá thuận lợi, giống như có một người nào đó đang âm thầm thiết kế bẫy để bọn họ đi vào vạ. Anh không đi điều tra mạnh mối Nguyễn Văn Khải tàng trữ vũ khí với Lâm Lang vì anh biết, kết quả điều tra nhất định là đồng vũ khí kia của Nguyễn Văn Khải. Hơn nữa nhất định anh ta sẽ có mâu thuẫn với những người Cổ Minh Đức này.

Vì thế anh dẫn theo Sơ Ngữ đến hiện trường vụ án đặc biệt này lần thứ hai. Bởi vì trên đảo không có camera giám sát mà lúc đó tất cả người trên đảo đều chết rồi. Nên ngày đó xảy ra chuyện gì chẳng ai có thể biết chính xác cả. Bọn họ chỉ có thể dựa theo dấu vết và manh mối tại hiện trường để suy đoán tình huống lúc ấy.

Mà dấu vết thì có thể ngụy tạo.

Nhưng mà nhờ Sơ Ngữ anh có thể biết được nhiều thứ liên quan đến tình huống lúc đó hơn.

Sơ Ngữ hiểu ý anh nên bắt đầu tìm kiếm động vật có thể giao lưu ở trên đảo.

Đây là một đảo hoang không được khai thác, ngoại trừ việc mấy người Cổ Minh Đức sử dụng để làm sân chơi mô phỏng tạm thời thì không có bất kỳ vết tích gì của con người. Nên cũng không có mèo hay chó hoang.

Sơ Ngữ nhìn xung quanh một vòng, cuối cùng nhìn thấy loài chim đang đậu trên cây kia, chính xác là một đám quạ với tiếng kêu thê thảm.

Nghiên cứu khoa học cho thấy, quạ là loài chim thông minh nhất, thậm chí còn hơn cả chó mèo, vì thế nếu có con quạ nhìn thấy tình huống lúc ấy hẳn là có thể kể lại hoàn chỉnh.

“Có đồ ăn không anh?”

Cô đột nhiên hỏi khiến Giản Diệc Thừa hơi ngạc nhiên, “Em đói à?”

“Không phải, em không quen thân với động vật nơi này, không mang theo chút đồ ăn nào có vẻ không tốt lắm.” Dù sao đây cũng không phải sân nhà cô, không có Đại Miêu ra sức tuyên truyền, cô sợ mặt mũi của mình không đủ dùng nên định dùng đồ ăn để hỏi lộ trước.

Giản Diệc Thừa lắc đầu, bọn họ đến phá án ai lại mang theo đồ ăn, “Nếu không để anh đi mua nhé?”

“Không cần đâu, để em thử một lần đã.” Không được thì tính tiếp.

Đề Giản Diệc Thừa đứng tại chỗ, một mình Sơ Ngữ tiến gần đến một ngôi nhà... trên cây.

“A!”

Cành lá rậm rạp, thấp thoáng có thể nhìn thấy một chiếc tổ đơn sơ, bên trong ổ có hai con quạ nhỏ đang trừng hai mắt tò mò nhìn Sơ Ngữ.

Có hai con khác lớn hơn một chút đậu trên cành cây kiêu ngạo nhìn cô. Chỉ vừa đối mặt thôi Sơ Ngữ đã thấy hơi sợ hãi, sao cô lại cảm thấy hai con này rất khó gần nhỉ? Cực kỳ cao quý lạnh lùng đấy.

“Có chuyện gì không?”

Đột nhiên chú quạ kiêu ngạo mở miệng trước.

Sơ Ngữ vội vàng gạt đầu, “Chị tìm các em có việc.”

“VẬY CHỊ NÓI ĐI.”

Sơ Ngữ không hỏi chúng nó tình hình ngày hôm đấy ngay mà hỏi thăm trước, “Các em ở đây bao lâu rồi?”

“Từ mùa xuân đã ở đây rồi.” Qua mẹ đậu trên cành cây nói, “Chị muốn hỏi chuyện ngày có người chết đúng không?”

“Sao em biết?” Sơ Ngữ kinh ngạc, cô vẫn chưa nói gì mà.

“Nhìn ra được.” Qua mẹ nhắc cánh bên phải lên, chỉ vào Giản Diệc Thừa ở đằng xa, “Người đàn ông kia, sau ngày xảy ra chuyện đã tới đây, anh ấy là cảnh sát. Lúc trước chúng em bay qua thành phố nghe nói có người hiểu tiếng động vật, chính là chị hả? Cảnh sát dẫn chị tới, ngoại trừ hỏi chuyện ngày đó, em không nghĩ là còn có thể vì chuyện gì khác mà lại tìm đến đây.”

Quả nhiên không hổ là loài chim thông minh nhất, còn có thể suy luận cơ đấy!

Về mặt Sơ Ngữ tràn ngập sự khen ngợi, “Em nói không sai, vậy em có thể cho chị biết ngày hôm đó đã xảy ra chuyện gì không?”

“Đương nhiên...”

“Không thể!”

Sơ Ngữ: “...”

Chương 62: PUBG [4]

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Lâm Lang gọi điện hỏi đồng nghiệp mới biết tài sản riêng dưới danh nghĩa Nguyễn Văn Khải không ít, nhưng chỉ có một biệt thự anh ta thường hay lui tới, trong biệt thự còn có một sân tập bắn tư nhân.

Chính là chỗ này.

Lâm Lang hỏi địa chỉ sau đó trực tiếp ngồi chờ ở đó. Quả nhiên không tới nửa tiếng sau, Nguyễn Văn Hạo đã lái xe tới.

Lâm Lang không đánh rần động cò, sau khi Nguyễn Văn Hạo tiến vào thì anh ta lặng lẽ theo sau. Nguyễn Văn Hạo không phát hiện có người theo đuôi, chỉ mỗi lúc ở cửa lớn anh ta quan sát xung quanh xem có ai theo dõi không, sau đó vội vã tiến vào biệt thự.

Trong biệt thự, Nguyễn Văn Hạo đi thẳng đến một tầng hầm dưới mặt đất, sau khi nhập mật khẩu thì cửa tầng hầm tự động mở ra. Nhân cơ hội đó, trong một giây khi cửa sắp đóng thì Lâm Lang chui vào.

“Ai đó?” Nguyễn Văn Hạo lập tức nhận ra có người theo vào, đang chuẩn bị quay đầu thì bị Lâm Lang nhanh chóng khống chế.

“Đừng nhúc nhích!”

Nguyễn Văn Hạo kinh hãi đến nỗi sắc mặt thay đổi, giằng co kịch liệt, “Anh là ai? Tại sao lại vào trong nhà tôi?”

Lâm Lang không lên tiếng, chỉ lấy thẻ cảnh sát ra lắc trước mặt anh ta hồi lâu, lập tức Nguyễn Văn Hạo không lên tiếng nữa.

Lâm Lang cũng không để ý đến anh ta, bắt đầu đánh giá bên trong tầng hầm.

Căn phòng này không lớn, trang hoàng theo phong cách Châu Âu, nhưng bốn phía trên tường treo đầy các loại vũ khí, có cung tên, dao găm, đao, kiếm... Khá cổ điển, những lưỡi dao sắc bén hiện lên ánh sáng lộng lẫy, vô cùng mỹ lệ, khám nạm đủ các loại bảo thạch, lóng lánh chói mắt. Có thể nhìn ra những thứ này đều là đồ Nguyễn Văn Khải cất giữ.

Sở thích của người có tiền thì Lâm Lang không đánh giá nhưng điều khiến anh ta chú ý là ngay chính giữa căn phòng còn bày ba tủ kính. Ngoài trừ tủ ngoài cùng bên trái trống không thì hai tủ còn lại bên phải đều chất đầy các loại súng ống. Những thứ này Lâm Lang khá quen thuộc, anh ta nhìn ra mấy khẩu súng này có niên đại khá lâu rồi, đại đa số đều không thể dùng được nữa, chỉ để sưu tầm thôi.

Mà trong tủ đầu tiên bên trái có lót vải nhung màu đen trên các kệ nhưng còn lại thì rỗng tuếch. Lại gần nhìn thì thấy trên bề mặt vải nhung có dấu vết bị đè lên. Bởi vậy có thể chứng minh, trước đây cái tủ này có bày đồ vật, nhưng đã bị người khác lấy đi mất rồi.

Lâm Lang nhìn về phía Nguyễn Văn Hạo, anh ta thấy bị phát hiện cũng không có gì để che giấu cả, cười khỏ một tiếng, “Như anh nhìn thấy, mấy khẩu súng em trai tôi sưu tầm không còn nữa. Chúng có phải là đồng súng trên đảo không thì tôi không biết, nhưng có thể bảo đảm em trai tôi là người bị hại. Tuy rằng nó thích sưu tập những thứ vũ khí này nhưng thật ra nó cũng không có khuynh hướng bạo lực, chỉ hơi ham chơi thôi.”

“Vậy anh có tư liệu của mấy khẩu súng kia không? Chúng tôi cần đối chiếu xem những vũ khí bị mất này có phải vũ khí trên đảo không.”

Nguyễn Văn Hạo biết, một khi đã phát hiện số vũ khí bị mất này và trên đảo là một thì em trai anh ta càng khó được minh oan. Nhưng lúc này dù anh ta nói không biết thì cảnh sát cũng sẽ phát hiện được sổ sách đăng ký thôi.

Vậy nên liền giơ tay về phía sau Lâm Lang, “Trên tường sau lưng anh có một bản ghi chép, tất cả lai lịch của vũ khí đều ở trên đấy.”

Lâm Lang quay đầu lại, quả nhiên thấy bản ghi chép màu đen. Chỉ là lúc trước nhìn lướt qua nên không phát hiện ra.

Lâm Lang mở bản ghi chép ra, nhanh chóng nhìn đăng ký của đồng súng ống kia, quả nhiên không ngoài dự đoán, mấy thứ bị mất trong nhà Nguyễn Văn Khải đều trùng khớp với số vũ khí trên đảo.

Lâm Lang gấp bản ghi chép lại, tháo còng tay Nguyễn Văn Hạo, nói, “Thật ra các anh không cần che giấu chúng tôi, có thể phát hiện manh mối càng nhiều thì càng có lợi với việc phá án. Nếu Nguyễn Văn Khải không phải là người tráo số vũ khí kia thì chắc chắn người tráo đổi sẽ để lại manh mối.” Bọn họ cứ giấu giếm giếm như vậy, trái lại như có tật giật mình, càng khiến cảnh sát nghi ngờ.

Nguyễn Văn Hạo xoa tay cười khỏ, “Chúng tôi cũng hết cách rồi, nhiều manh mối như vậy đều hướng về phía em trai tôi, kể cả chúng tôi tin tưởng nó trong sạch cũng vô dụng. Bố tôi lo lắng cảnh sát các anh không tận tâm tận lực phá án, tùy tiện để Văn Khải gánh tội thay nên mới đưa ra hạ sách này, cố gắng giảm thiểu những manh mối bất lợi đối với em trai tôi.”

Những manh mối trên đảo đều hướng về em trai anh ta, hiện tại lại phát hiện số vũ khí cũng do em trai anh ta tàng trữ, có thể nói bằng chứng chắc như núi rồi. Nếu như đây không phải em trai ruột của mình thì anh ta cũng tin người thật sự bị nó giết.

“Đúng rồi, biệt thự này của em trai tôi có camera giám sát, không biết có thể trợ giúp các anh không.”

Lâm Lang gật đầu, “Trước tiên đưa cho chúng tôi đi.” Còn dùng hay không thì bọn họ phải xem tình hình mới biết được.

Khi Sơ Ngữ đang nói chuyện với đám quạ thì Giản Diệc Thừa nhận được điện thoại của Lâm Lang.

“Lão Giản, quả nhiên phát hiện trong biệt thự của Nguyễn Văn Khải có tàng trữ vũ khí, tuy nhiên phần lớn đều là đồ sưu tầm thôi. Chỉ có bảy khẩu súng bị mất là có thể sử dụng bình thường.”

“Bảy khẩu anh ta bị mất với bảy khẩu trên đảo có giống nhau không?”

“Phải, giống như đúc luôn, chính là súng của Nguyễn Văn Khải.” Dừng một chút, Lâm Lang lại nói, “Tuy nhiên tớ nghi ngờ có khả năng hung thủ không phải anh ta. Vừa nãy Tôn Toàn gọi điện, nói là đã tra được Nguyễn Văn Khải và Cố Minh Đức từng xảy ra tranh chấp. Chuyện là như này, trước đây Nguyễn Văn Khải có một người bạn gái, nhưng sau đó lại bị Nhiếp Dịch Chân đào góc tường, Nguyễn Văn Khải định tìm anh ta hỏi cho ra lẽ thì lại bị mấy người Cố Minh Đức khuyên nhủ, nói đàn bà như quần áo thôi, anh em như tay chân, không cần thiết phải vì một người phụ nữ mà gây hiềm khích với anh em. Sau đó Nguyễn Văn Khải cũng bằng lòng nhưng có ghim trong lòng hay không thì không biết.”

Rõ ràng là Nhiếp Dịch Chân cướp bạn gái của anh ta, nhưng anh ta lại bị đám người kia chỉ trích là mình không rộng lượng, tất cả đều đứng về phe đối phương, ai có thể không tức giận cho được chứ?

Vì thế lần này ngay cả động cơ cũng có rồi, vũ khí giết người đã tìm được, tất cả manh mối ở hiện trường đều chỉ về phía Nguyễn Văn Khải, giống như hung thủ không phải anh ta thì không thể là ai khác.

Nhưng mà Lâm Lang điều tra đến đây cứ cảm thấy có gì không đúng. Tại sao không đúng nhỉ?

Bởi vì trùng hợp quá nhiều.

Tại sao lại trùng hợp như vậy, Nguyễn Văn Khải đúng lúc xảy ra tranh chấp với nhóm người Cố Minh Đức, số vũ khí trên đảo cũng là của Nguyễn Văn Khải, tất cả đều trùng hợp như vậy để bọn họ điều tra ra được.

Chuyện khác thường đương nhiên có ẩn tình, việc trùng hợp quá nhiều không thể không khiến người khác nghi ngờ.

“Tớ cũng nghĩ như cậu.” Giọng nói trầm thấp của Giản Diệc Thừa truyền đến, “Như này đi, bây giờ cậu về cục xem camera giám sát trong nhà Nguyễn Văn Khải, xem có tình huống gì khả nghi không. Bây giờ tớ đang ở hiện trường điều tra lại, tớ cảm thấy chúng ta đã bỏ sót gì đó.”

“Được, tớ đi điều tra camera giám sát trước.”

Cúp điện thoại, Giản Diệc Thừa nhìn về phía Sơ Ngũ, cô còn đang thương lượng với mấy con quạ.

“... Xin lỗi, chị mạo muội tới đây, mà còn tới tay không, việc này là chị không đúng, tuy nhiên mạng người là chuyện quan trọng, chúng ta có thể thương lượng một chút không?”

Đôi mắt Sơ Ngũ tràn đầy chân thành, mong có thể làm nó mềm lòng.

Sau đó cô liền nhìn thấy con quạ thành tinh kia ném cho cô một ánh mắt đầy khinh bỉ, rồi lạnh lùng mở miệng, “Ai bảo chị em muốn quà? Em nông cạn như thế sao?”

Sơ Ngũ: “?”

“Em không nói cho chị là vì muốn trao đổi với chị một điều kiện...”

Sơ Ngũ đỏ mặt vì ý nghĩ lúc trước của mình, thấy chuyện đang có vẻ chuyển biến tốt, cô vội vàng nói, “Điều kiện gì, em nói đi, chỉ cần chị làm được thì chị đều đồng ý với em.”

Con quạ giơ một bên cánh của mình lên, chỉ vào con quạ nhỏ trong ổ, nói, “Hôm đây con trai em bị tiếng súng mà mấy người kia bắn nhau làm cho giật mình nên ngã từ trên cây xuống, chị hãy giúp em chữa cho nó.”

“Được, bọn chị sẽ chữa cho nó.” Sơ Ngũ nhanh chóng đồng ý.

Sơ Ngũ còn định đưa quạ nhỏ đến bệnh viện trước, sau đó sẽ nói chuyện

tiếp với quạ mẹ để nó kể cho bọn họ chân tướng. Nhưng không nghĩ rằng sau khi cô đồng ý thì quạ mẹ trực tiếp kể lại mọi chuyện cho cô.

Nhiều khi động vật còn sống tốt hơn người nhiều, không vòng vo, đồng ý chính là đồng ý, nhưng mà nó không sợ Sơ Ngữ đòi ý sao?

Đương nhiên cô chỉ nghĩ thế thôi chứ cô chắc chắn sẽ không phụ sự tín nhiệm của chú quạ với mình.

“Ngày hôm ấy thật ra ngoài những người từ trên trời rơi xuống thì còn có một người khác tới bằng đường thủy, sau khi giết người hấn lại lên thuyền rời đi. Các chị muốn biết điều gì thì không bằng đi tìm người này.”

Con quạ nói xong Sơ Ngữ liền giật mình hoảng sợ, hôm ấy trên đảo còn có một người khác ư?

Sơ Ngữ nói mạnh mẽ mọi quan trọng này cho Giản Diệc Thừa, anh trầm tư một lát sau đó lông mày dần giãn ra, giống như cuối cùng cũng nghĩ ra gì đó, anh hỏi Sơ Ngữ, “Hỏi nó người kia nhìn như thế nào? Có đặc điểm gì đặc biệt không?”

Sau khi nghe câu hỏi của Sơ Ngữ, con quạ lại nhìn cô bằng ánh mắt xem thường, “Nào, chị nhìn xem em với chồng em có điểm gì khác nhau?”

Sơ Ngữ không hiểu lắm, tuy nhiên vẫn cẩn thận nhìn, nhưng còn chưa đợi cô nghĩ ra thì con quạ đã nói tiếp, “Chị xem đi, chúng em đều là một loài chim thôi, bọn em nhìn con người các chị cũng chỉ là một loài thôi!”

Sơ Ngữ: “...” Nói có đạo lý lắm, cô không cãi được!

“Còn có điểm gì đặc biệt ư? Lông không dài có tính không?” Con quạ nói xong lại khinh bỉ nhìn cô. Lần này cũng nhân tiện xem thường cả Giản Diệc Thừa luôn, đừng tưởng nó không biết, vấn đề ngu xuẩn đấy do người đàn ông này hỏi, cảnh sát mà chỉ thông minh như thế thôi sao?

Sơ Ngữ không còn gì để nói, chuyển lời của con quạ cho Giản Diệc Thừa,

anh cũng hóa đá trong giây lát.

Cô không nhìn được phì cười, “Nó không phân biệt được ai với ai, không thể giúp các anh xác nhận hung thủ.”

Sơ Ngũ nghĩ chú quạ này cũng không thể kể lại chuyện ngày hôm đó được vì nó không phân biệt được ai, chắc trong mắt nó chỉ là một đám người tự giết hại lẫn nhau mà thôi. Cũng giống như bọn họ nhìn đám chim cướp đồ ăn, thử hỏi ai phân biệt được con chim nào với con chim nào chứ?

“Không sao, vậy là tốt rồi, tối thiểu nó cũng đã nói cho chúng ta còn có người thứ mười ba.” Giản Diệc Thừa nói.

Đây là một manh mối vô cùng quan trọng, nếu như không phải con quạ nói ra thì ai sẽ biết được trên đảo có người thứ mười ba? Dù sao lúc trước khi bọn họ điều tra cũng chỉ tìm được dấu vết của mười hai người mà thôi, mà tất cả manh mối đều nhằm vào Nguyễn Văn Khải, suýt thì đã thành án oan rồi, dù sao người chết không thể cãi lại được, chỉ có thể nhìn chứng cứ để định tội.

Chương 63: PUBG [5]

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Sau khi rời khỏi đảo Giang Tâm, Sơ Ngữ đưa chú quạ nhỏ đến bệnh viện, Giản Diệc Thừa đi thẳng đến cục cảnh sát, báo cáo lên cấp trên manh mối vừa phát hiện được.

“Bạn đang nói, trên đảo còn có người thứ mười ba? Chính người này trao đổi súng và giết tất cả những người khác?” Không chỉ Lý Trường Phong mà tất cả mọi người trong đội hình sự đều vô cùng kinh ngạc.

Giản Diệc Thừa bình tĩnh nói, “Đúng vậy, tôi đã phát hiện một dấu chân lạ ở trên bờ hướng Đông Nam, còn có cả dấu vết ca nô đậu ở đấy nữa, không phải là tự dựng bịa đặt đâu.”

“Phương hướng suy luận trước đây của chúng ta là sai bởi vì chúng ta cho rằng trên đảo không có người khác, vậy nên mới kết luận Nguyễn Văn Khải đã giết chín người kia. Mặt khác hai người nữa bị Âu Dương Huân và Nhiếp Dịch Chân sát hại. Nhưng trên thực tế suy đoán này có quá nhiều điểm nghi vấn.”

“Thứ nhất, trên đảo chỉ có bảy khẩu súng, thời điểm tất cả mọi người hạ cánh xuống đảo là khác nhau, làm sao Nguyễn Văn Khải có thể bảo đảm anh ta nhất định sẽ nhặt được súng thật trước những người khác? Làm sao chắc chắn không phải là người khác giành được trước rồi giết chết anh ta?”

“Thứ hai, hai người mà Âu Dương Huân và Nhiếp Dịch Chân sát hại đều bị súng thật đạn thật bắn trúng, phản ứng hoàn toàn khác khi súng giả bắn, tại sao trùng hợp như vậy nhưng đều không có người đến kiểm tra?”

“Thứ ba, Nguyễn Văn Khải và Cố Minh Đức đồng thời bắn trúng đối phương nhưng để một phát súng chết người luôn thì độ khả thi là bao nhiêu?”

Nguyễn Văn Khải thích bắn súng, kỹ năng chính xác có thể một phát bắn trúng không có gì khó hiểu nhưng kỹ năng của Cố Minh Đức chỉ bình thường thôi, lúc đối mặt với tên ác ma đã giết tám người, anh ta nhất định sẽ hoảng sợ căng thẳng, vì thế khả năng một phát bắn chết là không lớn.”

“Nếu như chỉ xuất hiện một hoặc hai tình huống thì còn có thể cho rằng là trùng hợp, nhưng nhiều sự trùng hợp như vậy đều xuất hiện thì xác suất là bao nhiêu? Vì thế tôi nghi ngờ trên đảo có người thứ mười ba, một tay người này bày ra trận mưu sát, cũng làm giả hiện trường để đánh lừa chúng ta, dời sự chú ý của chúng ta sang Nguyễn Văn Khải, mà Nguyễn Văn Khải thì đã chết, trong tình huống có “bằng chứng xác thực” như vậy, anh ta không thể nào phản bác được. Cứ như vậy thì chính là chết không đối chứng.”

Giản Diệc Thừa nói xong, Lý Trường Phong gật đầu, “Cậu nói có lý, ngoại trừ vết chân trên bờ và dấu vết ca nô lưu lại thì còn manh mối gì khác không? Chỉ hai thứ này thì không đủ để chứng minh hung thủ là một người khác.”

Giản Diệc Thừa lắc đầu, “Đây chỉ là suy đoán của tôi, tạm thời chưa có chứng cứ khác.”

Lý Trường Phong suy nghĩ một lúc mới nói, “Vậy được, để mọi người khổ cực một lần nữa, đi điều tra theo những suy đoán của Tiểu Giản, nếu hung thủ thật sự là người khác thì nhất định sẽ để lại manh mối.”

“Rõ, đội trưởng Lý.”

Họp xong, Lâm Lang xoa đầu, thở dài, “Nhờ phúc của cậu, hôm nay lại làm thêm giờ rồi, cậu không thể nói muộn một ngày sao, để tớ về ngủ một giấc đã?”

Giản Diệc Thừa còn chưa nói Vương Thành đã chen vào, “Nói cái gì đấy? Mau làm việc đi, điều tra hung thủ là chuyện cấp bách, nói không chừng trong lúc cậu ngủ thì hung thủ đã tiêu hủy sạch dấu vết rồi.”

“Này, tôi đùa thế thôi cậu còn coi là thật.” Đương nhiên Lâm Lang cũng biết sự việc nghiêm trọng, chỉ thuận miệng nói cho đỡ tức thôi, cũng không

thể nào đi về nhà ngủ ngon trong tình huống hung thủ vẫn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật được.

Sau cuộc nói chuyện ngắn ngủi, tất cả mọi người lập tức vùi đầu vào công việc căng thẳng. Vương Thành và Lâm Lang phụ trách điều tra camera giám sát trong biệt thự của Nguyễn Văn Khải, còn Giản Diệc Thừa và Tôn Toàn đi điều tra bến tàu.

Nếu người kia từng đi ca nô thì nhất định sẽ xuất phát từ bến tàu, nói không chừng sẽ bị camera giám sát quay được.

Ra khỏi bệnh viện, Sơ Ngữ đưa chú quạ nhỏ về cửa hàng thú cưng của mình. Chú quạ nhỏ này không được thừa hưởng tính cách kiêu ngạo của mẹ mình nhưng khả năng độc mồm độc miệng lại di truyền 100%. Mà lúc đầu sau khi thăm dò tốt thì nhanh chóng phát huy khả năng của mình, chế giễu mấy con Đại Miêu, Tiểu Bạch, lần lượt từng con một.

“Mười con mèo quýt thì chín con béo, quả nhiên câu này không sai, nhưng mập như cậu thật là hiếm thấy.”

Đại Miêu: “Đó là do cậu chưa thấy nhiều thôi!”

“Ái chà chà, con chó này có tâm cơ như thế, Ngôn Ngôn nhà tôi có biết không?”

Tiểu Bạch: “Đó là Ngôn Ngôn nhà tôi, cảm ơn.”

“Nhị Lang Thần, có phải cậu bị đàn không? Con mèo kia cười lên đầu cậu thế mà cậu không đánh nó à? Mặt mũi của chó đều bị cậu làm mất hết rồi!”

Nhị Lang Thần: “...”

Đại Miêu thực sự không thể nhìn được nữa, bình thường đều là nó làm mưa làm gió, bất thành linh có một con xuất hiện còn quấy phá hơn cả nó, động đến điều cấm kỵ của nó, làm sao nhìn được nữa? Đương nhiên không thể!

“Đánh nó!”

Sau đó chú quạ nhỏ liền bị bốn con đánh tập thể một trận, nếu không phải Sơ Ngữ phát hiện đúng lúc thì cánh của nó cũng bị đánh đến nổi gãy rồi.

Đương nhiên không phải gặp ai quạ nhỏ cũng có thể chế giễu, Sơ Ngữ chính là một ngoại lệ. Nó vô cùng thích Sơ Ngữ, đối xử với cô hoàn toàn khác đám Đại Miêu.

“Ui ui, Ngôn Ngôn, em đau quá, chị mau thổi phù phù cho em đi mà.”

“Ngôn Ngôn, Ngôn Ngôn, hôm nay chị xinh quá, xinh như em vậy!”

“Ngôn Ngôn, Ngôn Ngôn, em rất thích chị, dưỡng thương xong rồi cũng không muốn xa chị đâu!”

.....

Đại Miêu tức giận mắng nó là đồ quạ hai mặt, đồ yêu tinh nhỏ. Nếu không phải Sơ Ngữ khuyên nó rằng sau khi quạ nhỏ dưỡng thương xong liền đi thì Đại Miêu thực sự muốn đem con quạ này đi vặt lông hầm canh để uống!

Tức chết nó rồi!

Cục cảnh sát Giang Thành.

Trải qua mấy ngày điều tra, cuối cùng vụ án ở đảo Giang Tâm đã có tiến triển.

Từ camera giám sát ở biệt thự của Nguyễn Văn Khải, Lâm Lang đã điều tra ra được nội dung hai ngày trước khi vụ án xảy ra vừa vặn bị mất, không phải bị người khác tiêu hủy mà là camera bị hỏng. Nhưng lại trùng hợp đúng thời gian số vũ khí bị mất, ngược lại càng khiến người ta nghi ngờ nơi này có vấn

đề.

Tuy nhiên nếu hung thủ biết rõ trong biệt thự của Nguyễn Văn Khải tàng trữ súng, lại không cần phá cửa có mật mã mà trực tiếp đi vào tầng hầm lấy súng. Còn có thể biết chính xác vị trí camera giám sát trong biệt thự Nguyễn Văn Khải để phá hoại thì nhất định hẳn là người hiểu rất rõ Nguyễn Văn Khải.

Người như vậy không nhiều lắm. Mặc dù Nguyễn Văn Khải là cậu ấm ăn chơi trác táng nhưng chuyện liên quan đến phạm pháp chắc chắn sẽ không nói ra ngoài. Dù sao tàng trữ súng ống cũng là tội danh không nhỏ. Vòng xã giao của anh ta ngoại trừ mười một người bị giết trên đảo thì người thân thiết với anh ta đến mức độ này chỉ có năm người.

Mà trong này bao gồm bố mẹ và anh trai anh ta.

“Điều tra hai người khác thì đều có chứng cứ ngoại phạm.” Lâm Lang vùi trên ghế như toàn thân không xương, mệt đến nỗi ngón tay cũng không muốn di chuyển, “Trừ hai người bọn họ ra, cũng chỉ còn bố mẹ và anh trai anh ta, nếu không phải bị rò rỉ thông tin ra ngoài thì chỉ có thể nghi ngờ người nhà anh ta thôi.”

“Bọn họ có vẻ không có khả năng lắm, bởi vì không có động cơ. Không điều tra được Nguyễn Văn Khải và người nhà anh ta có mâu thuẫn gì, dù thế nào đi nữa cũng là người một nhà, không đến nỗi xuống tay nặng như vậy chứ?”

“Cái này thì không chắc, chuyện xấu xa của nhà giàu đâu phải người như chúng ta có thể nhìn thấu? Cái gì mà kẻ thứ ba rồi con riêng, hỗn tạp đủ loại lắm.”

Đề tài đang ngày càng bay xa, Giản Diệc Thừa đẩy cửa đi vào, lấy ra một tờ giấy, phía trên là bóng lưng mơ hồ, “Điều tra thử xem người bên cạnh Nguyễn Văn Khải có nhận ra người này không? Trong camera giám sát vào thời gian xảy ra án mạng thì chỉ có người này là khả nghi. Ca nô hẳn đi là của Nguyễn Văn Khải, bên chân có vài túi vải vừa vặn có thể đựng mấy khẩu súng kia, hơn nữa hẳn luôn tránh camera, tất cả camera chỉ thu được bóng lưng này của hắn thôi.”

“Mờ như vậy, ai mà nhận ra được?” Lâm Lang nhận lấy, nhú mày hỏi.

“Đúng là quá mờ.” Tôn Toàn cũng nói, “Tuy nhiên, lão Giản, tại sao chỉ hỏi người quen của Nguyễn Văn Khải?”

Giản Diệc Thừa phân tích, “Rất rõ ràng, hung thủ không chỉ giết Nguyễn Văn Khải mà còn đổ mọi tội danh lên người anh ta, nếu không phải cực kỳ hận anh ta thì cũng chỉ có thể là trùng hợp.”

Những người khác bỗng nhiên tỉnh ngộ, thật ra manh mối này rất rõ ràng, chỉ là bọn họ vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng trên đảo có người thứ mười ba như Giản Diệc Thừa nói thôi.

Bóng lưng này quá mơ hồ, vốn tất cả mọi người đều không ôm nhiều hy vọng, nhưng không ngờ lại có người nhận ra.

“Khá giống Chu Nhất Phàm, nhưng tôi không chắc chắn.” Đinh Trạch cầm bức ảnh, nhìn kỹ một lát rồi nói, anh ta là một trong hai người bạn còn lại của Nguyễn Văn Khải.

“Chu Nhất Phàm? Là ai?”

“À, Chu Nhất Phàm là người cày game thuê, kỹ thuật của anh ta rất tốt, khi Văn Khải chơi game thường nhờ anh ta cày hộ.”

Những người như bọn họ chơi game rất xông xênh, nạp tiền được thì nạp, không được thì tìm người cày thuê, ai mà có thời gian ngày nào cũng luyện game chứ? Chu Nhất Phàm chính là người giúp bọn họ cày thuê, bởi vì kỹ năng của hắn rất giỏi nên vẫn duy trì liên hệ với hắn, thuận tiện có chuyện gì thì sẽ tìm hắn.

“Vậy anh có biết mấy người Nguyễn Văn Khải và Chu Nhất Phàm có mâu thuẫn gì không?”

“Mâu thuẫn? Không có đâu, hắn cầm tiền làm việc, giá Văn Khải đưa ra lại

không thấp, có thể có mâu thuẫn gì?” Đinh Trạch nói xong lại nghĩ đến điều gì đó, “Hình như thật sự có chút mâu thuẫn.”

Trong phòng thẩm vấn, Chu Nhất Phàm cúi thấp đầu, tay bị còng đặt trên đùi, sắc mặt căng thẳng, không nói một lời.

Hắn mặc một chiếc sơ mi màu đen nhăn nhúm, trên áo còn có khói bụi. Sắc mặt tái nhợt, hốc mắt đen sì, tóc tai rối bù đầy dầu, có thể nhanh chóng nhận ra hắn là người quanh năm ở trong nhà chơi game.

Lâm Lang và Giang Liên Thành ngồi đối diện hắn, nhìn hắn hồi lâu, thấy hắn không có ý định lên tiếng, Lâm Lang nói, “Anh biết vì sao mình bị bắt phải không? Nói đi.”

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, một lúc lâu không hề có âm thanh gì, Lâm Lang không nhịn được nổi nóng, “Mau thú nhận thẳng thắn đi thì chúng tôi còn có thể xử phạt anh một cách khoan hồng, nếu như để chúng tôi nói trước thì anh không còn cơ hội đâu!”

Mười hai người bị giết, vụ án lớn như vậy nhưng cấp trên cho bọn họ thời hạn trong vòng 1 tháng nhất định phải phá được án. Truyền thông cũng chẳng biết moi tin từ đâu, ngày nào cũng đưa tin, dân chúng tạo áp lực rất lớn cho bọn họ. Mọi người trong đội nhẵn nhụi tăng ca lâu như vậy mới bắt được hung thủ, hắn còn không mau chóng khai báo đi, chơi trò im lặng là vàng với bọn họ, không thể nhịn được nữa!

Ngay lúc Lâm Lang sắp sửa bùng nổ thì rốt cuộc Chu Nhất Phàm cũng mở miệng, “Người là do tôi giết.”

Cơn tức của Lâm Lang không được trút ra nên suýt thì nghẹn chết.

Chương 64: PUBG [6]

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Chu Nhất Phàm có một cô bạn gái tên là Tô Dao, cô ta vô cùng xinh đẹp, không kém ngôi sao nổi tiếng trên TV là bao. Cho nên việc cô ta coi trọng một dân mê game bình thường như Chu Nhất Phàm vẫn luôn là chuyện mà hắn kiêu ngạo nhất. Tất cả bạn bè đều hâm mộ hắn, cho rằng may mắn cả đời này của hắn đều dùng vào việc có được một người bạn gái như Tô Dao rồi.

Đồng thời bọn họ cũng rất yêu nhau, đã vẽ nên một tương lai tươi đẹp cho cả hai. Thế nhưng vào thời điểm bọn họ đang hạnh phúc nhất thì Nguyễn Văn Khải cướp đi Tô Dao bên cạnh hắn.

Đó chính là động cơ giết người mà Chu Nhất Phàm tự mình khai nhận. Thế nhưng khi lực lượng cảnh sát đi điều tra theo lời hắn thì lại phát hiện Tô Dao thực chất chỉ là một cô gái háms tiền, lúc cô ta và Chu Nhất Phàm ở bên nhau, Chu Nhất Phàm phải nhận cày thuê rất nhiều game mới có thể gánh nổi những khoản phí cho cô ta. Bạn bè của hắn đều nói Tô Dao chỉ chơi đùa với hắn, tiêu tiền của hắn mà thôi, nhưng Chu Nhất Phàm cho rằng bọn họ đồ kị với mình nên không hề tin tưởng lời nói này.

Còn khi Tô Dao và Nguyễn Văn Khải ở bên nhau thì cũng không biết là ai chủ động trước, nhưng một bên thích tiền, một bên yêu nhan sắc, vì thế hai người họ cứ thế mà trở thành người yêu.

Sau khi ở cùng nhau, mỗi ngày Tô Dao đều đổi những loại túi hàng hiệu lẫn đồ trang sức quý giá xưa nay chưa từng có, nhưng lúc này cô ta cũng không chia tay với Chu Nhất Phàm, vậy nên quan hệ của cô ta và Nguyễn Văn Khải nhanh chóng bị phát hiện.

Chu Nhất Phàm biết những cậu ấm này là kiểu người như thế nào, đương nhiên sẽ không cho rằng Tô Dao có lỗi, vì thế hắn cảm thấy Nguyễn Văn Khải ép buộc Tô Dao nên liền tìm anh ta làm loạn hồi lâu. Sự việc này khiến

Nguyễn Văn Khải cảm thấy mất mặt trước mặt bạn bè nên sau đó liền chia tay với Tô Dao, cũng đưa cô ta không ít phí chia tay.

Còn Tô Dao sau khi chia tay lại ở bên cạnh Chu Nhất Phàm, vì thế hắn ta càng chắc chắn Tô Dao bị ép buộc. Nhưng hắn không biết đằng sau lưng hắn Tô Dao lại bí mật quyến rũ một cậu ấm khác. Mà cô ta có thể biết nhiều công tử nhà giàu như vậy vì Chu Nhất Phàm cày game thuê cho Nguyễn Văn Khải.

Nhưng bất kể nói thế nào thì chuyện Chu Nhất Phàm hận Nguyễn Văn Khải là điều chắc chắn, mà sau khi Tô Dao “trở lại” bên cạnh hắn, bởi vì gánh nặng thỏa mãn nhu cầu cho Tô Dao nên Chu Nhất Phàm lại không thể không tiếp tục đồng thời cày thuê cho rất nhiều người. Trong số này thì công việc cày thuê cho Nguyễn Văn Khải có thù lao cao nhất. Đối mặt với tên đã cướp bạn gái của mình, hắn rất muốn khí khái từ chối công việc này, nhưng hắn lại không muốn người con gái mình yêu thất vọng, không muốn nhìn cô ta buồn bã vì không mua được túi hàng hiệu, nên hắn lại cắn răng tiếp tục nhận công việc cày thuê cho Nguyễn Văn Khải.

Mà Tô Dao chỉ là một trong số rất nhiều bạn gái của Nguyễn Văn Khải, anh ta không để ý lắm nên vẫn tiếp tục để Chu Nhất Phàm cày thuê cho mình. Hoặc có thể anh ta thấy việc Chu Nhất Phàm không thể không làm công cho mình để kiếm sống càng khiến anh ta hả hê hơn.

Tuy nhiên Chu Nhất Phàm bị hai tầng tâm lý hành hạ, dần dần trở nên tiêu cực, sự hận thù của hắn đối với Nguyễn Văn Khải đã lên đến đỉnh điểm, rốt cuộc không nhịn được nữa, hắn lên kế hoạch cho lần mưu sát này.

Đối với tội trạng của mình, Chu Nhất Phàm thú nhận rất thành thật, hắn đã giết mười người trên đảo, còn hai người còn lại thì tự giết hại lẫn nhau. Chu Nhất Phàm đeo găng tay, sau khi giết mười người kia thì đặt súng vào trong tay Nguyễn Văn Khải để trên khẩu súng ấy chỉ có vân tay của Nguyễn Văn Khải. Người kiểm tra vết tích dựa theo thông tin về vân tay nên dẫn đến kết luận Nguyễn Văn Khải là hung thủ.

Không thể không nói kế hoạch hắn bày ra rất hoàn mỹ, được thực hiện vô cùng hoàn hảo và cẩn thận, nếu không phải con quạ nói cho Sơ Ngữ trên đảo có mười ba người thì chắc đã bị hắn lừa gạt thành công rồi.

“Còn mười một người khác, bọn họ cũng đâu có làm gì anh đâu?” Lâm Lang hỏi.

“Ha ha.” Chu Nhất Phàm cười mỉa, “Tôi căm thù sự giàu có, bọn họ đều là những cậu ấm cô chiêu nhà giàu, trừ ăn uống vui đùa, gieo tai họa cho con gái nhà lành thì còn có thể làm gì? Đều là những con sâu mọt của xã hội, giết một người cũng là giết, giết mười hai người cũng là giết, tôi đang trừ hại vì dân đây.”

Căm thù sự giàu có, thì ra lý do đơn giản như vậy nhưng cũng khiến người khác không nhìn được lạnh sống lưng, Lâm Lang cảm thấy, anh ta thà tin đối phương giết bọn họ do thâm thù đại hận cũng không hi vọng chỉ vì lý do đơn giản như vậy.

Tuy rằng anh ta thường xuyên đổ kị và ước ao với cuộc sống của người có tiền, nhưng cũng chỉ như thế mà thôi, anh ta không hiểu đến tột cùng là căm ghét đến mức độ nào mới có thể ra tay giết người? Đây cũng không phải đơn giản chỉ căm thù sự giàu có mà là phát điên rồi.

Giản Diệc Thừa ôm cánh tay, đứng bên ngoài cửa sổ nhìn màn thảm vẫn bên trong, nghe rõ ràng từng câu chữ. Anh nhíu mày như đang ngẫm nghĩ điều gì đó.

Bỗng nhiên anh di chuyển, đi tới phòng thẩm vấn, gõ cửa gọi Lâm Lang ra.

Lâm Lang thò đầu ra, nghi ngờ hỏi, “Làm sao thế? Lão Giản, tớ sắp hỏi xong rồi.”

“Cậu hỏi hấn xem làm sao hấn biết được ở tầng hầm của Nguyễn Văn Khải có vũ khí, làm sao biết mật mã để vào trong? Camera biệt thự do ai làm hỏng? Còn nữa, sao hấn lại có chìa khóa ca nô của Nguyễn Văn Khải?”

Chu Nhất Phàm và Nguyễn Văn Khải chỉ là quan hệ người thuê và người cày thuê, giữa bọn họ còn từng có mâu thuẫn, làm sao Nguyễn Văn Khải có thể nói cho Chu Nhất Phàm biết nhược điểm của mình là tàng trữ súng đạn?

Hiển nhiên Lâm Lang cũng nghĩ đến điểm này, anh ta gật đầu, không nhiều lời đóng cửa quay lại phòng thẩm vấn.

Chu Nhất Phàm vẫn cúi thấp đầu, dờ ra nhìn chăm chăm vào còng tay, từ đầu đến cuối không ngước lên, tuy nhiên vẫn rất phối hợp với việc thẩm vấn.

Hắn vuốt ve còng tay, lần đầu tiên khẽ ngẩng đầu nhìn Lâm Lang, “Anh nói số vũ khí kia? Ha ha, loại người như hắn, ỷ có tiền nên thích làm một số chuyện khiêu chiến pháp luật, cố ra vẻ mình ngẫu thế nào, còn hận không để cho toàn bộ thế giới đều biết, tôi nghe được thì có gì là lạ?”

Lâm Lang giễu cợt một tiếng, “Chuyện vũ khí thì có thể tình cờ biết, nhưng làm sao anh biết mật mã tầng hầm?”

Điều này nếu không phải người thân cận tuyệt đối không thể biết được.

Ngón tay Chu Nhất Phàm đang vuốt còng khựng lại một chút nhưng đã nhanh chóng khôi phục bình thường, “Có lần đến nhà anh ta lấy tiền trùng hợp thấy được.”

Lâm Lang cười mỉa, “Thật là đúng dịp.” Đối với lời giải thích như thế này, Lâm Lang không tin, đừng nói là Nguyễn Văn Khải, kể cả người bình thường có ai sẽ tùy tiện để người có nổi hận thù với mình biết mật mã nhà mình? Huống chi Nguyễn Văn Khải còn tàng trữ súng ống trong tầng hầm, anh ta không sợ Chu Nhất Phàm báo cho cảnh sát sao?

Còn nữa, chẳng phải Chu Nhất Phàm chỉ là một người cày thuê sao? Những giao dịch như trả tiền công này đều thực hiện trên mạng mà, trên thực tế, việc Chu Nhất Phàm và Nguyễn Văn Khải biết nhau chẳng phải nhờ phúc cô bạn gái bắt cá hai tay của hắn sao?

“Camera ở biệt thự do ai phá hỏng?”

“Tôi làm.”

“Vậy anh cũng giỏi quá nhỉ, đến nhà Nguyễn Văn Khải có một lần mà đã biết mật mã tầng hầm nhà anh ta, rồi còn biết rõ tất cả vị trí của camera giám sát nữa.”

Chu Nhất Phàm cúi đầu không nói lời nào, nhất quyết nhận là bản thân làm, kể cả ca nô cũng do hắn tự trộm khiến Lâm Lang tức giận nghiêng răng.

Lúc muốn hắn nhận tội thì hắn lại chơi trò im lặng là vàng với bọn họ, kết quả bây giờ nhận tội rồi thì ôm hết tất cả tội danh lên người mình, hắn đến đây quấy rối thì đúng hơn!

“Tức chết tôi, tên này muốn ăn đòn mà!” Lâm Lang không nổi nóng không được.

Lý Trường Phong cũng biết thời gian này bọn họ cực khổ rồi, bởi vậy mới nói, “Được rồi, các cậu trở về nghỉ ngơi thật tốt đi, người đang ở đây, cũng không chạy thoát được, ngày mai hẵng thăm vấn lại.”

“Vậy không được, chúng ta điều tra lâu như vậy cơ mà? Còn thiếu một bước này nữa thôi, không cạy được miệng tên này, tôi trở về cũng ngủ không ngon!” Thật bất ngờ người phản đối đầu tiên lại là Lâm Lang.

Lý Trường Phong lắc đầu, tên nhóc này khó hầu hạ quá!

Lúc này Giản Diệc Thừa mở miệng nói, “Có thể điều tra cô Tô Dao kia, cả mười hai mạng người hắn cũng không quan tâm, thứ khiến hắn quan tâm chắc chỉ có cô gái này thôi.”

Sau đó mọi người lại không ngừng nghỉ đi điều tra Tô Dao, cuối cùng vẫn tra ra vấn đề, hai ngày trước trong tài khoản của cô ta bỗng nhiên có thêm một khoản tiền 20 triệu kích xù.

Lúc Tô Dao được mời đến cục cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, cô ta còn vừa mới chơi trò xe rung với một gã nhà giàu xong, Chu Nhất Phàm xảy ra chuyện gì cũng không biết.

Nhưng quả thật cô ta rất đẹp, bảo sao Chu Nhất Phàm cứ cố chấp với cô ta như vậy.

“Liên quan đến số tiền 20 triệu trong tài khoản của cô, cô có gì đề giải thích không?” Cảnh sát đi thẳng vào vấn đề, không quanh co lòng vòng.

Ánh mắt Tô Dao trốn trốn tránh tránh, cuối cùng không chịu nổi áp lực của cảnh sát mà thành thật khai báo, “Là bạn trai cũ của tôi cho.”

Hai ngày trước đột nhiên cô ta nhận được điện thoại của Chu Nhất Phàm, hắn nói sẽ chuyển cho cô ta 20 triệu nhân dân tệ, hỏi cô ta có nhận được không. Lúc đó cô ta còn kinh ngạc một lúc lâu, vì cô ta biết điều kiện của Chu Nhất Phàm như thế nào, đừng nói 20 triệu, 2 triệu hắn còn không có. Tuy nhiên vì hắn thành thật dễ dụ nên cô ta vẫn hẹn hò với hắn, lỡ sau này không tìm được người có tiền để kết hôn thì vẫn còn một cái lớp xe dự phòng.

Cho nên lúc cô ta nhận được điện thoại liền biết Chu Nhất Phàm dính vào chuyện gì rồi, nếu không hắn tuyệt đối không thể có nhiều tiền như vậy.

Tuy nhiên cô ta cũng chẳng hỏi nhiều, hắn cho tiền thì cô ta cầm thôi, hơn nữa hắn tự nguyện mà, nếu xảy ra chuyện gì cũng không liên quan đến cô ta. Lại không ngờ chuyện này thật sự dẫn cảnh sát tới.

“Tôi và Chu Nhất Phàm đã chia tay rồi, tôi cũng không biết tại sao hắn có tiền nữa, hắn cho tiền thì tôi nhận thôi, nếu xảy ra chuyện gì các anh tìm hắn là được rồi, tìm tôi làm gì?”

Tô Dao nhanh chóng rũ sạch quan hệ của mình với Chu Nhất Phàm, giống như được tiếp thêm sức mạnh, thái độ cũng cứng rắn.

Lâm Lang và Tôn Toàn nhìn bộ dạng này, trong lòng bỗng nhiên hơi đồng tình với Chu Nhất Phàm.

Xùy xùy xùy, ai lại đi đồng tình với tên giết người, đều là người trưởng thành cả rồi, làm chuyện gì là lựa chọn của hắn, tự bản thân không nhìn đúng người, giết mười hai mạng người vì cô gái này cũng là chuyện gieo gió gặt bão

thôi!

Tuy nhiên những lời này của Tô Dao cũng không phải không có tác dụng, tối thiểu đã khiến Chu Nhất Phàm sau khi xem xong chịu đả kích không nhỏ, hẳn càng thêm tiêu cực hơn, sau đó khai báo tất cả mọi chuyện.

Chuyện giết người thì do hắn làm, không còn gì chối cãi, nhưng quả thật có người giúp hắn. Nói cho hắn biết trong tầng hầm có súng đạn và mật mã, làm hỏng camera giám sát và cung cấp ca nô đều nhờ một người.

Người này chính là Nguyễn Văn Hạo, anh trai ruột của Nguyễn Văn Khải, nguyên nhân đơn giản chỉ là những chuyện tầm tối ở các gia đình giàu có.

“Bố tôi muốn chia cổ phần Nguyễn thị thành hai phần, nhưng Nguyễn Văn Khải không biết một tí gì về công ty hết, cho nó một nửa công ty sẽ chỉ khiến Nguyễn thị phá sản. Tôi không muốn giết nó, tôi chỉ nhất thời kích động thôi, tôi hối hận rồi, thật sự hối hận rồi...”

Tổng giám đốc tập đoàn Nguyễn thị áo mũ chỉnh tề đang chôn mặt giữa hai tay, đau khổ chảy nước mắt, có điều hối hận cũng không cứu được sinh mạng của em trai mình.

“Đã điều tra xong, Nguyễn Văn Hạo cho rằng Chu Nhất Phàm muốn giết em trai mình nên cung cấp thông tin trợ giúp hắn, cũng đồng ý sau khi thành công thì sẽ cho hắn 20 triệu để hắn cao chạy xa bay. Anh ta cũng không biết Chu Nhất Phàm lại giết tất cả mọi người trên đảo, hơn nữa còn có suy nghĩ cá chết lưới rách, 20 triệu cũng để lại cho Tô Dao.”

Chỉ có thể nói rằng ma xui quỷ khiến, suy nghĩ sai lầm lại trợ giúp một ác ma.

Chương 65: Kết thúc [1]

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Sau khi quạ nhỏ chữa khỏi vết thương, Sơ Ngữ đến đảo Giang Tâm một chuyến để đưa nó về. Tên nhóc này quá nghịch ngợm, mỗi ngày đều làm loạn, suýt thì phá luôn nhà cô rồi.

Tuy nhiên Sơ Ngữ vẫn rất thích chú quạ nhỏ này, mặc dù không nhìn thấy lúc nó quậy phá nhưng ở trước mặt cô thì nó cực kỳ ngoan, miệng lại ngọt, còn đặc biệt dính người. Cho nên khi nó rời đi Sơ Ngữ cũng hơi không nỡ.

Chú quạ nhỏ thì càng lưu luyến hơn, lúc chia tay với cô, mỗi bước đi đều rất chậm, rất cẩn thận, nhìn đáng thương cực kỳ.

Quạ mẹ không nhìn nổi bộ dạng như sinh ly tử biệt này của bọn họ, nó giang cánh vỗ vào lưng quạ nhỏ, “Được rồi, khóc sụt mướt còn ra thể thống gì? Sau này cũng không phải không có cơ hội gặp mặt, lúc nào nhớ cô ấy thì đi thăm là được rồi mà!”

Dừng một chút, quạ mẹ lại nói, “Bây giờ đã hồi hận chưa? Lúc bảo con học tập thì con lại ham chơi! Đầu tiên học xong kỹ năng tổ tiên truyền đi đã rồi lúc đấy muốn đi đâu yêu đương mẹ cũng mặc kệ con!”

Sơ Ngữ: “...”

Trẻ con trong giới động vật cũng phải học tập vất vả như thế sao?

Lúc Sơ Ngữ trở về đã sắp đến 5 giờ nên cô không ra cửa hàng nữa mà đi siêu thị mua chút nguyên liệu nấu ăn.

Từ khi Giản Diệc Thừa chuyển tới ở cùng cô, Sơ Ngữ rất có lộc ăn, mỗi ngày đều được anh nấu nướng cho ăn, hạnh phúc khỏi nói.

Cô và Giản Diệc Thừa quả thực là một đôi trời sinh, tuy rằng cô không thể nấu cơm nhưng Giản Diệc Thừa lại nấu rất ngon. Từ lần đầu hẹn hò hôm lễ tình nhân cô đã được thưởng thức rồi.

Giản Diệc Thừa nói đồ ăn ở ngoài không lành mạnh, từ sau khi hai người ở chung thì anh liền nhận công việc nấu cơm cho cô và bốn con thú cưng. Chiều nào hai người rảnh thì cùng đi siêu thị mua đồ ăn rồi về nhà Giản Diệc Thừa sẽ làm đầu bếp, nấu cơm rất ngon cho cô ăn. Đến bây giờ Sơ Ngữ đã béo lên vài cân rồi.

Kể cả bốn con thú cưng cũng thế, đặc biệt là Đại Miêu, nó đang càng ngày càng phát triển theo hướng hình tròn. Sơ Ngữ uy hiếp dụ dỗ thế nào cũng không khiến nó giảm cân được.

Thế nên hôm nay tất cả nguyên liệu Sơ Ngữ mua đều là đồ chay, tốt cho sức khỏe là được, muốn Đại Miêu giảm béo thì phải bắt nó kiêng ăn thịt.

Vì thế Đại Miêu rất bất bình, “Ngôn Ngôn, bây giờ chị không yêu em nữa, lúc mới quen lúc nào chị cũng nghĩ cách cho em ăn thịt, bây giờ thì sao, chị đang đổi cách để ngược đãi em!”

Nói linh tinh, sao có thể giống nhau được? Lúc mới đem về nó gầy trơ xương, cần bổ sung dinh dưỡng, còn bây giờ? Ha ha dinh dưỡng quá thừa.

“Em cũng phải ăn thịt để phát triển chứ, chị nói không ăn liền không ăn, chẳng nghĩ đến cảm nhận của em gì cả.”

Sơ Ngữ từ chối, “Làm nũng cũng vô dụng, em phải giảm béo.”

Đại Miêu còn muốn nói gì đó đã bị Sơ Ngữ nói sang chuyện khác ngắt lời, “Về nhà, có việc gì về nhà lại nói nhé.”

Sơ Ngữ đỗ xe ở bãi đỗ xe của tiểu khu, sau đó cởi dây an toàn, đẩy cửa xuống xe.

Đúng lúc này, một bóng đen xông tới từ trong vườn cây cạnh tiểu khu, tốc độ cực nhanh, khi Sơ Ngũ còn chưa kịp phản ứng đã lao tới bên cạnh cô.

“Không được cử động!”

Một thứ sắc bén tì lên cổ Sơ Ngũ, cảm giác nhói đau khiến cô cảm nhận được làn da trên cổ đã bị đối phương cứa vào.

“Khụ khụ.” Một cánh tay của đối phương kẹp chặt cổ Sơ Ngũ khiến cô rất khó thở, sắp mất hết dưỡng khí, mặt cô nhanh chóng đỏ lên.

“Meo meo!”

“Gâu gâu gâu!”

Bốn con thú trong xe sợ hãi ngầy người trước biến cố bất thành linh này, nhất thời tiếng Đại Miêu kêu thê thảm và tiếng sủa ầm ĩ của mấy chú chó vang vọng khắp nơi.

“Bảo chúng nó đừng kêu nữa, nếu không tôi giết cô!”

Giọng nói âm u của đối phương vang lên bên tai Sơ Ngũ khiến cô rùng mình.

Sơ Ngũ nhanh chóng phán đoán ra đối phương là một người đàn ông trung niên cao lớn, ông ta cầm một con dao sắc bén đè lên cổ cô, lúc này mà mạnh mẽ chống trả thì cực kỳ không sáng suốt, trước mắt chỉ có thể thuận theo ông ta, tìm cơ hội thoát ra sau.

Bởi vậy cô quay lại nói với mấy đứa Đại Miêu, “Đại Miêu, Nhị Lang Thần, các em đừng kêu, ngoan nào, nghe lời.”

Bốn con thú cưng sốt ruột muốn chết, chuẩn bị xông lên độ sức với người xấu nhưng lại sợ ông ta dùng dao gây tổn thương đến Sơ Ngũ, vì thế nghe được giọng cô chúng chỉ có thể tạm thời yên lặng. Nhưng mà biểu hiện càng

lo lắng hơn, không biết nên làm gì mới tốt.

Người đàn ông kẹp Sơ Ngữ thả tay đang kiểm chế cô ra, chỉ kẻ dao trên cổ cô, sau đó nhanh chóng lấy chìa khoá trong xe, đóng cửa, khoá lại ở bên ngoài, nhốt bọn Đại Miêu trên xe.

Mấy đứa Đại Miêu lập tức nhận ra có điều không ổn, nếu Sơ Ngữ thật sự bị người kia bắt đi thì không tốt chút nào. Chúng nó điên cuồng dùng móng vuốt cào cửa sổ xe, lo lắng gọi Sơ Ngữ. Nhưng tất cả chỉ phí công, cô đã bị người đàn ông kia kéo lên một chiếc xe khác.

Lúc này là gần 5 giờ chiều, người đi làm vẫn chưa tan làm, hơn nữa người ở trong tiểu khu vốn không nhiều nên lúc này xung quanh rất yên lặng, không có một bóng người nào. Mà động tác của kẻ xấu rất nhanh, từ đầu đến cuối chưa đến nửa phút nên không khiến người khác chú ý.

Không chờ Sơ Ngữ nghĩ ra biện pháp thoát thân thì đã bị người kia dùng một cái khăn ướt che mũi lại. Sơ Ngữ nhận ra đây là mùi thuốc gây mê nên lập tức nín thở, ngăn không hít khí vào sẽ dẫn đến hôn mê. Nhưng mà đối phương cũng đoán được ý đồ của cô, thời gian bịt rất dài, mãi đến tận khi cô không chịu được nữa bắt buộc phải hô hấp.

Trước khi hôn mê, rốt cuộc Sơ Ngữ cũng nhìn thấy mặt đối phương, thế mà lại là người quen, chính là ông chủ hiệu thuốc Diêu Sơn Hà. Một giây đấy, trong lòng cô xuất hiện một suy nghĩ...

Điều gì nên tới cuối cùng cũng tới.

Lúc Giản Diệc Thừa nói cho cô biết Diêu Sơn Hà đã trốn thoát được thì cô vẫn luôn lo lắng đề phòng, sợ bị đối phương trả thù. Thời gian dài trôi qua cũng không có chuyện gì nên cô mới dần dần yên tâm. Nhưng ngày nào Diêu Sơn Hà vẫn chưa bị bắt, trong lòng cô vẫn còn chút lo sợ, giống như trên đầu có một con dao đang treo lơ lửng, không biết lúc nào sẽ rơi xuống.

Hiện tại chuyện vốn lo lắng bấy lâu rốt cuộc cũng xảy ra, cô sợ hãi nhưng lại thở phào nhẹ nhõm một cách kỳ lạ.

Bọn Đại Miêu trơ mắt nhìn Sơ Ngữ bị người xấu bắt đi nhưng lại không biết làm gì, lúc Đại Miêu đang cực kỳ lo lắng thì phát hiện điện thoại di động Sơ Ngữ đánh rơi trên chỗ ghế lái, liền vội vã gọi điện thoại cho Giản Diệc Thừa.

Đại Miêu vô cùng thông minh, dù Sơ Ngữ chỉ mới dạy thao tác gọi điện thoại một lần nó đã học được rồi. Tuy nhiên màn hình điện thoại nhỏ, động tác của nó không được linh hoạt lắm, tay chân hơi cứng nhắc.

Nhưng càng gấp gáp càng dễ phạm sai lầm, vốn đã không linh hoạt rồi mà giờ phút này Đại Miêu còn rất lo lắng nữa nên mấy lần nhập mật mã điện thoại đều sai. Bọn Tiểu Bạch ở phía sau nhìn mà sốt hết cả ruột.

Đại Miêu hiểu rằng gấp gáp không có tác dụng gì nên nhanh chóng bắt bản thân tỉnh táo lại, cẩn thận từng li từng tí bấm nút, cuối cùng cũng nhập chính xác mật mã, mở được điện thoại di động.

Nhập mật mã còn đơn giản, nhưng Đại Miêu không nhận biết được con số, càng không nhớ số của Giản Diệc Thừa, thế nhưng nó nhận ra ảnh chân dung của Giản Diệc Thừa. Sơ Ngữ có cài ảnh chân dung cho những người thân thiết nên Đại Miêu tìm một lúc thì thấy ảnh của Giản Diệc Thừa.

Lúc Giản Diệc Thừa nhận điện thoại đang là giờ tan tầm, trong phòng làm việc hơi ồn ào, anh không nghe thấy tiếng Sơ Ngữ nói chuyện, nhưng lại nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Đại Miêu.

Tiếng mèo kêu sắc bén xuyên thấu qua tiếng âm ỉ trong phòng làm việc, truyền đến tai Giản Diệc Thừa khiến trong phút chốc tim anh treo ngược lên.

“Đại Miêu? Có phải là xảy ra chuyện gì rồi không? Sơ Ngữ đâu? Cô ấy đâu?”

Anh chưa từng nghe tiếng Đại Miêu kêu thê thảm như vậy, trực giác nói cho anh biết Sơ Ngữ đã xảy ra chuyện.

“Ngôn Ngôn bị người xấu bắt đi rồi, hấn còn có dao, anh mau đi cứu chị ấy đi!”

Đại Miêu tiếp tục gọi nhưng Giản Diệc Thừa không hiểu nó nói gì, chỉ có thể xác nhận việc Sơ Ngũ đã xảy ra chuyện qua âm thanh khẩn thiết của nó.

Tim anh lập tức nhảy lên cuống họng, đầu óc trống rỗng khoảng một giây, sau đó nhanh chóng tỉnh táo lại, dùng tốc độ cực nhanh nói, “Đại Miêu, em nghe anh nói, chia sẻ vị trí của em cho anh, nút bên trái màn hình, em biết không?”

Nói xong anh cũng không quan tâm liệu con mèo có hiểu không, nhanh chóng cúp điện thoại để chia sẻ vị trí của mình cho điện thoại Sơ Ngũ.

Cảm ơn trời đất, Đại Miêu còn thông minh hơn so với tưởng tượng của anh, nhận được tin chia sẻ của nó nên Giản Diệc Thừa nhanh chóng biết vị trí cuối cùng Sơ Ngũ xuất hiện chính là tiểu khu nhà bọn họ.

Lúc này, mọi người đã nhận ra được có chuyện qua giọng nói căng thẳng của anh, nhanh chóng tới hỏi anh đã xảy ra chuyện gì.

Giản Diệc Thừa cũng không nói dối, kể tình huống của Sơ Ngũ cho bọn họ.

Bây giờ mọi người cũng không còn tâm trạng tan làm nữa, bình thường có vụ án đều sẽ quên đi mọi thứ để xử lý, huống chi đây còn là người nhà mình xảy ra chuyện.

Giang Liên Thành nhanh chóng giao việc, “Tiểu Vương, Tiểu Tôn, hai cậu lập tức đi điều tra camera giám sát. Tiểu Lâm, Tiểu Triệu, hai người đến hiện trường vụ án.”

“Rõ.”

“Tôi cũng đi.” Giản Diệc Thừa nói như chém đinh chặt sắt, Giang Liên Thành cũng biết anh sốt ruột, không cản anh, chỉ nói, “Đừng kích động, an

toàn là số một, làm gì cũng phải cẩn thận.”

Giản Diệc Thừa gật đầu, nhanh chóng bước ra ngoài, cũng không biết anh có nghe được lời dặn không.

Lúc anh chạy tới tiểu khu thì nhìn thấy một đám người đang vây quanh xe Sơ Ngữ, hóa ra là đám Nhị Lang Thần bị nhốt trong xe đang liều mạng đập cửa sổ khiến người qua đường chú ý. Bọn họ còn tưởng là thú cưng bị chủ nhân sơ ý để quên trên xe, đang gọi điện cho quản lý để tìm chủ nhân chúng nó.

Sau khi Giản Diệc Thừa đi tới thì phát hiện ở xung quanh không có chìa khóa, bởi vậy trực tiếp cầm một tảng đá ven đường đập vào cửa sổ xe.

Quần chúng vây xem bị hành vi bạo lực của anh dọa, cuối cùng vẫn là Lâm Lang chạy tới xua tan đám đông.

“Cảnh sát đây! Phiên mọi người nhường chỗ.”

Dân chúng tràn đầy tò mò hỏi anh ta là đã xảy ra chuyện gì. Đương nhiên Lâm Lang không nói cho họ biết, nhưng dù vậy đám đông đứng hóng hớt cũng không tản đi.

Giản Diệc Thừa đập vỡ cửa kính xe, sau đó mở cửa để bốn con thú cưng đi xuống, chúng nó vẫn lo lắng kêu to, muốn Giản Diệc Thừa nhanh chóng đi cứu Sơ Ngữ. Nhưng chúng nó lại không biết Sơ Ngữ đã bị đưa đi đâu.

Huống chi Giản Diệc Thừa cũng không hiểu chúng nó nói gì.

Lúc này người trong cục gọi điện thoại tới.

“Người bắt cóc Sơ Ngữ là Diêu Sơn Hà, tên này căn bản không thèm trốn tránh, trực tiếp dùng dao uy hiếp Sơ Ngữ, lái một chiếc xe màu đen chạy về phía Nam từ đường Ngô Đồng rồi.”

Giản Diệc Thừa lập tức lên xe, khởi động xe đuổi theo.

Chương 66: Kết thúc [2]

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

Sau khi Giản Diệc Thừa khởi động xe bỗng nhiên nhận được một cuộc điện thoại.

“Muốn cô ta sống thì chỉ một mình mày được đến đây, không cho phép dẫn theo cảnh sát, nếu không mày chờ nhật xác cô ta đi!”

Trong xe im bất đi, tay cầm điện thoại di động của Giản Diệc Thừa siết chặt lại, sắc mặt anh lạnh lẽo đến đáng sợ.

“Được, một mình tôi tới đây!” Giản Diệc Thừa nhanh chóng nói, “Đừng làm hại cô ấy, cô ấy không biết gì hết, có chuyện gì ông nhằm vào tôi là được!”

“Ha ha, chuyện này mày không phải lo. Bến tàu Nam Loan, tao chờ mày một tiếng đồng hồ, nếu không đến tao sẽ giết con tin!” Nói xong liền cúp điện thoại.

“Là Diêu Sơn Hà à?” Lâm Lang ngồi trên ghế lái phụ nhìn anh nghe điện thoại, sắc mặt rất kém nên nhanh chóng đoán được người gọi điện.

“Các cậu đi xuống đi.” Giản Diệc Thừa ngắt lời anh ta, “Diêu Sơn Hà chỉ cho một mình tớ tới thôi, nếu không sẽ giết con tin.”

Ờ?

Hai người Lâm Lang giật mình hoảng sợ, bọn họ lập tức hiểu được dụng ý của tên bắt cóc, lúc trước người tham gia đội điều tra tiêu diệt băng đảng buôn ma túy trong cục chỉ có mỗi Giản Diệc Thừa thôi, còn người cung cấp manh mối lại là Sơ Ngữ, những gì ông ta làm bây giờ chẳng phải muốn trả thù hai

người bọn họ sao?

“Lão Giản, cậu đừng kích động, đây chính là một cái bẫy, chúng ta về cục thương lượng kế hoạch đã, nhất định có thể cứu được Sơ Ngũ, không thể để một mình cậu đi mạo hiểm được.” Hai người vội vã khuyên nhủ. Nếu như chỉ là án bắt cóc thông thường thì bọn họ sẽ để anh đuổi theo, nhưng đối phương lại là một tên trùm ma túy cực kỳ hung ác, hơn nữa mục đích của ông ta rõ ràng là tìm Giản Diệc Thừa để báo thù, bọn họ đương nhiên không thể trơ mắt nhìn anh đi tìm cái chết.

Giản Diệc Thừa quyết đoán từ chối, “Không được, Sơ Ngũ đang ở trong tay ông ta, tớ không thể mạo hiểm như thế, các cậu về đi.”

“Lão Giản...”

“Xuống xe!” Giản Diệc Thừa gầm lên.

Từ trước tới nay chưa từng nhìn thấy bộ dạng anh tức giận như vậy, hai người Lâm Lang không dám tiếp tục khuyên nữa, đành phải xuống xe.

Hai người bọn họ còn chưa đứng vững Giản Diệc Thừa đã lái xe đi, giống như mũi tên rời khỏi cung vậy, trong phút chốc đã đi xa.

Tiểu Triệu ủ rũ hỏi Lâm Lang, “Làm sao bây giờ? Chúng ta thật sự không đuổi theo sao? Anh Giản sẽ không gặp chuyện gì nguy hiểm chứ?”

Lâm Lang lắc đầu, “Đi thôi, về cục trước, lúc này lão Giản đã để lại gợi ý cho tôi rồi.”

“Hả? Gợi ý gì, sao tôi không biết?”

Lúc Sơ Ngũ tỉnh lại một lần nữa thì cô đang ở trong một căn phòng tối tăm không có ánh sáng, giờ tay không thấy rõ năm ngón, không nhìn được bất kì cái gì hết.

Sơ Ngũ thử cử động, phát hiện tay chân đều bị trói chặt, không thể động

đậy được, trên miệng cũng bị dán băng dính.

“Ha ha.”

Một tiếng cười gằn trầm thấp đột ngột vang lên trong căn phòng tối đen.

Diêu Sơn Hà?

Sơ Ngữ giật mình sợ hãi, thế mà cô không phát hiện Diêu Sơn Hà cũng ở trong phòng này.

“Ừm ừm ừm...”

Miệng Sơ Ngữ bị dán băng dính không thể nói được gì. Nhưng người trong bóng tối lại hiểu ý của cô.

“Ngoan ngoan đi, đừng có lộn xộn, nếu không dao trong tay tao cũng không thương hoa tiếc ngọc đâu.”

Lưỡi dao sắc bén lạnh lẽo lướt qua mặt Sơ Ngữ, lòng cô tràn ngập sợ hãi, không dám cử động nữa.

“Tao quả thật đã xem thường mày, mày nguy trang tốt như thế, lừa được cả tao.” Giọng nói trầm thấp của Diêu Sơn Hà như truyền đến từ bên tai cô, Sơ Ngữ muốn tránh đi theo bản năng nhưng lại sợ lưỡi dao trên cổ nên chỉ có thể kiềm chế.

“Một tay tao tạo ra kế hoạch hoàn mỹ như vậy, không hề có một kẽ hở nào, lừa gạt được cả cảnh sát, không nghĩ đến lại để một mình mày nhìn ra manh mối. Nói tao biết mày phát hiện như thế nào?”

“Ừm ừm...”

“À, tao quên mất bây giờ mày không nói được.” Mũi dao lạnh lẽo di chuyển, lướt đến mặt Sơ Ngữ, “Tao tháo ra cho mày, nhưng mày phải ngoan

ngoãn nghe lời, nếu dám hét to thì mày không giữ được gương mặt xinh đẹp này đâu.”

Tiếng nói của ông ta tựa như cơn gió độc nơi địa ngục vậy, khiến Sơ Ngữ không tự chủ được rung mình một cái, bắt đầu sợ hãi từ tận đáy lòng.

Băng dán trên miệng bỗng nhiên được xé ra, lực kéo rất mạnh, Sơ Ngữ đau đến nổi bật khóc, cô cảm thấy da quanh miệng nhất định đã bị xé rách toạc rồi.

“Nói đi, rốt cuộc mày phát hiện như thế nào?”

Con dao ở ngay trên người, Sơ Ngữ không dám chống trả, vô cùng ngoan ngoãn trả lời ông ta.

“Chỉ là tôi nhìn thấy ba người đều mua gói thuốc cảm giống nhau...”

Hình như Diêu Sơn Hà không tin nổi, “Chỉ thế thôi?”

Sơ Ngữ cảm thấy cổ họng đau rát, nuốt nước bọt, chọn lựa lời giải thích rồi nói, “Tôi cũng học y, nếu như bị cảm thật sẽ không chỉ mua mỗi thuốc cảm, hơn nữa tình trạng bệnh của ba người kia không giống bị cảm mà giống con nghiện hơn...”

Diêu Sơn Hà hỏi gì cô trả lời nấy, cũng chẳng biết ông ta có tin không.

Giản Diệc Thừa lái xe với tốc độ nhanh nhất, cây cối hai bên đường không ngừng lướt qua, gần như hóa thành một đường thẳng. Thỉnh thoảng có người trong cục gọi điện tới nói anh dừng manh động, anh chỉ nghe một cuộc điện thoại sau đó không nhận nữa.

Hiện tại trong đầu anh chỉ có một ý nghĩ, đó chính là Sơ Ngữ không thể xảy ra chuyện được.

“Vì thế lần thứ ba mày đến cửa hàng đã phát hiện ra vấn đề nhưng vẫn diễn kịch với tao?” Diêu Sơn Hà hỏi như vậy sau khi suy nghĩ một lúc.

Sơ Ngữ cảm nhận được sự nguy hiểm trong câu hỏi này, cô cẩn thận từng li từng tí trả lời, “Phải...”

Nếu Diêu Sơn Hà đã phát hiện ra người báo án là cô thì dĩ nhiên sẽ nghi ngờ việc lần thứ ba cô đến hiệu thuốc, nếu bây giờ cô phủ nhận thì sẽ càng chọc giận đối phương. Tuy rằng nếu cô thừa nhận có thể cũng chọc giận ông ta.

Quả nhiên Diêu Sơn Hà cười khẩy, “Tao quả thật quá coi thường mày!”

Bây giờ Sơ Ngữ rất sợ ông ta sẽ làm gì mình, đại não nhanh chóng hoạt động, sau đó hỏi, “Vậy tại sao ông lại nghi ngờ tôi?” Mặc kệ phải nói gì, trước tiên cứ kéo dài thời gian đã.

“Câu giờ à?” Diêu Sơn Hà chỉ liếc mắt đã nhìn thấu ý định của cô, “À, có điều tao sẽ tác thành cho mày, dù sao vẫn còn một người nữa chưa đến.”

Sơ Ngữ giật mình, có ý gì? Còn ai chưa tới?

Cô bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đấy, sắc mặt trắng bệch, chân tay lạnh lẽo như rơi vào hầm băng.

Giản Diệc Thừa!

Diêu Sơn Hà không chỉ muốn báo thù cô mà còn muốn trả thù Giản Diệc Thừa!

Mặc kệ Sơ Ngữ hoảng sợ như thế nào, Diêu Sơn Hà vẫn giải thích với cô, “Sau khi tao trốn thoát thì nghĩ mãi không ra, tại sao kế hoạch hoàn hảo của tao lại xảy ra sai sót? Tao không nghĩ được rốt cuộc là sai lầm ở đâu nên lại trở về quanh hiệu thuốc, định điều tra xem ai là người nhìn thấu sơ hở của tao.”

Lúc trước khi toàn bộ tổ chức của mình bị phá hủy ông ta đã biết là hiệu thuốc của mình xảy ra vấn đề. Chuyện này đối với ông ta mà nói là không thể chấp nhận được. Tất cả nhân viên hiệu thuốc đều do một tay ông ta đào tạo,

kết quả nhân viên của ông ta không phạm sai lầm mà ông ta mới chính là người đó!

Ông ta vẫn không nuốt trôi cục tức này nên sau khi trốn thoát lại lén lút trở về, muốn điều tra rốt cuộc là ai khiến ông ta bị bại lộ.

“Kết quả, tao nhìn thấy bố mẹ mày đi ra từ tiểu khu, thân thể bố mẹ vô cùng khỏe mạnh, không giống người bị huyết áp cao hay bệnh tim.”

Vì thế ông ta liền nảy sinh nghi ngờ, sau đó ra hỏi thăm, quả nhiên đôi phương không bị huyết áp cao.

Cũng chính chuyện này đã nói cho ông ta biết rằng, thế mà bản thân lại bị một con nhóc tính kế, cô ta âm thầm phá hủy tất cả những gì mình khổ công gây dựng, thậm chí bạn trai cô ta cũng lập công lớn trong lần truy quét tội phạm ma túy này.

Diêu Sơn Hà không chịu được sự nhục nhã và tức giận này nên hôm nay mới trả thù.

Sơ Ngũ nghe xong thì càng thêm sợ hãi, “Ông nhìn thấy bố mẹ tôi? Ông có làm gì họ không vậy?”

Giờ khắc này trong lòng Sơ Ngũ hết sức hối hận, sao lúc trước lại phô trương như vậy? Còn lạnh nhạt gọi điện thoại, lần này thì hay rồi, liên lụy đến cả bố mẹ!

Trong lòng cô vừa hối hận vừa gấp gáp, không ngừng tự an ủi bản thân rằng họ sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

“Yên tâm, tao không động vào bọn họ, hai người đấy lúc nào cũng như hình với bóng, tao không tìm được cơ hội ra tay.” Diêu Sơn Hà cười quái dị.

Nghe vậy Sơ Ngũ liền thở phào nhẹ nhõm, đồng thời càng thêm tự trách, quả nhiên cô vẫn liên lụy đến bố mẹ, nếu không phải lúc nào bọn họ cũng đi cùng nhau thì không phải đã tạo cơ hội cho Diêu Sơn Hà ra tay rồi sao? Lúc

này cô vô cùng sợ hãi, nước mắt không kìm được mà tuôn rơi, đều tại bản thân không cẩn thận!

“Sơ Ngữ! Sơ Ngữ! Em ở đâu?”

Bên ngoài mơ hồ truyền đến giọng của Giản Diệc Thừa, Sơ Ngữ lập tức tỉnh táo lại, bây giờ không phải lúc để hối hận, còn có Giản Diệc Thừa nữa, cô phải tìm cách nhắc nhở anh không được lại đây. Nếu không anh sẽ tiến vào cái bẫy mà Diêu Sơn Hà giăng ra.

“Gọi đi, nhanh gọi hắn lại đây đi.” Giọng nói âm u của Diêu Sơn Hà vang lên.

Sơ Ngữ nuốt tiếng gọi vào trong bụng, cô hiểu được nếu lúc này cô lên tiếng thì Giản Diệc Thừa chắc chắn sẽ liều lĩnh xông vào đây.

“Ha ha, quả thật là vợ chồng tình thâm nhỉ.” Diêu Sơn Hà dịu dàng nói, sau đó không có dấu hiệu nào báo trước, ông ta bỗng nhiên giơ dao lên, Sơ Ngữ nhạy cảm cảm nhận được tiếng gió tạo ra bởi lưỡi dao sắc bén, con người co rút, thân thể còn phản ứng nhanh hơn não bộ, lăn một vòng theo bản năng, con dao chệch khỏi vị trí trí mạng, cắm vào đùi cô.

“A!”

Đau đớn kịch liệt khiến Sơ Ngữ không nhìn được kêu lên, một tiếng kêu thảm thiết ngắn ngủi này truyền tới tai Giản Diệc Thừa khiến anh lập tức xác định được phương hướng của Sơ Ngữ, vội chạy như bay đến chỗ này.

Diêu Sơn Hà nghe thấy tiếng bước chân đang lại gần, không hề dừng lại, sau khi rút dao ra thì nhanh chóng đẩy cửa nhảy xuống xe.

Ông ta vừa mở cửa thì lập tức có ánh sáng chiếu vào, sau khi Sơ Ngữ thích ứng được với tia sáng mới nhận ra nơi mà cô cho là căn phòng thực chất là bên trong container. Bên ngoài cũng có hàng loạt container xếp chỉnh tề thành hàng, xa xa là mặt nước biển.

Sơ Ngũ biết đây là đâu, bến tàu Nam Loan.

Bên ngoài truyền đến tiếng gọi sốt sắng của Giản Diệc Thừa, Sơ Ngũ gào to một tiếng, “Giản Diệc Thừa, em không sao, anh cẩn thận Diêu Sơn Hà, ông ta đã ra ngoài rồi.”

Sơ Ngũ nhin đau, lấy thắt lưng trên váy ra quấn nó vào chỗ vết thương, tạm thời cầm máu.

Cô vừa mới băng bó xong thì Giản Diệc Thừa xuất hiện ngoài xe, nhìn thấy cô thì vội vã nhảy lên hỏi, “Sơ Ngũ, em không sao chứ...”

Anh vừa mới tới gần đã ngửi thấy mùi máu nồng nặc, “Em bị thương à? Bị thương ở đâu?”

Sơ Ngũ nhin cơn đau xuống, miễn cưỡng nở nụ cười an ủi anh, “Bị thương trên đùi, không chạm đến động mạch, anh đừng lo.”

Giản Diệc Thừa không yên tâm, lấy điện thoại ra bật đèn pin soi vào vết thương của cô.

Đúng lúc này thì có tiếng “leng keng”, cửa xe bị kéo lên, bên ngoài truyền đến tiếng khóa cửa.

Sơ Ngũ giật mình, “Ông ta muốn nhốt chúng ta ở đây sao?”

Phản ứng của Giản Diệc Thừa càng nhanh hơn, đã lao tới cửa, dùng sức đẩy mấy lần nhưng không được, bên ngoài đã bị khóa rồi.

Sau đó lại nhanh chóng có tiếng khởi động xe, cảm nhận được toa xe dưới chân đang chuyển động, bọn họ lập tức ý thức được Diêu Sơn Hà chuẩn bị lái chiếc xe này đi.

“Làm sao bây giờ? Ông ta muốn đưa chúng ta đi đâu?”

Dưới ánh sáng của điện thoại, Giản Diệc Thừa nhanh chóng biết được mục đích của Diêu Sơn Hà, “Ông ta muốn lái chiếc xe này xuống biển.”

Diêu Sơn Hà biết mình không phải đối thủ của Giản Diệc Thừa nên từ lúc đầu đã không có dự định đối đầu trực tiếp với anh mà bắt cóc Sơ Ngữ trước, sau đó dụ dỗ Giản Diệc Thừa đến đây.

Ông ta trói Sơ Ngữ vào trong container, còn làm cô bị thương, sau đó Giản Diệc Thừa nhất định sẽ tới cứu cô, lúc này ông ta sẽ nhân cơ hội khóa cửa container lại, sau đó lái xuống biển khiến bọn họ đồng thời chết đuối.

Thậm chí trước khi thực hiện kế hoạch ông ta đã chuẩn bị xong con đường chạy trốn rồi, sau khi để container lao xuống biển, ông ta sẽ ngay lập tức chạy đến chỗ ca nô đã đậu sẵn ở một bên khác của bến tàu.

Lúc Lâm Lang dẫn người chạy tới thì ca nô đã đi xa, chỉ còn nhìn thấy một điểm màu trắng. Mà container chứa Giản Diệc Thừa và Sơ Ngữ cũng đã chìm xuống nước từ lâu, không thấy tăm hơi đâu cả.

Chương 67: Lễ cưới

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

“Sơ Ngũ, tỉnh lại đi em, đừng ngủ...”

“Sơ Ngũ, cố chịu một chút...”

“Sơ Ngũ, chờ chúng ta ra ngoài rồi kết hôn được không em...”

.....

“Sơ Ngũ, Sơ Ngũ, Sơ Ngũ...”

Hình như Sơ Ngũ nghe được có người đang gọi tên cô, giọng nói này cứ quanh quẩn mãi bên tai không xua đi được. Cô chậm rãi mở mắt, bố mẹ đang đứng bên giường lo lắng nhìn mình.

Hai mắt dần dần có tiêu cự, ý thức bắt đầu khôi phục, Sơ Ngũ nhìn khuôn mặt quen thuộc của bố mẹ thì trong phút chốc vô cùng hoảng hốt, không biết bản thân đang ở đâu.

“Ngôn Ngôn, cuối cùng con cũng tỉnh rồi, con bé xấu xa này, chuyện lớn như vậy mà không nói với chúng ta, làm mẹ với bố con lo sắp phát điên rồi.”

Sơ Ngũ bỗng nhiên tỉnh táo, đột ngột ngồi dậy, nhưng bởi vì động tác quá nhanh nên động đến vết thương trên đùi, đau đớn kịch liệt khiến Sơ Ngũ hít một hơi thật sâu. Nhưng cô chẳng để ý, vội vàng hỏi bố mẹ, “Giản Diệc Thừa đâu? Anh ấy đâu ạ?”

Trước khi hôn mê, cô và Giản Diệc Thừa bị rơi xuống biển, nước nhanh chóng tràn vào container. Nước biển lạnh lẽo từng chút từng chút một nuốt

chứng bọn họ, không khí trong lồng ngực đã cạn kiệt, nhiệt độ trên người cũng giảm theo dòng máu chảy ra từ miệng vết thương. Cô chỉ nhớ cuối cùng Giản Diệc Thừa hôn cô, truyền không khí vào trong miệng mình...

Trong tình huống như vậy, anh lại truyền hy vọng sống của bản thân cho cô, vậy bây giờ anh thế nào rồi?

“Giản Diệc Thừa, Giản Diệc Thừa..”

Sơ Ngữ nhìn một vòng trong phòng đều không thấy bóng dáng anh, không dám nghĩ đến suy đoán đáng sợ kia, đầu óc trống rỗng, muốn xuống giường đi tìm anh.

Mẹ Sơ ấn cô xuống giường, Sơ Ngữ còn muốn phản kháng nhưng lúc này cửa phòng bệnh đột nhiên bị đẩy ra, Giản Diệc Thừa cầm hộp giữ nhiệt bước vào, nhìn thấy khung cảnh hỗn loạn trong phòng bệnh thì hơi khó hiểu.

Sơ Ngữ nhìn thấy anh xuất hiện, vẻ mặt cứng lại. Mẹ Sơ nhìn rồi lại nhìn, rốt cuộc không nhìn được, vô cùng khó chịu vỗ đầu cô, “Bác sĩ nói con sắp tỉnh rồi nên Tiểu Giản đi chuẩn bị bữa sáng cho con, con cho rằng nó làm sao? Ôi, đúng là ngốc nghếch!”

Ờ? Cô có thể nói là cô nghĩ anh đã chết rồi không?

Mặt Sơ Ngữ đỏ bừng, nằm trên giường bệnh vô cùng khó xử.

Mẹ Sơ cũng không vạch trần cô, kéo bố Sơ rời đi, “Được rồi, Ngôn Ngôn không có chuyện gì chúng ta cũng yên tâm, Tiểu Giản, cháu chăm sóc nó nhé, chúng ta không làm phiền hai đứa nữa.”

Cách rất xa nhưng Sơ Ngữ vẫn nghe được giọng nói của bố mẹ truyền đến:

“Đi chợ mua mớ rau với con gà để buổi trưa hầm canh cho Ngôn Ngôn uống.”

“Mua xương sườn đi, không phải nó bị thương ở chân sao? Ăn gì bổ nấy.”

“Thế không phải nên hầm chân heo à?”

“Cũng đúng, vợ à, nghe lời em.”

.....

Sơ Ngũ: “...” Thật sự là mẹ ruột.

Giản Diệc Thừa đặt hộp cơm ở đầu giường rồi đi lấy nước cho cô rửa mặt.

“Có chỗ nào không thoải mái không, có cần anh gọi bác sĩ không?”

Tuy rằng bác sĩ nói cô chỉ bị thương ở chân, tỉnh lại rồi sẽ không sao nhưng anh vẫn không yên tâm.

“Em không sao, nhưng mà hơi đói bụng.”

Giản Diệc Thừa vừa nghe vậy thì lập tức mở hộp cơm ra, múc cho cô một bát cháo nhỏ. Cháo vẫn còn bốc hơi nóng, chỉ ngửi mùi thôi Sơ Ngũ liền biết đây là Giản Diệc Thừa tự tay nấu.

Cô bỗng nhiên cảm thấy vui vẻ, khẽ cười với anh.

“Sao thế?”

Sơ Ngũ lắc đầu, “Không có gì, chỉ là nhìn thấy anh nên vui thôi.”

Giản Diệc Thừa bật cười, “Vậy em cứ nhìn cho thoải mái, dù sao cũng là của em mà.”

Lời này nói không hề sai, anh là của cô.

Giản Diệc Thừa dùng thìa xúc cháo, nhẹ nhàng thổi nguội, sau đó đưa đến bên miệng cô, “Cẩn thận một chút, hơi nóng đấy.”

Sơ Ngữ hưởng thụ sự chăm sóc tỉ mỉ của bạn trai, giả vờ quên bản thân bị thương chân chứ không phải tay.

Chờ Giản Diệc Thừa dứt xong, Sơ Ngữ vẫn nhìn anh chăm chăm.

“Em nghe được rồi.”

Cô đột nhiên nói câu này làm Giản Diệc Thừa không phản ứng kịp, “Cái gì?”

“Anh nói, chờ chúng ta ra ngoài sẽ kết hôn, em nghe thấy rồi.”

Giản Diệc Thừa để bát xuống, nâng tay Sơ Ngữ lên, đặt bên môi khế hôn, “Em không từ chối, anh coi như em đã đồng ý.”

Sơ Ngữ không nói gì, trong tình huống này làm sao cô trả lời được chứ? Tuy nhiên cô cũng chỉ định nhắc nhở anh đừng quên thôi, nếu tâm tư hai người đều tình cờ trùng hợp, vậy thì còn gì để do dự?

“Giản Diệc Thừa.”

“Ồi?”

“Cầu hôn dưới biển không tính.”

“Vậy anh cầu hôn lại, cầu hôn đến khi nào em đồng ý thì thôi có được không?”

“Em còn chưa nói xong mà, em nghĩ anh nói đúng một điều, em đồng ý rồi. Chỉ là em cảm thấy tự nói lại cho anh thì tốt hơn.”

.....

Ngày ấy mấy người Lâm Lang chạy tới kịp lúc, nhanh chóng cứu được Sơ Ngữ và Giản Diệc Thừa thế nên hai người cũng không có gì quá đáng lo. Sơ Ngữ nằm viện một tuần liền xuất viện, ngoại trừ vết thương ở đùi thì những chỗ khác đều ổn, chân bị thương thì thay thuốc định kỳ là được.

Còn lần này Diêu Sơn Hà cũng không chạy thoát được, rốt cuộc vẫn lọt lưới. Mọi nguy hiểm đã được loại bỏ, tảng đá lớn treo trong lòng Sơ Ngữ cuối cùng cũng bỏ xuống.

Sau khi xuất viện, Sơ Ngữ trở về nơi ở của cô và Giản Diệc Thừa, bố mẹ cô đều đã biết chuyện bọn họ ở cùng nhau nhưng cũng không nói gì, ngược lại càng yên tâm giao người cho anh chăm sóc.

Ngoại trừ lúc ở bệnh viện có nấu cho cô mấy bát canh thì sau đó hoàn toàn buông tay mặc kệ, giao toàn bộ cho Giản Diệc Thừa làm. Hai người bọn họ còn định chuẩn bị đi du lịch nữa cơ.

Tuy nhiên cuối cùng vẫn không đi được vì Sơ Ngữ và Giản Diệc Thừa sẽ kết hôn.

Nói chính xác là sau khi khỏi bệnh thì kết hôn, nếu không phải chân Sơ Ngữ bị thương thì kể cả hai tháng anh cũng không muốn chờ.

Trong lúc Sơ Ngữ dưỡng thương, Giản Diệc Thừa ôm đồm tất cả công việc chuẩn bị cho lễ cưới, ngoại trừ hỏi ý kiến của cô thì cái gì cũng không cho cô động vào. Người không biết còn tưởng cô đang mang thai đấy.

“Sơ Ngữ, em thích trang trí hoa gì trong hôn lễ? Hoa hồng hay bách hợp?”

“Bách hợp đi, trăm năm hạnh phúc.”

“Màu chủ đạo của lễ cưới là gì bây giờ nhỉ?”

“Ừm, màu trắng lãng mạn, hồng nhạt ấm áp, vậy thì màu trắng đi.”

...

Đối với những công việc của đám cưới thì chuyện lớn nhỏ gì Giản Diệc Thừa đều sẽ hỏi ý kiến của Sơ Ngữ. Anh nhớ cô từng nói, lúc kết hôn nhất định phải tự tay trang trí hôn lễ. Bây giờ tuy rằng cô đang bị thương, không thể tự mình làm gì nhưng dưới sự chu đáo của Giản Diệc Thừa, nơi tổ chức hôn lễ vẫn được trang trí y như những gì cô thích.

“Lão Giản, cậu được đấy, tốc độ nhanh phết.”

Lúc Giản Diệc Thừa phát thiệp mời trong văn phòng, mọi người đều náo loạn, bình thường anh trầm mặc ít lời, không nghĩ đến người như thế lại kết hôn nhanh đến vậy.

Lâm Lang ríu rít khen ngợi, “Thời gian tới với Loan Loan yêu nhau còn dài hơn các cậu, thế mà hai người lại kết hôn trước. Không được, đêm nay tớ sẽ cầu hôn Loan Loan.”

“Này, nhanh lên, nói không chừng hai người còn có thể tổ chức đám cưới chung đấy.” Tôn Toàn nói đùa.

Giản Diệc Thừa khẽ cười, không lên tiếng, anh còn lâu mới cử hành hôn lễ chung với người khác. Có hai cặp cô dâu chú rể, sự quan tâm cũng sẽ bị chia làm hai, sự chúc phúc cũng vậy... Đòi người chỉ có một lần kết hôn, Sơ Ngữ của anh phải trở thành cô dâu có một không hai, không thể chia sẻ những lời chúc phúc cho bất kỳ ai được.

Trong lúc Sơ Ngữ không biết, Giản Diệc Thừa đang vì cô mà kiêu ngạo.

Cuối cùng cũng tới ngày cử hành hôn lễ, Sơ Ngữ bị gọi dậy rất sớm để trang điểm.

Tối hôm qua hơi kích động nên ngủ rất muộn. Cô vốn cho rằng ngủ ít như vậy sắc mặt sẽ không được tốt, nhưng không ngờ trong gương cô vẫn cười rất rạng rỡ, trạng thái da dẻ vô cùng tốt.

Hà Quán Thu nhìn cô qua gương rồi lên tiếng trêu gọi, “Thấy chưa, tớ nói đâu có sai, cô gái đang đắm chìm trong tình yêu hạnh phúc thì không cần giấc ngủ.”

Sơ Ngữ khẽ cười, khoe miệng của cô gái trong gương cong lên. Không thể phủ nhận, Sơ Ngữ rất xinh đẹp, khuôn mặt không hề có góc chết, làn da trắng nõn nà, đôi môi không tô son mà vẫn hồng nhẹ, lúc cười lên mang theo sự dịu dàng của người con gái vùng sông nước Giang Nam. Mà hôm nay từ lòng mày đến khoe mắt của cô đều tràn ngập hạnh phúc, càng ngày càng khiến người ta nhìn không rời mắt.

Quý Phi Yên đi đến từ phía khác, tự mình trang điểm cho cô, nhìn da dẻ mịn màng của cô thì không ngừng khen ngợi, “Tiểu Ngữ, da em đẹp thật đấy, khiến chị không nỡ dùng mỹ phẩm làm ô nhiễm nó.”

“Không sao đâu, chị cứ trang điểm đi, da mặt em dày lắm, bách độc bất xâm.” (1)

(1) Bách độc bất xâm: mọi loại độc đều không thể làm tổn hại.

“Ha ha, sao lại hại bản thân thế?”

...

Ở ngoài sân, quần áo thơm tho, ánh sáng giao thoa, khách mời nườm nượp, đến đi không dứt. Bố mẹ Giản Diệc Thừa đang nói chuyện với bố mẹ Sơ Ngữ, thỉnh thoảng thì chào hỏi bạn bè, nhận lời chúc từ khách mời.

Đúng lúc này thì bên ngoài hơi hỗn loạn, những tiếng thán phục liên tiếp truyền đến.

“Có chuyện gì ngoài đó vậy?”

Người ở trong ai ai cũng tò mò, nhìn không giống như xảy ra chuyện gì không tốt, nhiều khách mời lục tục ra ngoài tham gia trò vui. Cả bố mẹ hai bên cũng khó hiểu đi theo.

Vừa nhìn đã cảm thấy không thể tin được.

Bên ngoài có một đội “khách mời” rất đặc biệt, đủ loại chó mèo xếp thành hàng chỉnh tề, ngay ngắn trật tự chậm rãi đi tới. Chúng nó chia làm hai hàng, một hàng chó mặc âu phục, áo comple và đeo caravat, một hàng mèo mặc váy lụa trắng tinh, đầu đội vòng hoa, trông rất thực nữ, cùng nhau đứng song song, tạo thành một nhóm hoa đồng khá đặc biệt.

Cảnh tượng này vừa ngoạn mục vừa hấp dẫn, mỗi con vật đều nỗ lực thể hiện dáng vẻ trang trọng và nghiêm túc, nhưng chúng nó không biết làm vậy khiến chúng nó càng trở nên mềm mại đáng yêu.

Mỗi vị khách mời nữ ở đây đều cảm thấy rung động trước dàn hoa đồng đặc biệt này, ngay cả khách mời nam cũng không ngoại lệ.

“Đáng yêu quá, làm tôi nhớ đến Bao Bao.”

“Chúng nó ngoan thật, đi thành hàng ngay ngắn như thế, không hỗn loạn tí nào.”

“Tại sao chó mèo của người khác đều đáng yêu như thế, nhưng mà nhiều như vậy liệu sau khi kết thúc lễ cưới có thể phát cho mỗi khách mời một con không?”

...

Đại Miêu ngẩng đầu ưỡn ngực kiêu ngạo đứng ở hàng một, hôm nay Ngôn Ngôn nhà nó kết hôn, tuyệt đối không thể khiến chị ấy mất mặt được!

Nó nghiêng đầu qua chỗ khác, hô một tiếng, “Xếp thành hàng hết đi, đội hình phải ngay ngắn!”

Bên cạnh Đại Miêu là Tiểu Bạch, trước lễ cưới, nó, Nhị Lang Thần và A Bô tranh giành vị trí đội trưởng hoa đồng đến nỗi không thể ngăn cản được. Cuối cùng dùng hình thức bỏ phiếu để quyết định thắng bại, Tiểu Bạch giành

chiến thắng bằng ưu thế tuyệt đối với số vote 2:1:1.

Lúc này, tầm quan trọng của nhan sắc mới xuất hiện, Đại Miêu cảm thấy đội trưởng hoa đồng phải có vẻ ngoài đẹp đẽ, vì vậy mới bầu một phiếu cho Tiểu Bạch.

Vì thế Nhị Lang Thần tuyên bố tuyệt giao với Đại Miêu, cũng không tiếp tục làm vật cưới chuyên dụng của nó nữa. A Bố cũng thế sẽ không lên lấy cá khô cho nó nữa.

Tuy nhiên ở trong hôn lễ của Ngôn Ngôn, chúng nó vẫn đạt thành thỏa thuận tạm thời đình chiến, nhưng chỉ có tác dụng trong ngày hôm nay.

Chú quạ nhỏ đậu ở cột điện xa xa, đôi mắt đắm lệ lên án, “Mẹ ơi, tại sao chúng ta không được tới ạ?”

“Con à, chúng ta lấy thịt thối làm thức ăn, thường hay xuất hiện ở xung quanh khu vực có người chết, loài người cảm thấy chúng ta không may mắn, hôm nay lại là ngày vui của người ta, chúng ta vẫn đừng nên xuất hiện khiến họ thấy khó chịu thì hơn.”

“Nhưng Ngôn Ngôn sẽ không để ý đâu.”

“Thôi, nếu con thật sự muốn đi thì lên lút bay lẫn vào trong đám chim khách (2) đi.”

(2) Người xưa cho rằng chim khách báo tin vui.

Chú quạ nhỏ rất vui mừng bay đi, quạ mẹ nhìn nó bay vào trong đàn vẹt sặc sỡ đầy màu sắc, giờ một cánh lên che mắt, không đành lòng nhìn thẳng đứa con ngu ngốc của mình.

Đứa nhỏ ngốc, con đen sì sì giữa một đàn vẹt rực rỡ thế kia, sợ người khác không nhìn ra mình sao?

Tuy nhiên sự lo lắng của nó cũng là thừa thãi thôi, bởi vì hôm nay số lượng chim bay đến rất đông, không thể phân biệt từng con một được. Họ chỉ tò mò vì sao đám cưới ngoài trời này lại thu hút nhiều chim bay đến vậy, trên nóc nhà, trên cây, trên cột điện... Hầu như tất cả đều bị loài chim chiếm lĩnh.

Có một vài con vẹt vui vẻ đứng ở cửa, thấy người đến lại cất tiếng, “Trăm năm hạnh phúc, sớm sinh quý tử.”

...

Lễ cưới hoàn toàn mới lạ này rốt cuộc cũng nghênh đón cô dâu chú rể của nó.

Sơ Ngữ cầm tay bố mình, chậm rãi đi tới, váy cưới trắng tinh càng tô điểm thêm cho hào quang thanh khiết của cô. Xinh đẹp, mỹ lệ khiến người khác choáng ngợp. Ngày hôm nay, cô là cô dâu xinh đẹp nhất.

Giản Diệc Thừa đứng trên bục, nhìn bố vợ đang dắt Sơ Ngữ đi tới, trong mắt anh không hề che giấu sự choáng ngợp, sự choáng ngợp qua đi thì nỗi thấp thỏm và kích động lại đến. Yêu thầm tám năm, yêu nhau một năm, bây giờ rốt cuộc anh đã có thể kết hôn với cô gái mình yêu.

Tâm trạng cô dâu chú rể đều kích động như nhau, chẳng biết đã hoàn thành tất cả các nghi thức như thế nào, giây phút hạnh phúc nhất khiến đầu óc liên ngừng hoạt động. Chỉ nhớ sau khi bọn họ trao nhẫn cho nhau thì một con vẹt đang đứng trên vai người chủ hôn cao giọng cất tiếng:

“Hôn đi! Hôn đi!”

Sau đó mọi người ở dưới cũng ồn ào theo, “Hôn đi! Hôn đi...”

Sau đó nữa, Giản Diệc Thừa khom lưng hôn Sơ Ngữ, hình ảnh bọn họ hạnh phúc hôn nhau được lưu giữ lại mãi mãi khi thợ ảnh ấn nút chụp.

~~~ ***Đôi lời của Mạc Y Phi: Về cơ bản chương 67 và 68 là ngoại truyện, nhưng vì nội dung 2 chương này đều nối liền với chính văn nên mình vẫn***

*giữ nguyên là chương 67 và 68 để mọi người không cảm thấy kết truyện bị
cụt lủn. Dù sao HE mà không có ngoại truyện thì ổn hơn là OE chính văn
HE ngoại truyện nhỉ? Đó là vấn đề tâm lý người đọc đây =)))*

Chương 68

Editor: An Hiên

Beta: Mạc Y Phi

“Mẹ ơi con gặp rắc rối rồi.”

Bạn nhỏ Giản Sơ bốn tuổi nghiêng đầu, nhúu mày, vô cùng đau đầu nói.

Sơ Ngữ ngồi xổm xuống nhìn thẳng bé, dịu dàng hỏi, “Làm sao thế con?”

“Cô giáo nhà trẻ nói bọn con sẽ tổ chức đại hội thể thao. Mỗi bạn nhỏ đều phải mang thú cưng của mình tới, để bọn con và thú cưng thi đấu cùng nhau.”

“Chuyện này không phải rất tốt sao?” Sơ Ngữ vẫn không hiểu tại sao bé lại đau đầu.

“Nhưng mà con phải mang con nào đi bây giờ? Đại Miêu dễ tức giận nhất, nếu không mang nó đi chắc chắn nó sẽ không vui, thế nhưng nó lại rất mập, đảm bảo sẽ chạy không nhanh. Nhị Lang Thần chạy nhanh nhất nhưng Mạnh Mạnh rất thích Tiểu Bạch, muốn con mang nó đi trong đại hội thể thao. A Bố cũng tốt, vì thế con không biết làm sao bây giờ.” Giản Sơ xòe hai tay, vẻ mặt hơi bất đắc dĩ, bộ dạng y hệt ông cụ non.

Sơ Ngữ không nhịn được bật cười, bảo bố nhà bọn họ được sinh ra vào năm thứ hai sau khi cô kết hôn với Giản Diệc Thừa, bé quả thật giống anh như đúc từ một khuôn ra, hơn nữa bé cũng trầm mặc không thích nói chuyện như bố mình, nhưng lại rất thông minh, cũng quan tâm đến người khác. Vì thế bé rất được hoan nghênh trong nhà trẻ, có thể nhìn ra được sau này bé lớn lên sẽ lại là một nam thần trong trường học.

“Chuyện này, không thể mang tất cả đi sao? Chỉ chọn một con dự thi nhưng những con khác có thể làm khán giả mà!” Sơ Ngữ đề nghị.

“Không được đâu ạ, cô giáo nói mỗi người chỉ có thể mang một con theo, nhiều quá sẽ không chăm sóc được hết.”

“Vậy con hỏi thử những bạn trong lớp xem, có bạn nhỏ nào cần mượn thú cưng không, có rất nhiều nhà không nuôi thú cưng mà.”

“Đúng nhỉ, Tiểu Bàn không có thú cưng, mẹ cậu ấy không cho cậu ấy nuôi, nói là không có thời gian để chăm sóc.” Trong nháy mắt Giản Sơ rất vui vẻ, ngay lập tức muốn gọi điện cho Tiểu Bàn, “Bây giờ con đi gọi cho cậu ấy.”

“Ừ, đi đi con.”

Sơ Ngữ nhìn bé lon ton chạy về phòng mình, lấy đồng hồ đeo tay gọi điện cho Tiểu Bàn. Cô khẽ cười, cảm thấy giờ khắc này trong lòng rất thỏa mãn.

“... Vậy thì quyết định thế nhé, hôm đại hội thể thao tớ sẽ chờ cậu ở cửa nhà trẻ, tớ sẽ cho cậu mượn A BỐ một hôm. Thế nhưng chỉ một ngày thôi nhé, tớ cũng rất thích A BỐ, không thấy nó tớ sẽ rất buồn.”

Lúc Giản Sơ đang gọi điện thoại thì Giản Diệc Thừa tan làm về nhà, trong tay có cầm theo đồ ăn mua trên đường, anh vừa đổi dép vừa nói, “Anh về rồi.” Ngẩng đầu lên không thấy con trai chạy ra ôm đùi mình như thường ngày thì không khỏi khó hiểu, “Con đang gọi điện thoại cho ai thế?”

“Với bạn học của con đấy.” Sơ Ngữ dành cho anh một cái ôm chào hỏi, đây là sự ăn ý của hai người từ sau khi kết hôn rồi, không thay đổi được nữa.

“Ok, được, gặp lại sau nhé.”

Giản Sơ gật đầu như mổ thóc, sau đó cúp điện thoại, nhìn thấy Giản Diệc Thừa đã về thì lập tức chạy ra, “Bố về rồi.”

Nhưng lúc sắp chạy đến nơi thì bé đột nhiên dừng lại, ra vẻ người đàn ông nhỏ thận trọng mà giữ một khoảng cách, “Con đã lớn rồi, không thể để bố ôm như hồi bé được.”

Dáng vẻ trịnh trọng đàng hoàng như vậy khiến Sơ Ngũ hết sức vui vẻ, Giản Diệc Thừa ôm lấy bé, tung lên không trung rồi đón lấy bé, “Lúc nào con cao lớn như vậy thì bố không ôm nữa.”

“Vậy thì đến lượt con ôm bố với mẹ.”

“Con trai ngoan!”

...

Giản Diệc Thừa làm cơm trong nhà bếp, Sơ Ngũ là trợ thủ của anh, Giản Sơ thì chơi đùa với đám Đại Miêu ở trong phòng khách.

Giản Sơ chồng hai cái ghế nhỏ lên nhau, chỉ huy mấy chú chó nhảy cao. Trong đại hội thể thao có cuộc thi vượt chướng ngại vật nên bé muốn luyện tập cho chúng nó sớm một chút.

“A Bố, nhảy đi!”

“Ôi, Tiểu Bạch, cậu nhảy sớm quá, chạy đến đây rồi mới được lấy đà, nếu không cậu sẽ va vào ghế, bị thương đấy.”

“Gâu gâu.”

...

Giản Sơ kế thừa khả năng nói chuyện được với động vật từ Sơ Ngũ, vừa chào đời đã rất thân thiết với bọn Đại Miêu, sau khi học được cách nói chuyện thì hoàn toàn thể hiện rõ năng lực này. Như vậy cũng có thể coi đây là kỹ năng gia truyền của bọn họ.

Trong phòng bếp, Sơ Ngũ đang thương lượng với Giản Diệc Thừa xem có nên đăng kí lớp học năng khiếu cho con trai không.

“Trẻ con vẫn nên có một loại năng khiếu thì tốt hơn, những đứa trẻ khác có

thể nhảy múa, nhà trẻ có chương trình biểu diễn gì chúng nó đều có thể tham gia, con mình lại im hơi lặng tiếng, anh nói xem, có khi nào nó sẽ tự ti về điều đấy không?”

Giản Diệc Thừa gật đầu, “Em nói đúng, tuy nhiên vẫn nên xem con nó có thích gì không, coi như không có năng khiếu gì thì con nó cũng có thể biểu diễn điều khiển động vật mà. Thằng bé có được kỹ năng trời ban đặc biệt như vậy, người khác muốn còn không được đâu.”

Sơ Ngữ bật cười, đánh anh một cái, “Sao anh nói thế, khả năng này chẳng phải không được nói cho người khác sao?” Cô nghi ngờ Giản Diệc Thừa đang cố ý chế nhạo việc che giấu lúc trước của cô.

“Không sao, càng bình thường càng không bị người khác nghi ngờ, em xem, em giúp đỡ cục cảnh sát phá nhiều án như vậy nhưng làm gì có ai nghi ngờ đúng không?”

“Đấy là bởi vì có anh bao che cho còn gì?”

“Thì sau này con nó cũng có hai chúng ta che chở mà.” Giản Diệc Thừa bày cá đã làm xong lên bàn ăn, tranh thủ lúc rảnh rồi còn nhanh chóng hôn một cái lên mặt Sơ Ngữ, “Vì thế em không cần lo lắng.”

Sơ Ngữ ghét bỏ đẩy anh ra, miệng thì nói bực mình nhưng trong lòng lại rất cảm động. Thật ra cô vẫn luôn cảm thấy khả năng này của mình không bình thường, sợ người ta phát hiện ra sẽ đưa mình đi mổ xẻ nghiên cứu. Nhưng chỉ mỗi cô thì không nói, bây giờ lại còn truyền cho con trai nữa, nếu bị người ta biết rồi liệu có làm hại nó không? Đây mới chỉ là sự lo lắng của bản thân cô nhưng không ngờ Giản Diệc Thừa đã nhận ra điều đấy, còn dùng cách này để khuyên bảo cô.

Điều này khiến cô cảm thấy rất thoải mái, giống như chỉ cần anh ở đây, mẹ con cô sẽ không cần sợ hãi gì cả.

“Ăn cơm thôi.”

Món ăn cuối cùng được bung ra, Giản Diệc Thừa hài lòng gọi một tiếng. Sống chung với nhau đã lâu, bây giờ dường như anh đã nhiễm thêm chút khói lửa nhân gian, không còn lạnh lùng như ngày trước nữa. Anh như vậy càng khiến người ta cảm thấy chân thật và an toàn.

Trên bàn ăn, Giản Sơ vừa giúp bố mẹ chia bát vừa khoa trương khen ngợi, “Oa, món ăn hôm nay bố nấu thơm quá!”

Giản Diệc Thừa xoa xoa cái mũi nhỏ của bé, “Vậy con ăn nhiều vào nhé.”

“Vâng, con sẽ ăn hai bát cơm!”

“Thật sao? Đại Miêu cũng không ăn được nhiều như con đâu.”

Sơ Ngữ nhìn cảnh tượng ấm áp trước mắt, không nhịn được nở nụ cười, có lẽ đây chính là hương vị hạnh phúc.

Cô mỉm cười bung bát cơm đi tới phòng ăn, “Cơm đến đây!”

“Mẹ mau đến đây đi, con bóc vỏ tôm cho mẹ rồi này.”

“Cảm ơn bảo bối nhé!”

“Mẹ đừng khách khí.”

*

Bầu trời đêm lấp lánh ánh sao, sau khi dỗ Giản Sơ đi ngủ, Giản Diệc Thừa ngồi trên ban công với Sơ Ngữ, hưởng thụ sự yên tĩnh hiếm có. Những ngôi sao sáng trên màn trời đêm đen kịt tạo thành bức tranh đẹp đẽ nhất.

“Đẹp quá đi.”

“Ừ.”

Giản Diệc Thừa ôm vai Sơ Ngữ nằm ngửa xuống, chậm rãi đưa xích đu, gió thổi nhẹ nhẹ, người mình yêu ở ngay bên cạnh, quả thật là mãn nguyện.

“Chúng ta may mắn biết bao mới có thể gặp được nhau giữa biển người mênh mông, gặp được đúng người vào thời điểm thích hợp nhất.”

“Trước khi gặp em, anh đã tích góp tất cả may mắn nên gặp em chính là dùng hết may mắn của mình rồi.” Anh đã từng nghĩ những bất hạnh trước kia mình phải trải qua cũng chỉ là sự sắp đặt của trời cao, để anh có thể gặp được điều tốt hơn chính là cô.

Sơ Ngữ bỗng nhiên tò mò, “Trước đây anh nói đã thích thầm em tám năm, vậy anh bắt đầu thích em từ khi nào thế?”

“Chuyện này là một câu chuyện rất dài.” Giản Diệc Thừa cố ý trêu cô.

“Vậy anh cứ từ từ mà nói, dù sao chúng ta cũng có thời gian cả một đời.”

Nghe được câu này, Giản Diệc Thừa yên lặng nắm chặt tay cô, mười ngón tay đan vào nhau, nhắm mắt nhớ lại, anh nói:

“Lúc lên cấp ba thì anh chuyển đến Giang Thành học.” Tuy nhiên khi đó anh đang trong thời kỳ phản nghịch, trốn học, đánh nhau... Hoàn toàn là một thiếu niên hư hỏng, anh muốn dùng cách này để bày tỏ sự khó chịu đối với bố mình, chìm đắm trong truy lạc để trừng phạt bố nhưng thật ra là đang trừng phạt chính mình.

“Lúc chưa quen nhau anh thường nhìn thấy em cho chó hoang trong sân trường ăn...”

Sau đó cảm thấy cô rất hiền lành và lương thiện? Trước đây mười người theo đuổi cô thì cả mười đều nói như vậy, Sơ Ngữ thầm nghĩ.

“Sau đó có một ngày, anh đánh nhau với người khác, nằm ở đầu đường sống dở chết dở, lúc em đi ngang qua anh, đến cả cái liếc mắt cũng không

thêm cho anh.”

“Một giây đấy, lần đầu tiên anh cảm nhận được sâu sắc cái gì gọi là người còn không bằng chó.”

Sơ Ngữ: “...”

Không phải anh nói Sơ Ngữ thấy chết không cứu mà là một giây đấy đã thực sự khiến anh thức tỉnh, anh cứ đắm chìm trong điều xấu như vậy sẽ chẳng có ai thích cả. Người sa ngã là anh, người vô lý cũng là anh, sẽ không thể trừng phạt bất kỳ ai mà chỉ có thể khiến bọn họ ngày càng thất vọng thôi.

Vì thế anh kịp thời tỉnh ngộ, bắt đầu thay đổi từ đó, nhuộm lại tóc đen, mặc đồng phục học sinh, học tập chăm chỉ, nỗ lực vươn lên, biến bản thân thành phiên bản hoàn hảo nhất để có thể xứng với cô gái ấy.

“Em giống như ngôi sao sáng lấp lánh trong bầu trời đêm, xuất hiện tại thời điểm tối tăm nhất cuộc đời anh, thức tỉnh anh từ nơi vực sâu nên mới có một Giản Diệc Thừa như bây giờ.”

Sơ Ngữ không biết anh còn từng có quãng thời gian như vậy, không kìm lòng được mà cầm tay anh, miệng lại hỏi, “Sến sảm như vậy à?”

“Có thứ còn sến hơn, em muốn nghe không?”

“Không nghe!”

“Anh yêu em.”

“Em nói không nghe mà!”

“Anh yêu em.”

“Không muốn tí nào!”

“Anh yêu em.”

“Được rồi, em cũng yêu anh.”

...

TOÀN VĂN HOÀN